

Dịu dàng đến vô cùng

Contents

Dịu dàng đến vô cùng	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	5
4. Chương 04	7
5. Chương 05	9
6. Chương 06	10
7. Chương 07	12
8. Chương 08	15
9. Chương 09	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	64
29. Chương 29	67
30. Chương 30	70
31. Chương 31	73
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	82
36. Chương 36	86
37. Chương 37	89
38. Chương 38	92
39. Chương 39	95
40. Chương 40	98
41. Chương 41	101

42. Chương 42	105
43. Chương 43	108
44. Chương 44	112
45. Chương 45	116
46. Chương 46	118
47. Chương 47	122
48. Chương 48	127
49. Chương 49	131
50. Chương 50	135
51. Chương 51 (Hết)	139

Dịu dàng đến vô cùng

Giới thiệu

“Dịu dàng đến vô cùng” xoay quanh cô gái tên Carol, một nghiên cứu sinh người Trung Quốc sang M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diu-dang-den-vo-cung>

1. Chương 01

TRÊN CHUYẾN BAY TỪ SEOUL đến San Francisco, Carol được xem bộ phim Sức hấp dẫn chết người [1], cô không rõ như thế có đến mức “chết người” không?

Lúc bắt đầu, Carol thấy rất hào hứng. Một lúc sau mới phát hiện hình như đã từng xem phim này, câu chuyện rất quen, có điều trước đây xem bản tiếng Trung Quốc, lần này xem bản tiếng Anh. Bản tiếng Trung Quốc dịch tên phim là Dịu dàng đến vô cùng. Từ rất lâu, cô không hiểu tại sao tên phim lại được dịch như thế.

Với tên phim ấy, Carol nghĩ nhân vật chính phải rất trẻ, rất đẹp, cực kỳ hấp dẫn, nếu không làm sao có thể “đến vô cùng” được? Xem xong phim mới thấy nam nhân vật chính trong phim không có gì hấp dẫn, chỉ là một người đàn ông trung niên, cũng không phải đẹp trai, tuần tú gì.

Nội dung cũng rất cũ, một người đàn ông đã có gia đình, trong lúc vợ con đi vắng, anh ta có một đêm tình với một cô gái vừa quen biết. Tất nhiên anh ta cũng chỉ chơi bởi vậy thôi, vợ về, sẽ quên ngay cô ta, lại là người chồng tốt. Nhưng cô gái tình một đêm kia nhiều lần tìm người đàn ông này, bám lấy anh, dọa có mang và tự tử, thậm chí bắt cóc con gái anh ta để làm con tin. Cuối cùng, cảnh sát bắt cô gái, hết chuyện.

Hồi ấy xem cũng có thể coi là “đến vô cùng”, tuy không thật hấp dẫn. Sức hấp dẫn không thể nói “đến vô cùng” được, cô gái kia không chịu kết thúc cuộc tình sau một đêm, cô ta định biến cuộc tình một đêm thành cuộc tình một đời. Nếu nói “đến vô cùng” thì đây là điểm yếu “đến vô cùng” của nhiều người con gái.

Carol xem bộ phim ấy cùng mẹ, xem xong, mẹ rất cảm động, bảo có nhiều cô gái sẵn sàng làm người thứ ba, phá hoại gia đình người khác. Trên đời có rất nhiều cuộc hôn nhân và gia đình hạnh phúc bị tan nát vì những người con gái như thế. Bộ phim rất hay, thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, những người con gái như vậy rất đáng bị trừng phạt.

Carol không muốn tranh luận với mẹ, cô biết tại sao mẹ lại cảm giận những cô gái ấy, nhưng cô có cách nhìn riêng. Tại sao lại trách cô gái? Chẳng qua cô gái ấy rất chân tình, liệu có nên trách một người chân tình? Phải trách người đàn ông kia, chỉ gặp gỡ chơi bởi chốc lát, rất vô trách nhiệm, đã kích thích khát vọng yêu của một cô gái; anh ta không hề nghĩ đến tình yêu, chẳng qua chỉ là đổi món, ăn vụng khi vợ đi vắng.

Carol rất không bằng lòng kịch bản phim xem cô gái ấy như một người điên, tâm trí không bình thường, đổ trách nhiệm lên đầu cô ấy, giúp người đàn ông thoát tội. Về sau, không biết Carol học được đâu từ “người đàn bà bị ruồng bỏ” đại ý nói một cô gái bị đàn ông ruồng bỏ là vô cùng nguy hiểm, vì cô ta sẽ tìm mọi cách để giữ thể diện, cho dù có phải làm hại người khác hoặc bản thân cũng không tiếc.

Carol cảm thấy cô gái ấy điên cuồng phục thù chính là như vậy. Người đàn ông ruồng bỏ cô ta, coi cô ta như một thứ đồ chơi rẻ tiền tùy ý vứt đi lúc nào cũng được, vừa đi coi như xong. Cô gái ấy là một công chức, tuy không phải là người gặp đầu chơi đấy, tất nhiên cô không nghĩ đối phương là người chơi bởi tùy tiện.

Carol hiểu cô gái ấy, nhưng không đồng ý với cách thức báo thù bất chấp mọi lẽ, vì thực tế cho thấy cô ta xả thân cho một người đàn ông như thế liệu có đáng không? Tất nhiên, Carol cũng không nghĩ được cách nào khác, nếu có cách nào đó vừa trừng phạt được người đàn ông kia vừa không phạm pháp thì tốt.

Carol không biết mình trong trường hợp ấy sẽ xử sự thế nào, nhưng cô có thể khẳng định mình sẽ không để chuyện như thế xảy ra. Không phải Carol nói yêu một người đàn ông đã có gia đình là hư đốn, trụy lạc, xã hội ngày nay không còn ai đánh giá như thế nữa. Trường hợp mà Carol nói đó là yêu đến độ si mê, si mê một người biết rõ là không yêu lại mình, anh ta có cơ hội tận hưởng thể xác của mình, như vậy không là si mê thì là gì?

Carol bỏ tai nghe ra, nhắm mắt, không muốn xem tiếp bộ phim đó nữa, vì xem xong lại buồn, sẽ bắt giắc nghĩ đến một người về mặt huyết thống cô phải gọi bằng bố, nhưng về tình cảm cô vẫn gọi là ông ấy.

Ông ấy đã ly hôn với mẹ từ lúc Carol còn nhỏ, nguyên do là ông ấy dạy học xa nhà có quan hệ nồng ấm với một cô sinh viên tiên là Tú Trân; ông ấy nói với mẹ Carol rằng Tú Trân đã có mang, nếu không lấy nhau cô ấy sẽ tố cáo hoặc tự tử.

Hai người ly hôn rất nhẹ nhàng, Carol không hề hay biết vì trong cuộc sống hình như không có gì thay đổi. Ông ấy vẫn dạy ở một trường sư phạm một huyện nhỏ. Mẹ và Carol ở trên tỉnh, ông ấy cách vài tuần mới về nhà một lần, mỗi lần ông ấy về mẹ không còn tâm trạng nào để chơi với Carol, bảo Carol đi chơi một mình, mẹ và bố ở trong buồng.

Sau ngày ly hôn hai mẹ còn vẫn ở trên tỉnh, chỉ có khác trước là ông ấy không còn vài tuần lại về nhà một lần nữa. Đối với Carol, ông ấy không về lại càng tốt, vì mẹ là của riêng mình.

Nếu trong lớp không có một cậu học sinh tên là Vương Lâm hay đưa chuyện thì Carol đã sớm quên ông ấy rồi. Nhưng một hôm, Lâm rất bí mật nói với Carol:

- Bạn biết không, bố bạn là kẻ đểu cáng đấy, bố bạn dụ dỗ ngủ với một cô sinh viên, làm cho cô ta to bụng, đành phải ly hôn với mẹ bạn để lấy cô kia. Bố tớ nói đấy là tiền dâm hậu tử.

1 Nguyên văn: Fatal attraction.

2. Chương 02

KHÔNG BIẾT CAROL, phải gắng gượng thế nào cho đến lúc tan học về nhà mà không khóc, cũng không báo cáo cô giáo, mà như không nghe thấy, không có phản ứng gì đối với Lâm. Từ lâu Carol đã biết, có ai đó nói gì với mình, mong mình tức giận, mình càng tức giận thì họ càng vui mừng, nếu mình mặc kệ, người ta sẽ cụt hứng, chán, không trêu chọc gì mình nữa.

Trực giác mách bảo Carol, câu chuyện thằng Lâm nói thì ai cũng thích nghe, nếu nó báo cáo với cô giáo, có thể cô giáo cũng rất hứng thú, liền đi thăm dò. Cứ coi như thằng Lâm kia nói không đúng sự thật, cô giáo điều tra trong lớp học, sau đấy thằng Lâm làm kiểm điểm, xin lỗi trước cả lớp, như vậy càng làm ồn ào khắp nơi. Dù là thật hay không, mọi người sẽ xem Carol là con một người đều đặn, không ra gì.

Carol không nói gì. Về đến nhà, vừa gặp mẹ, nó không chịu nổi:

- Mẹ, bố thế nào mà mọi người bảo là đều đặn?

Nó phải cố gắng lắm mới kể lại cho mẹ nghe câu chuyện của thằng Lâm nói, tuy nó chưa hiểu dụ dỗ để ngủ với một cô gái, cái từ nặng nề luật pháp vẫn dùng, nhưng những từ thô tục dễ hiểu như đều đặn, làm to bụng đi liền nhau thì dù không hiểu trong bụng cũng ngầm hiểu.

Nó cứ nghĩ mẹ sẽ nổi trận lôi đình chửi mắng thằng Lâm nói năng nhảm nhí, nhưng mặt mẹ tái đi, hỏi:

- Ai bảo với con như thế?

- Thằng Lâm.

Nghe đến cái tên Lâm, mẹ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Có thể bạn ấy là con bác Cường, đồng nghiệp cũ của bố, mẹ không biết nó học cùng với con, để rồi mẹ xin chuyển con sang trường khác.

- Có đúng bố đều đặn không, mẹ?

- Tất nhiên không phải, là do cô sinh viên kia tự đến với bố. - Mẹ giải thích thêm. - Thật ra cô kia cũng không phải là trẻ con, không thể nói là bị dụ dỗ. Nếu dụ dỗ thì bố đã vào tù từ lâu rồi. Cô ấy cũng là cô giáo, đến trường của bố để học thêm, đều là người lớn cả. Nhưng với việc ấy, người đàn ông không thể chối bỏ trách nhiệm, dù người con gái quyến rũ cũng không thể cưỡng bức người đàn ông làm chuyện kia. Bây giờ mẹ có nói con cũng không hiểu, con lớn lên sẽ hiểu thôi.

- Con lớn lên cũng không thêm hiểu loại người đó. Bố không cần mẹ con ta, vậy mà mẹ còn nói thay cho bố?

- Không phải bố không cần mẹ con ta, chẳng qua chỉ nhất thời sa sẩy. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Một khi đã bén rồi khó mà dập tắt được.

Vành mắt mẹ đỏ hoe, cuối cùng chỉ nói thêm một câu:

- Lớn lên con sẽ hiểu, bố cũng là người đáng thương. Bố rất muốn về thăm con, nhưng cô kia không cho.

Carol không nói gì nữa, tuy còn nhỏ nhưng đồng cảm với mẹ, có cảm giác trong chuyện này mẹ rất hồ đồ, hồ đồ còn hơn cả một học sinh trung học như mình. Carol đối với ông ấy chỉ có thù hận, lập luận của nó cũng rất đơn giản: nếu ông ấy thật lòng yêu hai mẹ con mình thì không yêu cô kia, nếu yêu cô kia, vậy thì ông ấy không yêu mình và mẹ. Tại sao một điều đơn giản như vậy mà mẹ cũng không nhận ra? Lúc nào mẹ cũng nói con lớn lên rồi sẽ hiểu, nếu lớn lên mà ngu ngốc đến mức không biết cảm giận ông ấy thì thà rằng không lớn lên còn hơn. Càng lớn càng hiểu đạo lý, không phải càng lớn càng hồ đồ.

- Mẹ không cần chuyển trường cho con đâu. - Carol nói. - Con sắp thi lên trung học phổ thông rồi, con tin rằng mình sẽ thi được vào trường trung học số Một, thằng Lâm sẽ không thể thi nổi đâu.

Đúng như vậy, Carol thi vào được trường trung học số Một, trường điểm của thành phố, còn thằng Lâm không biết đã thi vào trường phế liệu nào đó ở ngoại thành. Nhưng Carol không thể xóa nhòa được cái tên Vương Lâm trong ký ức, nó rất giận thằng Lâm, vì đã làm rối cuộc sống vốn rất bình lặng của nó, dồn nó đến trước một sự việc đau lòng, không mấy ai nhắc đến chuyện ấy với nó. Bây giờ người ly hôn càng ngày

càng nhiều, gia đình độc thân cũng không ít. Nhưng là con gái của một người quyền rũ là quá nặng nề, một nữ sinh trung học thật khó mà chịu đựng nổi.

Carol cố gắng ngẩng cao đầu làm người, nó viết lại mọi chuyện trong sự tưởng tượng phong phú: Bố là người đàn ông hiền từ đáng yêu, dạy học xa nhà, bố rất yêu thương hai mẹ con nó. Có rất nhiều nữ sinh viên bày tỏ tình yêu với bố, vì bố cao lớn đẹp trai, phong độ ngời ngời, nhưng bố không hề rung động.

Câu chuyện thêu dệt rất chân thật, có sức thuyết phục, có lúc Carol không phân biệt nổi đâu là sự thật, đâu là câu chuyện tự thêu dệt. Nhưng không có bố ở cạnh bên là sự thật không thể che giấu, ngay cả Carol giàu sức tưởng tượng cũng không thể không thấy, cho nên nó đành phải phát huy sức tưởng tượng, tiếp tục thêu dệt: Bố không may bị ung thư, phải đấu tranh hết sức cực khổ với bệnh tật, cuối cùng không chống nổi bệnh ung thư và qua đời. Carol tưởng tượng tình tiết bố bị ung thư thật sinh động, mấy lần phải rơi nước mắt.

Mấy năm học ở trung học phổ thông, Carol hầu như không bức tức đau khổ vì ông ấy, nhưng bỗng một hôm, cô giáo chủ nhiệm lớp gặp nó, rất lo lắng, nói:

- Cô nghe người ta phản ánh, em có những chuyện riêng với một vài người bạn trai, cô rất lo cho em, em đừng đi theo con đường của bố em.

- Con đường của bố em? – Carol ngạc nhiên hỏi lại. – Thưa cô, con đường nào của bố em ạ?

Cô giáo chủ nhiệm mặt biến sắc, thăm dò Carol một lúc, rồi nói với giọng nghi ngờ:

- Tức là đừng chơi trò tình cảm với mấy người một lúc, điều ấy rất không đạo đức, mà cũng rất nguy hiểm.

3. Chương 03

CAROL KHÔNG THỂ NÓI ĐƯỢC GÌ. Nào là “dụ dỗ”, nào là “tiền dâm hậu thủ”, bây giờ lại thêm “chơi trò tình cảm”, toàn những từ nặng nề, dù ai nói ra cũng giống như mũi dao nhọn rạch lên tấm kính, âm thanh nhói tai, nghe nhức nhối, giờ đây lại bám theo mình.

Xem ra cái bóng đen của ông ấy vẫn chưa tan tụy mình đã sang học trường khác tránh được miệng lưỡi kẻ tiểu nhân Vương Lâm. Không chỉ mọi người biết chuyện ông ấy mà nay còn kéo nó vào cuộc, thậm chí biến nó thành nhân vật chính.

Mọi người nhìn vấn đề rất đơn giản, một vấn đề xã hội được nhìn nhận một cách dễ dãi dưới góc độ di truyền. Carol là con gái của ông ấy, chắc chắn di truyền từ ông ấy rồi. Tế bào ăn chơi của ông ấy được thể hiện thành người đàn ông có gia đình quyền rũ nữ sinh viên, đến lượt con gái trở thành một nữ sinh trung học có mấy người bạn trai một lúc! Phải chăng cha nào con nấy? Cho dù cha con ở cách xa nhau. Cho dù cô con gái này thâm thù người cha đến tận xương tủy.

Thật ra việc qua lại chơi với bạn trai cũng chỉ là cùng bàn luận một câu chuyện gì đó, có lúc chơi bóng, buổi trưa cùng ăn cơm, có thể có một cậu bạn nào đó lấy giúp cơm, chia cho chút thức ăn đem từ nhà đến, những chuyện ấy chẳng hề không bình thường? Nếu một nữ sinh khác cũng chơi với các bạn trai như thế, mọi người sẽ không cho là yêu đương, vì tình yêu loại trừ cô ta. Nhưng với Carol thì sao? Lại là chuyện khác, tức là chơi bởi tình cảm cùng một lúc với mấy người. Tại sao lại như vậy?

Đáp án đã rõ rồi đấy thôi? Là bởi ông ấy.

Vì vậy Carol rất sợ giáo viên chủ nhiệm, nhưng nó cảm thấy ông ấy đứng đầu tội ác này. Làm giáo viên chủ nhiệm có ai không lắm lời? Khi các cô giáo, thầy giáo ấy còn trẻ đứng vào thời đại khởi xướng kết hôn muộn, hai mươi bảy, hai mươi tám mới nói chuyện yêu đương là bình thường. Bây giờ học sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi đã nói chuyện yêu đương. Không biết vì các cô giáo, thầy giáo ghen tị hay hâm mộ, lo lắng hay đa nghi, muốn bóp chết những tình yêu khi mới nảy mầm, lý do đưa ra thật dễ sợ: Ảnh hưởng đến tương lai, tỉ lệ thành công gần bằng không, rồi những là lừa dối, vân vân, rất muốn như các cô,

các thầy hồi xưa, ngoài hai mươi tuổi mà vẫn không biết tình yêu là gì. Nói như vậy có thể là đã lấy lòng tiểu nhân để đo bụng người quân tử, hoặc vì các thầy, các cô sợ học sinh trung học yêu đương sẽ ảnh hưởng đến thành tích thi đại học.

Carol không tin yêu đương có thể ảnh hưởng đến thi cử, nó tin rằng tình yêu chân chính có tác dụng thúc đẩy cuộc sống, học hành, làm việc, chứ không có tính tiêu cực. Nếu tình yêu không thúc đẩy cuộc sống, học hành, vậy có thể gọi là tình yêu không? Carol muốn lấy mình làm ví dụ, chứng minh tình yêu và học tập sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau, nó sẽ vừa yêu vừa học, nhất định thi đỗ vào Đại học Thanh Hoa.

Nhưng Carol không làm như thế, vì nó chưa yêu ai, yêu giả vờ sẽ không có tác dụng thúc đẩy cuộc sống và học tập. Carol quyết tâm “vạch rõ ranh giới” với các bạn nam, không quan tâm đến bất cứ cậu nào, cố tỏ ra thật tự nhiên, ra vẻ không có cơ hội chú ý đến các bạn nam. Có mấy cậu học sinh tìm Carol nói chuyện như mọi khi, nhưng thấy Carol tỏ ra bận bịu không có thời gian, rồi cứ vậy xa dần.

Có một cậu tên là Phong hình như không chịu nổi cái vẻ lạnh lùng ấy, cứ dùng ánh mắt truy hỏi Carol: Đã xảy ra chuyện gì? Mình đã làm gì để bạn mất lòng?

Phong tìm Carol nói chuyện mấy lần, cũng muốn thảo luận với nhau về bài tập, có lúc mời Carol chơi bóng, nhưng Carol đều từ chối. Carol thấy những lần mình từ chối, vẻ mặt Phong vẫn tươi cười, nhưng trong ánh mắt Phong thoáng chút thất vọng và buồn. Cậu ta cứ lặng lẽ nhìn Carol, trong mắt như có vô số dấu hỏi. Cặp môi cậu ta hé mở, nhưng không có lời nào, hình như sợ hễ nói ra thì ngay cả một khoảnh khắc nhìn nhau cũng sẽ vụt biến mất.

Carol chưa bao giờ nghĩ được các bạn trai buồn có thể lay động trái tim mình. Thấy Phong buồn, trong lòng Carol cũng buồn, cảm giác khó chống lại sự rung động, muốn nói với cậu ta: Bạn đừng buồn, thật ra mình rất muốn nói chuyện với bạn, muốn có người bạn đồng giới cũng được, khác giới cũng được, chỉ cần mọi người không hiểu nhầm, không bàn tán.

Nhưng Carol chỉ mỉm cười, không nói gì.

Kết thúc kỳ thi đại học, Carol đậu thủ khoa Đại học khoa học tự nhiên, được trường B gọi, ảnh và sơ yếu lý lịch được báo thành phố và báo tỉnh đăng. Carol cho rằng bây giờ giao tiếp với bạn trai sẽ không có vấn đề gì, vì đã tốt nghiệp trung học không còn là học sinh, không sợ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học, không còn giáo viên chủ nhiệm nào cai quản. Nhưng đám bạn trai đều nhớ sự lạnh nhạt của Carol, không một cậu nào một mình đến chơi. Lúc mọi người tập trung liên hoan chia tay, ai cũng nói “bạn là đứa kiêu ngạo nhất lớp”, “biết bạn thi được vào đại học B rồi”, “tương lai của bạn thật sáng sủa”...

Ông ấy muốn đến thăm Carol. Trước khi con gái vào đại học, mẹ hỏi ý kiến, Carol chỉ lạnh nhạt nói:

- Con không muốn gặp, ông ấy đã bóp nát hạnh phúc đời con.
- Không thể nói một cách dễ dãi như thế. - Mẹ nói nhỏ. - Hạnh phúc của một con người phải dựa vào bản thân, không ai có thể bóp nát hạnh phúc của con cả.
- Không bóp nát hạnh phúc của mẹ à?
- Có con, mẹ rất hạnh phúc.
- Nếu lúc ấy ông ấy cũng đưa con đi thì sao? Vậy mà mẹ còn bảo không ai bóp nát hạnh phúc của mẹ?

Carol trông thấy ánh mắt mẹ đầy vẻ sợ hãi, hình như cảnh sinh li tử biệt với con gái đã đến rất gần.

- Không như thế đâu con ạ, con là cuộc đời mẹ. Một người có thể không có hạnh phúc, nhưng không thể không có cuộc đời. Thành 1 à, con hãy đồng ý với mẹ, dù có xảy ra chuyện gì, con cũng đừng hủy hoại cuộc đời, đừng xa mẹ.

Carol thở dài, rất thông cảm, an ủi mẹ:

- Mẹ yên tâm, việc đã như thế rồi, liệu con có thể hủy diệt mình ư?

1Thành (Lý Cảnh Thành) là tên Trung Quốc của Carol.

4. Chương 04

VỤ HỀ SAU KỲ THI ĐẠI HỌC đúng là kỳ nghỉ đặc biệt. Bỗng dưng không phải đụng đến sách vở, bao năm nay học hành bài vở trối chết, làm việc gì cũng không thoải mái. Lúc bắt đầu nào là điểm thi, nào là đỗ hay không, cho đến khi được cầm trên tay giấy gọi vào trường, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, đúng là đại học B rồi, lòng bỗng nhẹ tênh, thanh thản.

Đến lúc ấy Carol mới biết trong lòng có một người, hình như trước đây giam cựa ta vào tim, đóng kín cửa, khóa chặt không để một suy nghĩ nào của cậu ta trốn thoát. Lúc này ổ khóa kia đã mở, hình ảnh Phong tràn ngập trái tim.

Carol biết Phong thi được vào đại học J, không phải trường trọng điểm của tỉnh, mà ở ngay thành phố này. Carol mong Phong sẽ đến tìm. Nhiều lần Carol định gọi điện cho Phong, hẹn cậu ta đi chơi, nhưng không đủ dũng cảm, có những việc phía con gái không thể chủ động.

Cuối cùng, trong một buổi liên hoan của các bạn học, Carol gặp Phong, đang định nói với nhau vài lời thì một bạn gái đưa ly nước ngọt đến, ấn vào tay Phong, sau đấy rất tự nhiên kéo tay cậu ta đến ngồi ở sofa.

Cô gái trông thấy Carol, rất vui mừng chào hỏi:

- Ôi, thủ khoa đại học B, đằng ấy không nhận ra tớ nữa à? Tớ vẫn nhận ra đằng ấy đấy, đằng ấy là vinh dự của trường, tớ là Tĩnh.

Carol bình tĩnh lại, đi tới.

Tĩnh nói:

- Đây là Phong, chắc chắn đằng ấy biết, Phong học cùng lớp với đằng ấy đấy.

Carol cố cười thật thanh thản:

- Ôi, các cậu... từ lúc nào thế? Không bị giáo viên chủ nhiệm phê bình chứ?

Tĩnh cười ngọt ngào:

- Cô giáo chủ nhiệm lớp tớ không quản chuyện này, cô biết cô quản cũng không nổi. – Tĩnh vừa nói, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Phong. – Bắt đầu từ năm thứ ba trung học phổ thông, lúc ấy Phong đang thất tình, ỉu xiu, học tập sa sút, từ lớp đằng ấy bị đẩy sang lớp tớ. Ôi ôi, đằng ấy không thấy Phong lúc đó đâu, tưởng chừng trái đất ngừng quay, đôi mắt buồn của Phong đã giết chết bao nhiêu bạn gái trong lớp.

Tĩnh cười khúc khích, rất vui vẻ.

Carol nhìn Phong, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, Phong khẽ nói:

- Khoác lác, mình đâu có thất tình, chỉ nói thầm yêu một bạn, nhưng bạn ấy không để ý đến mình. Tĩnh nói như vậy làm cho Carol nghĩ rằng mình bịa chuyện bạn ấy đã là bạn gái của mình.

Sau lần họp mặt ấy, Carol muốn tìm một dịp nào đó để nói chuyện với Phong, nhưng không biết bây giờ sẽ nói gì với nhau, nói rồi thì đi đến đâu? Có thể không khí mùa hè dẫn đến xao động không yên, có lẽ vì rồi rồi khiến nỗi nhớ lặng lẽ lớn dần lên, nỗi buồn nhẹ nhàng càng ngày càng không thể chịu đựng nổi. Carol nhớ lại, bất giác càng cảm giận ông ấy. Nếu không phải vì ông ấy, cô giáo chủ nhiệm có lý do gì để gặp Carol nói những chuyện kia? Nếu không có câu chuyện của cô giáo chủ nhiệm, mình đâu có tuyệt giao với các bạn trai? Nếu không tuyệt giao với các bạn trai, Phong cũng sẽ không mang nỗi buồn thầm lặng, để rồi thành tích học tập sút kém? Bây giờ cậu ta đến nước này, phải vào một trường đại học không xứng đáng với tài năng, mà mình thì phải thấy Phong trở thành bạn của người khác, tất cả chẳng phải vì ông ấy hay sao?

Sau khi vào đại học B, không còn ai nhắc đến ông ấy và chuyện của ông ấy, cho nên Carol quên hẳn trong cuộc sống của mình có một con người như thế. Cho đến một hôm, Carol từ khoa về ký túc xá, ngạc nhiên trông thấy ông ấy đang ngồi trong phòng mình. Tuy nhiều năm không gặp, nhưng vừa nhìn thấy Carol đã

nhận ra ngay. Ngược lại người kia, khi nghe Lệ, bạn ở cùng phòng nói “đây là Thành mà bác tìm” thì vẫn chưa tin, phải nhìn một lúc rồi mới nói:

- Thành, lớn quá!

Carol không biết ông ấy đã nói gì với Lệ, ngày thường Carol vẫn nói, bố bị ung thư chết rồi, rất không muốn ông ấy bỗng nhiên đến để lộ chuyện mình nói dối. Carol bảo ông ấy ra ngoài kia chờ, cô thay áo rồi ra ngay.

Ông ấy ngoan ngoãn đứng dậy, đi ra cửa.

Lệ khẽ cười, hỏi:

- Ai đấy?

Carol biết ông ấy chưa tiết lộ thân phận, cảm thấy nhẹ người:

- Người bà con.

- Tưởng là bố nuôi của cậu. – Lệ cười nói. – Đang nghĩ, không biết cậu chạy theo trào lưu này từ lúc nào? Người ta nhận bố nuôi để kiếm tiền, cậu nhận bố nuôi để ngấm diện mạo. Người bà con của cậu xem ra không có nhiều tiền, nhưng thời trẻ chắc chắn đẹp trai lắm. Nét buồn tự nhiên trong đôi mắt cho đến nay vẫn còn làm say lòng người.

- Cậu có say không? – Carol lạnh lùng hỏi.

- Nếu biết rằng đây là họ hàng người thân của cậu, chắc chắn tớ bị say đổ mất.

- Nếu cậu biết người ấy dạy nhạc, biết chơi piano, biết kéo violon thì sao?

Lệ “ồ” một tiếng rồi nói:

- Chắc chắn ông ấy đã làm say đổ từng đàn.

Carol chần chừ một lúc rồi mới đi. Lúc ra đến hành lang, Carol thấy ông ấy vẫn đứng đợi, cô nói:

- Đi!

Ông ấy theo sau, nói:

- Con đã ăn cơm chưa? Bố đưa con đi ăn nhé?

Carol không biết phải thế nào, nhưng lại hỏi:

- Tại sao bố tìm được đến đây?

Hỏi xong, Carol có ngay câu trả lời, chắc chắn là mẹ bảo. Thế là không chờ bố trả lời, Carol nói tiếp:

- Bố tìm con có việc gì?

Ông ấy chữa ngượng, cười đau khổ, nói:

- Không ngờ con vẫn còn giận bố. Bố muốn đến thăm con, trước khi bố chết.

Ông nói rất bình tĩnh khiến Carol nghĩ rằng ông dùng cái chết với nghĩa so sánh, ví dụ chết tinh thần, chết tình cảm, nhưng nhìn khuôn mặt võ vàng của bố, Carol thoáng ý thức được ý nghĩa của cái “chết” kia.

- Bố thế nào?

- Bố đang bị ung thư.

Carol cảm thấy trong đầu bỗng lóe lên một tia chớp, hình như trên trời kia đang nhả nhủ điều gì, nhưng trong lúc bối rối Carol không nắm được tia chớp ấy hoặc điều mà tia chớp nhả nhủ, chỉ ngạc nhiên nhìn bố và nhắc lại câu hỏi:

- Bố bị ung thư à? Không thể thế được!

5. Chương 05

UNG THƯ NHƯ CÁI BÓNG ĐEN BÍ ẨN rùng rợn bất ngờ chụp xuống, Carol cảm thấy đầu óc mình như một căn phòng tối, chỗ nào cũng tối đen, chỉ phía trước có một màn hình sáng chói, giống như tình tiết trong phim hình sự, một thám tử mở máy chiếu đang lạch cạch thay phim. Trên màn ảnh là cảnh hải hùng, bên tai là tiếng nói lạnh lùng giới thiệu vụ án.

Trường đoạn một: Cô giáo Trương, chủ nhiệm lớp. Sau khi có kết quả thi đại học, cô giáo bị ốm, nghe nói bị đột quỵ vì huyết áp cao, được cấp cứu, nhưng bị liệt nửa người. Có người nói, vì cô nghe nói lớp của cô đạt thành tích cao nhất trong các trường trực thuộc thành phố, trên trung bình nhiều, điểm bình quân cũng cao. Cô quá vui, quá xúc động nên bị sốc.

Nhiều người lắc đầu, bảo cô giáo Trương quá tốt, biết mình huyết áp cao, cô phải giữ thật bình tĩnh, không được quá buồn hoặc quá vui, tỉ lệ học sinh lên lớp quan trọng hay sinh mệnh của mình quan trọng hơn?

Học sinh của cô giáo Trương rất cảm ơn cô, bảo không biết cảm ơn như thế nào. Tuy nói tất cả thầy cô trong trường ai cũng tích cực, nhưng không ai đến mức đột quỵ, cho nên việc cô bị đột quỵ vô hình chung khiến mọi người rất biết ơn cô giáo, nếu không phải là công lao ít ra cô cũng là người vất vả. Giữa công lao và vất vả, mọi người dễ cảm động vì sự vất vả hơn. Công lao làm cho con người sinh ghen tị, vất vả dễ được đồng tình. Đồng tình là thứ tình cảm ích mình lợi người, người được đồng tình cảm thấy mình được mọi người hiểu, không thấy cô đơn; người đồng tình với người khác cảm thấy mình có ưu thế và may mắn: Còn khá, tôi còn hơn người ta!

Chuyện của cô giáo Trương được báo chí thành phố và tỉnh đăng lên trang nhất, Carol đổ thủ khoa vào Đại học khoa học tự nhiên cũng được nhắc đến trong bài báo. Phóng viên hỏi đi hỏi lại Carol, nó không biết phải trả lời thế nào, mẹ phải trả lời thay. Mẹ bảo cô giáo Trương dạy rất có phương pháp, dạy theo cách gợi mở, giúp cho học sinh có khả năng tư duy. Mẹ là giáo viên, tất nhiên biết thế nào là dạy giỏi, cho nên mẹ nói rất được phóng viên khen, gần như bệ nguyên xi lời mẹ nói lên báo.

Học sinh muốn để cô giáo Trương tham gia liên hoan chia tay, nên tổ chức ngay tại nhà cô. Trước khi Carol và mẹ đi, hai mẹ con cũng đến chào cô giáo. Thấy vẻ mặt cô buồn bã, Carol rất xúc động nghĩ lại cô có bệnh nhưng vẫn lên lớp giảng bài cho học sinh; lại nghĩ từ nay về sau cô chỉ nằm trên giường, chờ đợi sống mũi cay nồng, chỉ nói được một câu: cô giữ gìn sức khỏe.

Trường đoạn hai: Năm thứ hai đại học, Carol nghỉ hè về nhà. Bỗng một hôm, một bạn thời học trung học cơ sở đến, hỏi Carol có dự lễ truy điệu Vương Lâm hay không, nếu không định đi cũng nên gửi phong bì đến viếng.

- Truy điệu? – Carol rất khó tin, hỏi lại: - Có chuyện gì?

- Tức là truy điệu.

Rõ ràng đứa bạn kia coi sinh viên đại học B như một sách, nó ngập ngừng giải thích một cách đơn giản nhất:

- Truy điệu, tức là... truy điệu, tức là... truy điệu mà cậu hiểu không?

- Tớ muốn hỏi, Lâm làm sao?

- Cậu ấy bị tai nạn giao thông, tai nạn giao thông tức là... thôi đi, nói với cậu thế thôi...

Carol không hiểu đứa bạn muốn nói gì, cứ chớp chớp mắt, muốn hiểu con người đang ngồi trước mặt, đau buồn kể lại rất sinh động vụ tai nạn giao thông, đứa bạn ngồi đấy hay là ảo giác. Carol biết mình có sức tưởng tượng phong phú, phong phú đến độ ảo thị, ảo thính. Có phải vì mình giận Vương Lâm nên mới tưởng tượng ra câu chuyện trả thù ấy? Carol đã quên cái tên Vương Lâm từ lâu. Nhưng phải chăng là chưa quên hẳn?

Trong lễ truy điệu Vương Lâm, Carol nghe mọi người đau buồn nhắc lại những chuyện cũ của cậu ấy, Carol rất sợ phải đứng lên nói một vài câu vì cô không biết phải nói gì. Carol thề với trời rằng, mình không còn giận cậu ta từ lâu lắm rồi, ngay cả lúc giận cũng không bao giờ rửa cậu ta chết, nhiều lắm cũng chỉ tránh

mặt để khỏi phải nghe cậu ta nhắc đến ông ấy. Dù là chuyện thi trung học Carol cũng không rửa cho cậu ta thi trượt, Carol biết cậu ta thi trượt vì học kém, cậu ta không bị trượt thì không ai trượt.

Trường đoạn ba: Trở về với hiện thực. Tuy ông ấy cũng ngồi với mình trước bàn ăn trong một góc kín nhà hàng, cũng không nên gọi bằng ông ấy, mà nên gọi là người đàn ông này.

Trong tưởng tượng của Carol, người đàn ông này không tránh khỏi bệnh ung thư, Carol tưởng tượng ông bị ung thư và chết, cho nên không thể sống chung với mẹ cho dù tin đồn nhắc lại trăm lần cũng không thể thành sự thật, nhưng tưởng tượng được nhắc lại trăm lần sẽ sinh hiệu quả như thật. Chuyện bố bị ung thư chết được Carol nhắc lại trong tưởng tượng nhiều lần, cho nên Carol nói với các bạn bố bị ung thư chết rất thật, rất sinh động. Hễ nói đến tình sâu nghĩa nặng, luôn luôn rơi nước mắt. Nhưng từ nơi sâu thẳm của lòng mình, Carol biết đó là câu chuyện do cô bịa ra để lừa dối mình và lừa dối bạn bè.

Còn hôm nay, ông ấy tự nói ra câu “bố bị ung thư”.

Carol nhớ lại câu chuyện đã từng đọc, chuyện nói rằng, ý thức của con người ít nhất có thể chia thành bốn tầng: ý thức (ý thức rõ ràng), tiềm thức (hạ ý thức), vô thức và siêu thức.

Tất nhiên không cần giải thích ý thức là gì, vì rất đơn giản, đơn giản đến độ càng giải thích càng hồ đồ. Tiềm thức cũng là từ nghe quen tai và có thể hiểu. Vô thức không phải là không có ý thức, mà là “tập thể vô thức” như C.G. Jung nói, là những thứ phi di truyền nhưng tồn tại trong văn hóa của một dân tộc, tóm lại là những điều huyền hoặc, không nắm bắt được.

Về siêu thức, nghe nói là thứ sức mạnh ý chí (Will Power), siêu sức mạnh ý chí (Super Will Power), có thể tác động đến bản thân và người khác, ngay cả khí công của Trung Quốc cũng được coi là một ví dụ. Khí là gì? Bạn không trông thấy, không sờ thấy nhưng người Trung Quốc đứng cách xa bạn tám trượng, có thể vận khí hạ gục bạn. Tất nhiên khí công là thứ sức mạnh ý chí không quá siêu phàm, chỉ có tác dụng trong khoảng cách gần.

Bài viết nói, cái thứ siêu thức này có thể biểu hiện tiên tri tiên giác, tức là có thể dự kiến chuyện sẽ xảy ra; cũng có thể biểu hiện hậu tri hậu giác, tức là có thể miêu tả lại những chuyện xảy ra trước đó đã lâu mà bản thân hoàn toàn không được chứng kiến hay trải nghiệm; lại có thể biểu hiện tập trung năng lượng, thao túng sức mạnh không thể giải thích nào đó trong vũ trụ, biến mong muốn, nguyện vọng thành hiện thực.

Carol sợ hãi nhìn người đàn ông, cứ bồn chồn không yên nghĩ rằng, lẽ nào mình có siêu thức? Siêu thức của mình làm cho người đàn ông này bị ung thư ư? Nhưng mình không mong cô giáo Trương bị đột quỵ và thằng Lâm bị tai nạn giao thông cơ mà? Lẽ nào trong bóng tối có một vị thần linh đa sự nhưng lại hồ đồ nghiền ngẫm suy xét tâm tư mình, rồi sau đấy không đối chiếu với mình, xem điều vị thần linh kia nghiền ngẫm và suy xét liệu có đúng không, hay cứ vậy bừa bãi ra tay?

6. Chương 06

- ĂN CHÚT GÌ NHÉ? – Ông ta hỏi.

- Tùy đấy.

Carol hồ hững trả lời, cô vẫn chưa hết sợ hãi, đang cố gắng nhớ lại những cái tinh túy của chủ nghĩa duy vật biện chứng, mách bảo với mình trên thế giới không có gì gọi là siêu thức; ý thức là sự tồn tại hình thức vật chất, đột quỵ là vật chất, tai nạn giao thông là vật chất, ung thư là vật chất, không thể do ý chí của ai thao túng nổi.

Người đàn ông kia hình như không nhận ra điều gì, ông cười vui vẻ, hai đuôi lông mày như bay lên:

- Con có còn nhớ những kỳ nghỉ hè trước đây, bố con mình vẫn thường đi mua quà sáng. Chúng ta hỏi mẹ ăn gì, mẹ bảo tùy đấy. Bố biết mẹ thích ăn mỳ xào, bố vẫn mua mỳ xào cho mẹ, cuối cùng con gọi mỳ xào

là “tùy đây”, cho nên mỗi lần bố con ta đi mua quà sáng, con cứ bảo với nhân viên bán hàng rằng “mẹ cháu thích ăn tùy đây”.

Carol cũng nhớ lại chuyện xa xưa ấy. Người đàn ông này nhớ rất rõ, lúc nhắc lại rất vui và rất đặc ý, ông nhớ như in. Cô nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chờ ông chọn món cũng mỉm cười, cô cười vẻ mặt như không hề sốt ruột, vẫn kiên trì đứng nghe ông kể chuyện.

- Cho chúng tôi một gà đồng rán vàng, củ sen thái lát xào tỏi tây, thêm một con cá rán.

Ông ngược lên, mỉm cười với cô nhân viên.

Cô nhân viên ân cần gạt đầu, ghi món ăn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ông. Ghi xong, cô lấy bảng thực đơn đi, nói với giọng ngọt ngào:

- Thưa, không cần gì nữa ạ? Tôi lấy đi xin đừng hối hận.

Carol cười miễn cưỡng, khẽ lắc đầu, đúng là không có thuốc gì chưa nổi. Ông ấy như những người biết mình có sức hấp dẫn, không thể kiềm chế nổi sức hấp dẫn lúc nào cũng sẵn sàng thi thố, có thể không có tâm địa, chỉ là thử xem sức hấp dẫn của mình có còn tác dụng nữa không. Một khi có người bị sức hấp dẫn của mình cuốn hút, trong lòng cảm thấy rất đặc ý.

Theo cách nói của thời nay, tức là bị phóng điện. Người phóng điện phần khởi vì dòng điện của mình quật đổ người khác; người bị phóng điện được tận hưởng cảm giác mê mê không gây chết người, đó là trò chơi hai bên hiểu ngầm nhau. Người phóng điện không mất nhiều nhưng thu về thắng lợi; người bị phóng điện bị bất ngờ, trở thành đồ chơi trong tay anh ta. Tất cả đều không dụng ý, không có mục đích đặc biệt. Chỉ có vợ anh ta, giống như người dân sống ở nơi thiếu điện, cảm giận anh ta lãng phí điện năng, nhưng chị ta lại không có cách gì để khống chế. Anh ta không làm gì, điện anh ta phóng ra cho bạn không thể thu hồi để làm bằng chứng cụ thể.

Carol nhớ lại, hồi nhỏ cùng bố đi ăn sáng, không bao giờ phải xếp hàng, những cô nhân viên phục vụ rất thích nói chuyện, đùa vui vài câu với bố, vừa nói vừa chuẩn bị những thứ bố cần. Từ nhỏ, Carol thấy những cô gái kia cười hết sức ngọt ngào với bố, rất ân cần săn sóc đến mình. Nhưng nếu đi với mẹ đến những nhà hàng ấy, Carol không bao giờ được đối đãi tử tế như thế.

Carol cảm thấy từ nhỏ mình đã quen với trò chơi ấy rồi. Hồi năm, sáu tuổi còn chưa biết từ ngữ “khoe mẽ”, cảm thấy bố rất thích khoe mẽ. Có lúc ở chỗ đông người, ví dụ chờ xe buýt hoặc dạo chơi trong công viên, bố thích dạy Carol hát hoặc xướng âm. Bố dạy Carol những kiến thức quá tầm tuổi, khiến những người đi qua phải ngoái lại nhìn, lắng nghe, người đứng quanh bố càng nhiều, bố giảng giải càng sôi nổi. Nó cảm thấy hình như bố không phải đang giảng cho nó nghe, mà giảng cho những người đứng xung quanh.

Có thể vì bố, Carol nhận ra cái khoe mẽ của đàn ông. Nó lạnh lùng nhìn những người xem ra rất giỏi giang, rất cao siêu, coi họ như lũ trẻ đang khoe khoang trước mọi người, vì vậy nó thường có cảm giác mình rất già.

Ông như cảm thấy con gái đang đứng trên tầm cao nhìn xuống đánh giá ông, ông mỉm cười, nói:

- Đây là những món con thích ăn. Trước kia bố vẫn thường đi bắt ếch, bố đưa mẹ với con đi, buổi tối ra những ruộng nước, soi đèn pin, vậy là con ếch nằm yên, rất ngoan ngoãn. Con rất dạn, đưa tay bắt ếch, cái bàn tay nhỏ nhắn bụ bẫm, vỗ ngay con ếch. Mẹ không dám, bố với con thường dọa mẹ bằng những con ếch ấy.

Nghe bố nói như vậy, Carol có cảm giác vừa thực vừa hư từ một nơi rất xa vọng đến. Carol nhớ, đúng là có đi bắt ếch, cho đến nay cô vẫn còn cảm giác da con ếch trơn nhẵn, nhưng bây giờ lại sợ, vì Carol không thích cái cảm giác kia nữa. Carol nhớ, đây là sự việc lúc chưa đầy sáu tuổi, một người có thể nhớ được những sự việc hồi sáu tuổi không? Có thể là sự tưởng tượng trong những năm gần đây? Hoặc lúc này nghe bố nói, mới tạo nên trong đầu óc?

- Giọng của con rất tốt.

Ông vừa tiếp tục nói, vừa gấp miếng thịt ếch vào bát cho Carol, đó là phần thịt ếch mà Carol thích ăn nhất. Rồi ông gỡ xương cá, gấp cho Carol một miếng thật to.

Carol không biết bố chuyển sang chuyện khác từ lúc nào, có thể khi cô đang chìm trong suy tư.

Ông nói với giọng kiêu ngạo:

- Lúc bấy giờ con mới năm tuổi, trong hội trường con hát bài hát trong phim Ngày đẹp nhất trên núi Kha trước hàng nghìn người. Giọng hát rất cao, con lên giọng không chút vấp vả. Con có còn nhớ không?

Rồi ông khe khẽ hát.

Suốt đêm, suốt đêm gió bắc thổi trên núi Kha,

Nô lệ đói rét ngủ cùng tuyết,

Có biết bao nhiêu cặp mắt trông chờ mặt trời đỏ,

Xiềng xích gông cùm trên cổ xé nát thịt da.

Kẻ nô lệ trông mong đêm đông chóng qua,

Chủ nô mong cho đêm dài, đêm dài ngủ yên giấc,

Cha mong Hồng quân nước mắt trào,

Tôi mong Hồng quân mỗi mắt,

Nước mắt tràn núi Kha,

Người ơi, bao giờ người đem đến tin tốt lành.

Giọng của ông rất sâu, rất biết sử dụng kỹ thuật thanh nhạc cho nên ông hát khe khẽ nhưng nghe rất chuyên nghiệp. Carol nghe, nhớ lại giai điệu và lời ca của bài hát, nhớ từng câu, từng chữ. Cô tin rằng, hồi năm tuổi mình đã hát bài này. Vì bài hát có cũng đến đâu, nếu không phải bố dạy, thì Carol cũng không được nghe hoặc học bài hát này ở đâu.

- Ngón tay con dài, lực ngón tay rất mạnh là điều kiện tốt để chơi piano, đáng tiếc, sau đấy con không học tiếp, nếu không...

Ông tỏ ra tiếc nuối. Rõ ràng ông vẫn liên hệ với mẹ và biết rõ mọi chuyện của Carol.

Carol nhớ lại hồi nhỏ đến trường của bố, bố dạy nó tập đàn trong phòng tập, những gì đã học được nay cũng quên hết. Nhưng Carol vẫn nhớ bố dạy cách điều chỉnh âm điệu làm sao để ngón cái “vượt biên” dưới ngón trỏ và ngón giữa, có thể đó là từ “vượt biên” mà Carol được tiếp xúc.

Những chuyện vụn vặt giống như những ngôi sao nhỏ cứ long lanh nơi sâu thẳm ký ức, khiến lòng Carol cảm thấy ấm áp. Phải nói rằng, những ngày sống với bố vô cùng hạnh phúc và vui vẻ. Bố biết chơi đàn, biết hát, biết vẽ, biết cả chơi đùa với trẻ con. Bố rất kiên trì với trẻ con, Carol nhớ chưa bao giờ bố cáu với mình. Thậm chí bố còn biết may vá, bố đã từng may váy hoa cho Carol. Bố còn biết thổi cơm, giặt áo quần, chăm sóc cây cỏ, sửa đồ điện và đồ gia dụng. Cho đến bây giờ trong nhà có đồ dùng hỏng cần sửa, mẹ lại bắt giác nói: “Nếu bố ở nhà thì đã chữa rồi đấy!”.

Bố là người có thể làm cho Carol hạnh phúc, tất nhiên con người như thế cũng có thể làm cho Carol đau khổ. Tóm lại, con người ấy trừ phi không đi vào cuộc sống của bạn, nhưng nếu đi vào thì cuộc sống của bạn sẽ hoặc vui hoặc buồn. Bạn có thể cảm giận cùng cực, có thể yêu hết mình, không có con đường trung gian.

Nhưng không thể quên lãng.

7. Chương 07

CHỢT ÔNG NHỚ RA ĐIỀU GÌ, lấy từ trong túi ra cái ví da, tìm một tờ giấy gấp nhỏ. Có thể vì thời gian quá lâu, tờ giấy đã ố vàng. Ông rất cẩn thận mở ra, đặt trước mặt Carol.

Carol nhìn, đó là mấy đoạn nhạc, trên đó có mấy chữ nét bút non nớt: “Gửi bố kính yêu”.

Ông cười, nhìn Carol, hỏi:

- Con còn nhớ không? Đây là tác phẩm lớn của con, là đoạn nhạc do chính con viết. Con rất thích vẽ những ngọn giá đỡ dài ngắn khác nhau, vẽ xong con nói với bố: “Bố ơi con viết một đoạn nhạc, bố gõ lên piano nghe xem nào”.

- Mấy chữ này cũng của con viết à?

Carol hiểu kì hỏi. Mấy ngọn giá đỡ mà bố nói, Carol vẫn còn ấn tượng, những mấy chữ kia thì không thể nhớ nổi.

- Cũng là con viết đấy. Mẹ viết mẫu lên giấy rồi con cứ theo như thế để viết. Bố giữ lại tất cả những gì của con, lúc nào thành danh con sẽ viết hồi kí. Tờ giấy này bố lấy từ mẹ con, bố luôn luôn giữ bên mình.

Carol thấy bố cẩn thận xếp tờ giấy lại, bỏ vào ví, sống mũi chột cay nồng, cô giả vờ không để ý, hỏi:

- Bố... bệnh tình thế nào?

- Không sao. Trước đây bố bị phì đại tiền liệt tuyến, về sau chuyển thành ung thư.

Carol có vẻ hài lòng về thái độ của bố. Cô không thích những người đàn ông sợ khổ sợ chết, hoặc tự thương hại. Carol cảm thấy đàn ông nên là người cứng rắn nhưng có tấm lòng dịu dàng, không cứng rắn chỉ còn lại bụng đàn bà, nhưng không có tấm lòng dịu dàng sẽ trở thành cái máy giết người. Thấy một người đàn ông không sợ đất không sợ phải mềm lòng trước tình yêu, như thế mới làm xúc động lòng người.

- Mẹ con có biết không?

Hỏi xong, cô thấy bố khẽ giật mình, rướn lông mày:

- Bố làm sao nói với mẹ được? - Ông đặt đũa xuống, xoa hai bàn tay, hỏi: - Con không nói với mẹ chứ? Con nên biết, mẹ là người rất dễ sợ hãi, chỉ một việc nhỏ cũng không ngủ được, nhưng chuyện này dù có cuống vội cũng chẳng thể làm gì.

Cô cắt ngang lời bố:

- Con sẽ không nói với mẹ. - Nhưng rồi lỡ lời. - Bố vẫn còn yêu mẹ, đúng không?

Vẻ mặt ông như đã khẳng định điều đó.

- Bố cũng rất yêu con, nhưng con không để...

- Vậy tại sao bố lại đến với... đến với... cô Trân...

Carol cảm thấy khó nói, nhưng đây lại là câu hỏi đọng lại trong tâm trí từ nhiều năm nay, lúc này mà không hỏi không biết đến bao giờ mới có thể hỏi?

Bố cũng không nói nên lời, tay cử động chùng như muốn làm một động tác gì đó, nhưng cuối cùng chỉ nói:

- Có những việc thật khó giải thích, bố chỉ có thể nói rằng, bố vẫn rất yêu con và mẹ con, đó là sự thật. Những năm gần đây con không muốn gặp bố, bố thì nhớ con và mẹ đến phát điên. Nếu con mong muốn gặp một người mà con biết rõ đang ở đâu đó nhưng lại không có cách nào gặp nổi, con sẽ hiểu lòng bố. Nhưng bố không hy vọng con hiểu được nỗi nhớ của bố. Hôm nay bố tìm con cũng đã chuẩn bị để con đuổi bố.

Ông cười chua xót, rất cảm kính nhìn con gái.

Carol cảm thấy bố nói chuyện rất dễ gây xúc động lòng người, ngay cả cô là con người cố chấp hận thù ông bao nhiêu năm nay cũng bị thuyết phục. Cô đã tương đối hiểu tại sao mẹ và cô Trân cùng yêu bố, hoặc nói từ trước đến nay vẫn hiểu tại sao mẹ và cô Trân yêu bố. Điều mà cô không hiểu là tại sao bố lại có thể xoay quanh hai con người ấy.

Về điểm này cô thấy mình không giống với phụ nữ Trung Quốc truyền thống, không giống với mẹ một mực yêu bố, cho dù sau khi bố phản bội cũng chỉ trách cô Trân. Chắc chắn cô Trân cũng trách mẹ, hai người

phụ nữ trách cứ lẫn nhau. Chỉ có cô biết tội lỗi đầu tiên thuộc về người đàn ông đã cuốn hút cả mẹ và cô Trân vào vòng bi kịch.

- Có phải ý bố muốn nói bố và cô Trân chỉ là... gặp nhau vui vẻ? Đúng như mẹ nói, là do cô Trân quyến rũ bố?

Ông cau mày, tưởng như hai tiếng quyến rũ kia làm tổn thương:

- Bố không nói như vậy. Bố không phải là người gặp nhau vui vẻ. Mẹ cũng đừng nên nói cô Trân như thế.

- Vậy là bố yêu cô Trân?

Carol bắt giắc cao giọng, rồi vội hạ thấp.

- Bố... bố nghĩ đúng là thế.

- Cuối cùng thì bố yêu ai? - Cô không nén nổi cơn nóng giận. - Bố không thể một lúc yêu cả hai được chứ? Bố không biết tình yêu chỉ có một thôi ư? Bố đùa giỡn với cả hai người phụ nữ, bố không biết đấy là chuyện đạo đức hay sao? Bố không biết rằng, như thế là bố đã bóp chết nhiều người hay sao?

- Chúng ta không nói chuyện này nữa, được không? - Ông cầu khẩn. - Bố không muốn con nổi giận. Trong mấy người con, bố lo lắng nhất là con, vì con rất nhạy cảm, cố chấp, lại rất... rất mạnh mẽ, bố sợ tình cảm mạnh mẽ ấy của con sẽ...

- Mấy người con? Bố có mấy người con?

- Có... bốn.

Carol trở mắt há miệng:

- Bố... bố có bốn con? Bố với cô Trân...

Carol biết đấy không phải là đáp án chính xác, nhưng mong rằng đúng như thế.

- Trước khi lấy mẹ con, bố đã có một đời vợ. Mẹ không nói với con à?

Ông nói rất thận trọng, có vẻ hối hận vì đã nhắc đến chuyện này. Ánh mắt Carol rất nghiêm khắc, ông không thể nói tiếp:

- Lần hôn nhân ấy bố có hai người con.

- Có phải bố chưa ly hôn với người vợ ấy mà đã lấy mẹ con?

Cô mong ông nhảy lên phản đối, nhưng ông chỉ hăng giọng. Carol run lên, giận dữ hỏi:

- Vậy con là kết quả của mối quan hệ xấu xa giữa hai người? Hay là bố và mẹ lấy nhau chỉ vì con? Tại sao lúc ấy bố mẹ không bỏ con đi? Bỏ đi, con sẽ không phải chịu đựng đau khổ ở đời?

- Thành, con không nên như thế, con không biết rằng, bố và mẹ coi con như viên ngọc trong lòng bàn tay hay sao? Bố...

Lòng ngực Carol như muốn nổ tung, cô vung tay, bảo ông đừng nói nữa. Không có gì phải nói thêm, rất nhiều sự việc rối rắm không có đầu mối nay đã có đầu mối. Mẹ là học sinh của bố, hai người yêu nhau khi ông chưa ly hôn, vì thế nhà trường điều ông về dạy ở một trường huyện. Ở đấy ông lại chứng nào tật ấy, yêu Tú Trân. Đây chỉ là kết thúc hôn nhân, nhưng có trời mới biết ông có bao nhiêu cuộc tình một đêm, hai đêm? Vừa rồi 11 nghĩ, bố là người đàn ông lắm lý, định tha thứ, thì ra là người quen thói vi phạm như thế rồi.

Carol lấy cái khăn giấy đặt trước mặt bố, lạnh lùng:

- Ông làm ơn ghi ra đây tất cả những người con chính thức và không chính thức, không cần viết tên những người con gái, chỉ cần viết tên con trai thôi, tốt nhất ông miêu tả hình dáng của họ, để về sau tôi tránh, không may yêu phải một trong những người anh em ấy.

8. Chương 08

Carol KHÔNG NHỚ mình đã nổi giận đùng đùng rời khỏi nhà hàng ấy như thế nào, chỉ thấy thức ăn đã ăn đang từng đợt cuộn lên trong bụng; lồng ngực bức bối, tưởng chừng không hết lên sẽ nổ tung. Carol cảm thấy ông ấy đang đuổi theo, nhưng có thể bị nhân viên phục vụ gọi lại thanh toán. Carol không ngoái lại xem bố của đuổi theo không, bắt chấp xe cộ, cứ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, kẻ tội phạm bỏ chạy khỏi nơi phạm tội cũng không nhanh bằng Carol.

Về đến phòng, Carol trùm chăn kín đầu ngủ một giấc. Rất may trong phòng không có ai, nếu lúc ấy có người, mỗi người hỏi một câu, chắc chắn Carol sẽ bật khóc. Bản thân Carol cũng không biết mình đã có chuyện gì, hình như cô bày tỏ nỗi buồn không giống các cô gái khác. Người khác buồn sẽ kêu khóc, nếu không cũng chảy nước mắt, còn Carol? Lúc buồn lại như tức giận, tức giận làm mình buồn, chỉ muốn hét lên, đập vỡ thứ gì đó hoặc làm tổn thương một ai đó.

Tất nhiên Carol chưa làm như thế bao giờ, chẳng qua chỉ vì nghĩ đến bản thân, nghĩ đến hậu quả. Nếu một người vì buồn bực mà làm những chuyện trái pháp luật, cô cũng không biết mình sẽ làm như thế nào.

Nằm trên giường hồi lâu, cơn giận nguôi dần, Carol cũng không biết tại sao mình nổi giận. Ông ấy lấy vợ lần thứ hai hay lần thứ ba liệu có gì khác nhau? Đã biết ông ấy là con người như thế rồi, lấy vợ lần thứ hai hay lần thứ ba chỉ khác về số, không có gì khác về chất.

Tục ngữ có câu: “Lời nói trước khi chết là lời nói thật”, Carol hiểu câu ấy có nghĩa là, con người biết mình sắp rời thế gian, thường nắm lấy chút thời gian quý báu còn lại để xin mọi người khoan dung, tha thứ. Tại sao trước khi chết lại mong được khoan dung, tha thứ. Thật ra khoan dung hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Khoan dung cũng chết, mà không khoan dung cũng chết. Nhưng con người vẫn một mực xin được khoan dung, tha thứ, có thể vì khi chết không muốn đem theo tội lỗi đã gây ra ở đời, có thể đấy là tâm nguyện cuối cùng, muốn trước khi chết mọi việc đều chấm dứt.

Chết, hình như đấy là kẻ hòa giải có sức thuyết phục nhất. Có nhiều mâu thuẫn trong suốt cuộc đời vẫn chưa được hóa giải, trước khi thần chết vung lưỡi hái sẽ được hóa giải. Người sắp chết lời lẽ đầy thiện cảm; mọi người đối với người sắp chết lòng cũng thân thiện hơn. Những gì bình thường không chấp nhận, trước khi chết đều được chấp nhận, tha thứ; chuyện bao năm không được hòa giải, trước khi chết cũng được hòa giải.

Carol nghe bố nói bị ung thư, cho rằng bố nắm lấy thời cơ trước khi chết để sám hối về những điều sai trái của mình nhiều năm qua. Trước khi chết, nếu ông nhận mình đã sai, rằng ông không nên đến với Tú Trân, có thể Carol sẽ tha thứ cho ông. Nhưng ông không sám hối, mà chỉ thổ lộ bao năm nay vẫn yêu hai mẹ con Carol, nhưng lại nói cũng yêu Tú Trân, hình như ông là vị thần tình yêu gieo rắc tình yêu khắp nhân gian, mà Carol là người gây nên nỗi oan cho ông bao năm nay.

Trước khi chết, ông không thừa nhận mình đã phản bội, ông không đưa ra lý do, ông không có cách nào để bao che cho mình, ông đáp ứng, hình như ông yêu ai cũng thật lòng. Như thế đâu có thể được? Đúng là chuyện cổ tích, ông xem tôi là trẻ con ư?

Một thời gian dài sau đấy, Carol không hiểu tại sao gặp bố lần ấy lại làm tổn thương mình sâu nặng đến như vậy? Carol bức tức, phẫn nộ, tuyệt vọng, đau khổ, nhưng bản thân cũng không biết tại sao, chỉ vì biết bố lấy vợ ba lần chứ không phải hai ư?

Cho đến lúc mẹ gọi điện, Carol mới nhận ra mình tại sao tức giận. Carol rất giận mẹ. Người đàn ông ấy không chung thủy, phản bội, li dị, chuyện đã trở thành quá khứ, một quá khứ nặng nề mẹ phải chịu đựng suốt một thời gian dài. Phải chịu đựng một quá khứ như thế đã thành một phần trong cuộc sống và mẹ không còn cảm thấy nặng nề. Vì trong quá khứ đó mẹ là người vô tội bị hại. Nỗi oan có đầu, nợ có chủ, hận thù có mục tiêu, Carol rất căm giận ông ấy, thấy ông ấy là cội nguồn của đau khổ, là đối tượng để trút giận.

Nhưng mẹ bao nhiêu năm nay vẫn được Carol kính trọng, yêu mến, bỗng trở thành người thứ ba, điều này khiến Carol khó tin nhưng không thể không tin. Mẹ là người thông minh, trí tuệ, chỉ một chuyện chỉ số

thông minh thấp, tức là yêu say đắm người đàn ông ấy. Chưa bao giờ mẹ nói ra nửa chữ “không” về ông ấy mà chỉ nói vấn đề của cô Trần, khẳng định cô Trần đã quyến rũ ông ấy, sà vào lòng ông. Cái sai của ông ấy, ngoại trừ Liễu Hạ Huệ[1], tất cả đàn ông đều phạm phải. Ông không thể ôm một cô gái vào lòng và qua đêm mà không làm gì. Ngày nay người ta coi Liễu là chàng ngốc hoặc bắt lực về sinh lý, vậy cái sai của Liễu không phải là sai của Liễu. Ngược lại, nếu là ông ấy sẽ có chuyện, ngồi với nhau như vậy ắt có chuyện, ông không ngốc, cũng không phải là người bắt lực về sinh lý.

Tuy biết không có mẹ thì sẽ không có mình, nhưng Carol vẫn khó nguôi cơn giận. Mình sống để làm gì? Bố mẹ rất vô trách nhiệm đưa mình đến với thế giới này, thà rằng không có mình. Bố mẹ như những nhân vật trong tiểu thuyết hay vở kịch rẻ tiền, chỉ một thoáng xung động vậy là đến với nhau không chính đáng; sau đấy nam nghe nữ nói có mang, hoảng hốt sợ hãi, giục bên nữ bỏ cái thai, bên nữ thà chết cũng không bỏ, vậy là miễn cưỡng lấy nhau. Nền tảng của cuộc hôn nhân như thế tất nhiên không thể chịu đựng nổi sự can dự của người thứ ba.

Carol khẳng định ông ấy đã quyến rũ mẹ, ông là thầy giáo dạy nhạc ở trường sư phạm, mẹ là sinh viên của ông ấy, nữ sinh viên rất dễ bị thầy giáo trẻ và có tài làm say mê, đó là sự thật mọi người đều biết rõ. Carol dù có nhắm mắt cũng tưởng tượng được phong độ và sự hấp dẫn của bố khi đứng trên bục giảng, khỏi phải nói những lúc dạy đàn trong phòng tập, tiếng đàn piano và violon hòa tấu như lời thổ lộ, cả ánh mắt buồn buồn trời cho của ông ấy nữa...

Một nữ sinh viên trong sáng yêu một thầy giáo đại học dạy nhạc phong độ ngời ngời, quả là lý tưởng. Vấn đề ở chỗ thầy giáo là người đã có vợ, cần phải giữ khoảng cách với nữ sinh viên, phải nói rõ với các cô ấy tôi là người đã có gia đình. Mẹ có thể khẳng định người đàn ông ấy không làm như vậy, ngược lại, nhất định ông đã giấu kín chuyện mình đã có gia đình, cứ để mặc cho sức hấp dẫn cuốn hút tình cảm của nữ sinh viên ngày thơ chưa hiểu gì, cứ mặc các cô sa lưới.

Hôm nay Carol mới hiểu tại sao mẹ không nói gì về cuộc hôn nhân thứ nhất của người đàn ông kia. Biết nói thế nào nhỉ? Không có cuộc hôn nhân thứ nhất thì mẹ là người phụ nữ bất hạnh, bị chồng phản bội, chỉ vậy thôi. Bây giờ cuộc hôn nhân ấy bị bại lộ, mẹ không còn là người phụ nữ không tì vết, mà hoàn toàn ngược lại, mẹ trở thành người phụ nữ vừa bị thương vừa hận thù, bắt đầu là người hại người và kết thúc là người bị hại.

Mẹ nói qua điện thoại với Carol vài câu, biết ngay tâm trạng con gái không ổn định, mẹ hỏi, Carol uể oải trả lời:

- Không sao, chỉ gặp ông ấy, ông ấy nói với con tất cả.
- Bố nói gì? - Mẹ ngạc nhiên hỏi. - Mẹ không giấu con điều gì mà.
- Ông ấy có bốn người con, chuyện đó mẹ không giấu con à?

Carol nghe thấy mẹ ấp úng:

- Có gì phải giấu, chẳng qua không liên quan đến con.

Carol không nhin nổi, cúi với mẹ, trả lời lạnh nhạt:

- Không liên quan đến con? Mẹ không sợ một ngày nào đó con yêu phải một người anh em cùng bố à?

Mẹ bỗng giật mình:

- Vậy... có thể được không? Con... những người kia...
- Con vẫn nghĩ mẹ là người bị hại, nhưng thực tế thì không phải, chính mẹ đã làm tan nát gia đình bố với người vợ trước của bố; gia đình mẹ lại bị cô Trần làm tan nát. Con không có quyền phát ngôn về những mối ân oán giữa các người, nhưng mẹ và những người kia trong khi làm những chuyện đó liệu có nghĩ đến con cái hay không? Có thể mẹ và những người kia cảm thấy con đã phá vỡ cuộc hôn nhân đầu tiên của ông ấy, có con cho nên ông ấy buộc phải lấy mẹ, vì con mà ông ấy phải lấy mẹ. Còn con của cô Trần lại phá vỡ gia đình mẹ và ông ấy. Chắc chắn trong lòng mẹ và ông ấy căm giận chúng con, những người khách không mời mà đến.

9. Chương 09

- THÀNH, TẠI SAO CON LẠI NGHĨ NHƯ THẾ? - Mẹ khóc trong điện thoại. - Con biết đấy, con là cuộc đời mẹ. Vì con, mẹ hi sinh tất cả.

Mẹ không nói tiếp mà chỉ khóc, cả hai cùng cúp máy.

Carol cảm thấy mẹ nói chuyện như lời thoại trong phim nào tình Đài Loan, Hồng Kông, rất tình cảm, rất xúc động lòng người, nhưng trả lời không vào câu hỏi. Những nhân vật trong phim Hồng Kông, Đài Loan nói chuyện tuyệt đối không chịu làm rõ những điều hiểu nhầm, vì làm rõ thì coi như hết chuyện, cho nên cứ trả lời lửng lơ, không đúng với câu hỏi. Nếu như hỏi: “Có phải anh giết mẹ tôi?”. Câu trả lời có thể là: “Cô biết đấy, tôi rất yêu cô!”. Nếu người hỏi đâm thẳng vào tim người trả lời, người trả lời trước khi trút hơi thở cuối cùng mới chịu nói: “Tôi không giết mẹ cô”.

Carol nghĩ, mình nói rằng mình là kết quả của mối tình lén lút; thế nhưng mẹ lại nói rằng, khi có mình, mẹ yêu quý mình như thế nào, hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Có thể dù là ai, trong cuộc đời bố và mẹ đều có một khoảng thời gian ra sức tìm kiếm, thăm dò nguồn gốc cuộc đời mình. Tôi đã đến với thế giới này như thế nào? Là tất nhiên hay ngẫu nhiên? Ai, trong tình huống nào đã tạo ra cuộc đời tôi? Tôi đến với thế giới này với sứ mệnh nào? Hay chỉ là sai lầm?

Có thể mọi người cho rằng khởi nguồn của một con người thường quyết định con đường và vai trò cũng như địa vị của người đó trong xã hội. Truyền thuyết cho rằng, Khổng Tử là do cha và mẹ đã hợp mà thành; cuộc đời Chúa Giê-su lại càng không hợp lẽ thường tình, mẹ của Chúa Giê-su mang thai vô tính. Tại sao xuất thân của các vĩ nhân đều như thế? Há chẳng phải điều ấy nói với mọi người, khoảnh khắc hình thành vĩ nhân đều không bình thường đó sao?

Carol còn nhớ hồi nhỏ vẫn thường hỏi mẹ:

- Con ở đâu ra?

- Mẹ nhặt con ở đồng rác. - Mẹ cười cười, nói. - Một hôm mẹ đi đổ rác trông thấy có một cái bọc nhỏ, trong bọc có một đứa bé, mẹ nhặt về, đó là con.

Chuyện mẹ nói với Carol là chuyện của nhiều người mẹ nói với con cái chỉ để tránh đề cập đến tính dục. Nhưng Carol nghe rất nghiêm túc, nó khóc to, khóc thảm thương, có thể đấy là lần đầu tiên nhận thức được nguồn gốc của mình không được quý trọng.

Mẹ sợ quá, phải giải thích, bảo mẹ nói đùa, làm sao lại nhặt con từ đồng rác? Con là do mẹ sinh ra.

- Mẹ sinh ra từ đâu? Carol hiểu kì, hỏi.

- Không có cách nào, mẹ đành vạch bụng cho con xem vết mổ.

- Nhưng làm thế nào để con chui vào bụng mẹ được? Cái cửa bé như thế làm sao con vào được? - Carol nói rồi áp đầu vào bụng mẹ.

Mẹ cười dịu dàng như nhớ lại sự việc ngọt ngào:

- Lúc con vào còn rất bé rất bé, giống như một giọt nước, thậm chí còn bé hơn một giọt nước. Thật ra một nửa con ở trong người bố, một nửa ở trong người mẹ, bố và mẹ lấy nhau, hai nửa của con mới kết hợp lại thành con.

Còn gì nữa thì mẹ không chịu nói, chỉ cười dịu dàng, bảo con lớn lên sẽ biết.

Suốt một thời gian dài, Carol cố nhớ mình là hai nửa, một nửa trong người bố, một nửa trong người mẹ. Nó không thể hiểu một con người lại có hai nửa ở trong hai cơ thể khác nhau, như vậy, đúng là một chuyện buồn, hai nửa sẽ rất nhớ nhau. Nó rất cảm ơn bố mẹ, nếu không hai nửa của mình vẫn không hợp lại làm một được.

Bây giờ nhìn đời mình không phải là kết quả hôn nhân của bố mẹ, mà là kết quả của sự lén lút, vụng trộm. Carol nhớ đến người đàn ông kia đòi mẹ phải nạo bỏ, lại nghĩ mình đến với cuộc đời này không được hoan nghênh ngay từ lúc bắt đầu.

Về sau mẹ gửi cho Carol một bức thư, thư rất dài, viết rõ quá trình bố mẹ quen nhau và yêu nhau. Mẹ nói, đây không phải là dụ dỗ hoặc quyến rũ, mà là hai trái tim gặp nhau và đến với nhau. Bố là người rất có trách nhiệm với gia đình, bố cố gắng kiếm chắt, về sau mẹ giả vờ ốm mới hẹn được bố đi chơi, mẹ bảo mẹ yêu bố, rồi ôm ngang người bố từ sau lưng...

Mẹ biết nói với con những điều đó con sẽ cho rằng mẹ là người không đứng đắn, mẹ làm như thế vì yêu bố, yêu đến độ muốn có con với bố, mẹ không mong bố sẽ lấy mẹ, chỉ biết bố đã có hai con, hai cậu con trai vô cùng đáng yêu, lớn lên cũng đẹp trai như bố. Bố thường đem hai đứa bé ấy đến trường, rất tự hào về hai đứa con, bố muốn khoe với mọi người.

Vì yêu bố, mẹ yêu luôn cả hai đứa trẻ và thường đưa chúng đi chơi. Mẹ cũng rất muốn có một đứa con như thế, nếu sinh đôi một trai một gái thì thật tốt, nhìn con của mẹ mỗi ngày một không lớn trưởng như trông thấy con mỗi ngày một lớn bên bố, bố sẽ mãi mãi bên mẹ.

Con giận mẹ, xem thường mẹ, mẹ không trách con, nhưng con không nên xem mình là kết tinh của một sự chơi bời vô trách nhiệm. Con là niềm mong đợi mỗi ngày, là cầu xin mỗi đêm, khi mẹ biết có con, mẹ vui đến phát khóc, từ đây con là tất cả của mẹ.

Có con rồi mẹ cũng không nói gì với bố, mẹ không dám nghĩ bố sẽ ly hôn vì mẹ, mẹ cũng không mong bố ly hôn, vì mẹ biết bố rất yêu hai đứa con của mình, nhưng về sau bụng mẹ to dần, không thể giấu được bố. Bố biết và rất cảm động, bố bảo bố mong con gái, con gái giống mẹ. Bố rất muốn sống với mẹ, bố không muốn con lớn lên thiếu bố. Mẹ không biết bố đã nói gì với người vợ trước, tóm lại bà ấy đồng ý ly hôn, cũng không cần bố trợ cấp, yêu cầu duy nhất là không được đến thăm hai đứa con kia. Phải chăng đây là biện pháp mà người vợ trước nghĩ rằng có thể giằng vẹo bố nhất, nhưng bố vì con nên đã đồng ý với điều kiện ấy. Bố và mẹ lấy nhau trước khi con ra đời.

Sự việc này đã ảnh hưởng lớn đến công việc của bố ở trường học. Khi nhà trường hỏi, bố thừa nhận mọi trách nhiệm, vì bố sợ nhà trường phân công mẹ về nông thôn. Bố là thầy giáo, là đàn ông, bố bảo đây là trách nhiệm của bố, như vậy không còn ai hỏi nhiều nữa. Bố phải về dạy ở một trường sư phạm huyện xa, bố không đưa mẹ cùng đi, bố bảo hộ khẩu của con theo mẹ, mẹ ở lại thành phố tốt cho việc nuôi nấng, giáo dục con. Có thể hồi đó mẹ nên đi theo, sống với bố thì cô Trần sẽ không có cơ hội.

Mẹ đã vô tình biện hộ cho bố, hoặc đang biện hộ cho chính mình. Mẹ cũng không muốn nói vì tình yêu nên có thể tha thứ, vì mẹ không tha thứ chuyện bố với cô Trần. Mẹ chỉ muốn nói, con là kết tinh của tình yêu, là niềm hy vọng, cầu mong của mẹ, là cả cuộc đời mẹ, hy vọng duy nhất là con được sống hạnh phúc.

Con có thể xem thường mẹ, rất nên xem thường mẹ, mẹ không biện bạch cho mình. Mẹ chỉ muốn con rút ra bài học từ mẹ, đối với một người đàn ông đã có gia đình, dù đẹp trai đến mức nào, đều không nên nhìn lâu vào người đó. Hậu quả yêu một người đàn ông đã có gia đình là vô cùng đau khổ.

Có thể bài học quan trọng hơn là, không nên sa vào vòng tay người đàn ông, cho dù người đó giống như bố, đừng vì thế mà xem thường người bạn trai của con. Nên biết rằng, không một người đàn ông nào có thể giữ mình khi có điều kiện, trừ phi người đàn ông đó tự đẩy sâu lòng mình cảm giận, khinh thường người con gái kia. Một người con gái ôm ngang người con trai, trong con mắt người con gái đầy sự sùng bái và khát khao, mọi lý trí của người con trai sẽ đổ vỡ tan tành. Lúc ấy, người con trai nổi máu anh hùng, muốn thỏa mãn, muốn cứu rỗi người con gái, người con trai sẽ nghe theo sự ham muốn tình dục, sẽ làm chuyện mà khi tỉnh táo sẽ không làm, không dám làm. Nếu đây là người có trách nhiệm, anh ta có thể nghiêng rằng gánh trách nhiệm, nhưng trong lòng anh ta sẽ hối hận oán trách. Nếu là người vô trách nhiệm, anh ta ăn xong, chùi mép bỏ đi, sau đây huênh hoang với mọi người mình đã bách chiến bách thắng, còn con sẽ thành đứa con gái rẻ tiền.

Cho nên, chưa bao giờ mẹ cảm giận bố con, nếu lúc bấy giờ bố đẩy mẹ ra, có thể mẹ không đủ dũng cảm sống trên đời này.

[1] Chuyện kể rằng, văn nhân Liễu Hạ Huệ người nước Lỗ, thời Xuân Thu, vào một đêm bão tuyết, ông gặp

một người con gái không nhà, sợ cô gái rét, ông cởi áo khoác cho cô gái, ôm cô vào lòng sưởi ấm cho cô, hai người ngồi suốt đêm mà không hề xảy ra chuyện bất chính - ND

10. Chương 10

TỤC NGŨ CÓ CÂU: “Một bước sai, trăm bước trượt dài”, Carol cảm thấy câu nói rất đúng. Cô nhầm một bước, chọn nhầm hãng hàng không. Kết quả, ở Bắc Kinh xuất phát muộn giờ, đến Seoul không kịp nói chuyện dự định.

Thái độ của nhân viên hãng hàng không rất tốt, cho cô hai lựa chọn: hoặc đi chuyển bay hôm nay đến San Francisco, có thể đến sớm hơn, chỉ muộn hơn thời gian đã định khoảng năm tiếng đồng hồ; hoặc ở lại Seoul một đêm, ngày mai đáp chuyến đi Los Angeles, như vậy việc nối chuyến của cô cũng đúng thời gian, vẫn năm giờ sáng đến sân bay B, có điều muộn mất một ngày. Nếu ở lại Seoul một đêm cô sẽ được ăn bữa tối miễn phí, còn được thị thực tạm thời đi chơi Seoul, ngắm cảnh đêm Seoul nữa. Carol định bay thẳng tới Los Angeles, nhưng cô muốn đến đại học C có người đón, cảm thấy nên đến sớm, do đó cô chuyển chuyến bay San Francisco. Tuy muộn hơn năm tiếng, nhưng như Jason đã nói, anh ta còn đón một cô gái đến vào lúc mười giờ, cùng giờ đến của chuyến bay muộn năm tiếng, như vậy coi như không lỗ việc của Jason.

Không ngờ, vì thời gian trung chuyển quá ngắn, chờ cô làm xong thủ tục nhập cảnh thì chuyến bay đến San Francisco đã cất cánh trước đó hai mươi phút. Hình như thành phố B này cũng rất tắc nghẽn, chuyến bay tiếp theo cũng đã đầy khách, vất vả lắm mới kiếm được một chỗ trên chuyến bay, nhưng đến muộn mười lăm tiếng so với thời gian đã định. Chắc chắn anh bạn Jason sẽ không chờ ở sân bay nữa.

Tục ngữ có câu: “ Con dao trên đầu chữ sắc”, Carol đi nhầm bước là kết quả của chuyện háo sắc. Ở Bắc Kinh đã lấy được visa, có rất nhiều hãng hàng không mời chào, quảng cáo hãng của họ không những rẻ mà còn nhanh chóng. Carol muốn đáp máy bay của hãng Northwest (NWA) đến Detroit, từ Detroit bay đến B, không đầy hai mươi bốn tiếng là đến nơi. Carol nói chuyện với cô nhân viên bán vé xong xuôi, không biết thế nào lại thay đổi, vì thấy nhân viên hãng hàng không Asiana giống với diễn viên điện ảnh Hàn Quốc Bae Yong-jun, lại bị cái cười dịu dàng của anh ta bỏ bùa, vậy là mẹ muội bỏ hãng NWA, đi máy bay của hãng Asiana, dọc đường mất thêm tám tiếng đồng hồ, giá vé cũng không rẻ hơn.

Xem ra “ con dao trên đầu chữ sắc” giết người không dính máu, hoàn toàn tự làm, tự chịu. Người ta chỉ giống năm mươi phần trăm Bae Yong-jun chứ không có ý bán hình dáng, bên ngoài cười dịu dàng đấy, nhưng thật ra đều có mục đích cả. Vé đã đặt rồi, người ta không nói gì thêm, quay đi cười dịu dàng với người khác. Bất ngờ phát hiện Carol định mua vé của anh ta, cái cười dịu dàng không còn, nếu cười mãi với khách, cơ trên mặt sẽ ê ẩm làm sao chịu nổi? Vậy ra cái anh chàng Bae Yong-jun này sẽ biến thành “ Tám lạng vàng”[1]. Carol thừa nhận mình háo sắc. Háo sắc là từ chỉ dùng cho nam giới. Với háo sắc mọi người bình đẳng, thậm chí nữ hơn nam. Nam sợ người khác bảo mình háo sắc, nhưng nữ chỉ cần đại khái bảo mình háo sắc là được. Bạn vận thường nghe các cô nói “ gặp sắc khinh bạn”, “ gặp sắc quên bạn” đấy thôi.

Carol cũng ba bạn nữ sống chung một phòng, được mệnh danh là “Bốn nàng xinh đẹp” của khoa B, đại học B hoặc có tên “Tứ mỹ đồng đường”.

Thẩm Nhạn đến từ Sơn Đông tự nhận là “Sói háo sắc”, vì không những háo sắc lại còn táo bạo, trông thấy cậu nào đẹp trai cô nàng bắt chặp, nhìn chăm chăm, nhìn cho cậu kia phải xấu hổ đỏ mặt, còn cô ta thì cười ha hả, bình luận một cách vô tư: tuyệt vời, tuyệt vời, xấu hổ có thể ăn được!

Lệ đến từ Hàng Châu được mấy cô kia đặt cho cái tên “Ma háo sắc”, cô ta thấy cậu nào đẹp trai đều lăm lăm nhìn trộm, giống như làm chuyện bất chính, nhìn mãi không thôi. Nhạn thường dạy Lệ:

- Sợ cóc gì, hần ta đẹp trai rất muốn để người khác ngắm nhìn, nhìn tức là coi trọng hần ta đấy.

Triệu Linh Linh người Bắc Kinh không thích cái tên gọi thẳng thắn như “Sói háo sắc”, “Ma háo sắc”, Linh bảo gọi như thế dung tục, tầm thường quá, nếu muốn gắn với tên “sắc”, thì cũng nên gọi là “Tiên háo sắc”.

Cả ba cô đều công nhận Carol có khả năng giám định cậu nào đẹp trai, hão sắc nhưng phải giữ đức, giống như Tần Chương Hoa của Tống Ngọc trong bài phú Đăng Đồ Tử, người ta tặng cho nàng cái tên “Sắc đại phu” nghe thật hay.

Bốn nàng xinh đẹp có chung một điểm “hảo sắc” nhưng không “hảo dâm”. Tách rời “hảo sắc” và “hảo dâm” để xem xét, tuyệt đối không phải là phát minh của bốn cô nàng xinh đẹp này, mà người thời xưa đã biết từ lâu.

Thời Chiến Quốc, Tống Ngọc đã viết bài phú “Đăng Đồ Tử”, nguyên văn “Đăng Đồ Tử hảo sắc”. Bài phú viết, Đăng Đồ Tử trước mặt Sở Vương bôi xấu Tống Ngọc hảo sắc, Sở vương hỏi Tống Ngọc, Tống Ngọc đáp, thừa Đại vương, hàng xóm phía đông nhà thần có một cô gái đẹp vô cùng, nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu thấp thêm một phân thì quá thấp, nếu đánh phấn thì quá trắng, nếu tô son thì quá đỏ, lông mày xanh như lá trúc, da trắng như tuyết, eo thon nhỏ, răng như ngậm ngọc, nụ cười làm say lòng người. Thần không hề rung động trước người đẹp bên hàng xóm, tại sao bảo thần hảo sắc?

Tống Ngọc nói với Sở vương, vợ của Đăng Đồ Tử rất xấu, đầu tóc rối bù, tai cuộn tròn, răng thưa lại khấp khểnh, chìa cả ra ngoài, lưng gù, bước đi xiêu vẹo, mặt mày lồm chồm mụn nhọt. Người đàn bà xấu như vậy mà Đăng Đồ Tử có với chị ta năm đứa con, chứng tỏ ông ta hảo sắc.

Bài phú của Tống Ngọc rất nổi tiếng, Đăng Đồ Tử trở thành đại từ hảo sắc, thật ra hảo sắc như Đăng Đồ Tử là mù sắc, bởi lẽ vợ ông ta đâu có đẹp? Như vậy Đăng Đồ Tử chỉ là kẻ “hảo dâm”.

Trong bài phú của Tống Ngọc nêu lên ba thái độ đối với quan hệ nam nữ: Đăng Đồ Tử chỉ cần có đàn bà; bản thân Tống Ngọc còn yêu cầu cao hơn, ngay cả gái đẹp anh ta cũng không coi là gì; Tần Chương Hoa hảo sắc nhưng giữ đức độ.

Carol cảm thấy mình hảo sắc ở chỗ chỉ thích nhìn những anh chàng đẹp trai, vì nhìn đẹp trai vừa sướng mắt, vừa sướng lòng, cảm thấy thế giới thật tuyệt vời, cuộc đời thật đẹp, tâm trạng vui vẻ, khí huyết lưu thông, nhìn những chàng đẹp trai nhiều làm cho cơ thể thêm khỏe khoắn.

Carol có hai chính sách đối với những chàng đẹp trai và không đẹp trai. Nếu là đẹp trai, cô tự nguyện vui lòng giúp đỡ; nếu là chàng không đẹp trai, cô giúp đỡ cô cũng không lấy đấy làm vui. Trong lòng cô có cân nhắc, đối với những chàng đẹp trai chỉ thích cái đẹp trai quyết không hồ đồ bị cái đẹp trai cuốn hút.

Carol cảm thấy nam hảo sắc và nữ hảo sắc khác nhau về bản chất. Nữ sinh viên hảo sắc chỉ ở sắc, chỉ con mắt và cái đầu can dự. Thấy một chàng đẹp trai nhìn nhiều hơn, nhiều lắm trong lòng nghĩ đến chuyện lăng mạn, vậy thôi. Nhưng với nam sinh viên, tham dự không chỉ con mắt và đầu óc, ánh mắt anh ta hình như nối dài đến tận bụng dưới cô gái, nhìn cô gái đẹp, thông tin không truyền lên đại não, mà truyền thẳng đến bộ phận ấy. Vậy là anh ta muốn động dục, hảo sắc trong giây lát biến thành hảo dâm.

Carol không biết các bạn gái thế nào, ít nhất cô thấy những anh chàng đẹp trai không thể trực tiếp sản sinh phản ứng sinh lí. Nhiều lắm nhiều lắm cũng chỉ tưởng tượng anh ta đưa hai cánh tay ôm cô vào lòng, tay anh ta quàng qua người, rất dịu dàng, rất nghiêm túc. Như thế hoàn toàn là hưởng thụ thẩm mỹ, khác xa với hảo dâm.

[1] Diễn viên điện ảnh Hồng Kông, tên thật là Diệp Cảnh Sinh, phải dùng tám lạng vàng để học thành nghề diễn viên nên lấy nghệ danh Bát Lưỡng Kim (Tám lạng vàng), chuyên diễn những vai xấu trai – ND

11. Chương 11

CAROL LÀM XONG THỦ TỤC đổi chuyến bay, tính lại thời gian, quyết định gọi điện thoại cho Jason, báo cho anh biết máy bay đến trễ. Cô dự đoán, nếu năm giờ sáng Jason không đón được cô sẽ chờ đến mười giờ, để anh ta đón một cô gái rồi về. Nếu anh đồng ý ra đón lại, cô sẽ cảm kích vô cùng; nếu anh không ra đón thì Carol cũng không trách anh.

Carol thử gọi mới biết từ đây gọi điện đến thành phố C là điện thoại đường dài, đành phải đi đổi tiền xu, theo chỉ dẫn, phải cho vào máy rất nhiều tiền đường dây mới thông, đáng tiếc không có người nhận điện. Cô nghĩ, không có người nhận điện có thể là tốt, cũng có thể là xấu. Có thể Jason vẫn đang ở sân bay chờ cô, cũng có thể anh đi công chuyện. Lúc này Carol không hy vọng Jason ở sân bay chờ, vì phiên anh đợi mười tiếng đồng hồ thật không tiện chút nào, làm thế nào để trả ơn anh? Đúng là không như thường ngày vẫn đùa vui: không có gì đến đáp, lấy mình ra thay thế nhé?

Với một người như Jason, Carol vô cùng cảm kích vì anh là người đầu tiên nhiệt tình nhận lời ra đón.

Quyết định vào học ở đại học C thành phố C đối với Carol thật ra là một chuyện bất đắc dĩ. Carol còn nhận được giấy báo của một trường đại học khác cũng nằm trong top 20 của Mỹ, nhưng ở trường ấy không cấp học bổng mà chỉ miễn một phần học phí. Mẹ nói, dù có khuynh gia bại sản, vay nợ nặng lãi cũng cho Carol vào học trường ấy, nhưng Carol nghe nói, không có học bổng xin visa rất khó, tốt nhất hãy chọn trường cho học bổng, đi đến Mỹ rồi tìm cách chuyển trường cũng không muộn. Tuy vậy Carol cảm thấy có lỗi với trường C, nhưng hình như không còn cách nào, đành để lương tâm cắn rứt, lợi dụng trường C trước đã.

Vậy là Carol quyết định vào trường C, đặt vé, bắt đầu liên hệ với Hội sinh viên Trung Quốc tại trường C, xem có ai có thể ra sân bay đón, vì Carol tìm hiểu trên mạng biết thành phố C cách sân bay thành phố B chừng hai tiếng đồng hồ ô tô.

Hội sinh viên Trung Quốc tại đại học C có trang web riêng, trong đó có mục giúp mọi người tìm nhà, mua xe, liên hệ đưa đón sân bay, rất hữu ích. Chủ tịch Hội sinh viên trong mục “Chân trời mới” rất nghiêm túc giới thiệu, trước đây việc đón sinh viên mới đều do Hội sinh viên chịu trách nhiệm, vậy nhưng thường xảy ra chuyện gán ghép trai gái, hơn thế gây nên tai tiếng trong anh em, bảo cán bộ của Hội sinh viên lợi dụng chức quyền, giành đi đón những cô trẻ đẹp.

Chủ tịch Hội nói, như mọi người biết, cán bộ Hội sinh viên thay đổi hằng năm, cho nên trước đây có chuyện dùng quyền lực để làm việc riêng tư đều không liên quan đến chủ tịch Hội. Chủ tịch năm nay tuyên bố thực hiện tự do hôn phối, để hai bên tự lựa chọn, sinh viên mới tự đăng tin tìm bạn, tự giới thiệu bản thân. Nếu trong vòng mười ngày vẫn chưa ai nhận đón, chủ tịch sẽ phụ trách sắp xếp.

Carol thấy dở khóc dở cười cho sự xếp đặt như thế. Chủ tịch Hội coi việc đưa đón sinh viên mới như chuyện hài hước vậy, nhưng xem ra cũng chỉ có thể liên hệ qua Hội đồng thời phối hợp với chủ tịch, rồi tự đăng quảng cáo bản thân lên trang web nội bộ.

Không rõ vì lý do gì, tin của Carol đăng lấy mấy hôm nhưng chỉ nhận được một email trả lời của Jason. Anh bảo hôm ấy tiện thể anh ra đón một người, có thể đón luôn Carol, nhưng người kia mười giờ mới đến, tức là cô phải chờ ở sân bay chừng năm tiếng đồng hồ, hơn nữa xe của anh nhỏ, có thể không xếp nổi bốn cái vali của hai người, anh ta sẽ tìm cách, đề nghị Carol có thể nhờ người khác, nếu không tìm được có thể dùng đến thùng xe của anh.

Carol nghĩ, mọi người đều phối hợp với công việc của chủ tịch Hội, Jason không coi mình là hồi môn, lúc đón dâu tiện thể đưa luôn về chẳng? Tuy có cảm giác mình như cái bóng đèn điện, Carol vẫn trả lời email của Jason, cảm ơn anh.

Carol xem lại tin nhắn của mình, đoán chừng tên mình không giống tên con gái mới bị ít người để ý. Carol không định chơi ác các bạn nam Trung Quốc ở đại học C, nhưng thấy quảng cáo của nữ sinh viên mới cũng như mình nhưng trên trang web nội bộ có ngay ghi chú: “Đã có người đón ở sân bay, xin đừng gửi email”, thấy mình chưa có ai hỏi han, cho nên cô phải xem xét mọi khả năng.

Vậy là Carol viết lại cái tên trung tính của mình trên tin nhắn: “ Lý Cánh Thành, đại học B, thạc sĩ chuyên ngành...” sửa thành:” Lý Cánh Thành, nữ, 25, đại học B, thạc sĩ chuyên ngành...”, chỉ thêm hai chữ, lập tức nhận được rất nhiều hồi âm. Dưới tin nhắn của cô có thêm nhiều đoạn nhắn tin, vì không cần dùng ID, mọi người cố nói hết những điều muốn nói:

“Bạn là khủng long cấp mấy?”.

“ Vẫn có thể vào đại học B, hi...hi...”.

“ Rất cần một tấm ảnh”.

“Thạc sĩ đại học B, tại sao lại chịu đến trường rách của chúng tôi?”.

“Mỹ nhân đại học B, không xài đặng”.

“Khủng long đại học B, kinh hồn lúc nửa đêm”.

Carol đọc xong cảm thấy rất buồn cười. Xem ra hình ảnh nữ sinh viên đại học B trong lòng mọi người là khủng long. Nói năng gì lạ vậy? Lẽ nào tài sắc không song song tồn tại? Mỹ nữ cái đầu nhất định phải to ư? Tài nữ dung nhân phải xấu hay sao? Carol bực lắm, đưa ngay một tấm ảnh của mình lên trang web nội bộ.

Đưa tấm ảnh lên thì không sao, vừa mới bắt đầu giống như trái lựu đạn ném ra không nổ, yên tĩnh một lúc không có phản ứng gì. Một lúc sau chùng như lựu đạn nổ, mọi người lập tức có phản ứng. Trang ảnh cứ kéo dài mãi, không thể không sang trang khác. Tin rằng ảnh Carol, người thì kinh ngạc, người thì chê bai, người không tin thì kêu lên: “Đừng mắc lừa, cô em như vậy chỉ có thể học các trường địa phương”, “Đáng ghét cho kẻ nói dối”...

Một thời gian sau, cuộc thảo luận chuyển sang nghi ngờ trường địa phương hay trường trọng điểm, lại nghi ngờ là người Đông Bắc liệu có phải Lôi Phong sống hay không...

Email cũng nhiều dần lên, người thì bảo sẽ ra đón ở sân bay, người thì xin làm bạn, hỏi thăm đại học B, nhờ đem giúp quà từ Trung Quốc sang, đủ thứ chuyện.

Carol đọc email, đọc tin nhắn, cảm thấy mình tự hạ thấp bản thân, tại sao lại phải dựa vào tấm ảnh để giới thiệu mình? Thật đáng trách cái thông minh của chủ tịch Hội sinh viên biến chuyện liên hệ người đón của sân bay giống như cầu hôn. Không ai muốn ra đón giống như không ai muốn lấy mình, đâm ra ghen cả với những người trước đó nhận ra đón. Carol tự cười mình, con người đúng là nô lệ của hoàn cảnh, đến với núi nào thì ca ngợi núi đó. Tính cách hiếu thắng của mình cuối cùng làm hại mình.

Carol chọn từ trong danh sách “cầu hôn”, vào mạng đại học C, tìm ra nhiều cái tên. Thì ra trong web của đại học C có trang hướng dẫn, từ đó có thể tìm thấy các web sinh viên, nếu người ấy có web riêng. Có người có ảnh phóng to, có người không có ảnh. Carol xem, không thấy ai lọt mắt. Tuy không xấu, nhưng cũng không coi là đẹp trai. Carol nghĩ, những người đã thấy ảnh của cô mới liên hệ với cô khiến cô vừa vui vừa bực mình. Vui vì tấm ảnh của mình làm khuynh đảo nhiều người, bực vì những người coi việc đi đón sinh viên mới như đi xem mặt.

Nghe nói phần đông nam sinh viên rất thực tế, trước khi xuất kích đều cân nhắc hai bên địch ta, biết mình biết người, nếu không phải về tay không ư? Những anh kia thấy ảnh của mình quyết định xuất kích, có tin chắc giành phần thắng hay không? Hay chỉ là làm chuyện ăn may? Carol quyết định nhờ Jason ra đón, vì anh không phải là người thấy ảnh rồi mới đồng ý đón. Carol đăng ảnh rồi anh cũng không gửi mail để thỉnh cầu nâng cấp thân phận. Carol cảm thấy Jason về căn bản không lên mạng nội bộ, không thấy ảnh của mình, cô không muốn tin Jason thấy ảnh của mình rồi mà không có phản ứng gì.

Cô gửi email cho Jason, một lần nữa cảm ơn anh, nói rằng mong anh ra sân bay, không ngại phải chờ năm tiếng đồng hồ, chỉ sợ anh phải đi mượn xe, rất phiền. Cô báo cho Jason biết thời gian cụ thể, đồng thời nói rõ đặc điểm bản thân, để anh dễ nhận biết: “Em cao 1,64 mét, tóc dài. Anh cho em biết đặc điểm của anh để có thể nhận ra khi đến sân bay”.

Thư trả lời của Jason gọn lỏn: “Hối đầu...”.

12. Chương 12

ĐỌC EMAIL CỦA JASON, Carol không nhịn được cười, cái anh chàng Jason này thật hài hước. Carol đoán, đằng sau câu ấy còn có một khả năng khác. Có thể đầu anh ta toàn tóc đen, Carol rất muốn hình dung mái tóc đen dày và mềm mại, hơi quăn, đó là mái tóc mà Carol rất thích. Vậy thì anh ta rất tự tin

với mái tóc của mình, cho nên mới dám đùa như vậy. Một khả năng khác là đầu anh ta đúng là hói, biết có giấu cũng giấu không nổi, cho nên cứ nói thẳng, nói thật ra.

Con người là vậy, có điểm nào yếu cứ đem ra làm trò vui, châm chọc không thương xót, như thế người khác sẽ không cười anh ta nữa. Như vậy cũng có thể coi là lấy tấn công để phòng thủ.

Jason nói như vậy khiến Carol thêm hiếu kì, muốn lên mạng để xem dung nhan cái anh chàng này thế nào, xem có đúng đầu anh ta hói hay không. Nhưng Jason chỉ cho Carol tên tiếng Anh cho nên không thể nào tìm thấy.

Carol cười mình coi người ra đón như cầu hôn, mặt khác liếc gửi email hỏi tên Trung Quốc của Jason. Cô nói dối: Mẹ em bảo không biết tên anh, sợ em không cẩn thận, cuối cùng không người ra đón. Jason không đoán ra mẹo vặt của Carol, anh gửi tên thật và số điện thoại bảo rằng rất thông cảm cho nỗi lo của mẹ, tuy anh là nam giới, nhưng lúc anh đi mẹ anh cũng rất lo lắng. Anh cho Carol số điện thoại gia đình, nếu mẹ cô lo có thể gọi đây để xác nhận.

Carol hơi ngượng, người ta thì vô tư, nhưng mình lại muốn tìm tận gốc rễ, giống như lấy oán báo ân vậy. Nhưng lòng hiếu kì vẫn mạnh hơn, lên mạng tìm cái tên Jiang Cheng tiếng Trung Quốc biến thành tiếng Anh, không biết họ gì, tên gì, nhưng cái tên ấy sắp xếp như thế nào cũng có thể được: Jiang Cheng hoặc Cheng Jiang.

Carol tìm trên mạng sinh viên đại học C, chẳng bao lâu đã tìm được cái tên Thành Giang. Trên trang web của anh ta không những có ảnh nửa người, còn có ảnh toàn thân, xem ra là con người ngay thật. Tướng mạo trông cũng bình thường, đúng là đầu hơi hói, khuôn mặt thân thiện, không có vẻ ác. Anh ta cao chừng một mét bảy, điển hình là một sinh viên, các trường đại học có cả nghìn Thành Giang, quá nhiều, không có gì đặc sắc, thậm chí không phân biệt được ai với ai.

Carol hồ hững đọc trang mạng của Jason, cảm thấy thất vọng một cách khó hiểu. Mình sao thế nhỉ? Đúng là cầu hôn hay sao? Chỉ là người ta ra đón ở sân bay thôi mà? Đón được về trường là tốt, chẳng nhẽ một người đẹp trai ra đón sẽ mọc cánh bay về ư?

Dần dần Carol phát hiện ra khuynh hướng chọn người theo hình thức của mình rất nghiêm trọng, chợt thấy lo lắng, mình đã bị di truyền từ mẹ rồi, coi trọng vẻ bề ngoài của con người. Carol nhớ lại, hình như từ nhỏ cô đã thế rồi. Lúc đi nhà trẻ, trông thấy một bạn ngồi cạnh bị hở lợi, liền đi tìm cô giáo, bảo bạn ấy xấu quá, nhất định không ngồi cạnh bạn ấy.

Kết quả Carol không được đổi chỗ mà còn bị chê cười, vì cô giáo quen mẹ, kể lại chuyện với mẹ. Câu chuyện cứ theo Carol lên tận đại học, bởi cô giáo vẫn kể lại bảo rằng Carol đã biết kén chồng ngay từ mẫu giáo.

Cuối cùng, có nên chọn người theo hình thức là đầu đề câu chuyện thường xuyên bàn luận của mấy cô nàng xinh đẹp cùng phòng. Lúc ấy vì Lệ đề nghị, các cô đã xóa bỏ chữ “háo sắc”. Lệ nói:

- Đừng gọi nhau “ háo sắc” như thế, cánh nam giới nghe thấy cho rằng bọn mình không đứng đắn, còn ai lấy chúng mình nữa?

- Cánh bạn trai có để ý đến bọn mình hay không, vô tư đi, nếu bọn họ chọn theo tên gọi, chứng tỏ bọn họ không có mắt. Có điều, bọn mình thấy gọi như thế quá thô lỗ, cái đẹp không hàm súc. – Triệu Linh Linh nói.

- Tớ cảm thấy gọi như thế thật sáng khoái. Nữ bị nam khinh rẻ bao nhiêu năm nay, bây giờ là lúc chúng ta khinh lại bọn nam chứ. – Thẩm Nhạn nói.

Carol đề nghị:

- Tuy mọi người đều đẹp, đẹp đã mặc định rồi, không cần thêm thắt gì, giống như “giáo sư”, mặc định là nam rồi, cho nên khỏi phải gọi là giáo sư nam, bao giờ là giáo sư không phải là nam giới mới cần gọi là nữ giáo sư, tớ xem bọn chúng mình không cần thêm “háo sắc” nữ, chỉ cần ghi tên ai đây là đủ.

Mấy cô thảo luận một lúc thấy tạm ổn, Nhạn “sói háo sắc”, Linh “tiên háo sắc”, Thành “sắc đại phu” tất cả không ý kiến gì, chỉ có Lệ “ma háo sắc” không vui lắm. Ma cũng là quý, khó nghe quá, cho nên kiên quyết:

- Các cậu chỉ gọi tớ là Lệ, nếu không tớ không chơi với các cậu nữa đâu.

Về cuộc thảo luận chọn người theo diện mạo bắt đầu như thế này: Nếu có hai nam sinh viên, một người hơi xấu trai nhưng tốt bụng, cái gọi là “tớ rất xấu nhưng tớ dịu dàng”; một nữa vẻ bề ngoài ngời ngời, nhưng không dịu dàng, hơn nữa lại lẳng nhăng, cậu sẽ lấy ai?

Lệ ngã về trường hợp thứ nhất, nhưng vẻ mặt như ăn phải ruồi:

- Vẫn nói đáng yêu là đẹp đấy thôi? Có thể nhìn nhiều, quen mắt, không cảm thấy anh ta xấu nữa. Nếu lấy một anh đẹp trai, sau đấy bị anh ta bỏ rơi thì sao? Liệu có sống nổi không?

Nhận là nhân vật của phái chọn người đẹp mã:

- Bỏ rơi thì sao nào? Ít ra cũng được sống với chàng đẹp trai một thời còn hơn anh chàng xấu trai một đời. Chúng mày nghĩ thử xem, sống với một anh vừa lùn vừa xấu trai, liệu sống thế nào? Hắn ta xấu, tất nhiên không bỏ rơi mày, nếu bỏ rơi mày hẳn ta sẽ lấy ai? Hắn buộc phải chung thủy, mày hiểu không?

Linh vẫn có cái nhìn siêu nhiên, hơn nữa nói năng cũng từ tốn:

- Tớ ấy à, tất nhiên chọn anh đẹp trai rồi. Một con người có cái đẹp bề ngoài trông thấy, có thể biết rõ. Một con người đẹp bên trong, thật khó nắm bắt. Các cậu nghĩ nội tâm hẳn đẹp, làm sao biết được hẳn ta có giả vờ để dụ dỗ các cậu không? Thấy đấy, có biết bao nhiêu chàng theo đuổi một nàng lúc nào cũng tỏ ra ân cần, chu đáo, sẵn sàng hết mình, một khi lấy nhau rồi, hẳn ta biến ngay thành một người khác. Đẹp trai ít ra là sau khi cưới chưa biến thành xấu trai ngay được, đúng không?

- Đúng vậy, đúng vậy! – Thẩm Nhận phụ họa – Trừ phi anh ta bị lửa thiêu.

- Với lại, để đào tạo cái đẹp nội tại cho một người đẹp trai dễ hơn làm cho một người xấu trở nên đẹp trai – Linh Linh nói – một anh đẹp trai cao một mét tám mươi, nếu có tình cảm với cậu, tình cảm sâu đến độ nhất định anh ta sẽ trở nên chân thành; nhưng một anh xấu trai cao một mét bảy, cho dù anh ta yếu đến thế nào đi nữa cũng không làm sao biến mình thành người cao một mét tám. Hơn nữa, anh xấu trai cũng có thể không chân thành chứ. Bây giờ là thời đại phản bội, tỉ lệ ly hôn cao hơn năm mươi phần trăm, tình yêu ngoài hôn nhân rất thịnh hành, cho nên ai cũng có nguy cơ bị phản bội. Nếu bị phản bội, thà rằng bị anh đẹp trai phản bội còn hơn, ít ra là phản bội cũng cao hơn chứ? Nếu bị một anh xấu trai phản bội, vậy thì đừng sống nữa.

Mọi người nhất trí với kết luận của Thành “sắc đại phu”, đúng lúc Thành “sắc đại phu” đang bị mê hoặc về chuyện này:

- Tớ không biết mình phải chọn ai, có thể mệnh đề này không đúng, tại sao cả hai, phải đẹp cả trong lẫn ngoài? Con trai không thể đẹp cả ngoài lẫn trong à?

Thẩm Nhận nói:

- Xi, đừng nằm mơ, cậu xem bọn nam sinh viên trường B chúng ta đấy, chẳng có thằng nào đẹp mã cả, càng không thể nói đẹp cả ngoài lẫn trong.

- Tớ đọc được một câu trên mạng, cảm thấy tuyệt vời, cậu ấy bảo rằng, con trai bây giờ có tướng mạo đều bất tài, có tài đều không có tướng mạo, đứa tài sắc song toàn đều lẳng nhăng, không lẳng nhăng cũng là anh chàng liệt dương- Lệ nói.

- Câu ấy nói làm mất lòng cánh con trai ở đời này đấy. – Linh Linh cười nói – Tớ nghĩ, cánh con trai sẽ đổi câu ấy lại để chửi bọn con gái chúng mình: có sắc không có tài, có tài không có sắc, lẳng nhăng là kẻ tài sắc song toàn, không lẳng nhăng sẽ là chị gái lãnh tình.

13. Chương 13

CAROL NGỒI Ở GẦN CỬA RA SỐ 29, bỏ đi sợ bị lỡ chuyến. Vừa rồi nhìn thẻ lên máy bay, tỉnh lại mới biết phải mất mấy tiếng đồng hồ trên máy bay. Lúc ở trong nước, cô không có khái niệm chênh lệch múi

giờ, có thể trong nước không chia, chỉ cùng mỗi một múi giờ.

Carol đáp chuyến bay này, nếu không muộn giờ, sẽ đến thành phố B miền đông nước Mỹ lúc chín giờ tối. Chín giờ, chắc chắn trời tối lắm rồi. Không có người đón, làm sao có thể an toàn đến được thành phố C cách đây một trăm dặm Anh.

Lúc tìm bạn trên trang web của đại học C, gặp một sinh viên tốt nghiệp đại học B, tên là Tiền Ba, anh ta giới thiệu với Carol xe buýt ở sân bay C. Tiền Ba rất thành khẩn nói, lẽ ra anh ta sẽ ra sân bay đón Carol bạn cùng trường, nhưng vì đến quá muộn, phải dậy từ ba giờ sáng để ra sân bay, tốt nhất là Carol đi xe buýt về. Về đến thành phố C sẽ gọi điện, anh ta đến bến xe buýt đón. Có thể tìm trên mạng để biết số xe, thời gian xuất phát và đến trạm cuối cùng.

Carol tìm trên mạng địa chỉ Tiền Ba đã cho, cô ghi lại thời gian đề phòng chuyện bất trắc, xem ra sẽ cần đến. Chuyến xe buýt đầu tiên khởi hành ở sân bay lúc bảy giờ rưỡi sáng, chuyến cuối cùng rời bến lúc bảy giờ rưỡi tối. Tất nhiên tối nay không có cách gì để đi xe buýt, đành phải chờ một đêm ở sân bay, mai đi chuyến sớm nhất. Không biết có được ngồi qua đêm ở sân bay hay không? Không biết có giống như ở trong nước, nửa đêm cảnh sát sẽ lừa những người không có vé như lừa bọn lưu manh? Nếu bị đuổi ra khỏi sân bay thì khôn đốn!

Nghe nói, ở thành phố B có rất nhiều tội phạm, nước Mỹ đứng đầu các vụ bắn giết, cưỡng hiếp. Carol tưởng tượng mình bị đuổi ra khỏi sân bay, kéo theo cái vali to đùng, đi lang thang dọc phố mà sợ hãi. Bị bắn không đáng sợ lắm, “đoàng” một phát coi như chết, tuy đáng tiếc, nhưng chết là hết. Nếu bị cưỡng hiếp thì sợ hơn nhiều. Làm con gái có thêm một nỗi sợ. Nếu là nam, lúc ấy đi ngoài phố nhiều lắm chỉ bị cướp. Nếu gặp cướp, chấp tay bái lạy mọi sự may mắn, có thể không mất mạng. Nhưng nếu là nữ, không những sợ mất của mà còn sợ bị làm nhục.

Còn nhớ hồi học tiểu học, một nữ sinh trong trường bị cưỡng bức, một thời tin tức sôi sục, thầy giáo học sinh ai ai cũng nói đến chuyện ấy. Không ai nói chi tiết với Carol, chỉ loáng thoáng nghe “toàn là máu”.

Từ đấy Carol rất sợ bị cưỡng bức, tuy không biết cưỡng bức là gì, nhưng “toàn là máu” nghe đã sợ lắm rồi. Sau đấy, cô bé học sinh kia không đến trường nữa, nghe nói phải chuyển đi nơi khác, vì không thể ở nổi trường này.

Sự việc ấy đã để lại cho Carol ấn tượng sợ hãi và xấu hổ, hơn nữa lại chảy máu, có thể chết người.

Về sau mấy đứa bạn gái lên nói với nhau, một đứa nói:

- Cưỡng bức mà không hiểu à? Tức là cưỡng hiếp, một đứa con trai rạch bụng mày ra, tất nhiên phải chảy máu rồi.

Một đứa khác nói:

- Bị cưỡng hiếp, sẽ sinh con, xấu hổ lắm.

Lúc ấy Carol không nói gì, vì không hiểu, nhưng từ sau vụ ấy hình như mẹ lúc nào cũng lo lắng vì con, con gái xa mẹ một chút cũng sợ, làm cho Carol cảm thấy bị cưỡng bức là việc sợ nhất trong đời.

Về sau Carol đọc được ở đâu đó một vài chuyện hình như con gái để thoát khỏi bị cưỡng bức, chết cũng không sợ.

Còn nhớ một lần, một bạn trai trong lớp bắt nạt nó, cậu ta bôi mực lên bàn, rồi đẩy bàn lên sát phía trên, chỉ để lại một chỗ rất hẹp, Carol vô ý dựa vào bàn của cậu ta, vừa dựa vào, cái áo mới đã dính đầy mực. Hai bên cãi nhau, cậu kia chửi cô: “Tao... mày!”. Cô không biết... là gì, nhưng vẫn chửi lại cậu kia: “Tao... mày!”

Những người chung quanh nghe thấy thế đều cười rất to. Về sau cô giáo nói chuyện với mẹ Carol, mẹ dặn cô:

- Con là con gái, không được nói câu ấy.

Cô không chịu:

- Bạn ấy chửi con, tại sao con không chửi lại bạn ấy được?

Mẹ thấy không thể giải thích cho con, chỉ nói:

- Con là gái, con chửi lại bạn ấy như thế, con chỉ thiệt thôi.

Cô vẫn rất bất bình, kì lạ thật, bản chửi mình, mình đã phải chịu thiệt, thế mà mình chửi lại bạn, mình cũng bị thiệt, ở đời có chuyện kì lạ vậy ư?

Cho đến bây giờ Carol vẫn cảm thấy mình bị đối xử không công bằng, tại sao con trai có thể nói “tao... mày” thì được, còn con gái lại không? Đó là chuyện xảy ra giữa trai và gái, lẽ nào vì bất cứ lý do gì đi nữa, chỉ cần xảy ra, bên gái lại chịu thiệt? Điều này chứng tỏ trong tư tưởng của mọi người, chuyện quan hệ trai gái chỉ là trai ... gái, còn gái là người bị ... thôi! Đem chuyện ấy ra chửi nhau, chứng tỏ mọi người đều nghĩ trong chuyện quan hệ trai gái, bên gái là người bị làm nhục.

Thẩm Nhận cũng bị một vụ tương tự. Nó chat trên mạng, cãi nhau với một gã “hái hoa”, gã kia cứ ấy cậu, Nhận cũng ấy lại.

Phía bên kia cười, nói một câu:

- Chờ em đến ấy anh.

Nhận giận dữ:

- Đồ chết tiệt!

Gã kia vẫn cười nhạo nhở:

- Chết thì tiếc lắm, em cứ hiếp anh trước rồi giết anh sau.

Về phòng, Nhận vẫn còn tức giận:

- Tại sao con trai lại thế? Con gái thà chết không chịu bị làm nhục, con trai lại thách đồ cường hiếp trước rồi giết sau, thật quái gở!

Linh Linh nói:

- Vấn đề là quan niệm, thuần túy quan niệm. Nếu bên nữ không coi chuyện quan hệ nam nữ là bị làm nhục, thì sẽ không thà chết để không làm nhục. Ngày nay phổ biến một câu nói: “Lúc bị cưỡng bức, nếu không chống lại nổi, tốt nhất cứ nhắm mắt lại mà tận hưởng”.

Linh bị mọi người trong phòng tấn công lại. Nhận vỗ ngực, giậm chân, nói:

- Đẳng ấy là đứa có đầu óc, tại sao lại ăn nói hồ đồ như vậy? Cứ nghĩ xem, kẻ cưỡng bức phục vụ đẳng ấy đấy à? Hầu hết đều rất hung bạo, không đánh cho đẳng ấy thâm tím mặt mũi đến ngất đi, hẳn ta chưa thấy đã đời.

- Hẳn ta sợ đẳng ấy tố cáo, có thể còn giết luôn đẳng ấy ý chứ. – Lệ nói.

Carol cũng thêm vào một câu:

- Nếu hẳn ta bị AIDS thì sao?

- Thôi thôi! – Linh đành nhượng bộ. – Tố chỉ dẫn ra một câu nói phổ biến hiện nay thôi mà, các cậu đối với kẻ cưỡng bức thế nào là chuyện của các cậu, tố không ngốc mà phản kháng, chẳng may làm hẳn ta bực lên, hẳn giết tố thì sao? Giết tố rồi cũng không ai lập bài vị trình tiết cho tố. Dù sao thì tố cũng không phải là cán bộ sơ cấp, hơn một lần, ít một lần cũng chẳng khác gì nhau. Chỉ cần yêu cầu hẳn ta dùng bao cao su, dùng đồ bệnh cho tố là được.

- Tố thì không chịu khoan tay chờ chết, đánh không lại, tố cắn, cắn vào cái ấy của hẳn. – Nhận bực tức.

Vậy là mọi người ồn ào tranh luận, cuối cùng cả bốn cô gái ghi tên tham gia tập thái cực quyền, tăng cường khả năng tự vệ.

14. Chương 14

BỐN CÔ GÁI hăng hái ghi tên học võ, luyện Kung phu, không những bảo vệ mình không bị cưỡng bức, hơn thế còn trừ bạo tàn giữ yên cho dân lành, khiến cho bọn lưu manh cường bức phải kinh hồn bạt vía. Bốn cô còn nghĩ cả khẩu hiệu và mỹ danh giang hồ. Khẩu hiệu là “Dĩ sắc chế bạo tàn”, mỹ danh là “Diệt họa tặc”.

Kết quả, tập được vài hôm ai đi đường nấy, vì không chịu được khổ, cũng không biết đến bao giờ mới tập được Kung phu. Cứ tập thể này rất có thể phải học đến bảy tám lớp mới quật ngã nổi một thư sinh tú tài trói gà không chặt. Còn để đánh nổi một tên cướp cơ bắp rắn chắc, không biết phải tốn bao nhiêu học phí. Chủ yếu thầy dạy võ cũng thật thà, không kích thích lòng hăng say của các cô gái, luyện tập cũng uể oải, hiểu nhau, nửa chừng bỏ cuộc.

Mọi người quyết định tự mình tìm cách đề phòng kẻ gian. Không đi đêm một mình, không nói chuyện với đàn ông không quen biết, đi đâu ăn gì phải cẩn thận, lúc tham gia liên hoan không được rời cái cốc của mình, vân vân, tóm lại không để cho kẻ bắt lương một cơ hội nào.

Lúc bấy giờ Carol vẫn là “cán bộ sơ cấp” nên rất sợ gặp kẻ gian. Những lời Linh nói giống như ma lực tà la, biết rõ là không đúng, nhưng một khi đã vào đầu óc, liền tiếp nhận toàn bộ. Linh bảo mình không phải là cán bộ sơ cấp, cho nên không sợ cường bức, thêm một lần, bớt một lần không có gì khác nhau. Tại sao cán bộ sơ cấp lại cần phải phòng thân không để bị cưỡng bức? Tất nhiên một khi bị cưỡng bức không còn là cán bộ sơ cấp nữa, sẽ bị mất giá trong mắt bạn trai hoặc chồng.

Carol bực tức nghĩ, nếu bị cưỡng bức, còn nói gì đến bạn trai hoặc chồng nữa? Đàn ông Trung Quốc đầu óc phong kiến, nếu bạn gái hoặc vợ mình bị cưỡng bức, liệu anh ta có cần đến nữa không? Carol nghĩ, nếu bị cưỡng bức, còn nói gì đến bạn trai hoặc chồng? Anh ta không đủ dũng cảm đi tìm kẻ bạo hành để trả thù, chỉ còn biết trút giận lên người bất hạnh. Ở Trung Quốc, người con gái gặp nỗi bất hạnh này coi như xong đời, không một người đàn ông nào yêu cô, hình như cô không phải là người bị hại, mà cô ta giống như một ả điểm lấy ác dân làm đầu. Cho nên, từ cổ xưa đến nay, người con gái thà chết còn hơn bị làm nhục, không chết thì cuộc đời cũng coi như chết, chưa biết chừng còn tệ hơn chết.

Carol còn nhớ, mẹ có một người bạn tên là Bình, người rất đẹp, lúc về nông thôn cùng mẹ ở một đội sản xuất, về sau cô Bình bị ông đội trưởng đội sản xuất cưỡng hiếp, cô tố cáo ông, cấp trên cử người về điều tra, ông đội trưởng sống chết gì cũng không nhận tội, bảo cô Bình giả trò dụ dỗ, mua chuộc ông ta để được về thành phố.

Vợ ông đội trưởng ra mặt bênh chồng, bảo đàn ông đàn bà có đôi có lứa làm gì có chuyện cưỡng hiếp? Mà là hai bên tự nguyện, chỉ cần người đàn bà không để người đàn ông vật ra, người đàn ông liệu có thể làm được gì?

Vợ ông đội trưởng là người đàn bà to béo thô lỗ, đen đúa, chị ta đứng trên cái bàn đập bằng đất của đội sản xuất để làm động tác mẫu, thách đám đàn ông có mặt tại đây: “Tôi đứng đây, các anh thử xem nào, từng người một, xem các anh có quật ngã nổi tôi không? Cứ coi như các anh vật được tôi ra đất, tôi cũng quạu cho cái con chuột của các anh không thể nào chui vào được lỗ”.

Người đứng dưới xôn xao. Không biết cánh đàn ông có mặt tại đây sức hèn tài mọn hay là con chuột của họ ử rử không muốn chui vào cái hang hổ mẹ, hoặc không muốn làm khó cho ông đội trưởng, dù sao thì không một anh nào dám lên vật ngã cái con quỷ dạ xoa vợ ông đội trưởng. Vậy là vụ án coi như khép lại.

Kết quả cô Bình bị coi là người gây chuyện. Trong đôi ai cũng bảo cô Bình dụ dỗ ông đội trưởng, muốn làm hại cán bộ cách mạng. Cuối cùng ông đội trưởng xin tha mới cứu được cô Bình khỏi bị kỷ luật. Về sau, tất nhiên cô Bình cũng không được gọi về thành phố, bạn trai cũng bỏ. Sau ngày khôi phục thi tuyển đại học, cô Bình thi vào đại học, rời khỏi đội sản xuất, nhưng sự việc ấy đã ảnh hưởng đến cả cuộc đời. Cô Bình không lấy chồng, sau khi tốt nghiệp, xin được về dạy học ở một vùng xa xôi, ít khi về thăm nhà. Có lần về, gặp mẹ, hai người ngồi ở ban công nói chuyện giấc mơ thời trẻ, nói đến người đàn ông trong đời, thỉnh thoảng cũng nhắc lại chuyện về nông thôn năm xưa.

Caro nghe cô Bình bạn mẹ nói, nếu không vì cảm thấy hai cái sinh mạng của họ không đáng một sinh mạng của mình, cô đã giết cả hai vợ chồng nhà ấy rồi.

Mẹ chỉ lắc đầu thở dài:

- Ôi, thân phận đàn bà con gái, chịu đựng bao nhiêu khổ cực!

Lúc bấy giờ Carol rất sợ cô Bình, nó nói với mẹ:

- Cô Bình ác quá, có phải cô ấy là người xấu không, mẹ? Tại sao cô ấy cứ đòi giết người?

Mẹ cười đau khổ:

- Cô ấy không phải là người xấu, có lúc người tốt cũng muốn giết người, vì họ chịu oan khuất, không thể tố giác ở đâu cả.

Với khả năng hiểu của Carol lúc bấy giờ, tất nhiên cảm thấy cô Bình bị oan. Cường bức không nhất thiết phải dùng sức mạnh để khống chế người bị hại, kẻ gây ra bạo lực có thể dùng vũ khí trong tay, quyền lực trong tay, giữ kín chuyện để khuất phục người bị hại. Cường dâm là gì? Chỉ cần làm ngược lại hành vi tính dục của đối phương tức là cưỡng dâm. Nhưng cái thời ấy luật pháp chưa đầy đủ, trong tình huống đó, cô Bình bị oan nhưng không nơi tố giác, xét xử.

Carol biết tuy luật pháp nước Mỹ rất nghiêm, phụ nữ cũng bị oan khuất như vậy. Cô đọc trên báo, thấy có nhiều phụ nữ bị cưỡng bức, bị quấy rối tình dục, tố giác với tòa án, tòa lại bảo vì phụ nữ mặc quá lộ liễu, cố tình làm cho nam giới phạm tội. Ý nói, đàn ông trước sự cám dỗ không sao cưỡng lại nổi, đó là bản tính tự nhiên của động vật, cho nên, nếu chị em không muốn bị nam giới cưỡng bức thì đừng mặc quá lộ liễu, hở hang, đừng lượn trước mặt đàn ông, nếu không, xảy ra chuyện thì chính nữ giới phải chịu trách nhiệm.

Lại có người nói, thật ra phụ nữ rất thích bị cưỡng hiếp, rất nhiều chị em muốn bị làm tình đầy tính bạo lực, bảo chị em muốn từ trong ảo giác đó để được thỏa mãn cực cao, cho nên trong lòng mỗi chị em đều muốn một lần bị cưỡng hiếp. Người đàn ông trong quan hệ tình dục quá nghiêm túc, quá cẩn thận nên người phụ nữ cũng không thích.

Carol nghĩ, toàn những lời nói vớ vẩn. Có thể người phụ nữ thường mong người đàn ông mình yêu nam tính hơn, hoang dã hơn, nhưng với một người không yêu vì phạm ý muốn, xâm phạm đến cơ thể, làm sao để được người phụ nữ hoan nghênh? Đó là sự sỉ nhục nhân cách phụ nữ. Có bị trói tay hay không, có hung dữ hay không, không quan hệ, mỗi một người có sự thích thú riêng, quan trọng là người phụ nữ ấy có mong muốn, có hợp với nguyện vọng hay không.

Nghĩ đến việc mình sắp bay đến một nơi đầy tội phạm, Carol cảm thấy sợ, thấy cô đơn, không biết chỉ một chốc nữa đến thành phố B, liệu có thể tìm được khách sạn qua đêm hay không? Tìm được thì đến đây bằng cách nào? Làm sao biết được người lái xe taxi liệu có đưa mình ra ngoại ô, ở đấy anh ta muốn làm gì mình thì làm? Coi như trông chờ vận may, gặp được người lái xe tử tế đưa đến khách sạn một cách an toàn, nhưng làm sao biết được khách sạn kia có như cái quán rượu của Tôn Nhị Nương? Có thể không bán bánh bao nhân thịt người, nhưng bánh sandwich nhân thịt người, sống bằng nghề làm thịt người hoặc có thể như thế? Hơn nữa, khách sạn có nhiều phòng, thiết bị cách âm tốt, có xảy ra chuyện ma quái gì cũng không ai biết.

Thật là rầu lòng, đến một nơi không quen biết, có kêu cứu cũng phải dùng tiếng của người ta. Ở đây, nếu gặp kẻ cưỡng hiếp, bạn phải kêu to với hắn “không, không, không” nếu hắn định giết bạn, bạn phải kêu lên “cứu tôi, cứu tôi” bằng tiếng Anh, đến lúc ấy liệu có nhớ được mấy câu tiếng Anh ấy không?

Carol còn biết, nước Mỹ cho phép người dân được sở hữu súng, cho nên có cảm giác mọi người đi trên phố đều đeo một khẩu súng sẵn hoặc bỏ khẩu súng lục trong túi quần, vô duyên vô cớ rút súng ra bắn vào ai đó. Cô đọc một số tiểu thuyết Mỹ và xem phim Mỹ có thể cảm giác phần tử phạm tội nước Mỹ là lũ điên không thể hiểu nổi, động cơ phạm tội của chúng vượt quá động cơ phạm tội truyền thống. Những chuyện như cướp của, trộm cắp, trả thù hình như đã lỗi thời. Kẻ phạm tội nước Mỹ phần đông có bệnh tâm thần, giết người không lý do, muốn giết là giết, hơn nữa giết người không ghê tay, không biết được một số nào đó chưa thôi. Chúng có bị bắt cũng không sao, luật sư sẽ chứng minh chúng bị bệnh tâm thần vì vậy không chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Từ ngàn dặm xa đến nước Mỹ, bị chết trong tay kẻ điên, như vậy có lợi ích gì không?

Kẻ cưỡng hiếp của nước Mỹ không còn là tội phạm cưỡng dâm mang ý nghĩa truyền thống, động cơ không

giống nhau, thủ đoạn không giống nhau. Động cơ của chúng không phải để thỏa mãn thú tính, mà để thỏa mãn hành động tình dục bạo lực, thỏa mãn rồi bỏ đi, chúng điên cuồng ngược đãi người bị hại, không tàn nhẫn không thấy đã cơn nghiện. Lại không thông hiểu ngôn ngữ, muốn khuyên chúng đừng phạm tội cũng không khuyên nổi. Nếu nói với chúng “tôi bị AIDS”, có thể chúng sẽ sợ, không đụng đến chẳng? Nhưng nếu chúng muốn giết người bị AIDS để trừ hại cho dân lành thì sao? Bị cưỡng bức và bị giết chết, cuối cùng thì đâu nặng đâu nhẹ? Có thể cả hai cùng không thoát chẳng?

Carol đang suy nghĩ vẫn vơ bỗng nghe trong loa tuyên thanh phát ra mấy tiếng “from china” – đến từ Trung Quốc – cô nhìn quanh, hình như ngoài cô ra không còn ai là người Trung Quốc hoặc người châu Á, vậy là cô chú ý nghe. Nghe một lúc, cô cảm thấy tiếng loa đang nói “vào thành phố” hoặc “sửa nhân sâm” hoặc “bà mang thai” người Trung Quốc đến bàn phục vụ. Carol bất giác bật cười, ai nhỉ, ai lại đặt cái tên kì quái như vậy?

Một lúc sau, tiếng loa nhắc lại, vẫn nghe thấy from china, bỗng như có ai đó nhắc đến tên Carol, cô ý thức được người ta đang gọi mình, không biết người Mỹ kia tại sao gọi “Ly” thành ra “lai”, “Cạnh Thành Lý” thành ra “vào thành lai”, tức là Lý Cánh Thành.

Carol đi tới, chỉ vào tên mình trên thẻ lên máy bay, hỏi:

- Có phải cô đang gọi tên người này?

Nhân viên phục vụ của hãng hàng không nhìn tên, gật gật đầu, sau đấy lẩm bẩm một tràng tiếng Anh. Carol chú ý nghe, nhưng chỉ hiểu được vài tiếng, trong đó có tên Jason. Cô đành “Tôi xin lỗi...” mấy lần, cô nhân viên phục vụ kiên nhẫn nhắc lại, cuối cùng thì Carol cũng hiểu ra, Jason bảo anh ta biết chuyến bay của Carol sẽ đến chậm giờ, nhắc cô đừng sốt ruột, dù có muộn mấy tiếng thì anh vẫn chờ ở sân bay. Anh biết Carol bay chuyến 7674 nên anh chờ ở nơi lấy hành lý của chuyến bay này.

Chợt Carol cảm thấy ấm lòng, nước mắt trào lên bờ mi.

15. Chương 15

KHI CAROL BƯỚC LÊN CHUYẾN BAY 7674, cô không còn cảm thấy mình đang tới một nơi xa lạ, đen tối, đầy tội ác và nguy hiểm; ngược lại, cô cảm thấy mình đang bay đến một phòng chờ lớn ở sân bay, đèn điện sáng trưng và Jason đang đứng ở nơi lấy hành lý mỉm cười với cô. Thành phố B bỗng trở nên an toàn, ấm lòng vì đã có người chờ, xe của anh sẽ chờ theo hành lý của cô về thành phố C, đã liên hệ chỗ ở cùng với đồ dùng trong nhà. Đến nơi, cô có thể trải khăn trải giường, làm một giấc ngon lành.

Tâm trạng cô đang từ trong mây đen bao phủ bỗng trời chuyển trong sáng. Tất cả chỉ vì đã có Jason, anh không những chờ ở sân bay từ năm giờ sáng, hơn nữa lại tìm được chuyến bay, còn nghĩ cách thông báo cho cô biết. Như thế không ấm lòng hay sao? Thật là ân cần. Chỉ cần suy nghĩ đến hai tiếng ân cần cũng có thể nhận ra sự ân cần dịu dàng, hoặc dịu dàng thân mật.

Nếu nói, Jason không thấy ảnh của cô trên trang mạng thông tin nội bộ, hoặc thấy nhưng không bị cô làm rung động, mà làm những việc này chỉ là vui vẻ giúp đỡ người khác, thì cô sẽ đảo ngược cái tên của anh. Liệu bây giờ có còn Lôi Phong sống nữa không? Lại ở nước ngoài, nữ cung không đủ cầu? Hơn nữa, anh là người chưa có gia đình? (Lôi Phong, một tấm gương điển hình sẵn sàng hy sinh, giúp đỡ người khác)

Tâm trạng Carol rất mâu thuẫn, một mặt, cô mong Jason nhiệt tình, chủ động như vậy là việc làm tình cảm, sẽ cho cô cảm giác kiêu hãnh và tự hào; Carol mong tấm ảnh của mình đã làm anh rung động, để anh vui lòng chờ ở sân bay mấy tiếng đồng hồ, điều ấy chứng tỏ mình có sức hút. Nhưng cô thoáng sợ anh cũng có ý nghĩ đó, nếu anh nghĩ như thế mà mình từ chối, lương tâm có gì đó không ổn. Tục ngữ có câu “ăn cây nào rào cây ấy”, cô đã được người ta giúp đỡ, đã ăn quả của cây ấy rồi.

Carol luôn tự hỏi, nếu anh ấy có ý nghĩ như vậy, mình có từ chối không?

Có thể nói, sự quan tâm giúp đỡ của Jason khiến Carol phải rung động. Chưa bao giờ cô gặp một người con trai nào quan tâm chăm sóc mình như vậy. Có thể vì những bạn trai mà cô đã từng tiếp xúc tuổi đời chưa đủ lớn, nên không hiểu phải quan tâm, chăm sóc con gái thế nào. Suốt một thời gian dài, Carol phải nói với các bạn trai mình cần gì. Nhưng đến khi phải nói ra, cô cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa. Nếu các bạn trai không biết cô đang nghĩ gì, nhất định phải để cô nói ra, vậy còn ý nghĩa gì nữa? Yêu tức là hai trái tim hòa chung nhịp đập, có chung một linh cảm, đối phương nghĩ gì mà mình không biết thì còn gì là yêu?

Jason cho cô cảm giác thân thuộc, nói năng làm việc rất thành thật, khiến người khác yên tâm. Chỉ một việc nghĩ cách thông báo cho cô biết khiến cô rất cảm động, vì đã có một Lôi Phong sống đang chờ sẵn ở sân bay. Chỉ có hiểu tâm tư mới nghĩ cách làm cho cô biết có người chờ, để cô khỏi phải suy nghĩ, lo lắng. Đừng nói gì một sinh viên nam, ngay cả một nữ sinh vừa lo bị cưỡng bức, đến lúc này mới không hiểu tại sao mình lo, mình sợ như vậy.

Nhưng Jason đã nghĩ, đã hiểu, anh thật chu đáo. Có thể trong cuộc đời một nữ sinh viên được một người chân thành, tỉ mỉ chăm sóc như vậy quả là hạnh phúc to lớn.

Carol biết, lúc này tình cảm mình đang được đón nhận có thể gọi là “tình yêu hoàn cảnh”, không thể tính toán, vì lúc này đang một mình nơi đất khách quê người, không quen biết ai, được một chút quan tâm cũng có thể bị phóng đại.

“Tình yêu hoàn cảnh” cách nói mà Carol đọc được trên tạp chí văn tuyến bằng tiếng Anh, vì có được tiếng nói chung nên cô có ấn tượng sâu sắc. Bài văn đó viết, tình cảm được gọi là “tình yêu hoàn cảnh” tiếng Anh gọi là situational love, tình yêu này không có nghĩa là yêu tuyệt đối, mà là yêu tương đối. Tình yêu này sản sinh trong một hoàn cảnh đặc biệt, nếu ở một hoàn cảnh khác sẽ không sinh ra tình yêu đó. Một khi hoàn cảnh trở thành quá khứ, “tình yêu hoàn cảnh” cũng sẽ theo đó mất đi.

Một con người vào lúc cô đơn, bất cứ một chút quan tâm nào cũng đều có thể phóng to lên thành tình yêu, bạn sẽ cảm thấy quyến luyến đối với người quan tâm đến bạn. Nhưng một khi bạn thoát khỏi cảnh ngộ cô đơn, bạn sẽ cảm thấy thật kì lạ và không hiểu tại sao lúc bấy giờ mình có thể yêu con người đó?

Khi con người sống trong hoàn cảnh hẹp, thường thường thông qua sự so sánh để yêu một đối tượng nào đó. Có thể có đến năm cá thể khác giới, khi bạn vừa trông thấy họ, bạn sẽ cảm thấy không thể yêu một ai. Nhưng trong hoàn cảnh hẹp, bạn chỉ tiếp xúc với năm cá thể khác giới, vậy là bất giác bạn sẽ làm một sự so sánh, cuối cùng chọn ra một người đáng yêu nhất, bạn có thể yêu con người đó, vì đó là con người nổi trội nhất trong số năm người. Nhưng đến khi bước vào một hoàn cảnh rộng lớn hơn, bạn sẽ thấy con người nổi trội nhất mà bạn chọn sẽ không còn nổi trội nữa.

Bài văn đó viết, tình yêu không mất đi theo hoàn cảnh là tình yêu vượt qua thời gian và không gian. Hai người yêu nhau không vì thời gian và không gian ngăn cách mà thay đổi hoặc chấm dứt, vì hai linh hồn đã thu hút lẫn nhau, thừa nhận về bản chất có sự đồng cảm và yêu thích.

Có thể, một người trong cuộc đời sẽ không bao giờ gặp được một tình yêu vượt qua thời gian và không gian, nhưng một người có thể trải qua nhiều “tình yêu hoàn cảnh”. Có nhiều người rơi vào cảnh ngộ éo le: họ đã kết mối quan hệ cố định, lâu dài qua một tình yêu hoàn cảnh, rồi khi hoàn cảnh thay đổi, cả hai cùng đổi dạ thay lòng, nhưng bị mối quan hệ xã hội ràng buộc không thể cho họ cơ hội chia tay trong chốc lát.

Carol nhớ lại bước đường tình cảm của mình, hình như mỗi một khoảng thời gian, hoặc nói mỗi một hoàn cảnh, cô đã từng yêu một ai đó. Có thể những tình cảm ấy không nên gọi là yêu, nhiều lắm cũng chỉ là yêu trong ảo giác, là giấc mơ ban ngày thường thấy ở người con gái.

Carol không biết tình cảm sơ khai của người con gái bắt đầu từ bao giờ, có thể phải có một định nghĩa tình cảm sơ khai thì mới trả lời nổi.

Nếu nói tình cảm sơ khai là biết nghĩ đến yêu, biết có cảm tình với một người con trai nào đó, biết muốn cùng với cậu ta, vậy thì ngay từ bậc tiểu học Carol đã có những tình cảm sơ khai rồi. Lúc bấy giờ, Carol thường nghĩ đến chuyện yêu đương, nhưng không biết yêu là gì, chỉ thầm có tình cảm với ai đó. Hồi nhỏ, Carol thích nằm trên giường mơ giấc mơ ban ngày, tưởng tượng những chuyện lãng mạn với bạn trai nào đó. Tất nhiên lúc ấy hiểu biết có hạn, cái gọi là chuyện lãng mạn chỉ là mặc áo cưới, tổ chức hôn lễ, chuyện rất đẹp, rất lãng mạn. Carol cảm thấy tình yêu là lễ cưới, yêu ai sẽ cưới người đó. Cưới xong làm gì nữa,

không liên quan đến mình, không còn trong giấc mơ ban ngày của mình nữa. Đối tượng để tổ chức hôn lễ là một bạn trai có tình cảm học cùng lớp, tầm mắt chưa vượt qua lớp học của mình. Có lúc có cảm tình với mấy đứa bạn, nó mời từng bạn đến với giấc mơ ban ngày, cưới từng bạn một, thích nhất bạn nào thì mời bạn đó ở lại, còn nữa cứ quên dần.

Trong thực tế, Carol không nói chuyện lâu với một bạn trai nào cả, mà chỉ chú ý quan sát, rồi đưa từng cử chỉ động tác của các bạn trai vào giấc mơ. Kỳ lạ là, chàng công tử bạch mã trong giấc mơ của Carol không đến quấy rầy bao giờ. Carol không biết chàng có mơ thể không. Carol không biết trong giấc mơ ban ngày của chàng, có dấu có phải là mình không.

Nhưng hoặc sớm hoặc muộn, chàng công tử bạch mã sẽ đến bày tỏ tình cảm, nói hồi học tiểu học hoặc trung học, mình đã thích bạn rồi. Nhưng thời gian mà những anh chàng kia nói hình như trùng với thời gian cô kết hôn với họ trong giấc mơ ban ngày, tức là, thật ra hai người lúc bấy giờ đã thích nhau. Carol luôn có ý nghĩ kỳ lạ, tại sao những anh kia không ai đến bày tỏ tình cảm với mình ngay từ đầu nhỉ? Nếu lúc ấy có bạn đến bày tỏ tình cảm thì thế nào? Thời gian bạn đến bày tỏ tình cảm đều đúng lúc Carol bước vào một hoàn cảnh khác, đó là thời gian cô tổ chức hôn lễ với một bạn khác trong giấc mơ ban ngày. Đối với người tình trong giấc mơ ban ngày của thời đã qua, Carol chỉ biết nói xin lỗi. Với Carol đã là quá khứ, chuyện xưa không còn cảm khái. Với những bạn trai lại là nỗi đau giày vò tình cảm.

Vụ nghỉ hè năm nọ, Carol về nông thôn thăm cậu. Ở đấy cô gặp đứa em họ nhỏ hơn gần một tuổi. Ở nông thôn không có bạn, cậu em trở thành nhân vật nam chính trong giấc mơ ban ngày của cô. Cô cảm thấy cậu em đẹp trai tao nhã, rất tốt với cô, lúc nào cũng đưa cô đi chơi. Sắp hết kỳ nghỉ hè, cô phải về thành phố, cô lưu luyến không muốn rời cậu em, rất tha thiết mời cậu em lên phố chơi vài hôm. Về đến nhà, cô có rất nhiều bạn, nhất là về đến khuôn viên quen thuộc, cậu em bỗng trở nên quê mùa, giọng nói thật khó nghe, nói chuyện cũng rất khó chịu, tóm lại Carol rất hối hận đã đưa cậu em họ này lên phố chơi, Carol gần như bỏ mặc cậu em. Cậu em ở chơi vài hôm rồi về quê.

Carol không biết Jason đã gây xúc động phải chăng là tình yêu hoàn cảnh, cô chỉ cảm thấy đây là sự xúc động “nhưng mà...” Jason rất tốt, hình thức không xấu nhưng cách xa đẹp trai mười vạn tám ngàn dặm, gây nên sự xao động trong tim người con gái cũng rất khác nhau. Với một nam sinh viên có bề ngoài bình thường, Carol tưởng tượng tình cảnh sống với nhau sau này, phần lớn thời gian hai người mặt đối mặt bên bàn ăn, nhưng với một người đẹp trai, tưởng tượng sau này sống bên nhau lúc nào anh ta cũng dang rộng hai tay, còn cô thì sà vào vòng ôm của anh. Đối với người thứ nhất, đó là tình cảm kiểu vợ chồng tôn trọng nhau; với người thứ hai, là kiểu tình cảm thiêu thân lao vào ngọn lửa.

Lẽ nào ở đời không thể cả hai cùng tôn trọng nhau? Không thể có một nam sinh viên vừa đẹp trai lại tốt bụng hay sao? Nếu anh chàng Jason này cao hơn bốn năm phân nữa, có mái tóc đen dày, đẹp trai ngời ngời thì hay biết mấy. Đáng tiếc! Carol nghĩ, có thể là số phận an bày chăng? Để Carol đi con đường khác với mẹ chăng? Mẹ chọn người đẹp trai, kết quả bị bỏ rơi. Mình phải rút ra bài học, từ nay về sau không nên chọn người có ngoại hình đẹp.

Nhưng nghĩ mình sau này cả đời sống với người ngoại hình bình thường, trong lòng sẽ tràn ngập cảm giác bị trắng “xả thân vì nghĩa”.

16. Chương 16

CAROL XUỐNG MÁY BAY, được sự chỉ dẫn của Jason qua email, cô đi theo mũi tên đến nơi lấy hành lý. Sân bay thành phố B thậm chí còn lớn hơn sân bay San Fransico, đèn sáng trưng, người qua lại tấp nập, trông ai cũng lịch sự, nghiêm chỉnh, Carol không cảm thấy đang là ban đêm, càng không có cảm giác nước Mỹ là kinh đô của tội ác. Carol kéo theo vali hành lý, vai đeo túi máy tính, vừa đi vừa tưởng tượng cảnh gặp Jason sắp tới.

Gần nơi lấy hành lý của chuyến bay 7674, Carol nhận ra anh ngay, tuy tướng mạo không nhớ rõ lắm, nhưng

anh là người Trung Quốc duy nhất đứng bên băng chuyền hành lý, có vẻ như không chờ lấy hành lý mà đang đợi người. Anh đeo mắt kính, mặc áo phông trắng, quần bò, không thể nói là đẹp trai, nhưng cũng không phải khó coi.

Carol cảm thấy anh đang nhìn mình, cô liền cười với anh. Anh cũng cười đáp lại, nhưng hình như chưa nhận ra, vội đưa ánh mắt nhìn hành khách đi sau cô. Carol nghĩ, xem ra anh chưa thấy ảnh mình trên mạng, mà chỉ là một Lôi Phong sống. Nhớ lại những suy nghĩ đa tình vớ vẩn của mình vừa rồi trên máy bay, Carol có cảm giác mặt đang đỏ lên, nhưng lại có cảm giác đang được giải thoát. Nếu Jason giúp mình không chút vụ lợi thì càng tốt, vì anh không đẹp trai. Carol định thần, vững bước đi tới.

Lúc còn cách người mà cô nghĩ là Jason kia một quãng, chợt nghe thấy bên cạnh có người hỏi:

- Carol phải không ?

Một giọng nam rất dễ nghe, là âm thanh phát ra từ đáy lòng không phải ở cửa miệng. Lớn như vậy rồi nhưng Carol mới chỉ được nghe hai người đàn ông có giọng nói như thế, một người là ông ấy, ông ấy có giọng nói trời phú, hơn nữa lại được luyện giọng, lúc nói chuyện giống như vận khí từ vùng bụng dưới phát ra; một người khác là thầy dạy Anh ngữ hồi đại học, giọng thầy rất hay, nhưng chỉ những lúc nghe qua tai nghe phát ra. Nếu không nghe qua tai nghe, giọng nói của thầy cũng không còn hay nữa.

Giọng nói nhẹ nhàng của người đứng bên cạnh khiến Carol rung lên, cô ngoảnh lại, trông thấy một người trẻ tuổi đang mỉm cười với cô, cô không chắc anh ta có phải là người Trung Quốc hay không, trông anh giống như người Tây Ban Nha hoặc một chủng tộc nào khác. Cô không tin anh ta gọi tên mình, vì có nhiều người tên Carol. Cô muốn quay đi, tiếp tục đi về phía trước, nhưng lại muốn nhìn kỹ hơn.

- Cô là Lý Cánh Thành phải không? – Lần này thì anh ta hỏi bằng tiếng Trung Quốc.

Carol ngơ ngác. Anh ta biết tiếng Trung Quốc.

- Anh là ..? – Carol ấp úng hỏi.

- Tôi là Jason. – Anh mỉm cười. Carol chú ý anh để ria mép, dưới cằm có một ít râu. Carol rất ghét nam sinh viên để râu, nhưng râu trên khuôn mặt người này lại có công năng bất ngờ, khiến cái cười của anh như ẩn như hiện, làm cho làn môi anh đỏ lên màu tình cảm, hàm răng trắng hơn. Bộ râu khiến Carol nhớ đến Rhett Butler trong phim Cuốn theo chiều gió, có cảm giác “trai không hư, gái không yêu.”

Anh ta là Jason ư? Carol không dám tin vào tai mình, có thể mình có “siêu thức” chăng? Suy nghĩ đúng với sự việc ư? Vừa rồi dọc đường còn nghĩ nếu Jason đẹp trai đôi chút thì lúc này hiện lên một Jason rất rất đẹp trai. Có thể niềm hy vọng của mình quá mãnh liệt, dẫn đến ảo giác chăng? Nhưng người này đâu phải chỉ phần nào đẹp trai? Carol không biết hình dung con người này thế nào, chỉ cảm thấy đẹp trai không diễn đạt hết cảm giác của cô.

Người đẹp trai cho cô cảm giác huyền ảo, ồn ào, tưởng chừng người đẹp trai phóng ra một luồng điện, fan hâm mộ của anh đang hoan hô. Người đẹp trai kêu to: Điện của tôi đấy! Fan hâm mộ kêu lên: Tôi đổ rồi! Người đẹp trai đắc ý với luồng điện mình phóng ra, rất cả cùng ồn ào, xao động. Nhưng người này chỉ đứng yên, mỉm cười, làm cho cô cảm thấy vạn vật chung quanh như đang lùi dần, chỉ còn lại anh ta và mình, bốn mắt nhìn nhau giữa sảnh lớn nhà ga sân bay, giống như cảnh trong phim cảm hồi xưa, giống như giấc mơ lặp đi, giống như ước hẹn chờ đợi ngàn năm.

Carol nhủ thầm: phải cảnh giác, thật cảnh giác, hãy bình tĩnh! Nếu không tự nhắc nhở cô cảm thấy linh hồn mình sẽ bay khỏi thể xác, bay thẳng đến anh ta, bay vào lòng anh ta.

- Anh là Jason? – Carol nghi ngờ hỏi, rồi chỉ vào “Jason” vừa rồi. – Kia là ai?

Anh nhìn về phía tay Carol chỉ, lắc đầu:

- Anh không biết, có cần phải hỏi không?

Carol nghe trong tiếng nói của anh có gì đó rất chuyên nghiệp, cô đỏ mặt, nói:

- Không cần, không cần, có thể em đã nhầm, nhưng vừa rồi anh ta mỉm cười với em.

- Hay là cô cười với anh ta trước? – Anh tiếp tục nói, thấy mặt Carol càng đỏ, anh giải thích: - Đùa với cô tí thôi, đừng để ý. Người ở đây rất thân thiện, không quen nhau cũng gật đầu, mỉm cười. Không tin cô cứ nhìn xem.

Vừa nói, anh vừa đến gần một người Mỹ, mỉm cười, chào hỏi:

- Hi!

Cô cũng nghe thấy người Mỹ kia nói “Hi”

Nhưng cô vẫn chưa tin đây có phải là Jason hay không:

- Anh bảo anh hỏi đầu cơ mà?

- Thế này vẫn chưa đủ hỏi à? – Anh sờ lên mái tóc, cười không thành tiếng. – Sẽ tiếp tục cố gắng, tranh thủ càng ngày càng hỏi.

Carol thấy những ngón tay dài của anh lùa trong mái tóc đen rậm rạp hơi quăn, nghĩ bụng bàn tay nào nếu chơi nhạc, chơi piano, violon hoặc guitar thì không thể không hay.

- Em thấy anh không giống với ảnh trên mạng... - Carol định nói “không đẹp trai thế này” nhưng lại thôi.

- Anh mù mạng, không có web, cô nhầm của ai rồi chẳng? – Anh cười, đưa ra một thứ như bằng chứng như Carol thấy. – Đây, đây là thẻ sinh viên của anh, cô đối chiếu xem, nếu không cô đừng đi với anh.

Carol cầm tấm thẻ, nhìn kĩ. Vừa rồi Carol còn chưa dám nhìn thẳng vào anh, nhưng mượn cơ hội nhìn thẻ sinh viên, lại nhìn lên khuôn mặt anh, giống như đang thực hiện công vụ, đối chiếu xem anh có phải là Jason hay không. Carol thấy long mày đen rậm, mắt đen to như mắt trẻ con, không giống với người lớn tuổi, đôi mắt người càng lớn càng bé lại và vàng đi. Sóng mũi anh thẳng và cao. Carol nhìn thật kĩ, anh vẫn mỉm cười, tiếp nhận sự thẩm tra của Carol.

Thẻ sinh viên cũng đẹp, có điều tấm ảnh không dám tô vẽ thêm. Vẻ mặt trong ảnh đỏ hơn, giống như tho bị lột da, có cảm giác đầy máu. Bất giác Carol hỏi:

- Đại học C mà trình độ thế này thôi à? Ảnh chụp rất...

- Mười đô la một tấm đấy, nếu mười lăm đô sẽ có tấm ảnh đẹp hơn. – Jason cười hì hì, nói. – Mọi người gọi đây là sườn nướng, ảnh vàng gọi là bò ca-ri. Cô chưa ăn món ăn Trung Quốc ở Mỹ nên chưa hiểu cái hay của hai cách gọi ấy đâu.

Đúng là Carol chưa hiểu cái hay của hai cách gọi ấy, nhưng cô hiểu ý. Carol xem lại thẻ sinh viên của Jason một lần nữa, phát hiện trên thẻ không ghi năm sinh, cũng không ghi địa chỉ, chỉ một cái tên và dãy số. Tên trên thẻ ghi Giang Thành, vậy là anh họ Giang, không phải họ Thành. Trên mạng ghi là Thành Giang, vậy là không phải anh.

- Anh tên là Giang Thành à? Thành phố Vũ Hán gọi là Giang Thành phải không? Anh người Vũ Hán hay sao?

- Anh không phải là người Vũ Hán.... Không có lý do gì quan trọng, chỉ là bố mẹ một người họ Giang, một người họ Thành, họ của hai người ghép thành tên họ của mình. – Jason vừa nói, vừa xếp hành lý của Carol lên xe đẩy, hỏi: - Có thể đi với anh chưa nào?

- Làm phiền anh quá, để anh chờ ở sân bay mấy tiếng đồng hồ, không biết phải cảm ơn anh thế nào đây?

- Vậy thì học tập chăm chỉ, ngày ngày vươn lên, lập thành tích để cảm ơn anh nhé! – Anh đặt luôn cái túi xách nhỏ trên tay Carol lên xe đẩy, đeo cái túi máy tính cho Carol, chỉ để cô cầm cái túi xách nhỏ. Rồi anh thay đổi khẩu khí, hỏi với giọng dịu dàng nghe đến kinh hãi. – Cô có đói không? Nếu đói sang bên ăn Mcdonald's, nếu không đói anh đưa cô đi ăn đồ Trung Quốc, phải đi chừng nửa tiếng đồng hồ đấy. Cô mới đến, có thể chưa quen món ăn Mỹ, nhưng có nhịn được nửa tiếng không?

Carol rất thích câu “ anh đưa cô đi...”, “anh đưa cô đi...”, nó khiến Carol cảm thấy thật thân thiết, chiều chuộng. Carol ngược lên nhìn Jason:

- Em không đói, anh định ăn gì thì em ăn nấy.

- Chúng ta đi ăn đồ Trung Quốc nhé.

Anh đẩy xe hành lý đưa cô ra nơi đỗ ô tô. Người Jason rất cao, bước đi cũng nhanh, Carol phải bước thật nhanh mới theo kịp. Jason để ý liền đi chậm lại, đi song đôi với Carol.

- Anh chờ từ sáng đến giờ à? – Carol bắt giắc hỏi.

- Đâu có ngốc như thế? – Anh cười – Chuyến bay năm giờ không đón được, anh chờ đến hơn mười giờ, đón một người khác, hỏi thăm biết cô chín giờ tối mới đến, vậy là đưa người kia về trước, không tiện để người kia phải chờ ở sân bay.

Cách nói của Jason tưởng như việc anh chờ ở sân bay là chuyện tất yếu, rất vui vẻ, cô nghĩ bụng, có thể anh đưa cô gái kia về trước là muốn chờ riêng mình.

- Cô kia từ đâu đến? – Carol hỏi.

- Cô nào? – Anh ngớ ra vì câu hỏi bất ngờ.

- Cô gái mà sáng nay anh đón.

- Ồ, không phải là cô gái mà là bố cô gái, mà là một học giả đến thăm con. – Anh nghiêng đầu nhìn Carol, cười nói. – Tại sao cô lại cho rằng đây là cô gái? Anh chỉ nói anh đón thêm một người, đâu có nói đây là nữ hay nam?

- Vậy anh đúng là Lôi Phong sống rồi. – Carol cảm thấy giọng nói của mình như trách cứ.

- Ai cũng thế cả mà, lúc mới đến anh cũng được người khác giúp. Có thể ngày này sang năm cô sẽ lái xe đi đón một sinh viên mới nào đó.

17. Chương 17

LÚC Ở NHÀ HÀNG “VUI GẶP GỠ” của thành phố B, Carol rất muốn được trả tiền ăn. Cô nghĩ, Jason chờ lâu, phải đi xa, bữa ăn này mình nên thanh toán. Cô trông thấy các bàn khác ăn đã gần xong, nhân viên phục vụ đưa cái khay đen hình chữ nhật ra, trên đó để tờ hóa đơn, khách đặt tiền hoặc thẻ thanh toán lên đấy, chờ nhân viên phục vụ đến lấy. Cô nghĩ, có thể đây là phương thức thanh toán, vì vậy cô cứ chờ nhân viên phục vụ đưa khay ra.

Nhưng đến khi ăn xong, Jason đứng dậy nói chúng ta đi thôi, Carol vẫn không thấy nhân viên đưa cái khay đen ra.

- Chúng ta chưa thanh toán. – Carol nói.

- Anh vừa thanh toán ở quầy rồi.

Carol nhớ ra, vừa rồi anh đứng dậy, đến bên quầy một lúc, quay về đem theo mấy cái tăm, cô cứ nghĩ anh đi lấy tăm.

- Anh thanh toán tất cả rồi à? – Carol hiểu kỳ hỏi. – Nghe nói người Mỹ A – A cơ mà?

Jason cười:

Cô là người Mỹ à? Hay là anh là người Mỹ? – Nói xong anh đưa Carol ra cửa – Người Mỹ cũng không phải lúc nào cũng A – A. Anh là người Trung Quốc cổ hủ, không thích kiểu Đức, thà rằng mấy người tranh nhau thanh toán, anh vẫn thích không khí anh em hơn. Nhưng anh không tranh nhau với con gái đâu.

Lúc đi qua quầy hàng, cô nhân viên thu ngân nói chuyện với Jason, hai người nói với nhau vài câu, hình như chỉ là mấy lời giới thiệu, cô nghe nhưng không hiểu. Cô nhớ, vừa rồi anh cũng nói tiếng Quảng Đông với nhân viên phục vụ, cho rằng anh có điều gì đó bí mật. Nếu có ai đó trước mặt nói chuyện bằng thứ tiếng cô không hiểu, cô cảm thấy người đó đang bình phẩm về mình hoặc đang âm mưu gì đó với mình.

- Anh là người Quảng Đông à? – Carol hỏi.

- Không phải, hồi làm công cho nhà hàng anh có học được vài câu. – Anh mở cánh cửa có lò xo tự động khép lại, nói đùa vài tiếng Quảng Đông:

- Cô ra trước đi.

Ngoài đường không có người qua lại, chỉ có xe chạy. Carol sức nhớ một tin đồn, hỏi:

- Nghe nói thành phố B này tỉ lệ phạm tội cao lắm, là kinh đô tội phạm phải không anh?

- Người ta nói vậy đấy, nhưng anh chưa phạm tội mà cũng chưa gặp tội phạm bao giờ. Giống như tỷ lệ li hôn, nghe nói 50%, nhưng bên cạnh mình không thấy ai li hôn cả. – Anh mở cửa xe, thấy vẻ lo lắng của anh, anh an ủi. – Không lo, chạy xe nói chung không có vấn đề gì.

Jason khởi động xe. Carol nghĩ lại cử chỉ và lời nói của anh vừa rồi, bỗng cảm thấy nghi ngờ, bất ngờ hỏi:

- Tại sao anh biết em đi chuyển bay 7674?

- Hỏi ở bàn phục vụ. Nói chung các hãng máy bay không tiết lộ với người ngoài về hành khách, nhưng anh cho họ xem thẻ sinh viên, lại cho họ một chút khổ nhục kế, bảo lần đầu tiên cô ra nước ngoài, không quen biết ai, rất sợ hãi, không có người đón cô ấy sẽ khóc. Nếu một mình cô ấy ra ngoài, xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm? Anh bảo với họ, nếu không cho tôi biết chuyển bay nào, thì hãy tìm cách thông báo cho cô ấy biết có người đón, bảo cô ấy hãy chờ ở nơi lấy hành lý, không nên đi lung tung, họ cũng rất thể tình, không những thông báo, lại còn cho anh biết số hiệu chuyển bay. Dọc đường cô có lo lắng, suy nghĩ nhiều lắm không?

Carol nhớ lại những điều mình suy nghĩ, thoáng chút bối rối, nói:

- Có nghĩ, tại sao anh biết?

- Con gái mà, tâm tư bao giờ cũng hiện lên nét mặt, ai cũng trông thấy, chỉ có con gái các cô mới cho rằng có thể giấu kín được thôi.

Carol rất bối rối, phải chăng anh đã nhận biết mình vừa gặp anh đã có cảm tình? Hay là nói mình đang nghi ngờ anh? Anh ta hình như hiểu tâm tư tình cảm con gái như hiểu lòng bàn tay, phải chăng đã biết quá nhiều con gái, trải qua vô số người? Một con người như anh, chắc chắn có cả đồng con gái thích.

Ô tô chạy theo đường cao tốc số 63 về thành phố C. Theo sự sắp xếp của Jason, cô ngồi ở hàng ghế sau, anh bảo đó là qui định của đại học C, sinh viên mới đến phải ngồi ở hàng ghế sau. Hai bên đường không có đèn, chỉ có đèn ô tô chiếu sáng mặt đường. Trong xe đang phát một bản nhạc guitar rất êm dịu.

- Nhạc hay quá! Bản nhạc gì đấy anh? – Carol hỏi.

- Bản Hồi tưởng cung điện Alhambra của Tarrega.

Carol lập tức nhớ lại cái tên ấy, cô có dự cảm, đây là bản nhạc quan trọng nhất trong đời. Tại sao thì không thể nói rõ, chỉ biết có dự cảm ấy thôi. Ngồi trong xe mà cô bàng hoàng như trong mơ. Đúng vậy không? Ở một đất nước xa lạ, trong cảnh đêm mờ mang mơ hồ, một con người đẹp trai khiến lòng thanh thoi, vui vẻ đang lái xe trong tiếng nhạc mộng ảo dịu dàng, tưởng như không thiếu gì, chỉ thiếu một chút cảm giác chân thực.

Cảm giác chân thực rất nhanh chóng đến với Carol. Cô cảm thấy chút đau thẳm kín trong tim, một lúc sau lại có cảm giác như sóng vỗ bờ. Carol nghĩ, thôi hỏng rồi, đau bụng, muốn đi ngoài. Carol biết mình có chứng bệnh ấy, ăn không đúng bữa hoặc bụng bị lạnh thế nào cũng đau bụng, hơn nữa còn bị đi ngoài. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại mắc chứng bệnh quái dị ấy. Một người con gái có bệnh đau bụng, chẳng khác gì Tây Thi, coi như một thứ trang điểm làm cho con người thêm dịu dàng, thêm đáng yêu. Nhưng ở Carol là chứng đau bụng đi ngoài, chỉ thêm xấu mặt.

Có thể đau bụng đi ngoài không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ hơn là đau bụng đi ngoài kéo theo chứng dị ứng da. Bác sĩ bảo có thể vì chứng da dị ứng mới là nguyên nhân, vì dị ứng da quá nặng dẫn đến phản ứng nội tạng, gây nên đau bụng đi ngoài. Carol đã từng đi khám nhiều lần nhưng không thể trị tận gốc, chỉ có thể chữa trị tạm thời. Bác sĩ bảo thể chất cô nhạy cảm, bẩm sinh nhạy cảm hơn mọi người. Cách chữa

trị chỉ có thể tìm căn nguyên nhạy cảm, cố tránh những môi trường nhạy cảm. Việc đầu tiên cô phải chú ý là ăn uống đúng bữa, thứ hai không để bụng bị lạnh. Vừa rồi ăn trong tiệm cơm Trung Quốc đã cảm thấy khó chịu, nhưng không ngờ phản ứng nhanh đến vậy, cứ nghĩ có vài tiếng đồng hồ sẽ về đến thành phố C, coi như không có vấn đề gì.

Lúc này cô khó chịu đến hơn cả chết, kêu đau bụng trước mặt người con trai vừa gặp đã có cảm tình liệu còn nói gì đến tư cách, còn nói gì đến tao nhã? Có thể chỉ một lúc nữa là phải đi vệ sinh, phát ban khắp cả người, mất với miệng sưng đỏ, thật xấu hổ. Carol không tiện nói với Jason những chuyện ấy, phải cố nhịn, cố biến nguy hiểm thành bình thường. Dọc đường hình như không có nhà vệ sinh, lẽ nào giải quyết bên gốc cây? Carol lo, vì có lúc quá nhạy cảm sẽ bị vỡ giọng nói ngọng, khó thở, bác sĩ bảo vì trong cổ họng cũng bị phát ban, sưng lên, lưu ý cô phải đến bác sĩ ngay, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc nuốt và thở, có thể sẽ chết.

Carol không biết lần này sẽ nghiêm trọng đến mức nào, hình như những nốt ban chưa nhiều, nhưng bụng thì rất khó chịu. Tại sao ông trời trừng phạt mình như thế? Tại sao lại để lộ cái xấu khi mà đang muốn tạo ấn tượng tốt đẹp trước một người khác? Carol ngồi không yên trên ghế, tay bóp bụng, muốn ô tô chỉ một bước đến ngay thành phố C.

- Cô khó chịu à? Jason nhìn gương hậu, hỏi: - Có cần đến bệnh viện không?

Carol khó xử cực điểm, không biết tại sao anh nhận ra mình đang khó chịu? Cô “ờ” một tiếng, rồi nói:

- Không sao, có điều bụng hơi khó chịu.

Nói xong, cô nghe thấy bụng mình sôi ùng ục, cô nghĩ, chắc chắn Jason có nghe thấy. Cô không thể nào không chế âm thanh ấy được, bực một nỗi bụng không thể tách ra để cô chui vào đấy.

- Không sợ, trước mặt có trạm xăng.

Anh an ủi, chùng như đang tăng ga.

Carol không hiểu trạm xăng và đau bụng có liên quan gì với nhau, cô cũng không hỏi, chỉ đấu tranh với cái bụng của mình, không để nó phát ra những âm thanh khi61n cô không có lỗi mà chui. Xe dừng lại trước một trạm xăng, anh xuống xe, mở cửa phía sau, nói:

- Nào, theo anh.

Carol không biết anh định làm gì, cứ vậy ôm bụng xuống xe.

Anh đưa cô vào một gian nhà của trạm xăng, chỉ vào một ô cửa, nói:

- Kia là nhà vệ sinh, anh chờ ở đây, không việc gì phải sợ.

Carol hiểu ra, anh đã biết mọi chuyện, anh biết lúc này cô muốn đi vệ sinh. Cô vừa ngượng vừa bực mình, nhưng rất cảm kích Jason, vì lúc này không đi vệ sinh thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Carol không biết mình ở trong nhà vệ sinh bao lâu, cho đến khi bụng không còn cảm giác như nước chảy mới ra. Không thấy anh trước cửa hàng, Carol hoảng lên: Anh ấy bỏ mình ở đây hay sao?

Carol không biết tại sao anh làm như thế, có phải vì hai cái vali và cái máy tính xách tay của mình? Có phải vừa rồi anh bảo nhà hàng ăn bỏ gì đó vào thức ăn cho nên cô mới đau bụng đi ngoài? Cô hốt hoảng chạy ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy anh đang đứng hút thuốc. Carol yên tâm, lặng lẽ nhìn anh một lúc, cảm thấy dáng đứng hút thuốc của anh thật đẹp, lúc rút thuốc cặp mắt lim dim, động tác gảy tàn thuốc cũng rất tự nhiên.

Carol ngồi vào xe, anh lấy cái áo khoác ngoài ở ghế trước, nói:

- Cô nằm một lúc, cái áo này đắp ngang bụng có thể dễ chịu hơn. – Qua ánh đèn bên ngoài, anh nhìn Carol một lúc, hỏi: - Không có việc gì chứ? Đừng cố chịu đựng, thấy khó chịu thì bảo anh, anh đưa cô đến bệnh viện.

-Em không sao. – Giọng Carol yếu ớt. – Làm phiền anh quá, em ...

- Có gì phiền đâu, trước kia anh cũng thường bị dị ứng da, đau bụng đi ngoài, chẳng khác gì cô.

Nói xong, anh ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

- Có thể em bị lạnh bụng, hoặc đói quá. – Carol giải thích.

- Chỉ tại anh, lẽ ra chúng ta ăn McDonald's ở sân bay thì hơn.

- Không nên trách anh vì lúc bấy giờ em không thấy đói. Anh cũng bị đau bụng vì bị dị ứng da rồi à?

Cô hỏi, cảm thấy Jason rất hiểu tâm lý mình, biết anh rất khó đối xử với việc ấy, cho nên đặt mình ngang hàng với anh, như vậy cô mới không thấy ngượng. Mà có điều gì phải ngượng chứ, anh đau bụng, tôi đau bụng, mọi người đều như thế cả.

- Trước đây, hồi còn ở trong nước, có một thời gian anh vô cớ bị chứng dị ứng da, lúc bị nặng, nội tạng đều phát ban, vậy là bị dị ứng ngoài. Bác sĩ cũng không biết nguyên nhân, có bác sĩ bảo vì có cảm giác phạm tội.

Carol không nói gì. Mấy tiếng “cảm giác phạm tội” khiến cô có suy nghĩ xa xôi. Vừa rồi anh nói “nhưng anh chưa phạm tội bao giờ”, lúc này lại nói “cảm giác phạm tội”, phải chăng anh ta muốn phạm tội? Nhưng muốn phạm tội gì chứ? Hay là định phạm tội với mình? Carol nhìn ra ngoài cửa xe thấy trời tối om, nghĩ bụng, nếu muốn phạm tội, anh ta rất có thể đưa mình đến một nơi nào đấy.

Carol cố tưởng tượng cái vẻ hung ác tàn bạo của anh, nhưng không thể hình dung ra nổi. Cô nghĩ, có thể anh ta vừa phạm tội nhưng rất biết dịu dàng, có đôi chút xấu hổ, chỉ có thể ôm mình, hôn từ cổ xuống, râu anh ta nhất định làm mình ngứa ngáy phải biết.

Cô cười thầm, phải nói rằng mình muốn phạm tội thì đúng hơn. Vừa rồi nhìn anh ta có vẻ sợ hãi, anh ta chỉ dám để mình ngồi ở ghế sau chắc vì sợ mình phạm tội? Cái trò “quỷ cái háo sắc” phải luyện tập thể nào nhỉ? Luyện thành tài trong sự xấu hổ của các anh chàng đẹp trai. Nghe nói “đàn ông háo sắc” rất phần khởi khi bên nữ cố tình giãy dụa, xem ra “quỷ cái háo sắc” cũng sẽ mạnh bạo khi các chàng đẹp trai rất thận trọng bảo vệ mình. Đúng là địch yếu ta mạnh, địch lui ta tiến, địch nghĩ ta tấn công, địch mệt mỏi ta quấy nhiễu.

Carol tự nhủ, “nữ sắc quỷ” giống như cái lò xo, người yếu thì ta mạnh. Cô không rõ bây giờ trong phòng có mấy người lấy tên là sắc, tại sao lại bỏ sót tên “nữ sắc quỷ”, lại cho cô cái tên “sắc đại phu” nghe chẳng ra sao, Carol tưởng tượng mình là một “nữ sắc quỷ” chuyên tấn công các chàng đẹp trai. Tấn công thế nào? Bất ngờ? Bóp cổ? Làm cho các chàng đẹp trai phải mê đi, còn làm được việc gì nữa? Các chàng mà trở thành rắn chết lương sơn thì mất công toi. Chẳng trách gì sắc quỷ đều là nam, “nam sắc quỷ” dùng vũ lực rất được việc. “Nữ sắc quỷ” phải phối hợp hai người mới được việc, cho nên xưa nay chỉ có “nam sắc quỷ”, “nữ yêu tinh”. Nói gì đến nam nữ bình đẳng, trước mặt một “nam sắc quỷ” thì nữ không thể nào bình đẳng nổi.

Carol đắp cái áo của Jason, thấy thật ấm áp, bụng đã dễ chịu hơn. Cô nằm, lặng lẽ nhìn anh, chỉ có thể thấy anh từ một phía, sau gáy anh là một đường cong tuyệt đẹp, nhìn anh một bên trong trẻ hơn nhìn thẳng, có thể vì nhìn thẳng sẽ thấy đôi mắt của anh. Biết đâu ánh mắt ấy, không tìm được một tính từ thích hợp, giống như một nỗi buồn, nhưng lại không giống nỗi buồn của ông ấy. Từ trong con mắt của ông ấy hình như đọc được một câu chuyện sinh không gặp thời, có tài không được trổ tài, nhưng mắt anh ẩn chứa không phải là nỗi buồn ấy. Carol rất muốn nói mắt anh thoáng chút mê lương, nhưng mê lương thì hơi quá. Thật khó diễn đạt, tóm lại, ánh mắt làm cho anh già thêm mười tuổi, cho nên nhìn nghiêng trông anh trẻ hơn, thậm chí giống như một đứa trẻ.

18. Chương 18

ĐÊM KHUYA, xe chạy trong tiếng nhạc Hồi tưởng cung điện Alhambra về thành phố C. Bầu trời thành phố nhỏ thật tĩnh mịch, yên bình, cửa hàng cửa hiệu hai bên phố đã đóng nhưng đèn trước nhà vẫn sáng. Xe chạy qua một con phố âm u, hai bên là những ngọn đèn tròn, tỏa ánh vàng dịu dịu.

- Chỉ cần thấy những bầu đèn hình tròn ấy cũng đủ biết đây là thành phố C. – Jason nói với cô. – Qua chỗ anh lấy ít đồ dùng trước đã, sau đấy anh đưa cô về chỗ ở.

Carol bỗng thấy tim đập mạnh, cuối cùng cái đuôi cáo cũng lòi ra. Xem ra, anh ta cũng có kế hoạch đấy chứ, nhưng chỉ là kế hoạch tương đối quân tử. Chợt Carol có cảm giác là lạ, hình như cô không thấy sợ. Xe dừng lại trước một ngôi nhà ba tầng xây gạch đỏ, anh để cô ngồi chờ trong xe, rồi chạy lên lầu.

Một lúc sau, anh lấy mấy thứ xuống, để ở ghế trước, khởi động xe rồi giải thích:

- Lấy cái bình đun nước bằng điện, bụng cô không tốt lắm, nên đun nước uống. Người mới đến Mỹ chưa quen uống nước lạnh, nhưng ít lâu sau lại không quen uống nước nóng. Bây giờ nước không đóng băng anh uống không đã.

Nơi ở của Carol nằm trên một con đường nhỏ gọi là Eastview, không phải là nhà của nhà trường, nhưng trên tuyến xe của trường, Jason tìm được chỗ ở của Carol, cho xe chạy vào lối cửa trước, mở cửa xe cho cô, nói :

- Số hai mươi sáu, Eastview.

Anh ấn chuông, một cậu sinh viên ra mở cửa:

- Ôi, sao mọi người đến muộn như vậy, tôi cứ tưởng hôm nay các cậu vẫn chưa đến cơ đấy. Tôi là Phùng Siêu, chủ nhà thứ hai của bạn, hihi...

Phùng Siêu mới đến cách đây nửa năm, ở cùng với người khác được nửa năm, về sau thuê một tầng của ông chủ nhà tên là Turner, có hai phòng ngủ, một bếp, một nhà vệ sinh, vì phải thuê cả tầng, một mình cậu ta không ở nhiều như thế, vậy là đăng quảng cáo trên mạng, cho Carol thuê lại một phòng. Hai phòng ngủ riêng biệt, cho nên coi như bạn ở cùng, tự xưng là chủ nhà thứ hai.

Carol nghĩ, cậu Siêu này nếu nhìn một mình còn có thể coi là tạm được, cao chừng 1m74, trắng trẻo, đeo kính cận, trông nho nhã thư sinh. Nhưng đặt bên cạnh anh, trông cậu ta rất ấu trĩ, chưa thành thạo, không có vẻ đàn ông. Cậu ta chạy ra ngoài hai lần, mỗi lần mang vào một cái hành lý, nhưng hai cái vali lớn để lại cho Jason.

Jason sau khi đưa hết đồ đạc lên tầng, anh liền vào bếp đun nước. Siêu dẫn Carol đi xem khắp nơi, đưa chìa khóa cửa ngoài và cửa phòng cho cô, hỏi cô tại sao đến muộn. Rất nhanh chóng, Jason đưa nước nóng vào, tay cầm theo cái cốc, anh rót nước sôi vào cốc, để nguội, sau đấy đưa cho cô cái thẻ điện thoại, nói với Siêu:

- Điện thoại bên chỗ cậu à? Điện thoại không dây phải không? Nếu vậy đưa sang đây cho Carol gọi về nhà, nhất định mẹ cô ấy sốt ruột lắm.

Siêu chạy về phòng mình lấy điện thoại mang sang. Jason hướng dẫn Carol cách sử dụng thẻ điện thoại, chờ cho cô kết nối được đường dây, anh nói với Siêu:

- Tổ giao cô ấy cho cậu đấy nhé, chăm sóc cô ấy cho cẩn thận.

Nói xong anh đứng dậy ra về. Carol định tiễn nhưng anh đưa tay ra hiệu, bảo cô cứ gọi điện, không cần phải tiễn. Cô đứng bên cửa sổ, nhìn theo anh đi ra cổng, chui vào xe, khởi động máy rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm, có cảm giác như mất đi thứ gì đó, miệng đang nói chuyện với mẹ, nhưng lòng ở tận đâu đâu.

Carol kể với mẹ mọi chuyện trên đường đi, bản thân cũng không biết mình đang nói những gì, chỉ nghe mình liên tục nhắc đến cái tên Jason, có cảm giác như một Carol khác đứng bên cạnh chỉ điểm. Hồng haner rồi, mà bị anh hấp hồn rồi! Siêu vẫn đứng bên chờ đợi, giới thiệu cho cô về máy giặt, hòm thư và các thứ khác để cô sau này giặt giũ, lấy thư, nhưng cô không còn tâm trí nào nghe Siêu nói.

- Muộn lắm rồi, em cũng rất mệt, phải tranh thủ ngủ một giấc. – Carol nói.

- Được thôi, để mình chỉ cho bạn biết nơi tắm giặt, bạn đi tắm rồi ngủ.

Carol đi tắm, nằm trên cái giường nhỏ của mình, nhưng không sao ngủ được có thể vì lệch múi giờ, cô chỉ nằm suy nghĩ vẩn vơ. Carol nghĩ lại, hồi trước đây cùng với mấy đứa bạn cùng phòng bàn chuyện thế nào

mới gọi là đẹp trai. Hình mẫu đẹp trai của Lệ giống như ca sĩ ngôi sao Lưu Hoa, Lệ thích cái giản dị, chân thật, sâu sắc của anh ta.

Nhận nghe Lệ say mê nói về Lưu Hoa, liền cười chế giễu:

- Ôi ôi, vậy mà gọi là đẹp trai à? Quê một cục, anh ta diễn vai bác nhà quê thì hợp lắm, tớ không thèm xem phim của anh ta đóng. Nếu cậu không nói đến anh ta thì tớ cũng không biết tên anh ta là gì, tức là cái tên Lưu Hoa chỉ kém Lưu Đức Hoa một chữ, nhưng hình hài và phong độ thì cách nhau một trời một vực.

Lệ cười ngặt nghẽo:

- Mẹ ơi, cứ tưởng đẹp trai của đảng ấy cao siêu thế nào, hóa ra là một ngôi sao lỗi thời. Đảng ấy biết Lưu Đức Hoa cao bao nhiêu không? Một mét bảy, đảng ấy còn cao hơn.

Nhận tức quá chỉ muốn xé miệng Lệ:

- Ai bảo anh ấy cao một mét bảy? Mày...

Linh xuất hiện, giảng hòa:

- Thôi thôi, vì một thằng đàn ông, lại là thằng già, có đáng để cãi nhau không? Theo tớ, Lưu Hoa hay Lưu Đức Hoa cũng vậy, không ai đẹp trai cả. Đàn ông Trung Quốc ấy à, đường nét không rõ ràng, mắt mũi ngang với mực nước biển, có đẹp trai đến thế nào thì cũng chỉ vậy thôi. Giống như ai đó đã miêu tả, mặt vàng như nghệ, mồ hôi nhễ nhại, trông như cây nến sắp tan chảy. Nói thật nhé, tớ không thấy một ngôi sao nam giới nào của Trung Quốc xem lọt mắt.

- Oa, đảng ấy sùng ngoại đến cực điểm. – Ba người còn lại cùng kêu lên.

- Tớ không đội cái mũ sùng ngoại đâu. –Linh kiêu ngạo kêu lên. – Sùng ngoại ấy à, tức là sùng bái mọi thứ của nước ngoài, nhưng tớ không sùng bái tất cả đám nam minh tinh nước ngoài, tớ đây thực sự cầu thị, có tiêu chuẩn riêng, người lọt mắt tớ ấy à, không phải bất cứ một nam minh tinh nào, mà là J.E.Kennedy Jr.

Nói đến J.E.Kennedy Jr, Linh không thể không lấy điều thân yêu cô cất giấu trong lòng ra gợi mở cho mấy cô gái háo sắc, vì lúc bấy giờ mọi người vẫn chưa có nhận thức cảm tính đối với J.E.Kennedy Jr. Kết quả gợi mở mọi người đều cho J.E.Kennedy Jr là đẹp trai, không những đẹp trai còn có phong độ vương giả, đúng là con trai của cựu Tổng thống Kennedy. Nhưng đó là cái đẹp trai kiểu phương Tây, lấy chuẩn mực phương Tây để đo người Trung Quốc à? Hay là sau này đảng ấy định lấy Tây?

-Tớ ấy à, chắc chắn sẽ lấy Tây. –Linh nói như đinh đóng cột. –Lai Đông với Tây rất đẹp. Cậu thấy Phí Tường, Lý Gia Hân thế nào, đều là con lai cả đấy.

Trước đây, trong những lúc như thế, Carol không xác định nổi mẫu hình đẹp trai, không phải Carol không muốn trao đổi với các bạn, thật tình trong lòng cô không có nổi hình mẫu đẹp trai cố định rõ ràng. Năng lực giám định về đẹp trai của Carol không biểu hiện ở thần tượng cô lựa chọn, mà biểu hiện ở cái tật bắt bẻ thần tượng của người khác. Cái bệnh ấy, Carol không nói ra thì không ai nhận thấy. Hễ Carol nói, mọi người đều nhận ra, hơn nữa hễ nhận ra là đồng ý ngay.

Bản thân Carol cũng không hiểu tại sao mình lại hay bắt, xoi mói về đẹp trai như vậy. Nghe người khác nói, trong nhà có bố và có anh đẹp trai, thường thường hay đem so sánh, bắt bẻ cái đẹp trai của người khác, vì từ nhỏ sống với người đẹp trai, có năng lực cảm nhận, năng lực so sánh cao. Chẳng khác gì các cô gái Hồ Nam không sợ cay, từ nhỏ đã ăn cay, ăn thức ăn người Giang Nam cho là cay, chắc chắn không có cảm giác cay. Carol không cảm thấy ông ấy đẹp trai, cô biết có một số bạn nữ cho rằng đẹp trai, có thể vì quan hệ giữa cô và ông ấy khác với những người kia, có thể vì lúc ấy cô còn nhỏ, có thể vì vẫn cảm giận ông ấy.

Nhưng Carol thấy mình dễ dàng nhận ra nhược điểm của con trai, rất có thể vì ông ấy làm cho cô vô tình hay hữu ý để ý đến nhược điểm của con trai. Từ nhỏ Carol đã biết cái tính thích trêu hoa ghẹo nguyệt của ông ấy, cho nên cô đánh giá cái đẹp của người con trai luôn luôn gắn với tài hoa và nhân phẩm, một khi phát hiện tài hoa hoặc nhân phẩm không tốt thì cô không nghĩ đấy là người đẹp trai.

Nếu như lúc này nếu cùng mấy đứa bạn bàn luận thế nào là đẹp trai như hồi xưa, chắc chắn Carol sẽ đưa Jason ra. Trong mắt Carol, Lưu Hoa quê mùa, Lưu Đức Hoa quá lùn, Kennedy Con quá ngốc, nghe nói Kennedy Con thì luật sư đến ba lần mà vẫn không đỗ, báo chí nói anh không còn ra thể thống gì. Suy nghĩ

một lúc, bỗng Carol nhớ ra cái áo khoác ngoài của Jason vẫn còn ở đây, lúc anh về quên trả cho anh. Cô nghĩ, trời âm ập, không cần phải đắp chăn, đêm nay đắp cái áo này ngủ cũng được.

Carol ngồi dậy, lấy cái áo đưa lên mũi ngửi một lúc, cô chú ý dòng chữ trên lưng áo: “Con tôi được lên bản danh dự Trường trung học Collins”, Carol không hiểu ý dòng chữ này, nhưng người Mỹ rất li kì quái đản, trên áo họ có thể in bất cứ chữ gì. Cô nhớ, trên mạng đã trông thấy một phụ nữ Mỹ trong ngày bầu cử, mặc chiếc áo phong có in hình bộ sinh dục ngoài của phụ nữ và dòng chữ “The only Bush I like is my own”.

Phải mất một lúc cô mới hiểu ý nghĩa dòng chữ kia, thấy rất khâm phục phụ nữ Mỹ, phục họ bạo gan, cũng phục cá tính hài hước của họ nữa, dù đen hay vàng, nhưng Carol khẳng định đây là một thứ hài hước. Nghe nói người Mỹ rất coi trọng tính hài hước, ai không hài hước coi như không có trí tuệ.

Carol nằm trên giường đắp cái áo của Jason, nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc mơ ngọt ngào, thăm thẳm.

19. Chương 19

Hôm sau, từ tám giờ sáng cho đến tận ba giờ chiều, Carol đi theo Siêu đến khắp mọi nơi, làm đủ thứ thủ tục, xin số SSN, đến bộ phận dịch vụ nhà trường để đăng ký, mua bảo hiểm y tế, đến khoa để báo cáo đã có mặt, vân vân.

Phùng Siêu tay chân tháo vát, mồm miệng nhanh nhẩu, vừa đưa Carol đi, vừa thêm dấm thêm ớt thông báo cho cô biết mọi thông tin về đất nước và con người Mỹ, giải bóng đá trong trường, các hoạt động của tổ chức hội sinh viên, bình chọn hoa hậu mỗi lần có sinh viên mới đến..., những gì Siêu biết đều truyền đạt lại cho Carol bằng hết.

Trong cả đồng thông tin, Carol thích nhất thông tin cuối cùng, hiểu kì hỏi lại:

- Sinh viên năm nay mới đến ai là hoa hậu?
- Phải chờ đến đêm hội Trung thu Quốc khánh mới công bố.- Siêu tỏ ra thông thạo.
- Vì trong đêm ấy mọi người mới lộ mặt và mới bình chọn người đẹp. Nhưng chỉ là cánh nam sinh bình với nhau, không phải bình chọn công khai. Đêm hôm ấy tất cả nam sinh viên Trung Quốc ở đây đều chạy đi xem người đẹp, có gia đình hay chưa đều như nhau. Nghe nói có cậu đã có vợ, hôm ấy cũng cất nhẫn cưới đi để nói dối người đẹp. Đến hôm ấy bạn nên chú ý xem ngón tay cậu nào có dấu vết đeo nhẫn ấy nhé.

Carol nghe, hình như nhớ lại tất cả, lại như không nghe thấy điều gì, tiện thể nhớ lại xem Jason có đeo nhẫn hay không? Cô không nhớ nổi, nhưng cảm thấy hình như anh không đeo nhẫn, nếu có đeo, chắc chắn cô đã chú ý. Nhưng đàn ông Trung Quốc có mấy ai đeo nhẫn cưới.

Carol cứ bước đi theo Siêu, mong làm xong việc rồi về căn phòng nhỏ, thấy thật dễ chịu. Cô thấy cuộc sống của mình có thể chia làm hai phần lớn: vật chất và tinh thần, thật và ảo, ngoài mặt và nội tâm, động và tĩnh, ngày và đêm, đầu óc và trái tim.

Ban ngày học tập và làm việc, tiếp xúc với mọi người, ăn uống, trang phục, đó là cuộc sống vật chất, đầu óc tham dự nhưng trái tim thì không. Thành tích học tập của Carol xưa nay vẫn tốt, không mất nhiều công sức, cô thấy ở trường nào cũng vậy, thật ra lúc thi vào thì khó, thi vào được rồi rất ít có trường hợp nào không học nổi. Cho nên cô lúc nào cũng chú ý đến “đầu vào”.

Lên trung học phổ thông, cô phải cố gắng để thi vào đại học B. Thi được đại học B, mục tiêu của cô là phải làm nghiên cứu sinh của đại học N. Làm được nghiên cứu sinh rồi, lại chuẩn bị ra nước ngoài học tiếp. Hình như bao giờ con người cũng ở một chỗ nhưng tâm mất lại để ở chỗ khác.

Bây giờ cô không biết tầm nhìn của mình để đâu. Carol chỉ định ở đại học C chừng nửa năm, sau đấy chuyển sang đại học D. Cô đã liên hệ với đại học D, ở đấy đồng ý cho cô nhập học chậm nửa năm. Nhưng lúc này cô có cảm giác không muốn rời đại học C. Cô nghĩ, vẫn còn sớm, hãy chờ ít lâu nữa hẵng hay.

Cuộc sống ban ngày cô có thể vượt qua, quan hệ với bạn bè cũng rất tốt, nhưng cô cảm thấy cuộc sống thật sự của mình vào ban đêm. Về đến nhà, ăn uống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ của cuộc sống vật chất, nằm lên giường, mặc sức tưởng tượng, mặc sức triền miên suy nghĩ. Chỉ đến lúc ấy cô mới sống cuộc sống tinh thần, trái tim cô mới hòa nhập, cảm thấy mình mới thật sự sống, một cuộc sống chất lượng.

Có lúc cô cảm thấy mình như một con bò, ban ngày ăn thật nhiều cỏ, tích trữ trong dạ dày, để đến đêm rồi rãi mới nhai lại. Đêm nằm trên giường, Carol nhớ lại những gì ban ngày đã trải qua, cộng thêm ảo tưởng của bản thân, rồi tiêu hóa dần dần. Những nguyện vọng ban ngày không thực hiện được, về đêm sẽ thực hiện trong suy tưởng triền miên. Những nguyện vọng không thực hiện nổi trong thế giới thực thì sẽ thực hiện trong thế giới ảo.

Cho nên, Carol làm việc ở đâu đó thường thiếu tập trung, đầu óc để ở đây nhưng lòng dạ taten đâu đâu, vì vật cứ phải tìm hết cái này đến cái nọ, nhưng chưa đến độ chênh mảng trong học tập.

Ba giờ chiều, Siêu đi học ở khoa, một mình Carol nằm nhà suy nghĩ vẩn vơ. Cho dù kiểm chế thế nào thì cô vẫn suy nghĩ đến Jason, đoán xem lúc này anh đang làm gì. Cô cảm thấy đúng là Jason giao mình cho Siêu, có thể anh không quay lại giúp đỡ mình nữa, không biết mình có còn gặp lại anh nữa không. Nhưng lúc này vẫn còn mấy thứ nữa để cô liên hệ với Jason, đó là cái thẻ điện thoại, cái ấm nấu nước và cái áo của anh. Cô nghĩ, mình sẽ trả dần từng thứ một, không thể trả một lúc, như vậy ít ra mình còn ba lần gặp anh.

Siêu đi họp về đã hơn năm giờ chiều. Về đến nơi anh sang ngay phòng Carol, xem cô đã ăn cơm chưa. Biết cô chưa ăn, anh đem sang một gói mì ăn liền:

- Bạn chưa mua được mì với gạo, nấu mì ăn tạm đi, mình ăn ở khoa rồi, hôm nay liên hoan có món bánh pizza. Bạn đã đăng ký xong hết các môn học chưa?
- Em mới ghi danh học có chín môn thôi, nhưng đáng ra phải học đủ mười hai môn, lúc này chưa nghĩ ra phải đăng ký thêm môn nào, trong khoa chỉ còn môn đại cương, nhưng em không muốn học cả bốn môn đại cương, định học các môn đơn giản thôi, nếu không quá bận.

Siêu đề nghị:

- Vậy đăng ký môn học ở khoa bọn mình, bạn học các môn của khoa mình bảo đảm sẽ được điểm A.
- Học khoa anh? Anh ở khoa máy tính cơ mà? - Carol lấy làm lạ - Em làm sao học ở khoa của anh được, em không học máy tính.
- Đây là môn học mở, gọi là lập trình mạng, rất đơn giản, chỉ làm một trang mạng thôi. Mình sẽ giúp bạn.

Carol suy nghĩ rồi nói:

- Thôi, tốt nhất em cứ đăng ký các môn học của khoa đã, môn học của khoa anh lúc thi tốt nghiệp không được tính, lúc sau lại không chuyển điểm được, học xong có ích gì? - Carol rất coi trọng, hỏi Siêu: - Anh chắc học giỏi lắm nhỉ, nếu không làm sao anh đứng trên bục giảng được? Chúng em làm phụ giảng với các thầy, RA không phải lên bục giảng.

Siêu lắc đầu, thẳng thắn:

- Thật ra mình cũng làm phụ giảng, sửa chữa bài tập, phụ đạo chút ít, nhưng cũng được tính có ba mươi phần trăm điểm công việc được giao. Mình có thể giúp bạn làm bài tập. Nếu bạn đăng ký học môn này, chúng ta có thể cùng lên lớp.
- Anh cũng lên lớp cơ à?
- Khoa yêu cầu, RA phải ngồi nghe giảng, bực mình lắm, nhưng người giảng là anh Thành, chính là anh Jason đi đón bạn ấy mà, mình nghĩ anh ấy không bắt mình phải ngồi nghe giảng đâu.

Carol đang định bỏ đi thì nghe nói như vậy, liền quay lại:

- Bài ấy di anh Jason giảng à? Anh ấy bảo không biết gì về mạng cơ mà?
- Anh ấy bảo thế à? Ha ha, anh ấy đùa đấy. Mình làm RA với anh ấy, đúng là thi với nhau, tức chết đi được. Thật ra mình cũng có thể dạy lập trình mạng, dạy máy tính thì có ai không dạy được? Mình xuất thân từ

khoa này, nghe nói anh ấy nửa đường bỏ cuộc, trước kia anh ấy học khoa văn, tiếng Anh. Nhưng anh ấy có ưu thế tiếng Anh, tiếng Anh khẩu ngữ rất giỏi, cho nên trong khoa để anh ấy lên bục giảng. Khoa chúng mình có đến hai phần ba là sinh viên Trung Quốc, nhưng có thể lên bục giảng chỉ có anh ấy. Cậu Ấn là thứ ba. Tiếng Anh của cậu Ấn cũng coi là tốt được à ? – Siêu uốn lưỡi, nhại lại - Đờ-run-đi-ve, bạn biết là gì không ? Drunk driver, tức là lái xe say rượu, ha ha !

Siêu còn nói đủ thứ chuyện trong khoa, nhưng Carol không còn tâm trí nào để nghe tiếp. Cô nghĩ, mình sẽ ghi tên môn học ấy, như vậy mỗi tuần ba ngày, mỗi ngày một tiếng đồng hồ, danh chính ngôn thuận ngồi trong lớp nhìn Jason, anh không thể nói một chữ bẻ đôi không biết, hơn nữa học lập trình chẳng phải có thể làm được trang mạng đẹp ư ? Nhất định Siêu sẽ giúp mình. Vấn đề duy nhất là môn học này không được coi là một học phần, nhưng bây giờ hình như cũng không yêu cầu nhiều như thế.

Carol cắt lời Siêu :

- Cảm ơn gói mì của anh, sau này em sẽ mua trả lại. Em về phòng đây.

Về đến phòng mình, cô vội mở máy tính, lên mạng, vào hệ thống đăng ký của nhà trường, tìm thấy giờ của khoa máy tính, tìm được môn lập trình mạng do Jason dạy, cô phát hiện bảng đăng ký đã kín hết chỗ.

Carol vội chạy sang phòng Siêu, hỏi :

- Hết chỗ rồi, làm thế nào ?

- Giờ gì mà hết chỗ ?

- Giờ của Jason.

Siêu vui vẻ hỏi lại :

- Quyết định rồi à ? Không sao, mình nghe nói giảng viên có quyền nhận thêm một tỉ lệ nhất định. Bạn gửi email cho anh Thành, bảo anh ấy nhận thêm, nhưng bạn phải tìm một lý do thật thuyết phục. Bây giờ bạn chưa có số an sinh xã hội SSN, cho anh ấy biết mã sinh viên, anh ấy mới ghi thêm tên bạn vào được.

Carol về phòng, gửi email cho Jason, bịa ra một mớ lý do cần phải học lập trình mạng, bảo nếu không học thì khó mà giữ nổi cái mạng sống. Carol nóng lòng chờ hồi âm. Chờ chừng hai mươi phút, cuối cùng cũng có hồi âm. Jason bảo không vấn đề gì, anh đã ghi tên cô vào lớp rồi, cứ lên mạng đăng ký.

Carol đăng ký, kiểm tra vài lần, đúng là đã có tên mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới thấy đói, cô liền vui vẻ vào bếp nấu mì. Cô vừa nấu, vừa hát, nghĩ bụng bây giờ mình là sinh viên của anh rồi, anh đã thành thầy giáo của mình, thật kỳ diệu ! Đang sợ từ nay về sau không được gặp anh, bây giờ đã có cơ hội, mỗi tuần giờ có thể hợp lý hợp pháp, danh chính ngôn thuận, quang minh chính đại trông thấy anh, bắt chắt tất cả để nhìn anh, nhìn no, nhìn đủ, nhìn cho đến ghét, nhìn cho thật chán, thật ngán thì thôi. Mà mình nhìn cũng sẽ không bao giờ chán đâu. Mà mình gọi anh ấy bằng gì nhỉ ? Gọi là thầy Thành ? Hay gọi là anh ? Hay gọi là Jason ? Carol thầm gọi thầy Thành, thầy Thành mấy lần, cảm giác thật kỳ lạ, hình như vừa diễn ra một câu chuyện vừa quen vừa lạ.

20. Chương 20

TIỀN BA, cậu bạn học cùng trường mời Carol ăn cơm, để tỏ lòng mến khách của chủ nhà. Carol đưa từ trong nước sang cho cậu ta nào là trà, khăn lụa toàn tơ, nghe nói đây là những mặt hàng rất được ưa chuộng ở Mỹ.

Đến nhà Tiền Ba Carol mới biết, cậu ta tuy là bạn học cùng trường, nhưng lại không nhận ra sân bay đón. Cậu ta đã có bạn gái tên là Ái Kỳ, học kinh tế, hai người đã sống chung với nhau. Chắc chắn cậu ta không thể ba giờ sáng ra khỏi chăn ấm để đi một trăm dặm Anh đón cô. Từ đây suy ra, có thể chứng minh Jason chưa có bạn gái, điều đó khiến Carol rất vui.

Carol đưa quà đến cho Tiền Ba, Ái Kì nhận lấy, nhìn quà, khịt mũi, nói:

- Không biết trong nước nghe tin ở đâu cứ nghĩ bọn này ở Mỹ khoái những thứ này lắm hay sao – Nói xong, cô ta ấn những thứ đó vào tay Carol. - Đằng ấy cầm lấy, bọn mình không dùng đâu.

Carol cảm thấy rất khó xử, nhận lại quà cũng không tiện, mà không nhận lại cũng không tiện. Có một người bạn khác cùng đến chơi liền giải vây giúp, nói với Ái Kì:

- Đằng ấy nhận đi, cứ coi như tấm lòng tốt của người ta, nếu không dùng, đem biếu các bạn Mỹ cũng tốt chứ sao, đây người Mỹ thích thứ này.

Ái Kì miễn cưỡng nhận. Carol rất cảm kích người đã giải vây, quay sang nói chuyện với chị ta. Chị này tên là Tôn Huệ Luân, học cùng với Ái Kì, tuổi cũng phải ngoài ba mươi, có một đứa con lên năm, đứa bé chạy chơi trong nhà, chị cứ phải nhắc nhở thằng con:

- Đa Đa, đừng chạy nhảy, chạy nhiều toát mồ hôi rồi cảm, suyễn đấy con ạ.

Chỉ một tiếng “suyễn” làm Đa Đa không chạy nhảy nữa, nhưng thằng bé chẳng ngồi yên được lâu, chỉ một lúc sau lại chạy nhảy. Huệ Luân đành phải vừa nói chuyện với Carol, vừa giữ thằng con, để nó không nghịch ngợm.

Carol thấy Huệ Luân lớn hơn mình không bao nhiêu, không biết nên gọi thế nào cho tiện. Huệ Luân nói:

- Mình đặt cái tên Sally, tùy đấy mà gọi.

Huệ Luân thấy Carol là sinh viên mới, liền giới thiệu căn hộ mình sắp cho thuê, bảo mình ở trong khu nhà dành cho những người đã có gia đình của trường, hai phòng, chỉ có sinh viên cùng con mới được ở. Huệ Luân cùng với con ở phòng lớn, còn một phòng nhỏ muốn cho thuê lại. Huệ Luân đã ly hôn, chồng cũ ở trong nước, tiền trợ cấp rất ít, học bổng của Huệ Luân không nhiều, nhà chỉ dùng một nửa, còn một nửa muốn cho thuê lại. Hơn nữa, con chị ta còn nhỏ, phải ở cùng mẹ, phòng nhỏ thành ra lại thừa.

Carol nhìn Đa Đa, nghĩ bụng thằng nhỏ này suốt ngày chạy nhảy, sống với nó làm sao học nổi? Cô nói:

- Em đã có chỗ ở, hơn nữa cũng ký hợp đồng thuê sáu tháng rồi, bây giờ không có cách nào dọn đi nổi.

- Em giúp chị hỏi xem chỗ em có ai muốn thuê lại không? - Huệ Luân nói – Nhà của trường tuy không mới, nhưng tiện, điện thoại, truyền hình, internet bao gồm trong tiền thuê nhà, rẻ hơn thuê bên ngoài.

Carol nhận hỏi giúp sinh viên mới đến, cô tỏ ra quan tâm, hỏi:

- Chị sống một mình với con nhỏ, lại học tiến sĩ, chắc vất vả lắm nhỉ?

- Vất vả không thôi còn khá, Đa Đa ban ngày ở trường, chỉ lo nó ốm, nó có chứng hen, lên cơn hen rất nặng, thường thường đêm hôm khuya khoắt vẫn phải đưa nó đến bệnh viện. Mình lại không biết lái xe, rất may có Jason ở bên cạnh là người đồng hương, chịu khó giúp đỡ, dù đêm hôm gọi là anh ấy giúp đưa đi bệnh viện ngay.

Carol ngớ ra, hỏi:

- Anh Jason ở gần nhà chị ạ? Jason nào nhỉ? Có phải là anh Giang Thành không ?

- Đúng đấy, em quen anh ấy à ?

- Anh ấy đón em từ sân bay về. – Carol vội nói với Huệ Luân. - Chị đừng cho ai thuê nhà vội nhé, em về sẽ bàn với chủ nhà thứ hai xem sao, để xem em có thể trả lại hay không, nếu trả lại được em sẽ đến thuê chỗ chị.

Huệ Luân vui mừng nói :

- Chị cứ để lại cho em. Rất nhiều người sợ trẻ con làm ồn, nhưng thật ra thằng nhỏ nhà chị không làm ồn. Chị cũng rất chú ý không để nó quậy phá. Nếu em dọn đến đấy chị sẽ dạy em cách thổi cơm, giúp em thổi cơm.

Đang nói thì Tiền Ba đi tới nói chuyện với Carol, mới nói được vài câu thì Ái Kì gọi anh đi bỏ dưa hấu. Carol cảm thấy Ái Kì đề phòng, vừa thấy Tiền Ba đi tới nói chuyện liền gọi Tiền Ba đến giúp. Có thể vì

thiên tính của nữ sinh viên, bản thân thích một nam sinh viên liền cảm thấy dưới bầu trời này đều thích anh kia, đều mong có được cục bảo bối của mình. Carol nghĩ bụng, Tiền Ba có là gì ? Tuy người cao nhưng tướng mạo bình thường, đầu lại hói, hơn nữa đang có hiện tượng phát phì, liệu có đáng phải đề phòng đến thế không ?

Bỗng nghĩ, nếu Jason là bạn trai của mình, liệu mình có cần đề phòng những bạn gái khác không nhỉ ? Anh ta liệu có đi đón những bạn gái khác như đón mình hay không ? Carol cảm thấy anh sẽ như thế, vì anh hình như là con người như thế, Lôi Phong sống. Carol đùa thầm, nhưng Lôi Phong của người ta lùn, mất ti hí, không đẹp trai, người ta muốn giúp ai thì giúp, trở thành gương mẫu thì cứ việc, không thể giúp ai đến độ thâm yêu được đâu. Jason không đủ khả năng ấy, dựa vào đâu anh trở thành Lôi Phong sống được chứ ? Anh vừa đẹp trai vừa ân cần giúp đỡ một cô gái, liệu cô ta không động lòng hay sao ? Mình đâu có giúp ai ? Mình cứ gây rắc rối làm gì.

Carol nghĩ, nếu anh là bạn trai của mình, mình sẽ quy định cho anh, không được ra sân bay đón nữ sinh viên, chỉ được đón nam, nhưng bây giờ nam quan hệ với nam cũng không an toàn, không khéo sẽ đồng tính luyến ái. Vậy dứt khoát không cho anh đi sân bay đón bạn, nếu đi thì mình phải ngồi ghế bên cạnh. Rồi cô lại vui vẻ nghĩ, điều này hình như chứng minh anh chưa có bạn gái, nếu không hôm ấy bạn gái anh sẽ không cho anh đi đón.

Hôm sau, Carol lấy cái áo của Jason ra, định giặt. Cô mặc cái áo này lúc đổ bệnh, nếu không giặt cứ đem trả anh thì rất không nên. Cái áo không nên giặt bằng máy, cô giặt bằng tay, đầu tiên treo lên vòi hoa sen, một lúc sau nước nhỏ xuống, cô đem ra phơi ở ban công. Buổi chiều, ông Turner, chủ nhà, hết giờ về trước, thấy cái áo phơi ở ban công liền gõ cửa phòng Carol, hỏi có phải cô phơi cái áo kia không. Cô gật đầu, không ngờ cái áo lại có thể làm phiền chủ nhà phải đến thăm tẹ xá như vậy.

Ông Turner nói với Carol, áo quần giặt xong nên cho vào máy sấy sấy cho khô, không nên phơi ở ban công, vì như thế sẽ ảnh hưởng đến vẻ đẹp chung.

Carol nghe không hiểu được hết, nhưng đại thể biết rằng không được phơi quần áo ở ban công. Cô rất ngưỡng, mặt đỏ bừng lên, nói đã rõ, từ nay sẽ không phơi như thế nữa. Cô thầm trách Siêu không dẫn cô.

Trước khi đi, ông Turner thấy Carol đỏ mặt, ngưỡng không có nơi trốn, muốn làm dịu bầu không khí, ông liền nói :

-Tôi cũng có một cái áo giống như thế, là phần thưởng của nhà trường thưởng cho phụ huynh của học sinh giỏi, vừa thấy cứ ngỡ là của tôi.

Ông ta chỉ vào ba chữ CMS, giải thích đó là ba chữ đầu của từ Collins Middle School - Trường Trung Học Collins - con ông ta trước kia học ở trường trung học này, hiện tại đã lên trung học phổ thông rồi.

Carol cảm thấy chân lạnh buốt, cô chỉ vào mấy chữ trên áo, khẽ hỏi :

- Cái này có ý nghĩa gì ?

Ông Turner giải thích, cuối cùng cô đã hiểu ý của những chữ đó, không có gì hài hước, chỉ là câu rất bình thường : “Con tôi được bầu làm học sinh tiên tiến toàn trường”, dịch thẳng ra là: “Con tôi được lên bảng danh dự của nhà trường”.

Carol hỏi tiếp:

- Chỉ có phụ huynh mới được mặc cái áo này thôi à?

- Không phải phụ huynh nào cũng được mặc đâu. – Ông Turner rất tự hào. - Chỉ ai có con được lên bảng danh dự của trường thôi.

Carol ngó người ra, không nhớ ông Turner còn nói những gì nữa, không biết ông ra về từ lúc nào, chỉ trông thấy dòng chữ kia hình như mỗi lúc một to ra, đập vào mắt: “Con tôi được lên bảng danh dự của trường Trung học Collins”. Điều ấy chứng tỏ Jason đã có con, và con lại đang học trung học nữa. Hèn gì anh hiểu tâm lý nữ sinh viên đến vậy! Carol không muốn tin đó là sự thật. Trông anh không có vẻ là có con là một học sinh trung học. Đúng vậy, có một số đàn ông trông rất trẻ, nhưng là một học sinh trung học phải mười

mấy tuổi chứ? Vậy thì anh bao nhiêu tuổi? Bốn mươi chưa? Cô nhớ lại cái vẻ bề ngoài của anh, thật khó nói, có lẽ anh đã bốn mươi, nếu chỉ nhìn vào cặp mắt của anh, có thể cho rằng anh đã bốn mươi.

Carol lại nghĩ, anh là hàng xóm của Sally, ở trong khu gia đình, chỉ sinh viên có con nhỏ mới được ở đây. Lúc ấy đã nghe nói nhưng không chú ý, vì ở trong khu này không có nghĩa là có vợ, có chồng. Nếu dọn vào ở chung với căn hộ của Sally, như vậy cô cũng vào ở trong khu gia đình rồi. Nhưng cái áo khoác này đã làm sáng tỏ sự việc, anh là người đã có vợ, hơn nữa lại có con, cho nên hôm ấy một mình anh lên lầu lấy đồ dùng xuống mà không mời cô lên.

Carol rất tức giận, tại sao anh lại như thế? Giấu mình sự việc lớn, nhả cười cũng không đeo, như vậy không phải là giả dối ư? Cần phải có một bộ luật buộc đàn ông đã có vợ trên áo phải ghi chữ “M”[1], hoặc trước ngực đeo tấm thẻ ghi rõ “đã có vợ”, tốt nhất trên mặt ghi dòng chữ “Người đã có vợ” để các cô gái ngốc nghếch nhìn là biết ngay anh ta không phải là trai tân.

Nghĩ một lúc, lại cảm thấy anh ta không có làm gì sai, anh không giấu giếm điều gì, cái áo này bỏ trong xe anh lấy đắp cho cô chứng tỏ anh không giấu giếm. Cô không thể vừa gặp đã hỏi ngay anh có gia đình chưa, anh cũng không thể vừa gặp đã khai ra “tôi có gia đình rồi”. Chính là bản thân Carol nghĩ anh là người chưa có vợ, không hỏi rõ đã chui ngay vào trùng.

Carol cảm thấy chuyện này không thể không hỏi thẳng anh, nếu không, dù có chết cũng không tin nổi anh đã có vợ, hơn nữa lại có con học trung học phổ thông. Nhưng cô không biết phải hỏi thế nào, nghĩ một hồi lâu mới ra. Cô gọi điện thoại cho anh, bảo với anh:

- Cái áo khoác của anh còn ở chỗ em, lúc nào anh đến lấy? Là của anh hay của ai? Nếu là của anh, cứ để đây không sao, nhưng nếu là của người khác thì lấy về trả cho người ta.

Trong điện thoại Jason chỉ “ờ” một tiếng, rồi nói:

- Không sao, áo của anh, cứ để đây, không cần phải lấy ngay, bao giờ anh có việc tiện thể ghé qua lấy cũng được.

Carol cúp ngay máy, không còn hy vọng, cái áo là của anh, chính miệng anh nói ra điều ấy.

[1] Viết tắt của từ married – đã kết hôn - ND

21. Chương 21

CAROL VẪN CẢM THẤY cái áo có chuyện gì đó, có thể giải thích Jason là người đã có vợ. Anh có thể nào là người chưa vợ được không? Lẽ nào đẹp trai một chút là đã có người khác rồi ư? Lẽ nào con trai biết quan tâm tới con gái nhất định phải có vợ? Có khả năng cái áo là của người khác đưa anh mặc được không? Nhưng lý do ấy thật mong manh, liệu có ai đưa cái áo phần thưởng của con mình cho người khác dùng? Hơn nữa, Jason cũng sẽ không mặc áo cũ của ai.

Hãy lùi một bước, giả thiết anh chưa có vợ, có thể anh đã ly hôn, hoặc vợ chết, để lại con cho anh. Carol phỏng đoán vợ anh chết có cái gì đó không tốt (cầu mong linh hồn vợ anh trên trời được yên vui), nhưng có con không có nghĩa là có vợ, nói như thế có ổn không? Nếu vậy, anh là người chưa có vợ.

Bỗng Carol ý thức mình lại có thể hạ thấp tiêu chuẩn chấp nhận một người đàn ông đã có con riêng, bất giác thở dài, Thành ơi là Thành, mi có thể rơi xuống thấp như thế được ư!

Vừa thở dài xong, cô lại nghĩ, nhưng anh không phải là người đàn ông nuôi con bình thường, anh là người vừa đẹp trai, vừa dịu dàng, cho nên vẫn xứng đáng với mình. Dù sao trăm nghe không bằng một thấy, chưa tận mắt thấy vợ con anh thì mình vẫn tin Jason là người độc thân, đừng nghi ngờ gây oan sai, chính sách

của Đảng ta là tuyệt đối không để lọt lưới một kẻ xấu, cũng không để một người tốt nào bị oan sai, phải trọng sự thật, trọng chứng cứ.

Tối thứ sáu, Jason gọi điện thoại đến, hỏi Carol sáng mai có theo xe anh đi Wal Mart mua đồ không, đây là một siêu thị bán đầy đủ thức ăn, đồ dùng, quần áo, giày dép, nếu đi, mười giờ sáng mai anh đến đón. Anh còn hỏi thêm, hỏi Siêu có đi cùng không.

Carol vội trả lời có đi. Nghĩ một lúc, cảm thấy kéo Siêu cùng đi có thể tăng thêm khí thế, liền mạnh mẽ nói:

- Anh Siêu cũng đi.

Cô biết chắc Siêu sẽ đi, thứ nhất vì anh không có xe, cần có người đưa đi siêu thị, thứ hai, nghe nói cô đi thế nào anh ta cũng đi. Carol nghĩ, ngày mai vợ con anh ta có đi không nhỉ? Nếu có đi, trông thấy cái cảnh thân thiết của gia đình anh sẽ buồn biết chừng nào. Nhưng Carol lại rất muốn biết vợ anh thế nào, cuối cùng là người phụ nữ thế nào lại được sở hữu một người đàn ông như thế? Theo ý thức, Carol rất muốn, rất muốn vợ anh phải vừa già vừa xấu. Cô cũng không biết hy vọng thế có tác dụng gì, hay chính mình hy vọng anh bỏ vợ để yêu mình? Nếu anh bỏ người vợ vừa già vừa xấu, vậy đến khi mình già, anh cũng có bỏ mình như thế không?

Sáng thứ bảy Carol dậy rất sớm, có thể nói cả đêm hôm qua ngủ không ngon giấc, mơ thấy đủ thứ. Cô ăn sáng rồi trang điểm, vừa trang điểm vừa nghĩ, vợ anh phải là người phụ nữ chín chắn đảm đang lắm: thứ nhất đã đến tuổi chín chắn đảm đang, đã là mẹ của một học sinh trung học, nhưng lại muốn đây là người đã chín nẫu, chín nát; thứ hai, chắc chắn Jason thích một người vợ chín chắn, vì bản thân anh cũng rất chín chắn, không còn bông bột, xốc nổi. Nhưng theo luật bù trừ, anh sẽ thích một người con gái ngây thơ, lãng mạn.

Cô không biết nên mặc thế nào, mặc tỏ ra chín chắn hòa đồng với cái chín chắn của vợ anh hay mặc trẻ trung cho vợ anh thêm già và xấu? Nghĩ đi nghĩ lại, không biết phải mặc thế nào, cuối cùng chán quá, đã thế cứ mặc kệ, dù sao thì anh ta cũng đã có vợ có con, mình có soạn sửa đẹp cũng bằng thừa. Mình là mình, so sánh thiệt hơn làm gì, chị ta là vợ anh ta, mình chỉ có thể là mình.

Sắp đến mười giờ, cô nghe thấy tiếng xe, ngó qua cửa sổ thấy Jason với một bé gái chừng mười tuổi ngồi trong xe. Cô cảm thấy mình như trái bóng xì hơi. Đúng là có con học trung học, không còn vở nào khác, bây giờ chỉ còn xem vợ anh ta còn sống nữa không. Carol và Siêu đi ra, Jason giới thiệu với hai người:

- Đây là Sara không có chữ H, đây là cô Carol, đây là chú Siêu.

Siêu nhấn mạnh:

- Siêu chứ không phải Xiêu nhé, gọi Simon đủ rồi.-Rồi anh tỏ ra hiếu kỳ, hỏi bé gái. - Tại sao cháu lại tên là Sara không có chữ H?

Sara nũng nịu đám Jason một cái rồi ngồi vào một phía. Jason giải thích:

- Hồi nhỏ cháu nói đến tên mình, ai cũng hỏi Sara có chữ H sau cùng hay không? Hỏi nhiều quá, cho nên mỗi lần tự giới thiệu cháu đều thêm vào cái đuôi: “Cháu tên là Sara không có chữ H”.

Carol hỏi:

- Cháu biết nói tiếng Trung Quốc không?

- Cháu nó nghe hiểu nhưng không chịu nói. Trẻ con là vậy đấy, cháu sống trong môi trường nói tiếng Anh, nếu nói tiếng Trung Quốc sẽ không hòa đồng với các bạn, nên cháu không chịu nói tiếng Trung Quốc. Hai bạn chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi nhé!

Ngồi trong xe, Carol hỏi Sara ngồi ở ghế trước:

- Mẹ cháu đâu? Tại sao mẹ cháu không đi?

- Mẹ cháu ở thủ đô Washington.

Carol nghe chưa hiểu, Jason cười, giải thích:

- Mẹ cháu bận, đang đi họp ở Washington.

Sara cãi lại:

- Tại sao nói mẹ Thu mù[1]?

Jason cười, giải thích:

-BẠN không phải blind là busy. - Rồi anh kể một câu chuyện về Sara, bảo vì không biết chữ Trung Quốc, cho nên không phân biệt được những từ đồng âm khác nghĩa, thích dùng lung tung. Có lần đưa nó đi nhà thờ, chỉ một mình nó biết đường, cho nên dọc đường cứ hỏi đi thế nào, nó chỉ nói follow your nose, mọi người không ai hiểu, cuối cùng mới biết nói nói “đi thẳng”[2]

Carol thấy Jason nói chuyện về Sara rất hào hứng.

Bỗng nghĩ đến mẹ và ông ấy, cô nhớ hai người cũng như thế, rất kiêu hãnh kể với người khác những chuyện vặt vãnh về cô, có lúc cô nghe đến phát chán. Có thể trong mắt bố mẹ, con mình thông minh nhất, đáng yêu nhất đời, mọi sự việc nho nhỏ của con mình đều có ý nghĩa lịch sử và ý nghĩa thế giới, rất đáng được viết thành sách, rất đáng được kể đi kể lại, không cần biết người nghe có thích hay không.

Thấy Jason yêu con gái mình, cô nghĩ chắc chắn anh yêu vợ lắm nghe nói người đàn ông nếu còn yêu con thì anh ta hoặc ít nhiều vẫn còn yêu vợ. Không có vợ thì lấy đâu ra con? Hơn nữa, hai người tạo nên đứa con, cái cảnh mong con ra đời, nuôi con khôn lớn mãi mãi lưu lại trong kí ức hai vợ chồng, là câu chuyện còn mãi của hai người. “Em còn nhớ không, lúc con còn nhỏ...”, “Anh còn nhớ không, lúc em mang bầu...?”

Sara không giống Jason lắm, nhưng rất xinh, giống một minh tinh trong nước, như vậy có thể thấy vợ anh ta rất đẹp.

Đến Wal Mart, Sara đi lấy một chiếc xe, đưa cho bố, rồi nó vào đẩy ngồi để Jason đẩy đi. Carol thấy Jason cười hiền lành, lắc đầu, tỏ ra bất lực, nói:

- Không còn cách nào khác, được chiều quen rồi. Hai bạn mỗi người đẩy một xe, cô Thu có bạn sắp tổ chức sinh nhật, tôi ra chỗ kia mua chút tặng phẩm, hai bạn cứ đi mua, lát nữa chờ ở cửa.

Thấy hai bố con Jason vừa cười vừa nói chuyện vui vẻ rồi đi xa dần, tâm trạng Carol vô cùng buồn bã.

Siêu đẩy một cái xe của siêu thị đến, thấy Carol đứng sững sờ nhìn hai người kia, anh lên tiếng đề nghị:

- Bạn cũng ngồi vào đây, để tôi đẩy.

Câu nói của Siêu làm Carol giật mình, uể oải nói:

- Thôi đi, lớn bằng tuổi này rồi còn định làm trò tình quái.

- Đây là nước Mỹ, sợ gì? Ở Mỹ, nhưng nơi này bạn có tình quái đến đâu thì cũng đều tìm được người tình quái hơn.

Carol không nói gì, chỉ nhận cái xe đẩy, tưởng như tìm được chỗ dựa để tựa vào đẩy cho khỏi bị ngã, rồi đi theo Siêu đi không mục đích. Siêu tung tăng như một đứa trẻ, có lúc còn lùi lại để nói chuyện với Carol, anh tỏ ra rất phấn khởi. Carol biết Siêu rất muốn đi cùng với mình, nên rất cảm kích. Có ai đó nói, muốn quên một mối tình hãy đến với một mối tình khác, có thể mình cũng nên bắt đầu yêu Siêu, như thế sẽ quên được Jason.

Carol buồn bã nghĩ, tất cả đều diễn ra ở phía trước, Jason có một gia đình ba người hạnh phúc, chắc chắn vợ anh rất đảm đang, tài giỏi, lên thủ đô đi họp. Con gái anh thông minh vì là học sinh giỏi toàn trường. Anh ấy ra sân bay đón mình chẳng qua chỉ để giúp đỡ sinh viên mới, giống như đi đón một vị học giả đến thăm trường. Một cảm giác đau xót quen thuộc lại trào lên, giống như hồi nhỏ nghe mẹ nói nhặt được mình ở đồng rác vậy.

Về đến nhà, cô trùm chăn ngủ một giấc, cảm thấy dễ chịu hơn, rồi lắp điện thoại mới mua, gọi về nước cho mẹ. Hai mẹ con nói chuyện một lúc, Carol yêu cầu mẹ:

- Mẹ, mẹ nói chuyện mẹ về ông ấy đi.

Nghe thấy mẹ sững sờ trong điện thoại giây lát rồi mới nói:

- Chuyện mẹ với ai? Với bố con ấy à? Thành, con muốn nghe chuyện gì? Mẹ đã nói với con hết rồi thôi.
- Mẹ nói, bố đã yêu mẹ thế nào?
- Mẹ chần chừ giây lát rồi cẩn thận hỏi:
- Thành, con không yêu một người đã có vợ đấy chứ?

[1] Trong tiếng Trung Quốc, “bận” và “mù” đồng âm.

[2] “cái mũi” và “thằng” đồng âm, Sara dùng nhầm.

22. Chương 22

- MẸ ĐANG NÓI GÌ VẬY? Con làm sao yêu được một người đã có vợ chứ?- Carol nói cứng.- Mới đến vài hôm, còn chưa biết ai với ai, làm gì có chuyện yêu đương?

- Con nói vậy thì mẹ yên tâm.- Mẹ nói.- Đừng nên gặp người đã có gia đình, nhưng với người chưa có vợ, hợp tính nét thì cũng nên suy nghĩ, con gái ở tuổi con nếu không khẩn trương, sau này cũng khó gặp được người hợp với mình lắm. Con trai ở độ tuổi hai mươi bảy, hai mươi tám đều là những anh còn lại sau khi người khác đã lựa chọn chán chê, nếu không phải đã ly hôn. Cái anh Giang Thành thì thế nào? Mẹ thấy anh ấy được đấy, năm nay bao nhiêu tuổi rồi, đang học ngành gì?

Carol nghĩ, mẹ đang nói chuyện nọ lại xọ sang chuyện kia, cũng chỉ nghe mình nói lại những gì đã nghe về anh ấy qua điện thoại, vậy mà đã “được đấy”, làm cha mẹ như thế cũng dễ tính nhỉ?

- Đừng nói đến anh ta nữa, anh ta đã có con học trung học rồi.- Carol tỏ ra không bằng lòng.

- Vậy à.- Một lúc sau mẹ mới nói.- Con ơi, đối với những người như thế cần phải cảnh giác tránh xa, cách tốt nhất là không có bất cứ một tiếp xúc nào. Tục ngữ có câu, mắt không thấy thì lòng không nóng, chỉ cần không thấy người đó một thời gian là quên ngay thôi mà.

Carol nổi cáu:

- Con đâu có nói thích anh ấy, có gì mà quên với không quên, nghe mẹ nói cứ như con không dứt ra nổi ấy.

Mẹ rất từ tốn:

- Không phải mẹ bảo con không dứt ra nổi, ấy là nhắc nhở con. Con là đứa trẻ thông minh, có cái nhìn riêng, con sẽ không giống với mẹ hồi xưa bị mê hoặc bởi hình thức của bố. Mẹ muốn nói, lúc này rất quan trọng, đi đúng hay đi sai đều từ bước này đây.

Carol nghĩ, mẹ căn cứ vào đâu để bình luận, để so sánh Jason với ông ấy? Jason không phải là người chỉ có cái đẹp bề ngoài, nội tâm anh ta cũng rất đẹp, anh ấy sẵn sàng giúp đỡ mọi người, chăm lo cho mọi người, chiều chuộng con cái, không phải là chàng công tử con nhà giàu như ông ấy. Nhưng nghĩ anh không phải là công tử con nhà giàu lại cảm thấy tuyệt vọng. Nếu anh là công tử con nhà giàu thì còn chút hy vọng, anh không phải là công tử con nhà giàu vậy anh sẽ vĩnh viễn là hoàng tử của người khác rồi.

Hai mẹ con im lặng trong giây lát, Carol hỏi:

- Mẹ bảo ông ấy hồi xưa kiếm chế bản thân, vậy làm sao mẹ biết được ông ấy có tình cảm với mẹ?
- Thành ơi, con...con đang...- Mẹ lo lắng hỏi.- Con bảo không sa vào, nhưng lại...
- Thôi, con chỉ tiện thể hỏi, mẹ không thích nói thì thôi.

Gọi điện cho mẹ nhưng lòng Carol cũng không nhẹ nhàng chút nào, ngược lại cô cứ phải suy nghĩ, lúc bấy giờ làm sao mẹ biết ông ấy có tình cảm với mẹ? Mẹ đã nhận ra bằng cách nào? Làm sao mẹ biết để rồi ôm

ông ấy từ sau lưng, ông ấy có nhất định rung động trước tình cảm của mẹ không? Mình không biết được Jason, anh như thế cho dù ôm anh ấy từ phía sau, anh cũng chỉ nói vài câu vui vẻ, sau đấy rất khéo léo thoát ra, mình không thể dùng sức mạnh để vật anh xuống.

Carol nghĩ, cuối cùng Jason có tình cảm gì đối với mình không nhỉ? Con người anh quá sâu sắc, không thể nhìn ra được. Anh giúp đỡ người khác rất ân cần, chu đáo, rất dịu dàng, nhưng giúp xong rồi đi ngay, rất quyết đoán, không giống những nam sinh viên cô đã từng gặp, không có tình cảm không giúp, người giúp, thế nào cũng có ý nghĩ, suy tư gì đó. Carol có thể thoáng cái đã nhìn ra một anh nào đó có tình cảm với mình, chỉ qua biểu hiện lúc anh ta gặp cô, cô có thể đoán biết được tám, chín phần mười. Một người có ý gì đó, ánh mắt thế nào cũng có lửa, cho dù chỉ trong nháy mắt,, Carol cũng có thể nhận biết được. Người có tình ý, lúc bỏ đi thế nào cũng tỏ ra lưu luyến, hoặc để lại vài chữ hẹn gặp lại, như thế Carol cũng cảm nhận được. Người có tình ý với cô, hoặc sớm hoặc muộn đều để lộ, chứng thực sự phỏng đoán lúc bấy giờ của cô.

Nhưng ở con người Jason có tình ý hay không cũng không để lộ cho cô biết. Anh có ý gì cũng vờ như không, không có ý gì cũng tỏ ra như có. Tóm lại, anh ta đoán ra tâm tư tình cảm của người khác, còn người khác không thể đoán ra tâm tư tình cảm của anh.

Carol không biết có nên bỏ cái môn học của Jason không? Có thể mẹ nói đúng, cách tốt nhất là từ này không gặp anh ta nữa, nhưng thật lòng cô lại không nỡ bỏ. Từ nay về sau không gặp anh nữa ư? Vậy sống sao nổi? Anh dễ sợ thế ư? Dự giờ học của anh, mình không thể dứt ra nổi? Còn nhiều người dự giờ của anh cơ mà? Lẽ nào họ cũng không dứt ra nổi? Mình không tin cái điều quái dị ấy, không phải không có người say mê anh, có phải ai cũng bị lừa cả đâu? Mình nhất định vẫn dự giờ của anh, mình tin có đủ nghị lực để dứt được ra. Trốn tránh cái sự mê đắm không có tác dụng gì, càng trốn tránh càng chìm sâu, chỉ có thể đụng độ, giao chiến trực diện mới có lối thoát, không ở dưới thì cũng ở trên anh ta, tất cả đều là lối thoát.

Carol nghĩ, phải uống nước giải khát, để mình yêu Siêu. Anh ấy đối với mình cũng rất tốt, người không đến nỗi nào, một khi đã yêu Siêu thì Jason cũng dễ giải quyết. Nói là làm, Carol bắt đầu chú ý đến Siêu, có phản ứng đối với sự ân cần của anh. Siêu có phần vui, không rõ sợi thần kinh nào sẽ rung lên hoặc nhánh rẽ nào sẽ đúng, tại sao bất ngờ anh được để ý. Nhưng anh nắm ngay lấy cơ hội, đề nghị hai người thổi cơm chung, chia nhau mỗi tuần thổi cơm một lần, như thế có thể trao đổi kỹ thuật, mỗi người ít vào bếp mấy hôm.

Carol đồng ý, kết quả phát triển trình độ thổi nấu của Siêu rất kém. Carol từ nhỏ đã được mẹ dạy, còn Siêu thì từ ngày ra nước ngoài mới học thổi nấu. Siêu chỉ biết làm bốn món: trứng xốt cà chua, cà chua xốt trứng, trứng nấu canh cà chua, canh cà chua nấu với trứng.

Carol ăn mấy bữa, thực sự không nuốt nổi thức ăn Siêu làm, cho nên đổi để Siêu làm những việc phi kỹ thuật, cô chuyên cầm xẻng xào nấu. Carol thấy như thế cũng hợp lý, vì rửa rau, thái rau, rửa bát đều là những việc không cần đến kỹ thuật. Cô chỉ huy Siêu chuẩn bị mọi thứ, còn mình chỉ xèo xèo nấu nướng một lúc, ăn xong bỏ bát đĩa đầy đẫy cho Siêu dọn rửa.

Siêu rất tốt tính, Carol bảo anh làm gì anh làm ngay, làm không tốt thì cười hì hì ngồi nghe Carol chỉ giáo.

Mỗi tuần ba ngày, Carol cùng Siêu ngồi xe của nhà trường đến dự giờ của Jason. Thời gian giảng bài tương đối sớm, tám giờ đã bắt đầu, hơn bảy giờ phải xuất phát. Sinh viên không thích lên lớp quá sớm, có lúc trên xe chỉ có Carol và Siêu. Nhưng có lần, xe của trường từ khu gia đình đến, Jason và Tĩnh Thu cũng ngồi trên chuyến xe đó.

Thấy Carol và Siêu lên xe, Jason nói với Tĩnh Thu:

- Đây là Carol và Siêu, hôm ấy cùng đi siêu thị với Sara. Tên Trung Quốc của Carol là Lý Cánh Thành, tên tuyệt vời không?

Không chờ anh giới thiệu, Tĩnh Thu nói ngay:

- Hay, hay lắm, nếu dịch ra Hán ngữ hiện đại có nghĩa là “muốn làm ắt thành công”. – Rồi chị vỗ vai Carol.- Đừng giận nhé, chị rất thích đùa. Chị là mẹ của Sara, tên là Tĩnh Thu. Họ Tĩnh, yên tĩnh, tên Thu, mùa thu. Rất ít người họ Tĩnh, chị phải nhấn mạnh, kéo rồi em lại nghĩ cái nhà chị này không có họ à?

Tĩnh Thu rất hay chuyện, thoải mái, nói chuyện rất vui. Dọc đường chỉ có Tĩnh Thu nói, còn Jason chỉ ngồi nghe, hình như anh rất thích cách nói chuyện của Tĩnh Thu.

Tĩnh Thu rất đẹp, Sara giống mẹ như đúc. Không thể nhận ra Tĩnh Thu bao nhiêu tuổi, nhưng trông lớn tuổi hơn Jason, xem ra phụ nữ không bị già.

Đến lớp học, Siêu ngồi cạnh Carol. Carol luôn lén nhìn Jason, xem ra anh có tỏ ra ghen khi thấy mình ngồi bên Siêu hay không. Nhưng đôi mắt anh không dễ gì để lộ tâm tư tình cảm, nên Carol không thể nhận biết.

Trong lớp mỗi người một máy tính. Để không vướng mọi người nhìn lên bảng, máy tính để trong bàn có mặt kính, cho nên lúc lên lớp mọi người đều ngồi cúi đầu, người cúi gập thành hình thước thợ, bò lên mặt bàn giống như đang nhìn xuống chân, lại giống như đang gặm mắt bàn. Nếu ai không biết, khi đi qua lớp học chỉ trông thấy Jason đứng trước mặt, còn sinh viên như khom người bái lạy anh.

Để học tốt môn lập trình mạng cũng không dễ. Kỹ thuật cơ bản để lập trình mạng cũng chỉ có thể, nhưng làm thì không dễ đẹp, có thiết thực hay không còn cần rất nhiều hiểu biết, ngoài lập trình còn liên quan đến năng lực thẩm mỹ, năng lực biểu đạt văn chương và đồ họa của mỗi người. Jason giảng bài rất rõ ràng, nhất là những ví dụ minh họa. Có những thứ tương đối trừu tượng nhưng qua những ví dụ của anh trở nên rõ ràng hơn. Anh giảng bài cũng rất dí dỏm, lí thú, thường cười vui với sinh viên. Carol cảm thấy anh có tính cách một nhà giáo không những nói tiếng Anh giỏi, hơn nữa tổ chức bài giảng cũng rất khoa học. Anh phân loại những kiến thức có liên quan đến lập trình mạng thành những mục riêng, mỗi tuần giảng một nội dung. Ví dụ hiểu biết thị giác, những tương tác giữa con người và máy tính, trong bài giảng của anh không thể bao trùm toàn bộ, nhưng với thiết kế trang mạng thì lại rất quan trọng, anh chỉ giới thiệu qua.

Anh giới thiệu cũng rất hay, khiến mọi người say mê, qua giới thiệu của anh, sinh viên trở nên hứng thú với đề mục đó, có nhiều sinh viên sau đây đã tự nghiên cứu. Carol rất hứng thú môn hiểu biết thị giác, tự tìm thêm tài liệu để đọc, chuẩn bị thuyết trình trong kỳ học này.

Mỗi tiết học dài năm mươi phút, Carol có thể ngồi ở dưới để nhìn anh năm mươi phút, kết quả nhận ra nhìn anh không được bao nhiêu thời gian, vì tập trung vào làm bài, thời lượng cũng có hạn, trừ phi làm rất nhanh, nếu không cũng chỉ có thể nhìn xuống mặt bàn. Trong thời gian thực hành, Jason và Siêu đi quanh lớp học xem có ai hỏi gì không. Carol cũng muốn hỏi đôi điều để Jason đến gần giải thích, nhưng hỏi đơn giản quá sợ anh xem thường, hỏi những câu khó lại không nghĩ ra, hơn nữa vừa gờ tay thì Siêu đã đến ngay.

Carol mong Jason giảng lâu hơn, thực hành ít hơn, như vậy cô có thể nhìn được anh nhiều hơn. Nhìn cặp môi anh chuyển động dưới bộ râu, nhìn yết hầu của anh lên lên xuống xuống, và nhìn những ngón tay dài của anh sử dụng máy chiếu để giảng bài, vì anh chiếu bài lên bảng, không phải ghi chép nên cô có thể chuyển tâm nhìn anh. Carol không biết anh có cảm thấy mình đang nhìn anh hay không, cô không biết mặt anh có bị đau vì mình nhìn nhiều hay không, dù sao thì qua biểu hiện của anh cô cũng không thể biết.

Carol thấy áo quần của anh rất bình thường, nhưng anh mặc trông rất đẹp. Trên thế giới có mấy loại người, có người hình như là kẻ thù không đội trời chung với áo quần, mặc gì hổng nấy, thấy người đó bạn sẽ nghĩ, áo quần đẹp khoác lên người anh ta thật phí, có người mặc gì cũng không đẹp, mặc đẹp trông không ra dáng người, mặc kém nom rất tệ; ngược lại có người rất hợp với quần áo, ngựa tốt đóng yên tốt, áo quần làm cho người sang hơn, người làm cho áo quần đẹp hơn, ai trông thấy cũng phải kêu lên: "Bộ đồ này rất hợp với anh"; cũng có người áo quần có xấu đến đâu mặc lên người cũng trở nên thứ hàng cao cấp, ai trông thấy cũng không chú ý đến áo quần mà chỉ thấy người, vì áo quần không còn quan trọng.

Carol cảm thấy Jason là loại người cuối cùng, anh mặc rất bình thường, hình như chưa bao giờ hỏi đến thương hiệu áo quần, nhưng anh là loại áo quần theo người. Nói chung bạn sẽ không để ý anh mặc thế nào, mà chỉ chú ý đến con người anh. Nhưng nếu chú ý đến áo quần của anh thì bạn sẽ ngạc nhiên: bộ đồ như vậy mà anh mặc lên người trông lại đẹp đến vậy ư?

Lên lớp được mấy tuần, Carol phát hiện mình đánh giá quá cao khả năng kiềm chế của bản thân, hoặc đánh giá quá thấp sức hấp dẫn của Jason. Lên lớp như nghiện ma túy, lên càng nhiều nghiện càng nặng, không thể bỏ nổi, trước đây chỉ háo sắc anh, tham cái dịu dàng, tinh tế của anh, bây giờ yêu thêm tài năng, ngay nào không trông thấy anh thấy lòng buồn tẻ tái.

23. Chương 23

CÒN MỘT TUẦN LỄ NỮA sẽ đến dạ hội Trung thu – Quốc khánh, Siêu hỏi Carol:

- Bạn có tham gia dạ hội không? Vé vào cửa bây giờ là hai đôla, tối hôm ấy mua vé ở cửa phải năm đôla đấy.

Carol nhớ lại, Siêu nói tối hôm ấy cánh sinh viên nam sẽ bình chọn ra người đẹp nhất trong các cô sinh viên mới đến, cô không dám đi. Nếu Carol không được bình chọn là người đẹp nhất, lòng tự trọng sẽ bị tổn thương. Không đi, họ bình ai cũng không liên qua gì đến cô, người khác sẽ nói Carol không được bình chọn vì hôm ấy không dự. Carol rất kiên quyết:

- Thôi, em không đi, bận lắm.

- Làm gì bận đến thế? – Siêu cười hì hì. - Bạn không đi, không được bầu làm hoa hậu đâu.

- Em không quan tâm, bọn sinh viên các anh làm chuyện vợ vãn lắm.

- Phải nói cánh nam sinh viên vợ vãn mới làm chuyện đó.- Siêu vẫn cười, bình thản thêm một câu.- Có thể anh Jason cũng dự, đến lúc ấy đừng hối hận, trách mình không bảo.

- Anh Siêu nói gì lạ vậy? Anh ấy dự hay không có liên quan gì đến em?- Carol trở mắt, có vẻ bức mình, rồi cô hỏi.- Làm sao anh biết anh ấy cũng đến dự?

- Anh ấy là một trong những hoàng tử mà Hội sinh viên đang chuẩn bị đưa ra đấu giá, làm gì mà mình không biết? Nghe nói năm ngoái anh ấy kiếm cho Hội khá nhiều tiền, chả là mỗi hoàng tử được hưởng hai mươi phần trăm tiền đấu giá, nhưng anh ấy cho Hội tất cả, có lẽ cảm thấy tiền bán mình không sạch sẽ. Bạn không thấy năm ngoái Hội sinh viên quảng cáo, giống như cô gái ăn khách lên làm trò vậy. – Siêu nói rồi cười khì khì.

Anh cũng là cán bộ của Hội sinh viên đấy à? Anh mới đến, cũng chỉ hơn em có nửa năm thôi mà?

Siêu tỏ ra đắc ý:

- Đây là điều mà bạn không biết. Cán bộ của Hội sinh viên Trung Quốc ở đại học C này đều là sinh viên năm thứ nhất, năm nào cũng thay đổi, sinh viên cũ không ai làm việc này. Sinh viên mới đến còn hăng hái. Làm cán bộ Hội sau này viết lý lịch, tìm việc cũng dễ, ở Mỹ họ rất coi trọng hoạt động xã hội, làm tình nguyện viên, hoặc có năng lực tổ chức. Đề nghị bạn mùa đông năm nay cũng tham gia...

Carol ngắt lời Siêu:

- Anh bảo đem Jason ra bán đấu giá là thế nào, em chưa nghe bao giờ?

- Có thể bạn chưa có trong danh sách gửi thư của Hội nên không nhận được email của Hội, mình sẽ chuyển cho bạn.

Cô đọc kỹ email Siêu gửi, biết anh không nói dối, Jason sẽ là một trong những hoàng tử được đấu giá trong đêm hội. Cô không hiểu như thế có phải là đấu giá hay không, email nói “đấu giá hoàng tử”, mà nên là “bỏ giá”. Hội Sinh viên chọn ra ba hoàng tử, không có công chúa, có thể là để cổ vũ nữ sinh viên tham gia, tất cả nam sinh đều phải đi, không kể đẹp trai hay không. Ba hoàng tử ấy lần lượt là hoàng tử valse, hoàng tử fox, hoàng tử la tinh vũ.

Carol không ngờ Jason lại là hoàng tử la tinh vũ, bình thường anh rất trầm lắng, bảo anh là hoàng tử fox còn có thể tin được, nhưng đây lại là la tinh vũ? Hình như hai phong cách hoàn toàn khác nhau? Nhưng là Hội Sinh viên tiền cũ, hơn nữa năm ngoái còn kiếm được tiền phải là có căn cứ. Carol cố gắng tưởng tượng Jason nhảy la tinh vũ nhưng không sao tưởng tượng nổi những bước nhảy điên cuồng của anh.

Quá trình đấu giá hoàng tử diễn ra như thế này: trước khi vũ hội bắt đầu, ban tổ chức giới thiệu ba hoàng tử, người muốn đấu giá lấy một cái phong bao đỏ, trong đó có phiếu in sẵn, ghi tên hoàng tử và tên mình

lên đây, tất nhiên không quên bỏ tiền vào, tiền mặt, giao cho ban tổ chức. Bỏ giá xong, ban tổ chức sẽ công khai mở phong bao, sáu người bỏ giá cao nhất sẽ được khiêu vũ với một hoàng tử nào đó. Người bỏ giá cao nhất được nhảy ba lần, người bỏ giá cao thứ hai được nhảy hai lần, còn lại chỉ được nhảy với hoàng tử một lần. Bạn có thể bỏ giá cùng lúc mấy hoàng tử, nhưng thời gian có thể thỏa thuận. Hội sinh viên sẽ lần lượt mở nhạc các điệu vũ, ba vị hoàng tử có thể tự do nhảy với bất cứ ai vào lúc nghỉ, nhưng khi nhạc của hoàng tử nổi lên, anh ta phải nhảy với người đã bỏ được giá, thứ tự sắp xếp theo thấp cao, bỏ giá cao nhất được nhảy đầu tiên.

Carol không cảm thấy Hội Sinh viên đem chuyện kích thích ra làm trò vui, nhưng xem ra có hy vọng, nếu mua được người đẹp trai thì đây không phải là việc khó ở đời. Không phải vì tiền hay sao? Mình bỏ nhiều tiền là có thể khiêu vũ cùng anh. Nếu mà tình yêu cũng có thể mua được thì tốt quá, nhất định mình sẽ kiếm tiền, sau đây muốn mua ai thì mua. Đáng tiếc, tình yêu chân chính lại không thể mua nổi.

Carol cảm thấy con người Jason nếu không vì góp tiền cho Hội Sinh viên sẽ không tham gia đấu giá như vậy. Tình Thu làm sao có thể đem anh ra đấu giá được? Carol không hiểu nổi, nhưng cô cảm thấy người có thể làm vợ anh chắc chắn phải hơn người, có thể sự chịu đựng này là chỗ hơn người. Carol nghĩ, nếu là mình, nhất định không để đem anh ra đấu giá. Làm như bán cái đẹp của mình vậy! Hơn nữa, nếu là Thẩm Nhận được mệnh danh là “sói háo sắc”. có được cơ hội danh chính ngôn thuận như thế này, chắc chắn nó sẽ ngã vào lòng anh, đảo lộn vũ trường, biến giả thành thật.

Trò vui của Hội Sinh viên cũng rất tai hại, sẽ có người trả giá cao nhất, cái cách cạnh tranh này giống như chơi số số vậy, ai cũng hy vọng trúng thưởng nên đổ xô đi mua, cuối cùng tiền lớn tiền nhỏ đều lọt vào hầu bao của nhà bán vé số. Carol quyết định tham gia dạ hội, hơn nữa đem theo nhiều tiền, chắc chắn sẽ bỏ giá được Jason, ít nhất cũng được nhảy với anh một vòng, Carol nhớ ra mình không biết nhảy la tinh vũ, vội tìm tư liệu trên mạng, có video, có hình, có chữ giải thích, tự tập để không bị xấu hổ trước Jason.

Hôm dạ hội, Carol cùng Siêu ngồi xe của nhà trường đến nơi tổ chức, hai người đi tương đối sớm, vì Siêu phải giúp ban tổ chức, Carol cũng giúp một tay, nhưng bụng thì mong sớm đến màn la tinh vũ. Chín giờ, mọi hoạt động đã xong, Carol mới thấy Jason vội vàng vàng đến, vừa đến đã bị lôi về phía hậu trường để hóa trang.

Lúc ba hoàng tử bước lên sân khấu, Carol thấy anh mặc cái áo trắng tay rộng, may bằng thứ vải nhẹ, có cảm giác bay bay, cái quần đen bó ống, giống vũ công la tinh vũ. Hoàng tử valse mặc áo đuôi tôm, hoàng tử fox mặc đồ Tây Ba Nha màu đen. Không biết Hội Sinh viên tìm đâu ra những áo quần ấy.

Bên dưới lại vang lên tiếng huýt sáo và tiếng reo hò. Carol thấy anh đang cười đau khổ, lắc đầu bất lực, nhưng không nói gì. Carol nghĩ, so với đám quỷ háo sắc này, mình chỉ là một con quỷ nhỏ.

Người chủ trì giới thiệu các hoàng tử, cuộc đấu giá bắt đầu. Carol đi lấy phong bao đỏ, lấy tờ giấy trong đó ra, ghi tên Jason và tên mình, giá khởi điểm là mười đô, cô bỏ giá gấp mười, một trăm đô, rồi giao phong bao cho ban tổ chức.

Sau một lúc ồn ào, đến lúc công bố kết quả. Hoàng tử valse được một cô xinh đẹp bỏ ra cao nhất là bảy mươi lăm đô, và được nhảy với anh ba vòng. Những người bỏ năm mươi đô đều được nhảy với anh ta một vòng. Hoàng tử fox được bỏ giá cao nhất một trăm đô, được nhảy ba vòng, những ai bỏ giá năm mươi đô đều được nhảy một vòng. Thật không ngờ, cô không được nhảy vòng nào, một trăm đô chỉ đủ tiền tặng cho Hội.

Jason hoàng tử vũ la tinh được một cô bỏ giá năm trăm đô thắng cuộc, những ai bỏ hai trăm đô trở lên được nhảy với anh một vòng, bỏ năm trăm đô là một cô gái Columbia, lập tức đứng bật dậy huýt sáo, ngoáy ngoáy cặp mông căng tròn.

Ở dưới mọi người reo vui, có tiếng hô:

- Làm cái trò gì thế, cô ta đâu phải là người Trung Quốc, tại sao cho cô ta bỏ giá? Mất quyền nhục nhã!
- Trả giang sơn Trung Quốc cho chúng ta!
- Phản đối chuyển nhượng ba tỉnh miền Đông!

Hội Sinh viên giải thích: có thể mọi người không chú ý, trên quảng cáo đã nói dạ hội hoan nghênh bạn bè các nước cùng tham gia nhằm tăng cường giao lưu hữu hảo.

Cô gái Columbia cũng đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi dùng tiếng Trung Quốc rít lên:

- Bây giờ tôi không phải là người Trung Quốc, nhưng tôi “ấy” người Trung Quốc, “ấy” được người Trung Quốc tôi sẽ thành người Trung Quốc!

Tất cả như bị cô ta làm bùng nổ, không biết cái cô gái Mỹ la tinh này từ lúc nào kết nối với Trung Quốc, logic của cô ta có thể không đúng, cô ta “ấy” được người Trung Quốc có thể trở thành người Trung Quốc được ư?

Một lúc sau bình tĩnh lại, mới hiểu cô ta nói “lấy” thành “ấy”, mọi người cùng cười ồ, tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay ầm ĩ, có người gào to:

- “Ấy” tôi, “ấy” tôi đi, tôi không sợ “ấy” đâu!

Lại có người gào lên:

- Tốt, tốt lắm, Trung Quốc chúng ta có thêm một nàng dâu Tây rồi!

Vũ hội bắt đầu. Đầu tiên là điệu valse. Carol thấy lập tức có người ra mời Jason khiêu vũ, anh cùng cô gái kia ra sàn nhảy, chìm trong đám đông. Carol biết, lúc này Jason được tự do, có thể nhảy với bất cứ ai, cô nghĩ, lát nữa mình sẽ mời anh nhảy, xem ra cũng rất khó có cơ hội giành được anh. Carol tìm một chỗ ngồi không định nhảy với bất cứ ai để khỏi trông thấy Jason nhảy với người khác. Có mấy cậu sinh viên đến mời Carol, nhưng cô từ chối.

Siêu đi tới, hỏi cô tại sao không ra nhảy. Anh bảo, cô ngồi ở một góc này các bạn nam làm sao thấy được? Đứng để lọt lưới bình tuyến.

- Lọt lưới thì lọt lưới, có gì quan trọng đâu?- Carol tỏ ra chán nản.- Em không thích cái trò vô duyên của các anh.

- Có phải không vui vì để tuột mất hoàng tử vũ điệu la tinh?- Siêu cười nói.- Không mất trẻ con không bắt được sói, bỏ giá ít quá phải không?

- Anh không nói với em chuyện dạ hội năm ngoái, em làm sao biết phải bỏ bao nhiêu?

- Có bảo với bạn cũng không tác dụng gì, vì mình cũng không biết tình hình năm nay thế nào. Năm ngoái mỗi hoàng tử phải nhảy với mười lăm người, tổng cộng hai mươi bài, năm nay Jason bảo anh ấy rất bận mới giảm xuống sáu người. Có thể vì càng ít người, bỏ càng nhiều tiền chăng.

- Anh bận gì thì cứ đi làm, để em ngồi một lúc.

Siêu ngồi xuống cạnh bên Carol, an ủi cô:

- Cuộc sống giống như vũ hội, hoàng tử nổi tiếng bao giờ cũng có nhiều người cạnh tranh, bỏ giá thấp, coi như mất phần, cho nên đừng nên chỉ nhắm vào một hoàng tử nổi tiếng. Bạn nhìn tôi đây, không bị ai cạnh tranh cả.

- Không hoàn toàn đúng như vậy.- Carol phản đối.- Trong vũ hội, có thể có nhiều người muốn nhảy với hoàng tử nổi tiếng, nhiều người được thỏa mãn. Nhưng trong cuộc sống, anh ta chỉ có thể cùng với một người, những người khác chỉ mất tiền toi. Nhưng trước khi công khai cạnh tranh, ai cũng có quyền hy vọng, ai cũng muốn thử, đó là bản tính con người không thể thay đổi, vì không cạnh tranh anh sẽ không bao giờ có được hy vọng.

24. Chương 24

HOÀNG TỬ VŨ ĐIỀU LA TINH nhảy với cô gái Columbia rất đẹp, nhiều người đưa máy ảnh lên chụp. Carol tiếc không đem theo máy ảnh, nếu không cũng chụp một vài kiểu để về sau thưởng thức. Cô nghĩ, Jason biết nhảy la tinh phải chăng có huyết thống la tinh? Cái đẹp của anh không phải là cái đẹp tao nhã của ông ấy, mà là cái đẹp pha chút hoang dã, có hơi hướng của một dũng sĩ đầu bò tốt.

Trang phục của cô gái Columbia cũng thật bắt mắt, cái đầm đỏ hở vai, nửa người trên giống như mặc xuchiêng, tưởng chừng bất cứ lúc nào cũng có thể tuột xuống, khiến mọi người càng thích thú và hồi hộp. Váy xẻ thật cao, có thể nói chỉ là mấy mảnh lụa dài ngắn treo ngang hông. Những lúc chuyển động, từng mảnh bay tung, để lộ quần lót đen. Tuy cô ta mặc quần tất màu da chân, nhưng đối với cái nhìn cháy bỏng của đám con trai coi như không mặc gì.

Carol nghe mấy cậu ngồi bên bàn luận vô tư về cô gái Columbia, hình như không phải đây là lần đầu tiên cô ta đến dự dạ hội của sinh viên Trung Quốc.

- Lần trước cũng là cô ta bỏ giá trúng hoàng tử vũ điệu la tinh, không biết cái cô này lấy đâu ra lắm tiền như thế?

- Columbia mà, thử nghĩ xem, biết đâu lại là con gái một trùm ma túy. Hừm, dính vào con gái trùm ma túy, chưa biết chừng đến một lúc nào đó hoàng tử vũ điệu la tinh chết mà không hay.

Câu chuyện của mấy cậu sinh viên chuyển sang bàn luận Columbia là nơi sản xuất ma túy hay là nơi sản sinh người người đẹp. Carol chăm chú nhìn Jason, khi anh nhảy vũ điệu la tinh, cô không còn nhận ra anh nữa. Trên lớp học và những lúc bình thường anh tỏ ra trầm tĩnh, chỉ mỉm cười lặng lẽ, nói chuyện cũng không bao giờ cao giọng, đi đứng từ tốn. Nhưng lúc nhảy điệu la tinh anh hình như biến thành một người khác, những gì trói buộc anh trong cuộc sống và trên mặt đất đều bị âm nhạc thao túng, linh hồn anh được tự do bay bổng, bước nhảy của anh nồng nhiệt và trẻ trung, đôi chân thẳng và dài của anh nhảy nhót linh hoạt, mái tóc đen bồng bênh theo bước nhảy, một ít tóc xòa xuống trán khiến Carol muốn chạy lên giúp anh tén gọn.

Được thấy anh nhảy vũ điệu la tinh, vì có được sự so sánh, Carol có cảm giác trong cuộc sống thường ngày của anh có tâm tư gì đó. Khi anh không nhìn ai, ánh mắt anh xa xăm, chừng như đang nhìn một nơi xa xôi nào đó. Khi anh nhìn ai đó, anh nhìn thật lâu mà không chớp mắt nhưng lại như không nhìn, hình như không nhìn một điểm nào trên người bạn mà đang dò đọc tâm tư bạn.

Trong cuộc sống gia đình của anh phải chăng có điều gì không như ý? Nếu không, bình thường anh sẽ nhiệt tình nhảy múa như lúc này, quên đi tất cả. Phải chăng quan hệ với vợ có điều gì? Những mong như vậy, nhưng hình như không có khả năng như vậy, vì mỗi khi anh nói đến Tĩnh Thu hoặc nghe Tĩnh Thu nói, ánh mắt anh rất dịu dàng, chan chứa tình cảm.

Carol vô cớ suy nghĩ, phải chăng sinh lí của anh có vấn đề? Rất có khả năng như thế. Quan hệ với vợ không bình thường, vì vợ không biết nghĩ, vì anh là đàn ông không tránh khỏi tâm lý tự ti, có cảm giác tội lỗi? Carol đồng tình, thật ra như vậy có quan trọng gì đâu? Đàn ông quá coi trọng chuyện ấy. Cứ coi như anh không có bộ phận ấy, xã hội hiện đại sẽ có cách khác, biện pháp khác làm thỏa mãn vợ kia mà. Có điều người đàn ông không có cảm giác thỏa mãn.

Trong lòng Carol bỗng trào lên một niềm thương cảm và đồng tình, rất muốn ôm lấy anh, nói với anh, đừng tự ti vì chuyện đó, phụ nữ không chỉ yêu cái đó không thôi. Cho dù năng lực của anh thế nào thậm chí anh có bộ phận ấy hay không, anh rất đáng được con gái yêu, ít ra là em yêu anh.

Đang nghĩ vẩn vơ thì thấy Jason đi tới, nhịp tim cô bỗng hoảng loạn không biết anh đến làm gì, không biết mặt mình, áo quần của mình có gì khiếm khuyết. Không lẽ anh nghe thấy những điều mình vừa nghĩ? Mình không nghĩ xấu gì anh, chỉ bảo anh đừng tự ti.

Anh càng đến càng gần, dọc lối đi có mấy người nói chuyện với anh, có cả người mời anh nhảy, nhưng anh từ chối, vẫn đi tới. Carol nghĩ, thôi xong, lại nghĩ quá nhiều, suy nghĩ đâm ra ảo giác. Không thể thế được, anh ấy bận trăm công nghìn việc, đâu còn thời gian nghĩ đến mình. Cô cố chớp mắt để xua đi ảo giác, nhưng Jason đã đến ngồi ở cái ghế trước mặt.

Anh mỉm cười, hỏi:

- Không khiêu vũ à? Một mình ngồi đây trông lặng lẽ quá.
- Em không muốn nhảy.- Carol nói khẽ.- Anh không nhảy nữa à?
- Mệt quá, nghỉ một lúc, hoàn toàn là lao động chân tay.- Anh cười, rồi nói tiếp.- Cô ngồi đây anh đi lấy nước uống, cô thích uống gì nào?
- Em thì vô tư, uống gì cũng được.- Nói rồi cô đứng dậy.- Em đi lấy nước với anh.
- Bây giờ cô uống nước lạnh hay nước nóng? Bụng không còn đau nữa chứ?
- Hết đau rồi, em uống nước lạnh từ lâu, đun nước nóng phiền quá, hơn nữa trong khoa cũng không có nước nóng, không thể ra ngoài uống được. Ôi, quên không đem trả anh cái ấm điện.
- Không phải trả nữa, anh cũng không dùng đến nó, cô có thể để cho sinh viên mới đón từ sân bay về dùng. Nước uống để bên cửa ra vào. Hai người ra đẩy tìm nước uống, nhưng không thể lấy nổi, người quá đông, chen mãi mới đi được nửa quãng đường. Jason đề nghị:

- Thôi, đến được chỗ lấy nước thì bản nhạc sau sẽ bắt đầu, anh phải phục vụ người mua anh. Chúng ta nhảy theo bản nhạc này nhé, biết đâu từ sàn khiêu vũ sẽ ra được chỗ lấy nước.

Carol vui vẻ gật đầu. Hình như chưa kịp chú ý thì đã bước vào nhảy với anh rồi, bản tango chậm, mọi người chú ý nhìn các cặp nhảy, người này nói chuyện, người kia nói chuyện, rất ồn ào. Carol phát hiện anh nhảy rất đẹp, dịu bạn nhảy rất thành thạo, cô không phải suy nghĩ gì, cứ bước theo anh.

Cô tự chế giễu:

- Em tập vũ điệu la tinh qua mạng, không ngờ hôm nay không thắng thầu.
- Em bỏ giá bao nhiêu?
- Một trăm đô, ít quá, để được nhảy một lần cũng không đủ, không ngờ anh được giá cao quá!

Anh cười, ngả đầu ra phía sau, rồi cúi xuống, nhìn Carol, nói:

- Anh không đáng giá bấy nhiêu tiền, nhưng người bỏ giá rất hiếu thắng, muốn áp đảo người khác. Chúng ta nhảy điệu la tinh nhé, để cô khỏi mất trắng.
- Nhưng đang là nhạc này...
- Mặc kệ nhạc, chúng ta đếm tiết tấu cũng được. Trên mạng dạy cô thế nào anh nhảy với cô như thế.

Vậy là hai người bắt chước đang là bản nhạc tango chậm, họ cùng nhảy điệu la tinh. Carol nói với anh, tiết tấu trên mạng là “slow, slow, quick slow”, nhưng vì bước nhảy la tinh bắt đầu từ nhịp hai, cho nên cách đếm tốt nhất là ‘ hai, ba bốn,...một, hai, ba, bốn... một...’ hoặc “rock, side,... close side, rock, rock, side...close side..”. Jason khen:

- Cô thông minh lắm, qua mạng mà học được vũ la tinh, vậy chúng ta đếm “rock, rock, side... close, side...” nhé.

Hai người cứ vậy nhảy. Carol ngửi thấy mùi trên người anh, cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh. Đây là lần đầu tiên Carol được gần anh như thế, cảm thấy toàn thân mình như sắp tan chảy, cảm giác thật tuyệt vời, cô mong bản nhạc không bao giờ dứt, để được nhảy mãi với anh.

Nhưng nhạc dừng lại. Jason nói với Carol:

- Rất xin lỗi, không uống được nước, cô đi tìm nước uống nhé. Anh phải đi tìm chủ mua của anh để nhảy, người bán mình mất hết tự do.

Carol cảm thấy khát nước, cô cố chen, đi vòng, ra cửa, đến nơi đặt nước uống. Cô rót cho mình một ly cola, lấy cho Jason một ly, cầm trên tay, chờ anh nhảy xong sẽ đưa mời, cô nghĩ anh nhảy rất lâu, chắc hẳn rất khát.

Bản nhạc vừa dứt. Trông thấy Jason đi ra cửa, cô vội đi theo, gọi to:

- Anh Jason, anh Jason.

Anh nghe thấy tiếng gọi, liền dừng bước, quay người lại. Bất chấp ly nước trên tay, Carol chạy đến:

- Anh định đi đâu đấy?

- Anh đã khiêu vũ đủ với sáu chủ mua rồi, bây giờ có thể về.

- Nước của anh đây - Cô đưa cho anh ly nước đang cầm trên tay.- Em cũng về đây, về nhờ xe của anh nhé.

Jason đón lấy ly nước.

- Cảm ơn! Cô không chơi nữa à? Hãy còn sớm, chưa đến hai ba giờ sáng mọi người vẫn chưa chịu thôi.

- Em không chơi nữa, cho em ngồi nhờ xe anh về.

Jason nhìn cô một lúc rồi nói:

- Cũng được. Cô đến cùng với ai, nên nói với người ta ấy một câu, nếu không người ta tìm.

- Anh chờ em, em đi tìm anh Siêu để nói với anh ấy.- Cô quay người, chạy vào trong, chạy được vài bước vội ngoảnh lại dặn anh.- Anh chờ em ở đây nhé, đừng đi, em tìm anh ấy để báo cho anh ấy biết.- Thấy Jason gật đầu cô mới yên tâm.

Tìm thấy Siêu, Carol thở hổn hển, nói:

- Em theo xe người khác về nhé, anh đừng tìm. – Nói xong, không chờ Siêu trả lời, cô cứ vậy chạy đi.

Jason vẫn đứng ở chỗ cũ chờ Carol, thấy cô mặt đỏ bừng chạy tới, anh cười:

- Không vội, đâu phải cứu hỏa. Anh bảo chờ là chờ.

25. Chương 25

Ngồi vào xe của Jason, Carol rất lúng túng, không biết mình theo anh như thế anh có nghĩ gì không. Đến lúc này cô cũng không hiểu tại sao mình theo anh về, có thể vì thấy anh đi, cuống lên, không tự chủ nên chạy theo anh chẳng.

Trước khi khởi động xe, Jason hỏi:

- Về thật à? Sao không chơi một lúc nữa? Ngày mai thứ bảy, đêm nay ngủ muộn không sao. Nếu cô lo muộn quá không có xe của nhà trường, lát nữa anh sẽ đến đón cô với Siêu.

- Em không chơi nữa, không có gì vui, em đến chỉ muốn xem anh khiêu vũ, anh về, coi như hết vui. Tại sao anh không ở lại chơi một lúc nữa?

- Toàn những trò vui trẻ con bọn em thích, anh lớn rồi còn chơi gì nữa?

Carol nắm lấy thời cơ truy hỏi:

- Anh bao nhiêu rồi mà kêu lớn?

- Khoảng trên dưới bốn mươi.

Anh cười vui vẻ, cười một lúc mới nói:

- Trông anh trẻ lắm à? Nhóc như em mà cũng biết nói chuyện, chồng mũ còn thiếu cái nữa của cô đấy nhỉ?

Carol rất thành khẩn:

- Đúng đấy, em đang chụp mũ cho anh. Nói thật nhé, nếu anh không có con học trung học, có thể em đoán anh mới hơn ba mươi một chút.

- Con học trung học? Cô bảo Sara ấy à? – Anh càng cười to hơn.

- Anh cười gì? Em nói gì sai à? Sara không phải là con anh hay sao? – Carol hỏi, lòng những hy vọng.

- Ai bảo Sara không phải con anh? Ai bảo không phải, anh cho người ấy biết tay.

Carol vội giải thích:

- Em không bảo Sara không phải là con anh, mà nói.....- Cô định nói em mong nó không phải là con anh nhưng rồi thôi.

Anh khởi động xe, không muốn đi sâu vào câu chuyện này. Xe chạy được một lúc, anh hỏi:

- Cô đói không? Đi ăn chút gì nhé? Đừng để đói như hôm trước, da cô quá nhạy cảm.

- Em không đói. – cô giải thích – Vừa rồi liên hoan em cũng đã ăn rồi, có điều rất khát, uống một ly cola nhưng vẫn còn khát.

- Vậy anh đưa cô đi ăn kem.

Câu nói của anh làm Carol nhớ lại hôm anh đón cô ở sân bay, anh cũng dịu dàng nói “Anh đưa cô đi” “Anh đưa cô đi” ...

- Vâng! Ở đâu có hàng kem?

- Phía trước có hàng kem, bán rất nhiều loại, Sara rất thích ăn kem hương thảo ở đây.

Nghe anh nhắc đến Sara, lòng cô chợt trĩu nặng, có thể anh coi mình như con gái anh, lẽ nào anh không chú ý mình đã là người lớn?

Trước khi bước vào hàng kem, cô cố tình đi lùi về phía sau, nhân lúc anh không chú ý, thắt chặt lại dây lưng, làm nổi bật dáng người thon nhỏ của mình. Nhưng điều khó xử là, cô nhớ ra trên người mình không có tiền, một trăm dolla đã bỏ vào đấu giá hoàng tử la tinh vũ rồi. Jason bảo cô chọn kem:

- Anh mời, cô đã bỏ nhiều tiền vào người anh rồi, lúc này để anh đền.

Carol suy nghĩ rồi chọn kem hương thảo, anh trả tiền, hai người trở lại xe, Carol hỏi:

- Học kì sau anh dạy môn gì? Vẫn dạy môn này chứ?

- Học kì sau anh không dạy nữa, làm RA.

Carol rất thất vọng, học kì sau anh không dạy nữa, làm thế nào nhỉ? Học kì sau không còn được trông thấy anh nữa ư? Carol nghĩ vẫn nghĩ vợ, cái kem mới ăn được một ít đã về đến chỗ ở.

Anh dừng xe, xuống xe mở cửa xe cho Carol. Carol vẫn chưa chịu ra, hỏi anh:

- Anh có uống cà phê không? Em có phin pha cà phê, có thể mời anh một ly.

Anh lắc đầu:

- Anh quê lắm, không uống cà phê, không uống trà, chỉ uống nước.

- Vậy vào chỗ em uống nước.

Anh lại lắc đầu:

- Muộn rồi, anh phải về. Bé Sara ở nhà một mình anh không yên tâm. Cô đi nghỉ sớm đi.

- Chị ấy đâu?

- Đi họp vắng. – Anh khẽ cười.

Carol thấy điều ấy không có gì đáng cười. Trong thời gian này vì có những bằng chứng gián tiếp, cô vẫn nuôi hy vọng mong anh chưa có gia đình, bản thân đang nghi ngờ, nhưng tối nay anh làm tan nát niềm hy

vọng cuối cùng của cô. Cô thất vọng, bước xuống xe, đứng nhìn anh, không nỡ để anh đi, nhưng không nghĩ được cách nào để giữ anh lại.

Bỗng anh nói:

- Đưa tay ra đây.

Tim Carol đập mạnh, cô nghĩ anh sẽ nắm lấy tay mình, kéo thật mạnh vào lòng anh. Cô nghe theo, đưa tay ra, cảm thấy anh đặt vào lòng bàn tay mình một cuộn giấy nhỏ. Anh nói:

- Đây là một trăm dolla của cô, anh đòi lại của Hội sinh viên, cô mới đến, còn thiếu tiền, hơn nữa cô sắp chuyển sang đại học D không có học bổng, phải cần đến tiền. Nếu không dùng đến thì gửi về cho mẹ, một mình mẹ nuôi cô không dễ dàng gì, lần sau không nên dùng tiền vào những chuyện vô ích này nữa. Ồ phải rồi, nghỉ Giáng sinh này cô có thể về thăm mẹ, visa của cô được hai lần xuất – nhập cảnh, vẫn còn thời hạn nữa năm nữa, không cần phải xin visa lần nữa cũng có thể quay lại đây. Đặt vé sớm đi, đặt muộn vé đắt lắm.

- Giáng sinh anh có về nước không? – Carol vội hỏi.

- Anh không về, gia đình anh đều định cư ở Canada cả, trong nước không còn ai, anh sẽ Canada nghỉ Giáng sinh, cả ba người cùng về. Thôi nhé, anh về đây, cô đi nghỉ sớm đi. – Nói xong anh vẫy tay với cô, bước sang phía buồng lái, chui vào xe, cho xe quay đầu.

Tay Carol cầm một trăm dolla, bên tai còn vang tiếng “Cả ba người cùng về”, đầu óc quay cuồng, mắt nhìn theo chiếc xe đang xa dần, mắt hắm trong bóng tối.

Chờ Siêu về, Carol hỏi anh:

- Hội sinh viên trả lại tiền cho những ai không trúng thầu đây à?

Siêu không hiểu, hỏi:

- Làm gì có chuyện tốt như vậy? Không trúng đòi tiền vé, bọn này làm cách nào để gây quỹ?

Carol biết một trăm dolla đó là tiền của Jason, cô không biết tại sao anh lại làm thế, cô cũng không biết tại sao anh biết cô sẽ chuyển sang đại học D, biết cả không có học bổng, tại sao anh biết chỉ một mình mẹ nuôi mình? Với lại, tại sao anh biết hộ chiếu của mình thời hạn visa còn đến Giáng sinh?

Carol suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không sao hiểu nổi. Đại học C có ai hiểu mình đến thế không nhỉ? Chẳng nhẽ là Tiền Ba? Tiền Ba cũng chỉ biết là mình sẽ chuyển trường, vì cậu ta là bạn học cũ, đã có lần cô nói với cậu ta, nhưng là cậu ta nêu ra trước. Cậu ta bảo cũng đã từng chuẩn bị chuyển trường, nhưng bỏ lỡ một năm, trường kia xóa tên cậu ta rồi. Cậu ta khuyên Carol nên sớm chuyển, đừng để như cậu ta.

Còn chuyện mẹ nuôi mình, không biết ai đã nói với Jason, Tiền Ba cũng không biết chuyện ấy, có thể là Siêu, vì có lần cô nói với Siêu bố chết vì ung thư. Còn chuyện visa, chỉ là do anh phỏng đoán chăng?

Nằm trên giường, Carol nghĩ về chuyện chuyển trường, chuyển sang bên đó sẽ không gặp được Jason, cảm thấy rất buồn. Ở đây, tuy quan hệ với anh không đi đến đâu, nhưng ít nhất có thể thường xuyên được gặp anh. Nếu sang trường D, có nghĩa là cuộc đời này sẽ không gặp được anh, một đời, thật dễ sợ, hay là thôi không chuyển nữa?

Rồi cô nghĩ đến Giáng sinh, hình như anh nhấn mạnh phải về Canada, hơn nữa cả ba người cùng về, phải chăng anh đã nhìn thấu tâm tư mình, muốn trái tim mình tan nát đi? Cô có phần bực mình, nghĩ bụng, ai thêm quan tâm anh có về Canada hay không? Anh về thì liên quan gì đến tôi? Đừng coi tôi như một cọng hành.

Một lúc sau Carol lại nghĩ, thôi đi, cứ mua vé máy bay về nước nghỉ Giáng sinh, Jason không ở đây, Giáng sinh buồn lắm. Nếu như anh ở lại đây, mình sẽ mời cả nhà anh ấy đến ăn cơm, coi như đáp lại tấm thịnh tình của anh, vì anh ra sân bay đón mình, để anh ấy biết mình tài giỏi tháo vát, không những học giỏi còn biết làm cơm. Nếu mình mời được cả nhà anh ấy ăn cơm, biết đâu vợ anh ấy mời lại mình một bữa, chúng ta mời đi mời lại như vậy sẽ còn được gặp nhau nhiều lần. Cho dù Giáng sinh anh không ở đây, mình ở lại cũng vô vị, cứ mua vé về nước cho xong. Có thể về nước chơi một thời gian sẽ quên được anh.

26. Chương 26

Carol đặt vé máy bay về nước. còn mười ngày nữa thì bay, cô tìm người có thể đưa cô ra sân bay. Cô mong người đó là Jason, có thể đó là một trong những lí do chính để cô về nước. cô nghĩ, nếu đề nghị anh giúp, anh sẽ không từ chối, vì anh là Lôi Phong sống. Mình mời anh vào uống cà phê, anh từ chối, Lôi Phong sống luôn luôn từ chối mọi sự lợi dụng, không bao giờ dính tham nhũng. Nhưng nhờ anh đưa ra sân bay, anh không tiện từ chối, lẽ nào Lôi Phong sống lại không giúp đỡ người khác những lúc gặp khó khăn?

Siêu đã mua xe, Jason dạy anh lái xe vài lần rồi đưa anh đi thi lấy bằng. Nhưng Siêu chỉ mới lái loanh quanh trong phố, chưa ra sân bay vì sợ, Siêu bảo nếu có ai biết lái ngồi bên cạnh, Siêu sẽ lái ra sân bay.

Siêu nói, bạn gọi điện cho Jason, xem anh ấy có chịu ngồi bên tôi, nếu anh ấy đồng ý thì tôi sẽ đưa bạn ra sân bay. Chỉ cần đi một lần, lần sau tôi sẽ tự đi một mình, nếu phải đưa đón bạn tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Carol nghe vậy, thoát đầu nghĩ siêu như trẻ con, đi sân bay mà cũng không dám nói gì là đàn ông. Thôi đi, thôi đi, anh không cần học lái ra sân bay, cứ để tôi nhờ anh Jason. Cô gọi điện cho Jason, hỏi có thể đưa đi được không. Jason hỏi thời gian, rồi xin lỗi:

- Ô, đúng mấy hôm anh bận họp ở CA, không thể đưa cô đi được. nhưng anh nghĩ, cô Thu có thể đưa cô đi, có thể mấy hôm đó cô ấy đã thi xong. Lát nữa anh nói với cô Thu, chắc không có vấn đề gì đâu.

Carol nghe Jason không thể đưa đi thì rất buồn, cảm thấy như anh cố tình né tránh mình. Anh ấy bảo vợ đưa đi, Carol như muốn khóc, như vậy nói làm gì? Anh không đưa tôi đi chẳng nhẽ chưa đủ khiến tôi đau lòng sao? Lại còn bảo vợ đưa đi, như muốn để tôi biết anh là người có vợ rồi à? Định khoe vợ chứ gì?

Carol cảm ơn anh:

- Thôi anh ạ, để em nhờ anh Siêu. – Cô cố gắng thật bình tĩnh.

- Cậu ấy mới mua xe. – Jason tỏ ra không yên tâm. – Cũng chưa đi sân bay lần nào, tốt nhất đừng nhờ cậu ấy, ra sân bay phải chuyển mấy đoạn cao tốc, cậu ấy chưa thuộc đường, nếu đi nhầm đường sẽ bị trễ giờ máy bay. Cậu ấy chưa chạy xe trên đường cao tốc bao giờ, lại càng nguy hiểm. Cô biết đấy, ở đây thì lấy bằng dễ lắm, chỉ chạy mấy vòng trong bãi tập, rồi ra đường cao tốc trong nội hạt chạy thử, coi như xong, trên thực tế có mấy người có bằng rồi vẫn không dám chạy ra sân bay. Cô Thu thường xuyên ra sân bay đón đưa người, quen đường, lái cũng tốt, để cô ấy đưa cô đi.

Carol biết anh nói đúng, nhưng cô không muốn Tĩnh Thu đưa cô đi, cảm thấy bối rối khi phải ngồi cùng xe với Tĩnh Thu. Về sau Tĩnh Thu gọi điện đến, đúng là Tĩnh Thu có tài ăn nói, cuối cùng cũng thuyết phục được Carol. Tĩnh Thu bảo có thể nhờ Siêu đưa đi, như vậy để anh ta biết đường, Siêu cầm lái, còn Tĩnh Thu chỉ đường, Siêu đồng ý ngay, khuyên Carol nên như thế, Carol không còn cách nào khác đành chấp nhận.

Sau đấy, Tĩnh Thu đến nhờ Carol đem quà về cho bạn ở trong nước. Tĩnh Thu gửi một gói nhỏ và một máy ảnh nhỏ, nói:

- Cái máy ảnh này em có thể để trong túi sách của mình, hải quan hỏi thì nói máy này đang dùng, nghe nói thứ này không bị thuế. Gói nhỏ này là cái bàn cạo râu chạy bằng điện, một cái bật lửa và một sợi dây lưng, nhờ em chuyển cho bạn chị, ngày mười sáu tháng Mười hai là sinh nhật anh ấy, đây là quà sinh nhật của chị. Chị cho em số điện thoại, em về gọi điện cho anh ấy đến lấy nhé. Nếu em thấy không tiện thì để chị gửi qua bưu điện cũng được.

Carol nói:

- Chị Thu, có gì mà không tiện, để em mang giúp về. bây giờ chị gửi bưu điện sẽ không kịp sinh nhật anh ấy. – Carol cất những thứ Tĩnh Thu gửi, rất hiếu kì số điện thoại và tên người bạn của Tĩnh Thu, hình như là bạn trai, tên là Lộ Vĩ.

Carol nghi ngờ hỏi:

- Em gọi điện cho anh ấy có tiện không? Sợ vợ anh ấy hiểu nhầm.

- Không sao, anh ấy chưa có vợ, ly hôn lâu lắm rồi.

Đợi Tĩnh Thu ra về, Carol cảm thấy hình như có chuyện gì đó, giống như bảo cô tham gia vào một vụ buôn ma túy. Thấy cái gói nhỏ để ngỏ, cô tò mò mở ra xem, trong đó đúng là có ba thứ. Cô nhớ hình như đã nghe ai nói rằng, con gái tặng người tình, tốt nhất là ba thứ, đó là dao cạo râu, bật lửa và dây lưng. Cô không biết nói như vậy là dựa vào đâu, nhưng rõ ràng đã được Tĩnh Thu tiếp nhận và vận dụng vào thức tế.

Tĩnh Thu có người yêu ở trong nước hay sao? Jason bị lừa dối rồi! Tĩnh Thu tuy đẹp, nhưng trông lớn tuổi hơn Jason, bây giờ lại có bí mật này, đúng là Jason không thể như thế được. Carol không biết có nên nói chuyện này cho Jason biết hay không, cô rất muốn nói, có thể anh biết sẽ không còn yêu vợ nữa. Nhưng cảm thấy làm như vậy rất nhỏ nhen. Carol phục Tĩnh Thu to gan, dám nhờ cô mang những thứ này về, chẳng nhẽ không sợ cô mách với Jason sao? Hay là anh đã biết rồi? Như vậy có thể giải thích tại sao trong anh thỉnh thoảng như có tâm tư gì.

Carol do dự rất lâu, Tĩnh Thu đưa cô ra sân bay, cô cảm thấy ngượng nếu tố giác chuyện này với Jason, không phải là lấy oán báo ơn hay sao? Nhưng không nói ra mà cứ giấu Jason, lại cảm thấy có lỗi với anh. Cuối cùng Carol quyết định chưa nói vội, là vì có thể anh đã biết, nhưng do có nhiều nguyên nhân không thể ly hôn với vợ, nếu bây giờ nói với anh, coi như nói “Em biết anh bị cấm sừng”. Chuyện xấu trong nhà đem phơi bày ở ngoài, anh ấy sẽ thế nào? Nếu anh chưa biết, mình nói với anh chẳng hóa ra làm anh đau khổ? Cứ giấu không cho anh biết, không biết coi như không tồn tại.

Hôm đưa Carol ra sân bay, Siêu cầm lái, Tĩnh Thu ngồi bên cạnh, chỉ đường cho anh đến đâu thì rẽ, đến đâu thì thoát khỏi đường cao tốc, đến sân bay rất thuận lợi. Cho xe vào bãi đỗ xong Siêu mới lau mồ hôi, ngượng ngùng mới nói trên lưng cũng đầm mồ hôi.

Tĩnh Thu ngồi chờ trong xe, để Siêu đưa Carol vào. Carol biết Tĩnh Thu muốn để Siêu có cơ hội đi riêng với mình, nhưng cảm thấy làm như thế rất trẻ con, liệu có tác dụng gì? Đưa Carol ra sân bay lẽ nào Carol sẽ yêu anh ta?

Vào nhà ga sân bay, Carol nhớ cảnh hôm mới đến, Jason đón cô ngay trên băng chuyền trả hành lý. Carol nhớ anh đứng kia, mỉm cười nói “Tôi là Jason!” Đó là những lời dịu dàng đẹp đẽ mà Carol được nghe trong đời.

Nhưng lúc này anh ở đâu, đang họp cuộc họp của anh. Bên cô là Siêu, tất cả đều thay đổi, sân bay không còn đẹp, đưa đón không còn vui, cuộc sống thay đổi đến nao lòng, chỉ có vậy thôi.

Về đến Trung Quốc, Carol gọi điện cho Lộ Vĩ, báo cho anh biết địa chỉ của mình để anh đến lấy quà. Có thể Lộ Vĩ đã được Tĩnh Thu thông báo từ trước qua điện thoại hoặc qua email, cho nên chỉ hôm sau là anh đến lấy.

Lộ Vĩ tầm tuổi Tĩnh Thu, rất có phong độ, thời trẻ nhất định rất đẹp trai. Nhưng so với Jason thì kém xa, hoặc nói là hai loại hình khác nhau. Lộ Vĩ đẹp trai theo kiểu học giả, còn Jason thì sao? Khó nói quá! Dù sao thì Jason hợp với yêu cầu đẹp trai của con gái thời nay, cũng cao hơn Lộ Vĩ. Lộ Vĩ cao chừng một mét bảy mươi lăm, Jason cao một mét bảy mươi tám, hơn nữa Lộ Vĩ gầy, chứng tỏ anh không khỏe cho lắm.

Carol không hiểu tại sao Tĩnh Thu lại không yêu một người vừa đẹp trai vừa trẻ như Jason mà lại vượt rào yêu một người ở tận chân trời xa xôi này? Có thể cổ nhà không bằng cổ hoang chăng? Hay là cổ gần không ngon bằng cổ xa?

Lộ Vĩ không hỏi han nhiều về Tĩnh Thu, nhưng có thể thấy tình cảm triều mến hiện lên khuôn mặt anh khi cô nói đến Tĩnh Thu và Sara. Anh cười dịu dàng đắm say làm Carol bất giác kể nhiều hơn về Tĩnh Thu và Sara để con người si tình này càng thêm say đắm.

Thật ra cũng không có gì nhiều để nói, Carol hỏi:

- Đã bao lâu anh và chị Thu chưa gặp nhau?

- Ồ, cũng gần chục năm rồi. – Chừng như anh bình tĩnh từ trong suy tư, nói như mộng ảo. – Chúng tôi chia tay nhau từ thế kỉ trước, đến nay đã một thế kỉ không gặp nhau rồi đấy.

Carol cảm thấy Lộ Vĩ phải là một nhà thơ vì suy nghĩ của anh, cái nhìn của anh thậm chí cách nói năng của anh rất giống một nhà thơ, nhưng anh nói anh là một nhà kinh tế, hiện đang làm việc cho một công ty.

Carol có phần ngạc nhiên, một người đàn ông trung niên, làm việc cho một công ty lại có thể sống độc thân mười năm trời, thật khó tin. Sức mạnh nào khiến anh si tình với người yêu anh như thế? Nhất là người yêu anh đang sống bên một người chồng? Carol không thể hiểu nổi, chỉ có thể nói đây là tình yêu.

Cho dù là nguyên nhân khách quan hay chủ quan cũng không thể giải thích nổi, chỉ có thể dùng tình yêu để giải thích, nếu tình yêu cũng không thể giải thích nổi, vậy chỉ có thể là điên khùng. Trên thực tế, tình yêu và điên khùng có gì khác nhau? Khi trong cuộc cho là tình yêu thì người ngoài cuộc lại bảo đó là điên khùng.

Lộ Vĩ nhờ Carol chuyển cho Tĩnh Thu một cuốn sách, sách về kinh tế học của anh mới được xuất bản. Anh cười cười, nói với Carol:

- Chắc chắn chị Thu không thích đọc những loại sách này đâu, có điều trước đây đã hứa bất kì cuốn sách nào có in tên tôi đều sẽ biếu chị ấy một cuốn.

Khi anh nói “trước đây đã hứa”, bất ngờ Carol nhớ đến câu anh nói “một thế kỉ không gặp nhau” khiến cô cảm giác đó là một tình yêu với lời nguyện ước trung trinh dù trải qua trăm năm biển cạn đá mòn.

Lộ Vĩ nhất định không ở lại ăn cơm, ngược lại anh mời Carol và mẹ cô đi ăn tiệm, cuối cùng không thể từ chối thịnh tình của anh, ba người cùng đi ăn. Lúc về, trước mặt Carol, mẹ hết lời khen Lộ Vĩ chín chắn, là con người có khí chất. Carol quyết định gửi email cho Jason, thông báo để anh biết sự việc vì cô cảm thấy Lộ Vĩ và Tĩnh Thu thật lòng yêu nhau. Cô tin rằng nếu Jason biết chuyện, cô sẽ tự động rút lui, để hai người đến với nhau. Cả ba người kia cho cô ấn tượng rất chân thành vì người khác, có thể hiện tại Jason chưa biết, mà Tĩnh Thu không muốn làm tổn thương anh mới tạo nên mối tình tay ba như thế này.

Carol suy nghĩ thật kĩ, cảm thấy mình không vì mưu đồ cá nhân, tuyệt đối không phải vì Jason và Tĩnh Thu tan rã để mình có cơ hội chen chân, cho nên không tự hổ thẹn với lương tâm.

Jason nhận được email của Carol liền hồi âm, anh nói cảm ơn cô đã quan tâm, chuyện của hai người anh đã biết cô bé ngốc nghếch ạ, cô đừng quan tâm đến những chuyện vặt vãnh, hãy tranh thủ cùng mẹ đi chơi và có một mùa Giáng sinh vui vẻ.

Carol cảm thấy không còn gì để nói, anh quá trung thực, trung thực là biệt danh của vô dụng. Carol bực mình nghĩ, anh là người bị cấm sừng mà không sợ, vậy tôi đây sợ gì chứ?

27. Chương 27

Carol biết kì nghỉ giáng sinh này thật vô vị, vì trong nước lúc này chưa được nghỉ, bạn bè đều đang đi làm, ai đến chơi với cô? Nhưng cô nghĩ, không đến nổi, chỉ vì chưa dứt Jason khỏi lòng mình, cho nên cảm thấy không còn ý nghĩa gì. Ngày nào Carol cũng nhớ đến Jason, đúng là trái tim đã theo anh mất rồi. Cô sống không phải vì cuộc sống của mình, mà là cuộc sống của Jason. Cô tìm trên mạng con đường từ đại học C đến Toronto, vì Tĩnh Thu nói gia đình họ ở Toronto, cũng nói họ chạy xe về, chỉ một ngày, khỏi cần nghỉ lại dọc đường. Chạy xe còn rẻ hơn mua vé máy bay, hơn nữa chạy xe về, trong thời gian nghỉ ở Toronto còn có xe đi chơi.

Hôm cả gia đình Jason lên đường, Carol hết ngày lại đêm, hết đêm lại ngày, từ bảy giờ sáng cô tìm đường đi trên mạng và luôn theo dõi tình hình thời tiết, phát hiện dọc đường chỗ nào cũng có tuyết, cô lo lắng cho anh. Tuyết rơi nhiều như vậy, xe chạy sao nổi? Liệu có nguy hiểm không? Cho đến sáng sớm hôm sau, trên mạng không có tin tai nạn giao thông liên hoàn, cô đoán họ đã an toàn về nhà, mới rời mạng đi ngủ, cảm giác còn mệt hơn mấy người kia phải chạy xe suốt một ngày.

Carol tưởng tượng Jason về nhà ở Canada, nhưng không thể hình dung cụ thể được gì, chỉ có thể hình dung Toronto tuyết rơi trắng xóa, trên cây thông Noel treo rất nhiều đồ trang trí, ông già Noel mặc trang phục đỏ có viền bông trắng, đeo chiếc túi to đầy những quà đến tặng các em nhỏ.

Cô nghĩ, bữa tiệc ở nhà Jason chắc hẳn phải rất to và vui vẻ, cô muốn được dự bữa tiệc đó, ngồi bên cạnh Jason, anh sẽ ân cần tiếp thức ăn và đồ uống cho cô, trong đêm bình an anh sẽ dịu dàng ôm cô và hai người hòa chung làm một, lặng lẽ chờ giây phút đầu năm đến. Nghĩ đến đây cô vô cùng ngưỡng mộ Tình Thu.

Cô cũng nghĩ đến Lộ Vĩ, có thể anh cũng như mình, rất ngưỡng mộ Jason, vì Jason được ngồi bên Tình Thu, cùng dự tiệc giáng sinh, chờ đón năm mới. Cô không biết tại sao nữ thần số phận lại không sắp xếp lại ngôi thứ, để cho Tình Thu đến với Lộ Vĩ, và mình thì đến với Jason, như vậy có phải đẹp hơn không? Cô đoán ba phần tư người sẽ không có ý kiến gì, có điều Jason có thích hay không thôi.

Trước lễ giáng sinh, Carol đến thành phố E chơi với Thẩm Nhạn vài hôm. Thẩm Nhạn là người duy nhất trong bốn cô gái háo sắc ở lại trong nước.

Triệu Linh Linh học ở một trường đại học rất tốt ở miền đông bắc nước Mỹ. không về nghỉ giáng sinh. Qua e-mail, Linh Linh nói, đã kết bạn với một anh da trắng, rất đẹp trai, tuy kém hơn Kenedy Con chút ít, nhưng rất tuyệt, liệu có mấy ai so sánh được với Kenedy Con? Đáng tiếc, Kenedy Con chết rồi chứ không cũng tóm được anh ta.

Carol cảm thấy Linh Linh mới xứng với danh hiệu “có chí thì nên” nói theo Hán ngữ hiện đại của Tình Thu, “muốn thành công là thành công”. Linh Linh bảo phải lấy Tây, bây giờ thì lấy được Tây rồi. Nghĩ đến đây, Carol cảm ơn bố mẹ không biết câu Hán ngữ hiện đại mà Tình Thu nói, nếu không tên của cô càng khó nghe.

Tiểu Lệ đến đại học CA, vẫn chưa có người yêu, có thể các cậu sinh viên ở đây không có ai giống Lưu Hoa. Carol liên hệ với Lệ tương đối thường xuyên, vì cả hai đều muốn tìm được người đẹp trai nhưng rất hiếm. Qua e-mail, Carol nói nhiều đến Jason, Lệ cảnh cáo: “Không được nói đến anh ta nữa, nói nữa tớ sẽ đến cướp đấy. Bất chấp anh ta đã có vợ hay chưa, tớ cướp là được. Bây giờ là thời đại nào chứ? Người thứ ba trở thành đồng nghĩa với người chiến thắng. Trong đời đảng ấy không một vài lần làm người thứ ba, làm thế nào để thể hiện được ma lực và bản lĩnh?”.

Carol không ngờ Tiểu Lệ lại nói ra câu đó, Tiểu Lệ vốn là đứa nhất gan, bảo thủ nhất trong tứ đại mỹ nữ, ngay cả nhìn anh đẹp trai cũng lén lút lút lút, bây giờ lại như Võ Tắc Thiên. Chẳng lẽ ở CA hiếm con trai đến thế cơ à? Đúng là chó cùng dứt đuôi, người cùng lên giường.

Thẩm Nhạn cũng đã liên hệ được một trường đại học ở Mỹ, nhưng lúc bấy giờ cô rơi vào lưới tình, đối phương có đến sáu phần mười đẹp trai như Lưu Đức Hoa, dạy thể dục thể thao ở một trường trung học thành phố E, tuy học vấn kém Thẩm Nhạn một bậc, nhưng ngoại hình hơn đến mấy bậc. Thẩm Nhạn vì anh chàng đẹp trai mà từ bỏ chuyện ra nước ngoài, vào dạy ở một trường đại học ở thành phố E.

Vì chuyện này mà ba cô mỹ nữ mắng mỏ Thẩm Nhạn thậm tệ, ba cô dùng chiến thuật bánh xe lăn, từng người một khuyên Thẩm Nhạn. Từ lí lẽ giải phóng phụ nữ đến chết vì đẹp trai, từ Võ Tắc Thiên, Giang Thanh, Diana đến Lý Ngân Hà, đưa hết mọi điều hơn lẽ thiệt để thuyết phục Thẩm Nhạn, khơi gợi tình cảm, gỡ bỏ các chiêu, đúng là kinh thiên động địa, quỷ thần phải khóc.

Thẩm Nhạn không hề nao núng, rất kiên định:

- Tớ phải lấy người đẹp trai, vì đẹp trai tớ sẵn sàng hi sinh tất cả. Điều này không phải tớ nghĩ cho bản thân, người đẹp trai các cậu trông mãi hàng ngày cũng chán mắt. Mà đây là tớ nghĩ cho đời sau, tớ không muốn con gái tớ giống tớ, phải buồn vì dung nhan bình thường. Rất nhiều người khám phục tớ thì vào đại học B, nhưng không ai biết tớ muốn dùng tấm bằng đại học B để đổi lấy dung nhan xinh đẹp. Như tớ đây này, cái mặt thì to, đôi mắt lại nhỏ, không tìm được một anh đẹp trai để đổi giống, quả là có lỗi với hậu thế. Các bạn ơi, con người không thể chỉ nghĩ cho bản thân, mà cũng nên nghĩ đến hậu thế.

Cuối cùng Thẩm Nhạn dạy cho bà kia một bài học rất đáng nể:

- Các cậu không còn trẻ nữa, chạy ra nước ngoài học, kiếm được tấm bằng, đứa nào cũng ngấp nghé ba mươi. Con gái tuổi ba mươi, lại có học vị tiến sĩ, ai lấy các cậu? Hả? Các cậu nói xem nào, ai lấy các cậu?

Ba tiến sĩ tương lai nhìn nhau, không thể trả lời nổi. cô nào cũng lấm lét như kẻ cắp.

Thẩm Nhạn phân tích thị trường hôn nhân:

- Nam tiến sĩ ấy à? Chỉ tìm vợ thấp hơn thạc sĩ thôi. Nghe nói tiến sĩ ở nước ngoài cũng phải đi làm thuê, không có một động vật nào cao cấp hơn tiến sĩ, thử hỏi họ có dám yêu một nữ tiến sĩ không? Các cậu có thấy khó khăn của thị trường hôn nhân hiện tại, nhất là đám nữ tiến sĩ các cậu và đám con trai vừa xấu vừa nghèo không? Người ta chọn đi chọn lại cuối cùng chừa lại hai loại này. Cứ coi đám đàn ông vừa xấu vừa nghèo thích nữ tiến sĩ các cậu, nhưng họ vừa nghèo vừa xấu trai, các cậu có ưng không? Ban ngày các cậu đi kiếm tiền, đêm về để những thằng đàn ông như thế mặc sức giày vò, các cậu không cảm thấy đau khổ à?

Lệ lo lắng nói:

- Đúng vậy, con trai ở nước ngoài thà về nước lấy vợ trẻ, học vấn kém, chứ không muốn tìm nữ tiến sĩ ở ngay bên mình, cánh tớ đi Mỹ học...

Linh Linh nói:

- Cho nên tớ bảo phải lấy Tây, chỉ có con trai Trung Quốc tự ti trước mặt con gái có học vấn hơn mình, Tây họ không thế.

Vậy là mọi người thảo luận tại sao con trai Trung Quốc tự ti trước những người con gái có học vấn hơn mình, cuối cùng cũng không có câu trả lời rõ ràng, chỉ có thể phỏng đoán nữ có học vị cao làm cho con trai phải liệt dương. Nhưng tại sao lại làm con trai liệt dương? Là bởi vì con gái có học vị cao phát ra một thứ tia khiến cho bộ phận sinh thực của nam giới héo đi, với lại nữ học cao tình dục cũng siêu mạnh, khiến cho con trai phải liệt dương về tinh thần, vậy mà không biết. Thế là mọi người chửi bới thậm tệ cánh đàn ông thiếu tự tin.

Carol đến chơi với Thẩm Nhạn hai hôm, phát hiện lý do tại sao Thẩm Nhạn không chịu ra nước ngoài. Anh kia không chỉ rất đẹp trai mà còn rất chân thành, không như mọi người đồn đoán chỉ được ít lâu rồi sẽ trắng hoa, vượt rào làm chuyện vụng trộm.

Carol nói đùa:

- Không ngờ chàng đẹp trai của đảng ấy lại là một kiểu liệt nữ tiết phụ.

Thẩm Nhạn lập tức “suyt” một tiếng rồi nói:

- Đừng đùa, hắn ta không thích chúng mình đùa kiểu đó đâu. Mà cũng đừng gọi tớ là sói háo sắc nữa nhé, làm thằng nhỏ của tớ phải sợ.

Buổi tối hai cô nằm trên giường đôi tâm sự với nhau, Thẩm Nhạn rất thẳng thắn bảo đã sống chung với bạn trai đã lâu rồi, hơn nữa chính cô chủ động. Nếu không chủ động, con trai không biết phải chờ đến lúc nào, vì cái ấy của anh nhỏ hơn mọi người, anh ta rất xấu hổ, không dám để lộ cái xấu trước mặt người yêu. Nhưng bạn trai của Thẩm Nhạn rất có nghệ thuật, cho nên không ảnh hưởng đến vui vẻ, lần nào cũng làm cho cô phiêu đến thế giới cực lạc.

Thẩm Nhạn nói rõ một số tình tiết khiến cho cô rạo rực, bất giác nghĩ đến Jason: hay là cái ấy của anh cũng nhỏ nên mới chấp nhận để vợ vượt rào? Không rõ anh có thủ thuật gì không? Nhìn đôi bàn tay anh, những ngón tay dài, chẳng phải bàn tay sinh ra để ban ngày chơi đàn còn buổi tối vuốt ve vợ sao? Dưới những ngón tay ấy, đàn có thể phát ra tiếng nhạc, phụ nữ có thể phát ra những tiếng rên rỉ. Carol không dám nghĩ thêm nữa, vì nghĩ đến người cứ bưng bưng như lửa đốt, bất giác để lộ cái xấu trước mặt Thẩm Nhạn.

Không hiểu tại sao Tĩnh Thu lại không thỏa mãn với bàn tay ấy, với làn môi ấy? Có thể dù là thủ thuật nào, nhưng phụ nữ có thích những thủ thuật ấy không? Cuối cùng thì làm theo cách chính thống phụ nữ dễ tiếp nhận hơn hay là những cách khác làm cho sung sướng cực độ hơn? Cô nghĩ phải thực nghiệm qua Jason mới có thể đưa ra những phán đoán, kết luận.

Đêm hôm ấy, Carol cổ vũ Thẩm Nhạn nói ra những chuyện vui thú trong khuê phòng, Thẩm Nhạn cũng không kiêng dè, có gì nói nấy, nếu anh bạn trai sáu mươi phần trăm Lưu Đức Hoa biết bạn gái mình nói tất cả cho người ngoài nghe, chắc chắn anh ta cũng cho Thẩm Nhạn nghỉ. Nhưng anh bạn trai kia không có gì

đảm bảo rằng bạn gái hay người tình của mình không nói tử tử cho người khác nghe chuyện ấy chứ. Đàn ông luôn cầu mong cho vũ khí của mình đủ tinh, tấn công đủ mạnh nếu không sẽ thành chuyện cười của bạn gái hoặc bạn của bạn gái. Nếu vũ khí tinh, tấn công mạnh chắc chắn sẽ là thứ thuốc kích thích tình cảm của bạn gái và bạn bè của bạn gái.

Hai người nói chuyện rất muộn, cho đến khi Thẩm Nhạn buồn ngủ rũ ra, phải ngủ trước. Carol nghe thấy tiếng ngáy se se của Thẩm Nhạn, biết bạn đã ngủ, Carol cũng buồn ngủ lắm.

Trong giấc mơ, Carol trở về với vũ hội, nhảy với hoàng tử vũ điệu latin. Cô nhìn vào khoang ngực hình chữ V để hở sâu, có thể nhìn thấy bộ ngực khỏe mạnh và một phần khoang bụng, cái áo sơ mi của anh bay bay theo bước nhảy, thỉnh thoảng bay sang hai bên, để lộ hai điểm đen trên ngực, khiến Carol như muốn ngậm lấy nó. Hai bên hông của anh chuyển động uyển chuyển nhẹ nhàng và nghịch ngợm, trông như vùng eo có lò xo, muốn bật tung bao xa tùy ý, muốn nhanh thế nào cũng được.

Rồi cảnh hai người đứng trước cổng ra vào, Jason nói “đưa tay ra”, cô chìa bàn tay, anh nắm lấy, kéo mạnh, kéo mạnh vào lòng anh. Cái kem trong tay cô tan chảy trên người hai người, anh liếm từng giọt. Carol cảm thấy tan chảy thật sướng khoái, cô áp ngực mình vào người anh, dính chặt toàn thân vào anh...

Carol giật mình, toát mồ hôi, thấy Thẩm Nhạn nằm bên cạnh vẫn se se ngáy, Carol mới yên tâm, phát hiện toàn thân tê dại, chỗ ấy vẫn còn chút khoái cảm vừa được cảm nhận trong giấc mơ. Carol cảm thấy mặt nóng bừng, tim đập mạnh, nghĩ bụng vừa rồi mình mơ một giấc mơ trai gái, nhưng là giấc mơ đẹp. Nếu không tỉnh dậy có phải hay hơn không!

Cô ôm cái gối vào lòng, tưởng tượng đang ôm Jason. Cô vùi đầu vào gối, thầm nói với anh những lời điên dại nhất, gọi tình nhất... Carol vui sướng đến trào nước mắt, lòng thầm nhủ: anh Jason, cảm ơn anh đã cho em một lần lên thiên đường!

Đêm hôm ấy, Carol được anh đưa lên thiên đường hết lần này đến lần khác, cho đến khi cô mệt nhoài, chìm vào giấc ngủ mới thôi.

28. Chương 28

CAROL KHÔNG NGỜ kỳ nghỉ Giáng sinh này cô lại đến thăm Tú Trân. Mẹ muốn đi viếng mộ ông ấy ở sau núi quê Tú Trân, phải nhờ Tú Trân đưa về.

Sau ngày hỏa táng ông ấy, mẹ muốn lấy một ít tro hài cốt nhưng Tú Trân không đồng ý, bảo như vậy hài cốt bị phân tán, linh hồn sẽ không siêu thoát, chỉ đồng ý mẹ đi thăm mộ bất cứ lúc nào.

Carol không định đi, nhưng nghe nói có thể gặp Tú Trân, cô bỗng hiếu kỳ, muốn biết người đàn bà cướp ông ấy của mẹ và của mình có mấy đầu mấy tay.

Ngồi ô tô về huyện lỵ, rồi ngồi thuyền một tiếng đồng hồ mới đến quê của Tú Trân. Carol trông thấy bà Từ, mẹ của Tú Trân chưa già lắm, vẫn còn kiêu cách, bà rất khách quan thăm so sánh mẹ và Tú Trân, thật tình không thể nói ai hơn ai. Hai người khác nhau, một người khuê nữ nhà giàu, một nữa là ngọc bích nhà nghèo, có thể thấy cả hai lúc trẻ đều đẹp, nếu không ông ấy cũng không bỏ vợ bỏ con để lấy hai người này.

Tú Trân đưa hai mẹ con ra mộ ông ấy thắp hương, dâng vòng hoa và đốt vàng mã. Mẹ còn làm cái đàn dương cầm, đàn violon bằng giấy, đốt trước mộ ông ấy... Tú Trân thì chuẩn bị nào rượu, nào thức ăn cúng ông ấy.

Mẹ bảo Carol thắp hương, cô “hừm” một tiếng, vẫn ngồi im, mẹ cũng không ép.

Tú Trân thử khuyên:

- Cháu thắp hương lễ bố đi, vong linh bố sẽ phù hộ cho cháu...

- Thôi! – Carol rất thẳng thắn. – Hai người không đốt cho ông ấy mấy cô gái bằng giấy, để ông ấy ở dưới âm phủ không cô đơn.

Một câu nói làm cả hai người đàn bà phải giật mình sợ hãi. Tú Trân vội lầm rầm khấn ông ấy đừng chấp trẻ con, xin đừng vì Cảnh Thành nói đại mà không phù hộ cho mọi người.

Từ nghĩa trang về, Carol thấy một thanh niên chừng hai mươi tuổi, trông rất giống ông ấy nhưng cũng có điểm không giống. Cô đoán, đây là con ông ấy và Tú Trân, tức là đứa em cùng cha khác mẹ nhỏ nhất của cô.

Quả nhiên, Tú Trân giới thiệu:

- Đây là con tôi, tên là Cư Thành. Thành, chào bác đi con.

Cư Thành xấu hổ, lên tiếng “Chào bác ạ”, rồi rất tự nhiên nói chuyện với Carol:

- Chị có phải là chị Thành không? Em thấy rất nhiều ảnh của chị.

Carol nghe Cư Thành gọi mình bằng chị cảm thấy đầu óc tê dại, toàn thân nổi da gà, quan hệ bát nháo gì thể nhỉ, kéo cả mình vào đây? Nhưng Cư Thành đẹp trai, cặp môi đỏ tươi, răng trắng, hai má hồng hào, mi mắt cũng hồng, nhưng khuôn mặt và dáng người trông rất đàn ông, là sự kết hợp hoàn mĩ giữa ông ấy và Tú Trân.

Cô nhớ một câu nói, con riêng bao giờ cũng đẹp. Vì cha mẹ có thể rung động đến độ sinh con riêng, thứ nhất vì cả hai bên đều có sức hấp dẫn, thứ hai vì cả hai bên lúc quan hệ đạt đến cao trào mới tạo ra đứa bé sẽ hơn hẳn những đứa trẻ vốn là kết quả của một cặp vợ chồng chính đáng làm đúng làm đủ nghĩa vụ tạo nên. Đứa trẻ được thụ thai trước khi cưới, có thể nói, đây là đứa con riêng.

Tú Trân rất tự hào giới thiệu, Cư Thành học trường điểm trên tỉnh, hôm nay về chơi. Sau đấy cô nói với con trai:

- Con thấy đấy, chị Thành của con rất giỏi, được đi Mỹ học đại học, con cũng phải học thật giỏi, cố gắng sau này cũng sang Mỹ học.

Cư Thành hơi ngượng, hỏi:

- Con không thông minh như chị Thành, chị học đại học B cơ mà.

Nói xong, nó quay sang hỏi chuyện Carol về trường đại học ở Mỹ, hình như rất muốn sang Mỹ học.

Carol cảm thấy không còn ghét thằng em này nữa. Nó đẹp trai, giọng nói nghe rất dễ chịu, cái vẻ xấu hổ khiến nó càng thêm đáng yêu. Carol theo cậu ta vào phòng ngủ, nghe cậu ta kéo violon, nghi ngờ nghĩ rằng, nếu ông ấy không ly hôn với mẹ, có thể mình cũng là một tay dương cầm giỏi.

Cậu ta kéo bản nhạc Nhớ quê của Mã Tư Thông, bảo đó là bản nhạc bố thích nhất. Carol nhớ, hồi nhỏ đã được nghe ông ấy chơi bản nhạc này rồi, cho dù hồi đó cô còn rất nhỏ nhưng cũng cảm nhận được giai điệu buồn của bản nhạc. Cô còn nhớ, ông ấy vẫn kéo đàn vào buổi sáng sớm, thường khi cô đã dậy nhưng vẫn uể oải nằm trên giường. Lúc ấy, cô nhắm mắt vờ ngủ, chờ bố chơi bản nhạc xong mới dậy hẳn, bố ngồi trên giường, vờ tự nhủ: “Ôi, hôm nay có người vẫn chưa dậy, mình đành đi chơi phở một mình vậy!”

Carol từ trong chăn chui ra, đưa hai tay ôm cổ bố, đu lên, bắt bố đưa đi quanh nhà, cho đến khi mỗi tay mới thôi.

Cư Thành có những ngón tay dài như của ông ấy, tư thế kéo đàn giống hệt ông ấy, không dùng đưa, vẻ mặt trầm tư, thấy rõ những ngón đàn được ông ấy truyền dạy. Cô nhớ ông ấy hát bài Nhớ quê, tuy không hiểu ca từ nhưng nhớ rõ mỗi khi ông ấy hát xong đều chảy nước mắt. Carol hỏi Cư Thành:

- Em có hát được bài hát này không?

Cư Thành hơi ngượng, nói:

- Em hát không hay, chị muốn nghe không? Chị đệm đàn nhé, em hát.

Carol ngượng, nói:

- Chị không biết chơi violon, không biết chơi một loại đàn nào.
- Nghe bố nói, hồi nhỏ chị học piano, bố khen chị có năng khiếu âm nhạc, giọng hát cũng rất hay.
- Thế à? -Carol vui vẻ nói- Nhưng về sau chị không học nữa.

Cư Thành thấy Carol không vui, liền chuyển sang chuyện khác:

-Em hát chị nghe nhé, hát không hay, chị đừng cười.

Cậu ta hăng giọng, hát khê

Khi con chim đỗ uyên hót,

Tiếng hót oán hận quê hương,

Dòng sông Kham nước nở,

Những đứa trẻ phương nam giàu tình cảm.

Khi hoa hồng nở,

Những cánh hoa nhuộm sắc buồn,

Kẻ tha hương ơi,

Người còn bồi hồi bên sông Gia Lăng.

Nơi ấy là quê hương yêu thương của người,

Nơi có đàn chim bay lượn,

Có mây trắng in bóng làng quê,

Trẻ em sao chưa về?

Sao chưa về?

Cậu ta hát rất hay, thổi vào đấy rất nhiều tình cảm, tưởng chừng chan chứa nỗi buồn li biệt. Carol nghĩ, cậu ta còn ít tuổi, hơn nữa được học ở tỉnh, biết gì đến li biệt? Hoàn toàn là tình cảm tự nhiên, hoàn toàn giống với ông ấy, không biết sẽ làm hại bao nhiêu cô gái?

Cô vờ như không để ý, hỏi:

- Em đã có bạn gái chưa?

Mặt Cư Thành đỏ lên, không trả lời thẳng vào câu hỏi của Carol mà hỏi ngược lại:

- Chị ơi, một người thế nào để biết mình thích một người khác?

Carol nhớ từng nghe mọi người nói, con trai dễ đoán biết mình có thích một người con gái hay không, chỉ cần dựa vào phản ứng của mình khi gặp người con gái đó: người trẻ sẽ thấy “cương cứng” còn người lớn tuổi sẽ thấy mềm lòng. Nhưng cô không thể nói với Cư Thành như thế, cho nên chỉ trả lời lập lờ:

- Em nghĩ xem mình có muốn gặp cô ấy hay không, lúc ở cùng với cô ấy mình có vui hay không, lúc không ở cùng với cô ấy có buồn hay không, đó là biểu hiện mình có thích cô gái ấy hay không đó.

Cư Thành suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Vậy là em biết mình chưa thích ai cả, vì hình như em chưa có cảm giác như thế đối với bất cứ cô gái nào.

Carol ngạc nhiên nhìn thẳng thẳng em trai, chẳng phải cha nào con nấy hay sao? Một thanh niên đẹp trai ngồi ngồi, biết kéo violon, hát hay, lại thích gái đẹp.

- Vậy em làm thế nào? – Carol hỏi giọng khô cứng – Em không thể cùng lúc tìm được mấy cô bạn à?

Cư Thành cười thoải mái:

- Hiện tại em chưa tìm, có lúc em phải dùng ảnh của chị để nói dối với các bạn gái, bảo đây là bạn gái của em. Các bạn có đứa thấy xấu hổ thì bỏ đi – Cư Thành nói rồi tìm tập ảnh – Chị xem, từ nhỏ em đã biết chị rồi, em có ảnh các thời kỳ của chị. Nhưng chắc chắn chị không biết em.

Carol trông thấy những tập ảnh lớn nhỏ trong đó ngoài những tấm ảnh chụp Cư Thành cùng bố mẹ, còn có ảnh của cô mỗi thời kỳ từ nhỏ đến lớn, tấm ảnh nào phía sau cũng có dòng chữ của ông ấy viết rất ngay ngắn, nắn nót: “Thành Thành chụp tại..., ngày... tháng... năm...”

Mẹ thấy Carol xem ảnh, bà tỏ ra thiếu tự tin giải thích:

- Đều là ảnh bố xin mẹ, bố chỉ xin ảnh của con thôi. Mẹ mềm lòng, không giống như vợ trước của bố không cho biết tin tức gì của con trai, rất nhiều đêm bố phải rơi nước mắt trong mơ, vì bố trông thấy hai cậu con trai song sinh. Mẹ không muốn để bố phải buồn vì thương nhớ con, cho nên mẹ cho bố ảnh của con.

Tối hôm ấy Carol ngủ cùng phòng với mẹ. Tú Trâm trải chăn đệm mới, thay gối mới cho hai mẹ con. Ngủ trong căn phòng xa lạ, bầu không khí xa lạ, gió bên ngoài cửa sổ cũng xa lạ, ngôi mộ sau núi xa lạ, Carol cảm thấy một tình cảm xa lạ tưởng như nghe thấy ông ấy ở một góc nào đó trong căn phòng đang chơi đàn bài Nhớ quê.

Chợt cô thấy nhớ da diết, nhưng không phải là nhớ nhà trên tỉnh mà là nhớ Jason và gia đình xa lạ của anh: “Jason, anh đang ở đâu, đang làm gì? Anh có biết ở nơi xa này em đang nhớ anh lắm hay không?”. Cảm giác nhớ nhung sao mà mãnh liệt đến mức cô chỉ muốn mọc thêm đôi cánh bay đến với anh. Không thể chung giường chung gối với anh, ít ra cũng có thể đứng bên cửa sổ nhìn anh ngủ.

Carol nghĩ, nhất định ông ấy rất thích bản nhạc Nhớ quê, có thể vì ông ấy nhớ gia đình cũ, nhớ những người đàn bà ông đã từng yêu hoặc vẫn yêu cùng những đứa con. Đôi mắt ông thường đắm lệ vì ông nhớ những người đàn bà và những đứa con không thể ở cùng ông. Ông yêu người đàn bà và đứa con ở trước mặt nhưng cũng yêu cả những người đàn bà và những đứa con ông bỏ rơi, nhưng ông chỉ có thể sống cùng với một phần trong số đó. Ông đi trong thế giới này, trao gửi sự dịu dàng cho những người đàn bà ông gặp gỡ trên đường, họ bị vẻ ngoài và sự dịu dàng của ông mê hoặc và lao vào ông như thiêu thân lao vào lửa. Ông tiếp nhận, nhưng rồi vứt bỏ những đứa con của ông trong hoàn cảnh bối rối khổ đau. Bản thân ông cũng phải đau khổ trong li biệt, đúng là hại người cũng hại cả mình.

Cô nhớ đến Jason, anh có nhiều điểm giống ông ấy, cũng đẹp trai, có tài, anh dịu dàng, nhưng anh lại có thể kiềm chế được bản thân, không tiếp nhận những con thiêu thân bay tới. Nhưng anh cũng đem lại đau khổ cho những người con gái, đó là nỗi đau có thể trông thấy nhưng không thể chạm đến, cái đau khổ yêu mà không được đến với nhau. Không biết đau khổ nào hơn đau khổ nào.

29. Chương 29

LIỀN HAI HÔM SAU ĐÓNG Carol không nói chuyện với mẹ. Cô không biết tại sao mẹ lại làm cái chuyện ngu xuẩn như thế. Như vậy khác nào nói cô đang yêu một người đã có vợ có con, coi như Jason quyến rũ cô, mẹ gọi điện như thế liệu có ích gì? Người thật sự quyến rũ con gái của mẹ sẽ không dùng tay bởi mẹ ở cách xa vạn dặm gọi điện đến, người vô lương tâm quyến rũ con gái mẹ thì mẹ cũng không cần phải gọi điện. Làm như thế khác nào bảo với Jason mình đang yêu anh ta? Anh ấy có nghĩ mình nói với mẹ là anh ấy dụ dỗ quyến rũ mình?

Không thể chịu nổi, cô nhất định phải báo cho Jason biết mọi chuyện, anh ấy có thể tha thứ, thông cảm thì tha thứ, nếu không thể tha thứ, không thể thông cảm cũng đành vậy, ai bảo mẹ làm cái chuyện vớ vẩn ấy cơ chứ? Hơn nữa, để lộ cho anh biết tình cảm của mình cũng tốt, ít ra có thể thăm dò phản ứng của anh.

Carol gửi email cho Jason, một email dài mấy trăm chữ, viết mất nửa ngày, cân nhắc từng câu từng chữ, vừa không để lộ sự si tình của mình, lại không muốn tỏ ra vô tình. Cuối cùng, cô quyết định thừa nhận

mình vừa gặp đã rung động vì anh rồi, cho nên thường xuyên nói chuyện với mẹ, khiến mẹ hiểu nhầm, mong anh đừng lấy làm lạ.

Email gửi đi rồi cô lại thấy có những câu những chữ chưa hay, rất muốn viết lại. Nhưng thư đã gửi, không thể nào lấy lại nổi, đành mặt dày mày dạn chờ hồi âm của anh.

Jason nhanh chóng trả lời thư của Carol, bảo cô không nên trách mẹ, vì mẹ muốn tốt cho cô. Nhưng điều mẹ nói cũng nhắc nhở anh, để sau này anh phải chú ý. Vì chuyện này cô có xích mích gì với mẹ không? Nếu có thì hãy mau dần hòa với mẹ.

Cô đọc email của anh nhiều lần, tưởng tượng những lời anh ấy nói trước mặt mình, giọng nói của anh thế nào, vẻ mặt của anh ra sao? Như đồ con trẻ chẳng? Anh không bình luận gì về tình cảm của mình, không cảm ơn tình cảm của mình dành cho anh, cũng không bảo mình hãy từ bỏ ý nghĩ ấy đi, càng không nói anh thích mình. Carol nghi ngờ mình có viết câu ấy không, cô lấy email trong hộp thư lưu ra xem lại, trên đó viết rất rõ vừa gặp anh trái tim mình đã rung động, nhưng hình như anh không đọc câu đó.

Ngoại trừ điểm ấy ra, thư của anh cũng làm Carol cảm động, anh tỏ ra khoan dung độ lượng, bị người khác nghi oan cũng không hề trách cứ, mà thật lòng khuyên cô hãy thông cảm cho mẹ. Còn chuyện anh không có phản ứng gì đối với những tình cảm cô bày tỏ, cô tin rằng với thân phận hiện tại không cho phép anh nói ra.

Giống như những lần giận mẹ, mẹ vẫn chủ động nói chuyện trước với con gái, tự nhận lỗi. Mẹ bảo lẽ ra không nên lên điện thoại cho Jason, lại bảo vì không hiểu cho nên nghi oan cho anh ấy, nếu con không phản đối mẹ sẽ gọi điện thoại cho anh ấy để giải thích, xin lỗi anh ấy.

Carol nói:

-Không cần, con đã gửi email cho anh ấy rồi, anh ấy không giận gì mẹ cả.

Cô đọc cho mẹ nghe thư của Jason, mẹ thở dài, nói:

- Anh Thành này đúng là người tốt, rất thấu tình đạt lý, biết nghĩ cho người khác. Con có ảnh của anh ấy không?

- Con làm gì có ảnh của anh ấy – Cô suy nghĩ giây lát rồi nói – Nhưng không chừng trên mạng của Hội Sinh viên nhà trường có đấy.

Cô vào mạng sinh viên trường Carol tìm kiếm, quả nhiên là có, có ảnh hôn vũ hội. Cô chỉ cho mẹ thấy ảnh Jason.

Mẹ xem rồi nói:

- Được lắm, xem ra còn trẻ, khó mà tin đã có con học trung học.

- Đây là ảnh anh ấy đang khiêu vũ, bình thường trông già hơn.

Mẹ thở dài, nói:

-Anh ấy tốt bụng với mọi người, lại đẹp trai, theo như con nói cũng có tài, chẳng trách gì con thích. Quan hệ của anh ấy với vợ con thế nào?

Carol cười gượng, nói:

-Mẹ hỏi như thế là ý làm sao? Nếu quan hệ của anh ấy với vợ không tốt, mẹ đồng ý cho con nhúng tay vào đấy à? Mẹ yên tâm, con thấy vết xe đổ của mẹ, con không quấy rầy những người đã có vợ. Cuối cùng được gì chứ? Bị người khác nhúng tay can thiệp, khiến mẹ cô đơn. Cho dù phải trả giá như thế nào con cũng sẽ gạt anh ấy ra khỏi lòng mình, cho dù phải lấy một người con không ưng con cũng không có gì phải luyến tiếc.

Mẹ tỏ ra lo lắng:

-Đây chỉ là những lời bực tức của con, lấy một người con không yêu liệu con có thể gạt anh ấy ra khỏi lòng được không? Như vậy chỉ làm cho sự việc thêm rối, nút thắt đang không gỡ nổi lại thắt thêm một nút khác. Con hãy tập trung học cho tốt, sau này tìm được việc làm tốt. Một người con gái không thể tự lập về kinh

tế sẽ không bao giờ có được tình yêu chân chính. Đừng vì một chút say mê hiện tại để rồi vứt bỏ cả tương lai, tiền đồ. Sang bên ấy con liên hệ lại với trường D, xem có thể chuyển được không. Chuyển trường cũng là cách giúp con quên anh ấy.

Carol đồng ý với mẹ, nhưng cô biết mình chưa xin gia hạn nhập học đại học D, khẳng định hết hạn từ lâu.

Cô biết Jason sẽ không ra sân bay đón nữa, vì anh phải “đặc biệt chú ý đến điểm này”. Cũng may, Siêu khoe có thể một mình lái xe ra sân bay, trong thời gian nghỉ vừa rồi anh đã ra sân bay mấy lần, đã hoàn toàn thuộc đường.

Suốt thời gian nghỉ Siêu thường xuyên liên lạc email với cô, bắt đầu từ hôm đưa cô ra sân bay, ít nhất mỗi ngày gửi cho cô một mail. Email có lúc ngắn, có lúc dài, không có gì đặc biệt, chỉ báo cho cô biết những việc anh làm trong ngày, hoặc copy gì đó ở trên mạng gửi cho cô. Cô cũng trả lời chỉ vài câu đơn giản, nhưng lúc buồn chán hoặc tâm trạng không vui, cô viết mail rất dài gửi cho Siêu, nói những chuyện linh tinh, những câu kỳ quái, Siêu thường nói đùa, chọc tức cô.

Mỗi lần mở hòm thư, cô mong có thư của Jason, nhưng phần lớn là thư của Siêu. Chỉ một đôi lần cô gửi email cho Jason, anh mới trả lời. Thư trả lời của anh rất kịp thời, nhưng đều là trả lời cho xong chuyện. Cô cũng không tiện viết tiếp cho anh, nhưng mong có một ngày bỗng nhận được thư của Jason, bảo anh rất nhớ, tuy cô biết đấy là chuyện nghìn lẻ một đêm. Nhưng mỗi lần mở hòm thư vẫn không kiếm được nỗi niềm hy vọng.

Về đến đại học Carol, việc đầu tiên là gọi điện thoại đến nhà Jason, mời Tĩnh Thu đến lấy quà. Nhưng vừa có tiếng chuông điện thoại là Jason cầm máy ngay. Nghe thấy tiếng Jason, Carol bỗng bối rối, không biết có nên nói cho anh biết Lộ Vĩ gửi quà cho Tĩnh Thu, vậy là cô áp úng:

-Chị Thu không có nhà hở anh? Vậy lát nữa em gọi lại. – Nói xong, cô đặt máy xuống ngay.

Carol suy nghĩ, mình bối rối rồi cúp máy như thế liệu có làm anh nghi ngờ không? Tuy anh rất thoải mái nói biết chuyện Tĩnh Thu và Lộ Vĩ, nhưng đây chẳng phải là lời nói cứng của mấy anh chàng có vợ ngoại tình hay sao? Nếu lần này cô đem đến những bằng chứng xác thực quan hệ giữa Lộ Vĩ và Tĩnh Thu, không biết hai người sẽ mâu thuẫn xích mích đến mức nào. Không biết Jason nổi cơn giận dữ sẽ như thế nào, có thể lạnh lùng bảo Tĩnh Thu cắt đứt. Nhưng cô không muốn làm kẻ độc ác báo tin độc ác, việc của hai người ấy cứ để họ tự dàn xếp.

Đến mười giờ đêm, Carol nghĩ giờ này Tĩnh Thu đã về, cô thử gọi điện, lại vẫn Jason cầm máy. Lần này không chờ cô lên tiếng, anh nói trước:

-Carol, có phải cô chuyển quà cho chị Thu không? Anh đến lấy có gì bất tiện không? Nếu không tiện, anh sẽ bảo chị Thu đến lấy.

Carol cố trấn tĩnh:

- Không không, em chỉ muốn gọi điện đến cảm ơn chị hôm trước đã đưa em ra sân bay thôi.

- Thế thì để anh chuyển lời cảm ơn của cô, về nước nghỉ Giáng sinh có vui không?

- Rất vui, còn anh thế nào?

- Anh cũng vậy. Mẹ cô có khỏe không?

- Mẹ em khỏe – Carol suy nghĩ rồi nói – Lẽ ra mẹ em gọi điện để xin lỗi anh, nhưng em đọc mail cho mẹ nghe, bảo anh không giận đâu, mẹ em khen anh là người thấu tình đạt lý, biết suy nghĩ, lo lắng cho người khác.

Jason nói đùa:

- Ôi, còn cao hơn cái mũi cô đội cho anh – Anh nói tiếp – Chỉ cần cô và mẹ không mâu thuẫn là tốt rồi. Chuyện chuyển sang trường D của cô đã xong chưa?

- Ờ... đang làm.

- Khẩn trương lên, đừng để mẹ thất vọng, nghe mẹ nói, biết mẹ muốn cuộc đời cô phải hơn mẹ, mẹ vì cô sẵn sàng hi sinh tất cả. Tình yêu của người mẹ quả là vĩ đại.

- Em biết – Carol nói khẽ, nghĩ bụng, anh hiểu mẹ em như vậy phải chăng có ý gì đối với mẹ em? Anh khen mẹ em hết lời, mẹ em cũng khen anh hết lời, hai người đều tốt, rất hợp nhau đấy nhỉ?

Một lúc sau, Tĩnh Thu gọi điện cho Carol, bảo sẽ đến lấy quà. Chỉ mười phút sau Tĩnh Thu đến, mang cho cô rất nhiều thức ăn, bảo:

- Đây là thức ăn chị làm, đem cho em một ít, em vừa về đỡ phải làm thức ăn. Món cá do anh Jason làm, anh ấy làm món cá còn hơn chị, chín hào rưới một cân cá, làm thành món ăn hợp khẩu vị. Cá này không có xương, Sara rất thích ăn, xem em có thích ăn không.

Carol nghe nói cá do Jason làm, vội nói:

- Thích ăn, thích ăn, chắc chắn em rất thích, chị cảm ơn anh ấy giúp em. Cảm ơn cả chị nữa.

Tĩnh Thu cười, hỏi Carol:

- Chuyện của chị với anh Vĩ, em có kịp thời báo cáo với đồng chí Jason chưa?

Bị Tĩnh Thu hỏi thẳng, Carol ấp úng:

- Em... à, có nói. Nhưng quà của anh Vĩ gửi cho chị em không...

Tĩnh Thu cười cởi mở:

- Không sao, không sao, nói với anh ấy cũng chẳng sao, nhưng đừng nói với người khác. Em giữ bí mật cho chị, được chứ, em gái?

- Em sẽ không nói với ai đâu. – Carol vừa nói, vừa đi lấy những thứ Lộ Vĩ gửi cho Tĩnh Thu.

Tĩnh Thu vội mở ra xem, vuốt ve tên Lộ Vĩ trên bìa sách, rất dịu dàng nói:

- Anh ấy lại xuất bản một cuốn mới, không biết hằng ngày viết đến lúc nào mới ngủ? – Tĩnh Thu ngược lên, hỏi Carol. – Anh ấy có già đi không?

- Không, trông anh ấy không già.

Carol kể lại cho Tĩnh Thu nghe mọi chuyện của Lộ Vĩ, vì cô nhận ra Tĩnh Thu cũng giống như Lộ Vĩ, chỉ cần tin tức của đối phương, cho dù chỉ lớn bằng hạt vừng cũng đều mong được biết.

Cô vừa nói, vừa quan sát Tĩnh Thu, thấy Tĩnh Thu giống như một phiên bản nữ của Lộ Vĩ, rất tham lam nghe kể những gì về Lộ Vĩ, vẻ mặt rất trữ tình, ngọt ngào.

Chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi Tĩnh Thu:

- Chị với anh Vĩ đã lâu lắm không gặp nhau rồi à?

Câu trả lời của Tĩnh Thu đúng như Carol dự đoán, giống với câu trả lời của Lộ Vĩ:

- Chị với anh ấy xa nhau từ thế kỷ trước, một thế kỷ rồi đấy.

30. Chương 30

TRONG KỲ NGHỈ NÀY Carol không nghĩ mình sẽ đến thăm bà ngoại. Mẹ nói, ngoại già rồi, có thể không sống được bao lâu, chúng ta về thăm ngoại. Rồi mẹ kể chuyện bà ngoại cho cô nghe.

Ngoại sinh ra trong gia đình đại địa chủ, từ nhỏ đã bị gả cho con trai của một đại địa chủ khác ở làng bên, nhưng ngoại yêu ông ngoại là một người làm thuê trong gia đình, vì đẹp trai, theo lời ngoại nói đó là một

người thật toàn vẹn. Ngoại với một chút tình cảm con gái, đã thu hút được trái tim ông ngoại. Không có cách nào để hai người đến được với nhau, hai người bàn nhau bỏ trốn, đi theo một đơn vị quân đội.

Hai người đi theo đơn vị quân đội đóng trong làng ngày ấy.

Quê của ngoại ở vùng tranh chấp, nay quân Cộng sản chiếm, ít hôm sau họ rút đi, trở thành vùng của Quốc Dân đảng, ít hôm sau quân Quốc Dân đảng bị đẩy lùi, quân Cộng sản lại về.

Tình duyên của ngoại hoàn toàn do số phận xếp đặt, hôm ông ngoại bỏ đi, trong làng quân Cộng sản đang đóng, cho nên hai người cùng trở thành người của Đảng cộng sản, câu chuyện tình yêu biến thành câu chuyện cách mạng. Sau ngày giải phóng, ông ngoại là một sĩ quan rời quân ngũ, về làm cán bộ địa phương. Ông ngoại đi đâu là bà ngoại theo đấy.

Mẹ là con út của hai người, cũng là cô con gái duy nhất, là hòn ngọc trong lòng bàn tay của hai người. Trong thời kỳ đại cách mạng văn hóa, ông ngoại lúc bị hạ bệ, lúc lại được nâng lên, giống như rán bánh, rán cho hai mặt vàng đều. Số phận của mẹ cũng theo đó, lúc thì bị chửi mắng, không biết ông ngoại bà ngoại là người tốt hay người xấu, cũng may, mẹ về nông thôn, ông ngoại gặp vận may. Ông nắm lấy thời cơ, nhờ cậy riêng tư, đưa mẹ về trường sư phạm của tỉnh để học.

Nhưng quyết định đó đã làm cho ông bà ngoại phải buồn khổ cả một đời. Đối với mẹ được vào đại học, trở thành một sinh viên công nông binh là một sai lầm lớn. Tuy sức học của mẹ không tồi, chắc chắn có thể thi được vào đại học, nhưng đã sinh viên công nông binh sẽ mãi mang tiếng là sinh viên công nông binh, sau này dù có học lên thế nào thì cũng không thoát được cái tiếng ấy.

Đối với ông ngoại và bà ngoại, đưa mẹ vào cái trường đại học sư phạm ấy coi như đưa mẹ vào miệng hổ của ông ấy, mở to mắt nhìn con gái bị một người đàn ông đã có vợ có con làm cho to bụng, sau đấy lấy gã ăn chơi đó, cái đồ khốn khiếp chơi chán rồi vứt bỏ.

Ông bà phản đối cũng không làm sao lay chuyển nổi quyết tâm lấy ông ấy của mẹ, ông bà ngoại bắt mẹ lựa chọn hoặc ông bà hoặc ông ấy, mẹ vẫn chọn ông ấy, cho nên từ đấy mẹ không về thăm ông bà ngoại nữa. Sau ngày mẹ ly hôn với ông ấy, ông bà ngoại nhiều lần bảo mẹ về đoàn tụ, nhưng mẹ vẫn không chịu về. Cho đến khi ông ngoại qua đời, ông ấy chết vì ung thư còn bà ngoại ốm, mẹ mới về thăm.

Kể câu chuyện tình yêu của hai đời, hai người phụ nữ cùng nước nỡ.

Lần đầu tiên Carol gặp ngoại, nhưng không phải lần đầu tiên ngoại trông thấy cháu, trước đây ngoại đã nhiều lần đứng ngoài vườn trẻ để nhìn cháu, nhưng lần gặp mặt này hai bà cháu mới nói chuyện với nhau.

Câu đầu tiên của ngoại là:

- Cũng may, Thành Thành không phải là trai, nếu không, không biết lại làm hại bao nhiêu con gái nữa.

Carol không đồng ý với câu nói của ngoại:

- Con gái thì thế nào? Con gái cũng có thể gây tai họa cho con trai chứ ạ?

Ngoại rất thích cái tính thẳng thắn của cô cháu, bà cười:

- Cháu ạ, cháu không hiểu đấy thôi, trai yêu gái dù yêu đến thế nào đi nữa, nếu phát hiện không được gì, anh ta sẽ đi với người khác, cho dù không yêu, rồi quên dần người con gái mà anh ta đã yêu. Nhưng con gái thì khác, con gái yêu một người con trai, coi như việc lớn cả một đời, trái tim cô ta coi như trao cả cho anh ta. Cô gái hoặc lấy được anh ta, bị anh ta nghiền nát, hoặc không lấy được anh ta, cũng vẫn bị anh ta nghiền nát. Cháu thấy mẹ cháu, bà ngoại của cháu đấy, chẳng thế là gì? Có những người con gái cuộc đời gặp gió lộng sóng yên, đó là cô ta không gặp phải khắc tinh, cô ta cũng không gặp phải mối tình như si mê điên dại, khó mà nói là may mắn hay bất hạnh.

- Ngoại có bị ông ngoại nghiền nát không? – Carol hiểu kỳ, hỏi.

Ngoại cười, không trả lời, một lúc sau mới nói:

- Còn xem cháu hiểu thế nào là nghiền nát.

Carol rất phục ngoại, tuy tuổi đã cao, lại ốm đau nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, trái tim không già lão, hai bà cháu nói chuyện với nhau rất hợp.

Ba thế hệ trong một nhà, nói những chuyện phụ nữ thích nói, lòng Carol chỉ xoay quanh một ý nghĩ, xem ra đàn bà con gái trong nhà này thiếu tính miễn dịch với người đẹp trai, hơn nữa, vì người đẹp trai mà bất chấp tất cả. Ngoại bất chấp tất cả, không tính toán suy nghĩ, trở thành câu chuyện cách mạng. Mẹ bất chấp tất cả, viết nên câu chuyện người thứ ba chịu nhục nhã của thời đại ấy. Không biết mình bất chấp tất cả sẽ viết nên câu chuyện gì đây?

Ngoại là tiểu thư con nhà địa chủ yêu một người làm thuê, coi như thách thức quan niệm môn đệ giai cấp. Mẹ là khuê nữ yêu một người đàn ông đã có vợ có con, coi như thách thức quan niệm hôn nhân gia đình. Minh yêu Jason sẽ thách thức cái gì? Số phận không cho mình lặp lại câu chuyện của mẹ, một lần nữa thách thức quan niệm hôn nhân gia đình ư?

Carol ngẫm nghĩ số phận ba đời phụ nữ, trong đầu bỗng hiện lên ý nghĩ li kỳ, phải chăng Jason là anh em cùng cha khác mẹ với mình? Lẽ nào số phận thách thức mình với người thân? Như vậy không thể gọi được là thách thức ư? Cô vội vàng gạt bỏ ý nghĩ ấy, lúc cô sống với ông ấy, hai người con trai song sinh của ông mới được mấy tuổi, chỉ hơn cô vài tuổi, nhưng nếu Jason bốn mươi, như vậy là hơn cô những mười lăm tuổi. Nếu anh nhiều tuổi hơn nữa thì càng không phải.

Tất nhiên, vẫn còn có khả năng, đó là ông ấy trước khi có hai người con song sinh còn có con trai khác nữa, như vậy rất có thể Jason là anh của Carol. Nghĩ thế, cô chợt rung mình, bây giờ rất nhiều người yêu đương ngoài hôn nhân, một đêm tình, gái bao, sau này càng có nhiều người là anh em, chị em cùng cha khác mẹ. Những người đó yêu nhau, lấy nhau, sẽ hoặc ít hoặc nhiều rơi vào vòng loạn luân nguy hiểm.

Cô bực mình nghĩ, đàn ông mới là tai họa, ít nhất cũng là người luôn mang theo tai họa sẵn sàng gieo rắc khắp nơi, có thể cùng lúc làm cho nhiều phụ nữ có mang, trong khi phụ nữ hoàn toàn không có khả năng làm như vậy. Đề nghị những người đàn ông trăng hoa ấy phải dùng bao cao su, hoặc phải ghi rõ ngày nào tháng nào năm nào, ngủ với người con gái nào ở đâu, con cái họ tên là gì, mặt mũi ra sao. Như vậy thế hệ sau của người ấy phải đem theo cuốn sổ ghi chép đó, những lúc kết bạn với một người khác phải đem ra đối chiếu mình có phải là anh em, chị em cùng cha khác mẹ với họ hay không.

Từ nhà ngoại về, mẹ nói với Carol, ngoại cho mẹ ít tiền, sau này cô chuyển sang trường D mẹ không phải đi vay. Số tiền ngoại cho đủ cho cô học ở đại học D một năm, tin rằng năm thứ hai cô sẽ được học bổng. Nếu không được sẽ xin thêm ngoại.

Carol không dám nói mình vẫn chưa tính đến chuyện chuyển sang đại học D, chỉ ậm ừ trả lời mẹ. Nhưng mẹ thoáng thấy vấn đề, hỏi cô:

- Sang học kỳ sau con chuyển sang đại học D chứ?

- Con không muốn chuyển – Cô biết không giấu nổi mẹ, sang học kỳ sau mẹ sẽ biết cô có chuyển trường hay không.

- Tại sao? - Mẹ nhiều mày, ngạc nhiên hỏi. - Tại sao không chuyển?

- Con sợ mẹ không đủ tiền.

Mẹ chuyển từ giọng ôn hòa sang gay gắt:

- Con không phải lo chuyện tiền nong mà chỉ cần học thật tốt. Con không đi học cho một mình con, con còn học cho mẹ, cả đời mẹ phải mang tiếng xấu là sinh viên công nông binh, không sao tẩy sạch, cho nên mẹ kỳ vọng con học thật nhiều, có thể học được bao nhiêu thì cứ học, có thể học được trường nào tốt thì cứ học, học để làm rạng rỡ mẹ. Tại sao con không tranh thủ?

- Ấy là con sợ mẹ phải vất vả vì chuyện học của con. - Carol phản bác.

Mẹ nói thẳng:

- Đây không phải là lý do chính đáng. Trước khi con ra nước ngoài cũng biết một mình mẹ nuôi con, nhưng lúc bây giờ con kiên quyết xin vào trường D, mẹ có thể nói, chắc chắn rằng con vì cái nhà anh Giang Thành kia.

Carol trố mắt há miệng, không ngờ khứu giác của mẹ thính đến như vậy, cách một đại dương mà vẫn thính hơn người ở ngay bên cạnh.

- Ai bảo vì anh ấy? Con có nói với mẹ thế không? – Carol vặn lại.

- Còn chờ con nói nữa ư? Lần nào con gọi điện về cũng nhắc đến Jason, ngay hôm đầu đã bị anh ta mê hoặc rồi. Mỗi lần con nói đến anh ấy đều rất say sưa. Con còn hỏi thăm chuyện của mẹ với bố, con cứ nghĩ mẹ không hiểu hay sao? Chuyện của mẹ với bố không như thế, bố với mẹ thật sự có tình cảm với nhau.

Carol bực mình:

-Tại sao mẹ biết con không có tình cảm thật sự?

Mẹ không trả lời nổi, chỉ bực mình nói:

-Cái anh Giang Thành ấy cũng rất âm hiểm, mẹ gọi điện thoại cho anh ta, anh ta đồng ý với mẹ, nhưng đằng sau lưng lại làm chuyện khác, chỉ trách mẹ quá tin anh ta. Đến giờ anh ta cũng không buông tha con à?

Carol cảm thấy máu dồn lên mặt, hai tai ù đặc:

- Cái gì? Mẹ gọi điện cho anh ấy à? Mẹ nói những gì? Mẹ lấy số điện thoại của anh ấy ở đâu?

- Số điện thoại của con ghi đánh rơi ở nhà. Mẹ chỉ khuyên anh ấy hãy là người cha người chồng tốt, đừng để tâm đến những cô gái chưa chồng.

Carol chỉ thẳng vào mẹ, hồi lâu không nói nên lời, mãi một lúc sau mới nói:

-Anh ấy không làm gì, chỉ là một Lôi Phong sống, anh ấy ra sân bay đón con, mà cũng nhân thể đi đón người khác, anh ấy rất hay giúp đỡ người khác, chẳng lẽ như thế là sai trái à? Mẹ bảo với anh ấy như thế khác nào nói con có tình ý gì với anh ấy?

31. Chương 31

NĂM MỐI, HỌC KỲ MỐI, với Carol quả là buồn chán cộng với lại vô vị, không còn gì của Jason, cuối tuần đi mua thức ăn cũng do Siêu lái xe đưa đi, Hội Sinh viên cũng không tổ chức dạ hội, những sự kiện học kỳ trước làm cô tung tăng vui vẻ nay cũng không còn.

Trong cuộc sống vật chất của cô không còn Jason, không được thấy anh, không được nghe anh nói, hình như anh biến khỏi thế giới tinh thần của cô. Lúc này nằm trên giường nhớ lại học kỳ trước, kể từ lúc Jason đón cô ở sân bay, mỗi một cảnh tượng, mỗi một chi tiết đều được hiện đi hiện lại nhiều lần. Anh nói những gì, anh nói thế nào, nói xong rồi cười ra sao, mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều in sâu trong lòng cô. Carol nghĩ, nếu mình ghi lại những tình cảm, tâm trạng này lên mặt giấy, sợ rằng như đọc ngược thuộc lòng một cuốn từ điển. Carol thường nghĩ, có thể số phận đã dùng cách này để cho chúng ta hiểu thêm con người gần gũi nhất. Ví dụ như mẹ, mình đã từng xem thường “mối tình” của mẹ, cảm thấy mẹ yêu ông ấy là sai lầm ngu xuẩn nhất trong đời, mình đã từng tự hào cho rằng sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm ấy, nhưng số phận để mình gặp Jason, vậy là mình bắt đầu lặp lại sai lầm của mẹ, rồi từ đó có thể hiểu mẹ hơn. Phải nói rằng, không những hiểu, nói chính xác hơn đó là “nhận thức” hoặc “cảm nhận”. Hiểu là chỉ đại não tham dự, nhưng nhận thức, cảm nhận là cả trái tim cùng tham dự.

Lúc này Carol dễ dàng cảm nhận năm xưa mẹ đã yêu say đắm ông ấy như thế nào, nhất định mẹ cũng như mình lúc này, biết rõ không đi đến đâu nhưng vẫn như con thiêu thân lao vào vòng tay anh. Thậm chí Carol khâm phục vận may của mẹ mình, vì ông ấy không buộc mình vào thất lưng người vợ trước, mắt nhìn thẳng. Còn anh thì nhìn nghiêng, động lòng thông cảm với mẹ, tuy kiềm chế nhưng cuối cùng lại không giữ nổi mình, giống như con thiêu thân co lại, từng đôi thiêu cháy trong ngọn lửa tình yêu.

Carol nghĩ, bài học đầu tiên mà mẹ nói là không đúng. Mẹ nói: “Một người đàn ông đã có vợ, cho dù anh ta có tốt, có tài giỏi đến mấy cũng đừng nhìn anh ta lâu. Yêu một người đã có vợ là nỗi khổ không sao lấp đầy.” Nhưng mẹ đã nhìn nhiều nên có được ông ấy, điều đó rất giống với những câu chuyện muôn thưở về yêu người đàn ông có vợ.

Trong những câu chuyện như vậy, thường là một cô gái trẻ chưa chồng yêu một người đàn ông đã có vợ, người đàn ông kia tham lam tấm thân trong trắng của cô gái, có quan hệ bất chính với cô gái. Cô gái toàn tâm toàn ý yêu người đàn ông đó, nhưng ông ta vì nhiều lẽ không muốn bỏ vợ, cuối cùng cô gái kia đành làm vợ hai hoặc tan nát cõi lòng buộc phải xa ông ta.

Cô cảm thấy nỗi bất hạnh của mẹ không phải vì yêu người đàn ông đã có vợ, mà vì yêu một người đàn ông không có ý chí kiên định. Người đàn ông không có ý chí kiên định, cho dù anh ta đã có vợ hay chưa, anh ta đều có thể bị người khác mê hoặc. Ông ấy rất dễ bị mê hoặc, cho nên mới xảy ra chuyện với Tú Trần.

Nhưng Carol phát hiện, đó là suy nghĩ đi vào ngõ cụt. Nếu ông ấy không dễ dàng bị mê hoặc, vậy ông ấy rất có thể bị một người con gái khác ngoài mẹ mê hoặc.

Vận dụng lí lẽ này vào Jason, nếu Jason bị cô mê hoặc, thì sau này rất có thể anh sẽ bị người con gái khác mê hoặc. Nếu anh là người vượt qua được mọi cám dỗ thì anh sẽ không bị cô mê hoặc.

Carol kỳ quặc tự hỏi, lẽ nào mình không thể làm một kẻ mê hoặc chung kết? Jason bị mình mê hoặc, từ đây về sau anh không còn bị ai mê hoặc nữa? Để mê hoặc bắt đầu từ mình và cũng chấm hết từ mình, trước đó không có ai, sau đó cũng không còn ai. Nói vậy, Tú Trần chẳng phải là kẻ mê hoặc chung kết hay sao? Ông ấy từ sau ngày lấy Tú Trần hình như không còn trăng hoa gì nữa, ít nhất là không lấy vợ khác, có thể ông ấy đã già, có thể vì Tú Trần canh giữ đêm ngày, trông coi cẩn thận, có thể ở cái huyện lỵ nhỏ bé ấy không có cô nào đủ khả năng mê hoặc ông ấy nữa.

Carol nghĩ, làm kẻ mê hoặc chung kết đối với Jason không dễ. Trước tiên phải như thế nào mới làm được người mê hoặc? Hình như anh rất trung thành với gia đình, luôn né tránh mình, mình cũng không thể xông vào cửa nhà anh để mê hoặc anh, nếu như vậy sẽ để lại ấn tượng xấu cho anh, trở thành người mê mà không hoặc nổi anh. Càng tệ hơn là, anh còn trẻ, đẹp trai hơn ông ấy, anh lại đang ở nước Mỹ, không phải ở cái phố huyện nhỏ bé, cứ coi như có được anh, liệu phải bằng cách nào để giữ nổi anh không bị người khác mê hoặc? Nhiệm vụ này bắt đầu có khó khăn, duy trì được cũng có khó khăn, muốn bắt đầu tốt kết thúc tốt quả là chuyện khó càng thêm khó.

Cô thấy thông cảm với những người nghiện ma túy, đừng cho rằng họ không biết nghiện ma túy là có hại. Đừng nghĩ rằng họ không muốn cai nghiện. Tất nhiên họ rất muốn, quyết tâm hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn nghiện, mọi quyết tâm đều biến thành số không, trừ phi có thứ thuốc giải độc có thể ngăn chặn.

Đã có lần cô định dùng Siêu để làm thuốc giải độc, xem ra phương thuốc giải độc của Siêu chỉ là ly nước, uống nước sẽ không giải được độc tố, ngược lại càng làm cho độc tố lan toả khắp cơ thể, gây nên hiệu ứng ngoài ý muốn. Tình yêu không thể nói xong là xong, tình yêu có đầu óc của nó, nó có chủ kiến, nó không yêu ai dù có đánh chết nó cũng không yêu. Lúc này còn tốt, cô không thể vì Siêu để quên đi Jason, ngược lại còn kéo cả Siêu vào cuộc. Siêu cũng không nghĩ ngờ gì mình đã rơi vào đấy rồi, coi cô như bạn gái, ngày nào cũng gần bên nhau. Đúng là ra sức chăm hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lên xanh.

Không biết ở đời này có thứ thuốc giải độc nào có thể giải được chất độc Jason? Cô nghĩ có thể có, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có Jason nhất định phải có thuốc kháng Jason. Có điều không biết con người kháng Jason ở đâu, làm thế nào để tìm thấy anh ta? Hơn nữa, cô biết phàm là giải độc tất nhiên cũng phải tiếp nhận cái độc mạnh hơn, không lấy độc trị độc thì không giải được độc. Cho nên rất có thể giải được độc rồi nhưng lại nhiễm một thứ độc khác. Thậm chí còn bất hạnh hơn, độc này chưa giải được lại nhiễm thêm một độc khác. Cuối cùng hai độc cùng phát tác thì chỉ có mà chết.

Carol xem xét lại những người cô quen biết, hình như không ai có thể chống lại Jason có hiệu quả. Đang lúc tuyệt vọng cô chợt thấy một tia hy vọng. Nhưng kẻ chống lại Jason này không tồn tại trong thế giới vật chất của cô, mà cũng không tồn tại trong thế giới tinh thần, chỉ tồn tại trong thế giới nửa vật chất nửa tinh thần, phi vật chất phi tinh thần, siêu vật chất siêu tinh thần, đó là mạng internet.

Vào học được ít lâu, Carol phát hiện trong phòng máy tính có Vương Khiết Tâm mới từ Trung Quốc sang,

thích ngồi ở cái máy tính bên cửa sổ, bao giờ cô ta đến đều chiếm cái máy ở vị trí ấy, thoát tiên Carol nghĩ cái máy ấy mới, tốc độ nhanh, một hôm Khiết Tâm không đến, cô ngồi vào dùng, phát hiện cái máy ấy không nhanh hơn các máy khác, khiến cô rất hiếu kỳ liền hỏi thẳng Khiết Tâm. Khiết Tâm bảo cái máy ấy có cài đặt phần mềm chữ Hán, nơi Khiết Tâm ở không có, cho nên chiếm máy này.

Chỉ vì nguyên nhân ấy thôi ư? Cô thấy không cần thiết phải chiếm cái máy ở vị trí ấy. Từ ngày sang Mỹ, về cơ bản cô vẫn dùng tiếng Anh, bình thường nói chuyện với bạn bè người Trung Quốc đều dùng tiếng Trung Quốc, nhưng lên lớp, thảo luận, viết luận văn, làm bài tập đều dùng tiếng Anh. Lúc ở phòng máy tính, nếu trong phòng có sinh viên không phải người Trung Quốc, cho dù có nói chuyện với người Trung Quốc cũng dùng tiếng Anh, nếu không sẽ có người bảo bạn kỳ thị thiểu số, vì sinh viên ở đây phần lớn là người Trung Quốc.

Máy tính trong phòng mọi người dùng chung, hầu hết không có phần mềm chữ Hán, sinh viên không được tự cài đặt, cho nên cô quen dùng tiếng Anh ở phòng máy. Lúc này thấy Khiết Tâm xem tiếng Trung Quốc trên máy tính, cảm thấy lạ, hỏi cô ta xem gì, tại sao ngày nào cũng cố giành cái máy ấy.

Khiết Tâm thấy trong phòng máy không có người, liền chỉ cho Carol thấy. Thì ra Khiết Tâm đọc trang mạng Làng tiểu thuyết, cô ta đang đọc một truyện dài đăng nhiều kỳ có tựa đề Người này không có chuyện, của một người tên là Sở Thiên viết.

Khiết Tâm chỉ vào một đoạn, bảo Carol đọc:

– Đoạn văn này nói với tớ đây, tớ có thể đọc thuộc lòng. – Nói xong, Khiết Tâm đọc: “Cứ nghĩ rằng, sau ngày cưới sẽ có một thế giới riêng của hai người, một người sớm chiều làm bạn với mình, anh anh em em, chuyện trò vui vẻ. Không ngờ lấy nhau rồi cảm thấy cô đơn hơn. Sự cô đơn trước đây là cô đơn của cánh chim bay ngang trời, không có bạn, nhưng có thể tự do bay lượn; còn sự cô đơn hiện tại là cô đơn của cá nằm trên bãi cát, đằng sau là biển, nhưng không có cách nào trở về với biển, trước mặt là núi, lên núi chỉ một đường chết, nhìn sang hai bên toàn cát là cát.”

Carol nghĩ, cuộc sống hôn nhân của Khiết Tâm không hạnh phúc, hèn chi một mình cô ta ngồi trong phòng máy tính. Lại một đoạn khác hấp dẫn Carol: “Phải theo đuổi, bám riết dù bị đánh chết, tất nhiên bám riết dù phải chết nghe thật không hay, có mùi vị bám chặt, nên đổi lại “yêu người tôi yêu, không oán giận không hận thù” như vậy mới công bằng với người theo đuổi, đối với người bị theo đuổi tỏ ra tao nhã hơn. Nhưng bản chất là như nhau, dùng từ nào là do sự phản ánh thái độ của người theo đuổi. Bảo anh là người si mê không thay đổi nổi, tức là thích người bám riết dù có phải chết; bảo anh là người dù đánh chết cũng cố tình bám riết, tức là không thích anh là người si mê không thay đổi nổi.”

Carol giật mình, hình như đoạn văn này viết cho mình, cô bị đoạn văn hấp dẫn, vội ghi lại địa chỉ trang mạng, đến tối về nhà mở ra xem.

Buổi tối cơm nước, mọi việc xong xuôi, cô tìm địa chỉ trang mạng kia, nghiên cứu kỹ Làng tiểu thuyết, phát hiện đây là trang mạng chủ yếu đăng truyện dài kỳ, nhưng cũng có những mục khác, chỉ cần đăng ký là có thể gửi bình luận của mình, cũng có thể bình luận tiếp theo ý kiến của người khác. Cô lướt một lúc, bị không khí ồn ào trên mạng cuốn hút. Một bình luận đăng lên, kéo theo hàng loạt bình luận tiếp theo, người tán thành, người phản đối, người kêu la, người chọc cười, Carol không kịp đọc.

Carol trở thành khách thường xuyên của Làng tiểu thuyết, ngày nào cũng vào trang này, nhưng hứng thú nhất là truyện Người này không có chuyện và tác giả Sở Thiên, theo ký hiệu ID, Sở Thiên là nam giới. Cô cảm thấy tác giả khoảng bốn mươi tuổi, vì có cái nhìn bàng quan đối với nhân tình thế thái, tình yêu hôn nhân, chuyện kể cũng trung thực, có những đạo lý cô có thể hiểu, nhưng chưa đến trình độ lý luận, cảm thấy có chung tiếng nói với tác giả.

Không rõ vì nguyên nhân nào, cô đọc những trang viết của Sở Thiên, chợt nhớ đến hình ảnh Lộ Vĩ, những hiểu biết về cuộc đời, những tình cảm sâu sắc, lời lẽ như cách ngôn, thơ ca... hình như chỉ có thể Lộ Vĩ mới viết ra nổi.

32. Chương 32

TRUYỆN NGƯỜI NÀY KHÔNG CÓ CHUYỆN mỗi ngày một tập, khiến Carol ngày nào cũng trông chờ, ngóng đợi. Sở Thiên gửi lên mạng rất đúng giờ, cuối tuần vẫn bảo đảm, cho nên Carol không bị hổng hụt. Có lúc cô cảm thấy Sở Thiên như người tình rất chiều mình, biết có người chờ, nên xuất hiện đúng giờ.

Nhân vật trong truyện của Sở Thiên không nhiều, tình tiết cũng không phức tạp nhưng tâm lý thì vô cùng tinh tế, thuộc loại tiểu thuyết tâm lý. Tác giả xây dựng những sự việc và tình tiết bình thường nhưng lại liên quan nhiều đến triết lý cuộc đời, khiến cô phải nghiền ngẫm, ghi nhớ sâu sắc. Có những triết lý cuộc đời tác giả dùng cách thể hiện hài hước, nhưng sau cái hài hước khiến cô càng hiểu sâu hơn cuộc đời.

Người này không có chuyện viết về Liễu Thanh, một nữ học giả sang thăm nước Mỹ, hết tập một Liễu Thanh vẫn còn trên máy bay bay sang Mỹ, nhớ lại cuộc sống của mình mười năm trước. Mười năm trước Liễu Thanh còn trẻ, vừa tốt nghiệp đại học, lòng hướng tới cuộc sống lãng mạn tốt đẹp, nhưng Trịnh Bình chồng của Liễu Thanh là con người đại khái, không chú ý đến những cảm nhận của vợ, coi tình yêu và hôn nhân chỉ là tính dục và cuộc sống thường ngày, rất ít khi ở cùng với vợ trẻ, lúc nào cũng chỉ say sưa với mặt chược ở đâu đó. Liễu Thanh ở nhà một mình, rất thất vọng với tình yêu và hôn nhân, cảm thấy cuộc sống sau hôn nhân càng cô đơn hơn.

Những trang viết về cuộc sống tình dục thời kỳ đầu hôn nhân của Liễu Thanh và Trịnh Bình khiến người đọc không nhịn được cười. Trịnh Bình không hiểu phải gọi tình lãng mạn, lúc nào cũng như một mũi dao đâm sâu chọc thẳng, kết quả Liễu Thanh không được chuẩn bị trước, hai người thử một vài lần đều không hài hoà, Liễu Thanh cảm thấy đau đớn. Cuối cùng hai người tìm được cuốn sách Toàn tập về cuộc sống gia đình tuyên truyền khoa học thực tiễn, nhưng làm theo chỉ dẫn trong sách cũng không hiệu quả.

Truyện sau khi được đăng lên mạng, nhiều người tỏ ra không tin có người khờ khạo đến thế, nhưng Khiết Tâm tin là có, cô nói với Carol:

– Đọc đoạn này tớ nghi Sở Thiên là chồng tớ đang ở trong nước. Vì những tình tiết này, trừ cuốn sách Toàn tập về cuộc sống gia đình tớ không có, còn nữa giống hệt với những gì mình đã trải qua, nhưng chắc chắn không phải là chồng tớ viết, anh ấy không có tài viết văn, mà anh ấy cũng không viết mình thành con người không biết yêu hoa quý học như vậy.

– Sở Thiên không viết về mình chứ? – Carol nói – Đàng ấy thấy tác giả viết về tâm lý Liễu Thanh hết sức chân thực và tinh tế, một người không biết yêu hoa quý ngọc chắc chắn không thể viết đúng tâm lý người con gái như thế. Có lúc tớ nghĩ, Sở Thiên là nữ.

Khiết Tâm nói:

– Tác giả viết về nam giới cũng rất thật. Nhân vật Trịnh Bình là người của những năm sáu mươi, con người thời nay cũng may mắn hơn. Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, sách về tính dục và tính dục học tràn ngập, đàn ông học được rất nhiều trong đó, họ đều biết chiều chuộng phụ nữ, cho dù đấy là anh đàn ông chỉ biết mình, nhưng cũng biết kích thích phụ nữ, làm cho phụ nữ thoả mãn, đừng vì không làm thoả mãn chị em mà trở thành anh đàn ông vô dụng.

Carol nghe nhưng không nói gì, cô cũng cảm thấy Sở Thiên viết rất thật, nhưng không đồng ý với Khiết Tâm. Cho dù đã sang thế kỷ hai mươi mốt, thế giới vẫn là những người đàn ông ấy, về mặt tình ái rất ngu xuẩn, chỉ biết mình, có thể không liên quan gì đến thời đại. Người đàn ông đầu tiên trong đời cô ra đời vào những năm bảy mươi, nhưng so với Trịnh Bình hình như không khác gì mấy.

Nếu nói người đàn ông đã ăn nằm với mình là “người đàn ông trong đời” thì người đàn ông đầu tiên trong đời Carol là thầy giáo dạy tiếng Anh tên là Đồng Hạo. Đồng Hạo không xấu trai nhưng cũng không phải là người đẹp trai. Đặc điểm làm người khác phải say mê ở Đồng Hạo là giọng nói. Nghe giọng nói của anh qua tai nghe giống như có một ma lực không thể cưỡng lại, khiến quá nửa nữ sinh trong lớp phải mê mẩn, thích quần lấy thầy giáo để hỏi này hỏi nọ, tất cả chỉ vì giọng nói của thầy qua tai nghe.

Khả năng nghe hiểu của Carol rất tốt khiến thầy giáo chú ý. Có lần, vừa nghe xong một đoạn văn ngắn, thầy bắt đầu nêu câu hỏi. Lúc hỏi Carol, cô trả lời không nổi, vì vừa rồi cô không chú ý nghe, vậy là cô nói

“xin lỗi”. Không ngờ, câu trả lời ấy lại đúng là “xin lỗi” cho nên thầy giáo khen: “Tốt lắm!”. Trong lớp có người cười, thầy không hiểu học sinh cười gì.

Lúc hết giờ thầy bảo Carol ở lại, hỏi cô vừa rồi trong lớp mọi người cười gì. Carol nói sự thật với thầy, thầy cười vui vẻ, nói:

– Là vì thầy có ấn tượng tốt với em. – Bốn mắt thầy giáo và học sinh nhìn nhau, hình như truyền cho nhau không ít tình cảm.

Thầy Hạo bắt đầu mời Carol đến góc Anh ngữ trong công viên để tập nghe, Carol không từ chối, thậm chí còn cảm thấy tự hào, vì cô biết trong lớp còn rất nhiều bạn muốn được thầy mời đến góc Anh ngữ. Là một thầy giáo đứng trên bục giảng biết những gì học sinh không biết, nắm quyền cho điểm, rất dễ dàng trở thành đối tượng để học sinh nịnh thầy, yêu quý thầy.

Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, hai người qua lại nhiều hơn, không biết bắt đầu từ đâu thầy trò nắm tay, ôm nhau. Carol không biết mình có yêu thầy Hạo hay không, cô cảm thấy yêu, những lúc cùng với thầy cảm thấy vui vẻ. Nhưng những lúc không đến với thầy, Carol cũng không thấy đau khổ. Lúc bấy giờ cô vẫn chưa biết người mình thật sự yêu sẽ rất đau khổ mỗi khi không gặp nhau, cho nên nghĩ rằng mình đã yêu thầy.

Thầy Hạo bắt đầu mời Carol đến nhà chơi. Cô không muốn có chuyện quan hệ sớm với thầy, tuy không phong kiến nhất định phải giữ trinh tiết đến ngày cưới, nhưng cô cũng không muốn tùy tiện đánh mất trinh tiết, chủ yếu vì vẫn chưa cảm thấy xung động.

Kết quả, thầy Hạo cũng bị cái bệnh tựa như Trịnh Bình trong truyện Người này không có chuyện, tức là rung động vài lần vẫn không thể như ý, trò chơi của thầy trở nên đau khổ, cho nên mỗi lần Carol chào thầy ra về, thầy đau đến nỗi không thể đứng lên đưa tiễn cô học sinh của mình. Nhìn thầy đau khổ, nhưng thầy vẫn một mực vì Carol, bất chợt cô cảm thấy kiêu hãnh và tự hào. Thấy vậy, mình vẫn ngồi đây, hoặc chạm đến người thầy có làm cho cái ấy của thầy đứng lên kính chào, đứng dựng lên, đứng dựng cho đến khi thầy cảm thấy đau đớn. Trông thấy thầy đau khổ Carol cũng động lòng trắc ẩn, thêm một chút hiếu kỳ, cuối cùng một hôm, Carol đồng ý với yêu cầu của thầy, buổi tối không về ký túc xá.

Thầy Hạo tay chân luống cuống lôi Carol đến bên giường, tay chân luống cuống cởi bỏ quần áo của Carol. Tay chân thầy luống cuống khiến đầu óc cô lạnh tanh, tưởng như một chút bối rối của cô cũng bị thầy trưng dụng, một mình thầy bối rối hoảng loạn cho cả hai người còn một mình cô trấn tĩnh cho cả hai người...

Từ lâu Carol đã nghe nói, đàn ông lần đầu xông trận chí khí chưa lên thì người chết trước, cho nên Carol cũng không trách thầy, điều này chứng tỏ thầy rất kích động, còn hơn ngậy như khúc gỗ. Hơn nữa, Carol vẫn chưa hứng thú, không thêm muốn, chỉ vì thấy thầy đau khổ nên muốn giải cứu cho thầy. Cho nên, thầy có tốc chiến tốc thắng hay đánh lâu dài cũng vậy, đối với Carol cũng không có gì khác nhau.

Carol ngán ngẩm ngồi dậy, vào buồng tắm. Cô cầm cái khăn mặt bông, thấm nước định lau, không ngờ cái khăn mặt cũng nhầy nhụa, cô cảm thấy buồn nôn, treo khăn vào chỗ cũ rồi xé một nắm giấy vệ sinh, vừa lau vừa rửa, rửa sạch hết cái cảm giác buồn nôn.

Carol mặc quần áo đòi về, nhưng thầy không cho, bảo đừng về, lát nữa thầy sẽ làm lại. Carol bị thầy ôm chặt, phát hiện đã muộn, đành ở lại. Đến nửa đêm, tiếng ngáy của thầy khiến cô không sao ngủ nổi. Carol lay thầy, bảo thầy quay về phía bên kia, nghe nói ngủ nằm nghiêng thì tiếng ngáy sẽ nhỏ bớt.

Thầy tỉnh giấc, lập tức vào trận, ôm chặt lấy Carol, đòi thêm một lần nữa. Lần này thì thầy không bị kích hoạt ngay... Carol chảy nước mắt, đẩy thầy ra, cô chạy vào buồng tắm xối nước lạnh. Hình như nước lạnh làm dịu cơn đau, cô xối rửa rất lâu. Lúc quay về giường, thầy đã ngáy khò khò.

Carol nằm bên cạnh, nghe tiếng ngáy lúc to lúc nhỏ, có cảm giác người đang nằm bên cạnh đây hoàn toàn khác với người vẫn thấy trên lớp học. Xem ra, thầy đứng và thầy nằm tuyệt nhiên không chỉ là sự khác nhau giữa số “1” đứng thẳng trong chữ số Ả-rập và chữ “nhất” nằm ngang của chữ Hán, mà khác nhau cả một trời một vực. Carol hối hận vì đã làm chuyện đó với thầy, nếu không làm thì làm sao biết được thầy là người thế nào?

Hôm sau, cô dậy rất sớm, thu dọn rồi lặng lẽ ra khỏi nhà thầy Hạo. Cô quyết định mặc kệ thầy, không vì

điều gì mà chỉ cảm thấy tình yêu không nên như thế, làm tình không phải như thế. Như thế có ý nghĩa gì đâu? Chỉ có đau khổ và đau khổ, cộng thêm một chút hài hước và buồn nôn.

33. Chương 33

NHƯNG THẦY HẠO NHƯ BỊ MA ÁM, luôn luôn đến tìm Carol. Thầy chép thơ tiếng Anh, ghi âm bài hát tiếng Anh cho cô, gọi điện thoại, bảo rất nhớ cô. Thầy lên lớp như kẻ mất hồn, luôn luôn giảng sai, phần lớn thời gian chỉ nhìn Carol. Thầy Hạo gầy hắc đi, mắt hắc tia máu, giống như người mất ngủ. Thầy tấn công mạnh mẽ, Carol lại mềm lòng, cuối cùng thầy đã yêu mình rồi, mà hai ta chỉ mới thử vài lần, có thể càng ngày càng tốt hơn chẳng.

Carol lại đến căn hộ của thầy, qua đêm ở đấy, kỹ thuật của thầy hình như không ngừng nâng cao, hoặc có thể nói sự kích động của thầy không ngừng xuống thấp. Carol cũng không biết tại sao những lúc đến với thầy không còn cảm giác bị kích động, mỗi lần thầy ôm hôn cũng không còn khát khao, ngược lại chỉ cảm thấy miệng thầy có vị gì đó, đầu thầy nhiều gàu, ngón tay thầy vừa thô vừa ngắn ngủn, mặt mày hung dữ, tóm lại tất cả đều không hợp với cô.

Carol nói chuyện này với mấy đứa bạn cùng phòng. Thẩm Nhận cười như nắc nẻ, nói:

– Đẳng ấy không tự công khai chuyện với tay Hạo kia thì tớ cũng khảo cho đẳng ấy phải nói. Tớ đã định hỏi rồi, nhưng cái Linh không cho hỏi. Đẳng ấy xem, không dựa vào trí tuệ của quần chúng thì không làm nên nghiệp lớn, đúng không nào? – Thẩm Nhận nói rất nghiêm túc. – Đẳng ấy quá nhạy cảm với tình dịch, biết là gì không? Rất nguy hiểm, không cẩn thận chết đấy!

Carol nghe thấy hai tiếng “nhạy cảm” bỗng sợ hãi, lo lắng hỏi:

– Đẳng ấy nghe ai nói?

– Sách bảo thế. Những đứa con gái nhạy cảm với tình dịch có hiện tượng giống như đẳng ấy nói. Nhưng không ngại, dùng bao cao su là được. Vấn đề ở chỗ sau này muốn có con cũng khá phức tạp.

Carol nghe Thẩm Nhận bảo sách nói, liền không muốn nghe tiếp, nói:

– Đẳng ấy đừng treo túi sách lên người tớ, nói thật đi, đẳng ấy có như thế không?

– Tất nhiên tớ không rồi.

Carol không biết Thẩm Nhận nói đùa hay nói thật, quay sang hỏi hai đứa bạn khác.

– Tớ... ồ, vẫn ổn, hình như không có vấn đề gì. – Lệ nói.

Thẩm Nhận chen ngang:

– Tớ thấy hình như đẳng ấy chưa thử, chỉ nói mò thôi.

Xem ra cả hai đang định lảng sang chuyện khác, Carol vội ngăn lại:

– Thôi đừng nói chuyện xa xôi làm gì. – Rồi Carol hỏi Linh Linh. – Đẳng ấy là bậc quyền uy, thử nói xem nào? Phải chăng tớ có vấn đề?

Linh Linh an ủi:

– Đừng hỏi lời thôi, mỗi người một khác. – Thấy Carol sa sầm nét mặt, Linh Linh vội giải thích. – Nhưng đừng buồn, đẳng ấy gặp được anh thân yêu sẽ không như vậy.

Carol thấy Linh Linh nói có lý, có thể vì mình không yêu thầy Hạo. Vậy là khi gặp lại thầy, Carol nói:

– Chúng ta chia tay nhau thôi, em cảm thấy không yêu thầy.

Thầy Hạo như bị một cái tát, toàn thân chơi vơi, nói rất kiên định:

– Em đang nói dối, nếu em không yêu tại sao lại lên giường với tôi?

Carol giật mình vì hai tiếng “lên giường”, thì ra thầy xem chuyện hai người làm là “lên giường” ư? Carol chán nản:

– Là vì trước khi lên... giường với thầy em nghĩ rằng em đã yêu thầy.

– Ý em bảo, những hành động trên giường của tôi không làm thoả mãn em chứ gì? Tôi...

Carol biết thầy sẽ đưa “mấy cô bạn gái” trước đó ra chứng minh, nên vội xua tay ngắt lời thầy:

– Thôi thôi, thầy đừng đưa mấy cô bạn giả dối của thầy ra, em biết thầy lần đầu tiên với em, em cũng vậy. Chúng ta đừng nói những chuyện có tính kỹ thuật nữa, được chứ?

– Vậy em phải nói rõ lý do? – Thầy Hạo buồn rười rượi. – Không thể nói thôi là thôi.

Carol không hiểu tại sao thầy không chấp nhận lý do của cô đưa ra, cứ đòi “nói rõ lý do”. Carol đành nhắc lại:

– Lý do là em không yêu thầy.

– Em nói dối, nếu em không yêu...

Thấy thầy quay lại điểm khởi đầu, Carol cảm thấy đầu đau muốn vỡ, vội cướp lời thầy:

– Tại sao em lên giường với thầy, em đã nói rồi. Là vì trước khi lên giường với thầy em không biết mình không yêu thầy. Thầy định hỏi bao nhiêu lần nữa?

Thầy Hạo sa sầm nét mặt, tỏ ra đau khổ và khó hiểu. Thầy lẩm bẩm:

– Tôi cảm thấy đây không phải là lý do của em, lẽ nào em không lên giường với người khác cũng không biết mình có yêu người đó hay không?

Carol không biết trả lời thế nào, chợt nhớ đến câu nói của Linh Linh: “Thôi một ông anh còn khó hơn giữ ông anh cả chục lần”. Lúc bấy giờ Carol cứ nghĩ Linh Linh như mụ bán dưa, vừa bán vừa khen dưa của mình ngon, bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Khi bạn nói yêu anh nào đó, anh ta sẽ không hỏi tại sao, anh ta tiếp nhận không chút ngần ngại. Nhưng khi bạn nói bạn không yêu anh ta, anh ta sẽ khó lòng tiếp nhận, đòi bạn phải đưa ra cả chục lý do để thuyết phục anh ta.

Điều này hoàn toàn ngược lại với tác phong con gái. Khi một người con trai nói với con người con gái “anh yêu em”, cô gái không dám tin, bắt anh chàng phải nói rõ lý do để thuyết phục cô. “Tại sao anh yêu em?”, “Anh yêu em ở điểm nào?”. Hôm nay anh nói rõ lý do, nàng cười, rất thoả mãn; nhưng hôm sau nàng lại hỏi, hỏi làm cho anh kia phát bực, bực đến độ hết yêu nàng. Đến lúc ấy nàng lại hỏi: “Tại sao anh không yêu em nữa?”.

Trong chuyện chia tay, cả trai và gái đều nhất trí, bên bị bỏ rơi phải suy nghĩ khổ sở lắm, khổ sở truy hỏi: “Tại sao em (hay anh) không yêu anh (hay em) nữa? Anh (hay em) đã làm điều gì không phải?”. Có thể mục đích của những câu hỏi ấy là muốn: “Em (hay anh) bảo với anh (hay em), để anh (hay em) biết và sẽ sửa chữa”. Thật ra, không yêu không cần lý do, không yêu là không yêu, hỏi tại sao cũng không để làm gì, hơn nữa nếu cứ hỏi đối phương sẽ nói ra những điều làm tổn thương, cuối cùng người hỏi càng bị tổn thương nặng nề, đến độ thù hận mới không hỏi nữa. Cho nên chia tay phải làm cho cả hai cùng bị tổn thương, không còn tình nghĩa mới chia tay nổi. Thầy Hạo hỏi lại tại sao không yêu, Carol nói thẳng, không giấu giếm, lý do thật lý do giả, nghĩ gì nói vậy, nói cho đến khi thầy kêu lên “cô cút đi” mới thôi. Carol như trút được gánh nặng, “cút” ngay, không còn nghĩ đến chuyện của mình của thầy nữa.

Học kỳ ấy môn tiếng Anh của Carol được tám mươi lăm điểm, lần đầu tiên trong nhiều năm điểm dưới chín mươi. Carol không hỏi thầy tại sao, chỉ thầm nghĩ, thầy với em thế là hết!

Carol nhớ lại cảm giác với Jason, cảm thấy Linh Linh nói đúng, ít ra là trước mặt Jason.

Cô nghĩ đến Liễu Thanh trong truyện Người này không có chuyện, đến lúc Liễu Thanh gặp được người yêu trong mộng Liễu Thanh mới trở thành lục địa xanh và một dòng suối mát.

Cô muốn phát biểu ý kiến của mình, bày tỏ sự đồng tình và cổ vũ, nhưng cô biết lúc này phát biểu sẽ không tác dụng gì, vì tác giả không lật lại xem những ý kiến cũ. Nhưng trang mạng Làng tiểu thuyết cho bạn đọc một công cụ giao lưu trực tuyến gọi là Lời thì thầm, cứ ghi tên là có thể thông qua kênh Lời thì thầm để gửi thư.

Cô đăng ký tên vào ID, tên gọi Mất lạnh, ý muốn nói thờ ơ lạnh lùng. Cô biết mình không thờ ơ lạnh lùng, nhưng cảm thấy tác giả Sở Thiên kể chuyện với giọng điệu của người thờ ơ. Hơn nữa, người thờ ơ nhìn thế giới tương đối khách quan toàn diện, cô rất thích thú và cũng rất kính phục, cô cũng muốn thờ ơ nhìn cuộc đời.

Cô không trực tiếp kể chuyện của mình với thầy dạy tiếng Anh Đồng Hạo, nhưng viết cảm nhận, thêm vào đây mấy câu cổ vũ, khen ngợi, qua Lời thì thầm gửi cho Sở Thiên. Cô biết Sở Thiên có rất nhiều kênh, không có thời gian và công sức nào để trả lời, cô chỉ muốn nói ra những điều tác giả viết đã giúp cô được những gì.

Thật bất ngờ, Sở Thiên trả lời qua Lời thì thầm, tuy chỉ vài câu đơn giản, cảm ơn cô cổ vũ và tín nhiệm, nhưng chỉ là Lời thì thầm của một tác giả mà cô khen ngợi và sùng bái, cô vẫn vô cùng phấn khởi.

Cô quyết định gửi thêm một đoạn trải nghiệm cho tác giả, bởi đó là gánh nặng trong lòng nhưng lại không thể thổ lộ với ai. Cô cảm thấy Sở Thiên đã giúp mọi người giải tỏa nỗi buồn và khó khăn, phàm là những chuyện khó nói với bạn bè, người thân đều có thể nói với Sở Thiên, vì những gì tác giả viết chứng tỏ tác giả hiểu bạn. Hơn nữa, với tác giả còn cách nhau bởi một mạng không gian, không trông thấy nhau, nói sai cũng không sợ tác giả thấy mặt mình đỏ lên, cùng lắm là bỏ ID đó đi thay bằng ID khác, lại trở thành một hảo hán!

34. Chương 34

ĐÓ LÀ CÂU CHUYỆN giữa Carol và Phong. Từ mùa hè sau kỳ thi đại học, tận mắt thấy Phong có bạn gái, cô cho rằng chuyện của hai người chấm dứt hoàn toàn. Sau mấy năm học chương trình cơ bản ở đại học B, tuy kỳ nghỉ hè nào cũng về nhà, gặp gỡ bạn bè, nhưng hình như không gặp Phong bao giờ.

Không ngờ, trong thời gian học nghiên cứu sinh, có một kỳ nghỉ hè cô đến làm thuê cho một công ty ở thành phố B và gặp Phong ở đây. Đó là bữa tiệc sinh nhật của một nhân viên trong công ty, cô cũng được mời dự. Lần đầu tiên trong đời cô được đến một khách sạn sang trọng, nhân viên đó mời gần chục người, thuê một phòng tiệc riêng. Carol được bố trí ngồi gần chủ nhân của bữa tiệc kia. Khi cô ra ngoài đi vệ sinh, đang chuẩn bị quay về phòng thì nghe có người gọi:

- Thành, Thành ơi!

Cô quay lại, thấy một thanh niên cao gầy, dáng vẻ trông rất hiện đại, tay cầm điện thoại di động hình như đang nói chuyện với ai đó, cô nhận ra Phong, bất giác vui mừng reo lên:

- Phong, tại sao Phong lại ở đây?

Tối hôm ấy, hai người rời bữa tiệc, Phong lái xe đưa Carol đến bên bờ một cái hồ mà cô không biết tên. Họ ngồi sát bên nhau dưới gốc liễu bên hồ và cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá, mùi nước hoa, hình như có cả mùi rượu trên người Phong nữa, Carol như người say, khê hỏi:

- Tỉnh đâu rồi?

- Tỉnh nào nhỉ? - Phong như người đọc đến tập thứ năm mươi của một truyện đăng nhiều kỳ trên báo, bất chợt ai đó hỏi đến một tình tiết của tập thứ nhất, không biết Carol nói gì.

- Bạn gái của Phong, kỳ nghỉ hè năm thi đại học...

- Ôi, chuyện xa xưa lắm rồi! Trí nhớ của cánh nữ sinh các bạn thật tốt.

- Tại sao lại chia tay?

Phong suy tư hồi lâu, nói:

- Thật tình không nhớ nổi. Làm sao có thể nhớ nổi chuyện xưa như vậy? Có thể do một nguyên nhân nào đó, nhưng không nhớ đây là nguyên nhân gì.

Carol cảm thấy Phong thay đổi rất nhiều, nhưng không biết thay đổi tốt hay xấu. Carol biết Phong chưa tốt nghiệp đại học đã bỏ ra mở công ty, vì cái “trường học rách” ấy có học hay không cũng chẳng làm sao. Bố Phong có quan hệ với các vị chức sắc ở thành phố, ở tỉnh, cho nên công ty làm ăn cũng khá. Gần đây tổ chức một sự kiện ở thành phố B, phải lưu lại gần một tháng, ngày mai sẽ về. Hôm nay Phong đến ăn cơm cùng với mấy đối tác, may mắn gặp Carol, đúng là quả đất tròn, đi lâu cũng gặp nhau.

- Gặp bạn, mình lại nhớ mối tình đầu trong sáng. - Phong nhớ lại chuyện cũ. - Hồi đấy đúng là trong sáng! Thích bạn, nhưng không dám nói, trông thấy bạn như thấy Nữ hoàng, rất cung kính, mắt không dám nhìn.

- Bây giờ thì sao? - Carol hiếu kỳ, hỏi.

- Bây giờ? Vẫn thích, nhưng không những coi bạn là Nữ hoàng mà còn coi bạn là một phụ nữ. Nữ hoàng cũng là phụ nữ, đúng không? Bạn chín chắn hơn nhiều.

Phong nhìn Carol. Cô cảm thấy rất khó định nghĩa ánh mắt của Phong, hình như đang nhìn ngực cô, lại như nhìn đi chỗ khác, giống như đùa bỡn, giống như người mua hàng đang nhìn hàng để trả giá.

Carol chưa kịp hiểu thì Phong đã ôm lấy cô. Carol thử không giãy giụa, thấy mình hình như cũng thích Phong ôm, hơn nữa vừa rồi Phong cũng nói thích mình. Cô cảm giác hoà hợp, ít ra là hai người cũng đã có chung “lúc ấy”, có cảm giác thân thiết hơn so với những người sau này ngẫu nhiên gặp nhau.

Phong ôm một lúc rồi bắt chắp, cho tay vào trong áo Carol. Carol cảm thấy như quá buông thả, mới lần đầu mà đã để Phong ôm, bây giờ lại làm thế này. Cô giãy giụa, lôi tay anh ra khỏi áo, nhưng Phong không buông.

Phong cười hì hì, nói:

- Con gái thích chuyện này lắm, đúng không? Miệng nói không thích nhưng bụng lại rất muốn, đúng không? Mình sờ thế này bạn khoái lắm nhì?

Carol giật mình vì giọng điệu ấy. Tại sao Phong lại trở nên như thế? Đúng là giọng điệu sàm sỡ của kẻ lưu manh chòng ghẹo con gái nhà lành. Carol lại cố giãy ra, nhưng không thoát nổi, vẫn bị Phong ôm chặt sờ mó, cô cảm giác người như đang mềm nhũn, cứ để mặc Phong.

Phong sờ mó một lúc, được dằng chân lên dằng đầu, cho tay vào bên trong quần lót của Carol. Carol dùng cả hai tay ôm lấy tay Phong, không cho Phong hành động, hai người ghì chặt như đang vật tay vậy.

Phong vừa vật tay với Carol, vừa cười hì hì:

- Lúc đang học trung học phổ thông, mình đọc cuốn Trái tim thiếu nữ bị coi là truyện vàng, cuốn truyện chép tay từ thời bố mẹ mình, nhưng mình được xem bản đánh máy. Cũng ở bên bờ hồ thế này, cô gái trong truyện bị anh kia sờ cho đến... Hồi học trung học việc mà mình muốn làm là sờ mó bạn như thế này, sờ cho đến khi bạn vốn kiêu ngạo phải cầu xin mình làm tình mới thôi. Mình nhiều lần tưởng tượng, mỗi lần tưởng tượng ham muốn của mình lên cao trào. Bạn không biết mình lúc ấy có những suy nghĩ bẩn thỉu như thế đâu nhì? Thật ra bọn con trai trung học đều có lịch sử thủ dâm đi tình, có điều cánh con gái các bạn không biết thôi.

- Hôm nay Phong uống nhiều rồi. - Carol gằn giọng. - Mình không ngờ Phong lại là con người như thế!

- Đừng làm thế. - Phong vẫn tiếp tục mục đích chưa đạt, không biết xấu hổ. - Mình chỉ muốn phục vụ bạn, muốn thực hiện mộng tưởng thôi còn là một cậu thiếu niên. Mình rất thích bạn, coi bạn là nữ hoàng. Bây giờ bạn vừa là nữ hoàng vừa là nữ nhân của mình, mình dùng cách phục vụ con gái để phục vụ nữ hoàng, nữ hoàng có cần phải sĩ diện không?

Carol cố sức đẩy Phong ra:

- Nếu Phong thích mình thì hãy tôn trọng mình, mình bảo không thích là không thích. Phong đừng cố tình.

Phong từ từ buông tay, hình như rất khó hiểu, hỏi:

- Mình có tình chuyện gì? Mình chỉ muốn làm cho bạn khoái, bạn nghĩ mình có ý đồ gì chẳng? Ý đồ gì mình cũng có, không tin bạn cứ kiểm tra. Mình rất thích cái con gái ngây thơ trong sáng của bạn, đúng vậy. - Phong tỏ ra thành khẩn. - Trông thấy bạn mình nhớ cũng có thời mình là thằng con trai trong sáng, không hiểu tại sao mấy năm gần đây mình trở nên như thế này. Có thể chơi thêm vài năm, chơi cho đến lúc không còn hứng thú đối với con gái, đến lúc ấy mình sẽ chết.

- Phong không thể như thế, mà phải... - Carol định khuyên Phong, nhưng không biết khuyên Phong phải như thế nào.

- Nếu hồi ấy mình thi được vào đại học B. - Phong có phần hiểu ra. - Mình sẽ học cùng trường với bạn, mình sẽ chăm học, bây giờ rất có thể học nghiên cứu sinh như bạn. Nếu như vậy mình sẽ là người tốt, được theo đuổi bạn, trở thành bạn trai của bạn, yêu bạn suốt đời, suốt đời chỉ một mình bạn. Đáng tiếc, hồi ấy mình học hành sa sút quá...

Carol nghĩ lại nguyên nhân khiến cho sức học của Phong bị sút kém, nói như nhận lỗi:

- Là mình hồi ấy quá nóng nảy, nghe cô giáo chủ nhiệm nói mình đi theo con đường của bố, một lúc chơi trò tình cảm với mấy bạn trai, vậy là mình cắt đứt tất cả.

- Không, là do mình không có nghị lực và dũng khí, ai cũng đều có thể thất tình, nhưng không phải ai cũng cam chịu thụt lùi.

Thấy Phong tỏ ra tiếc nuối và tự trách mình, Carol bất giác thương xót, chột ôm lấy Phong:

- Có thể bây giờ vẫn chưa muộn. Có thể...

Phong như đứa trẻ, vui đầu vào lòng Carol, hồi lâu mới nói:

- Không kịp nữa rồi, dù có cố gắng đến mấy thì cũng không thể bằng bạn, chúng ta đã đi hai con đường khác nhau, mình không thể bỏ cuộc sống hiện tại để đi theo cuộc sống của bạn. Mà mình cũng không mong bạn từ bỏ cuộc sống hiện tại để đến với mình...

Carol không biết nói gì với Phong, chỉ thăm cảm giận ông ấy, cảm thấy vì ông ấy mà cô đánh mất Phong, cũng đánh mất luôn một mối tình thật sự rung động với Phong.

Phong nhìn Carol, nói:

- Vừa rồi thấy bạn trong khách sạn, mình phát hiện lâu lắm rồi mới có lại sự rung động từ xa xưa, sự rung động chỉ có thể từ thị giác và ý niệm, đó là cái đã mất từ lâu, từ lâu lắm rồi. Có thể mỗi người con trai, lúc vừa bắt đầu, chỉ dựa vào thị giác, thính giác và ý niệm mới có nỗi sự rung động đó, sau đấy phải dựa vào xúc giác, sau nữa phải dựa vào sự kích thích mạnh mẽ, hoặc... viagra, cái hại của chơi bởi quá độ, chưa già đã yếu, người chưa già trái tim đã yếu, trái tim yếu coi như không còn hứng thú.

- Vào trong xe của mình nhé. - Phong nói rồi kéo Carol đến nơi đỗ xe.

35. Chương 35

CAROL CẢM THẤY NGUY HIỂM, lý trí mách bảo cô nên bỏ chạy, nhưng Carol như đã say, mơ hồ theo Phong đến bên ô tô. Phong kéo ghế lùi về phía sau, ngồi lên, ra hiệu cho Carol ngồi vào giữa hai chân mình rồi từ phía sau ôm ngang người cô, nói:

- Đừng sợ, mình chỉ muốn để bạn nghe một bài hát thôi. Bài hát của Lưu Đức Hoa, cũng cũ lắm rồi, tiếng Trung Quốc của Lưu Đức Hoa cũng không chuẩn, nhưng mình rất thích ca từ, giống như cuộc sống của chúng ta, cho nên mình nghe cả trăm lần không biết chán.

Kiểm tìm và kiểm tìm

Biến mất trong lặng im
Không tìm thấy trong ký ức
Không tìm thấy sự thật nơi ký ức
Một đời một kiếp đã qua
Em đã mất đi tất cả
Đau thương và giận hờn anh đã mất em
Không dễ gì chia xa
Có thể không còn tương thân tương ái
Đau thương và giận hờn anh mất em
Duyên cạm tình sâu không như ý
Em và anh cùng yêu thương
Xin chờ kiếp sau
ta viết lại câu chuyện tình.
Đời đời kiếp kiếp
Trong giấc mơ vô cùng vô tận.
Tình cờ lật giở trang nhật ký
Gặp lại câu chuyện xưa
Từng đoạn từng câu nhắc lại
Chẳng còn ý nghĩa
Đau khổ và giận hờn anh mất em
Không dễ gì chia xa
Có thể không còn yêu thương
Đau khổ và giận hờn anh mất em
Duyên cạm tình sâu không như ý
Em và anh cùng thương yêu
Xin chờ kiếp sau
ta viết lại câu chuyện tình.

Phong mở đi mở lại mấy lần bài hát và hát theo, đổi câu “em đã mất đi tất cả” thành câu “anh đã mất đi tất cả” rồi áp mặt vào lưng Carol, im lặng rất lâu. Carol thấy lưng nóng ẩm, không biết có phải Phong đang khóc.

- Chúng ta ra bờ hồ nhé, ngồi trong xe bức bối quá. - Phong nói, lại đưa Carol ra bờ hồ.

- Bạn có buồn ngủ không? - Phong hỏi. - Nếu buồn ngủ mình sẽ ôm để bạn ngủ một lúc. Mình không muốn về khách sạn, muốn ngồi với bạn một đêm. Cuộc đời này sẽ không còn cơ hội ngồi với nhau như thế này nữa đâu.

- Tại sao không? Phong biết trường của mình rồi, sau này đến đây tìm mình.

Phong cười, nói:

- Mình cũng muốn vậy, nhưng... Nếu bạn biết mình xấu xa đến mức nào bạn sẽ không nói như vậy.

Đêm hôm ấy hai người ngồi ôm nhau bên hồ. Phong kể chuyện của mình, nhưng có thể nhận thấy Phong không nói ra những chuyện nghe phải nhức tai. Phong cũng bắt Carol kể lại chuyện thời sinh viên trong trường đại học B, kể thật chi tiết. Carol nói đến bất cứ một toà nhà nào, một hồ nước nào trong khuôn viên nhà trường Phong đều biết, thỉnh thoảng lại ngắt lời Carol:

- Có phải toà nhà màu đỏ ở phía tây hồ không?

- Có phải vườn hoa ở khoa Hoá không?

- Tại sao Phong thông thạo trường B như vậy? - Cô hiểu kỳ hỏi, ngờ rằng mấy năm nay Phong cũng học ở đại học B.

Phong cười:

- Vì đại học B là giấc mơ của mình. Kiếp sau mình sẽ học ở đây, bạn cũng học ở đại học B nhé, nghe thấy không? Nhưng nếu bạn muốn học trường khác cũng được, bạn phải báo cho mình biết sớm, kẻo rồi bỏ lỡ.

Nghe Carol nói sắp ra nước ngoài, Phong thở dài:

- Vậy là càng ngày càng xa, linh hồn có cần visa không nhỉ?

Phong nói đến kiếp sau, nói đến linh hồn, Carol thoáng sợ hãi, không biết Phong có ý nghĩ gì. Phong ôm Carol vào lòng như ôm một đứa trẻ.

- Ngày mai bạn có phải đi làm không? Bạn ngủ đi một lúc, mình không xâm phạm bạn đâu.

Carol cười, không nói gì.

- Mình rất muốn hôn bạn. - Phong đưa đầu ngón tay sơ qua làn môi Carol, nói. - Chưa bao giờ mình hôn môi một cô gái nào, mình chưa hôn ai, mình làm tình với bọn họ, nhưng chưa bao giờ hôn, cho nên làn môi mình vẫn sạch, đây là nơi sạch sẽ duy nhất trên người mình, có thể tự sâu đáy lòng để phần bạn vị trí ấy, biết sẽ có ngày...

Phong nói, rồi hôn lên môi Carol, lưỡi nhẹ mở làn môi và hàm răng Carol, lùa vào tận trong miệng, say sưa, nồng cháy... Carol có cảm giác chóng mặt, không biết phải làm như thế nào, cứ để Phong hôn, có cảm giác như Phong hút hết nội tạng và linh hồn mình.

Một sự kích động như chưa từng có, Carol rất muốn Phong hành động thêm. Carol chợt nhớ vừa nãy Phong nói đến giấc mơ thời niên thiếu, muốn để Carol cầu xin Phong làm tình, vậy là Carol nắm lấy thời cơ, thở gấp, nói:

- Nếu Phong muốn, chúng ta về xe...

Phong mỉm cười:

- Cám ơn bạn, bạn đã làm tròn giấc mơ thời niên thiếu của mình rồi, cuối cùng bạn đã tự nói ra điều ấy, nhưng mà... - Phong lắc đầu. - Thế này là đủ lắm rồi. Con người mình bản thủ lắm, hãy để cho thế giới này còn lại một cô gái không dính bẩn, để lại cho bạn chút ký ức trong sáng, cũng là để lại ký ức trong sáng cho mình. - Rồi Phong khẽ hát. - Duyên cạm tình sâu không như ý, em và anh cùng yêu thương, xin chờ kiếp sau ta viết lại câu chuyện tình...

Từ đấy Carol không còn gặp Phong. Phong không để lại số điện thoại, cũng không liên hệ. Phong biết trường của Carol, nếu muốn tìm Phong sẽ tìm được. Carol không biết Phong ở đâu, thậm chí không biết Phong còn sống nữa không. Carol tin rằng hôm ấy Phong đến khách sạn là để từ biệt mình.

Trái tim Carol vẫn còn trẻ, cuộc sống vẫn còn bận rộn, không thể chỉ lo lắng cho Phong, nhưng có lúc nhớ đến Phong, tận sâu đáy lòng cảm thấy ân hận, có cảm giác không đủ sức chống lại số phận. Carol rất muốn giúp Phong thoát khỏi cuộc sống kia, nhưng Phong trở nên quá xa lạ rồi, Phong kể lại cuộc sống mấy năm qua khiến Carol có cảm giác sợ hãi và ghê tởm.

Có lúc Carol sợ Phong bị AIDS, nghe nói hôn cũng có thể lây nhiễm. Tuy Carol thấy nghi ngờ Phong như thế là không tốt, nhưng cô vẫn đi xét nghiệm, thấy không làm sao mới thật yên tâm. Carol rất lo cho Phong, sống như Phong tuy không nhiễm AIDS nhưng cũng chẳng sống được bao lâu.

Carol biết, hiện tại Trung Quốc có nhiều thanh niên sống như Phong, hơn nữa lại rất tự hào với cuộc sống vừa buôn bán bất hợp pháp, vừa buông thả, muốn chơi bao nhiêu gái thì cứ mặc sức chơi, khoác lác mình đã lên được cấp nào, tự hào đã chơi được bao nhiêu cô gái.

Carol viết lại câu chuyện ấy, qua Lời thì thầm gửi cho Sở Thiên, mong nhà văn viết lại câu chuyện về Phong, để nhiều người biết, nhắc nhở mọi người đừng hại mình, hại người. Không biết tại sao trước nhà văn Sở Thiên, cô không cảm thấy xấu hổ với những suy nghĩ và tình cảm sâu kín của mình, cô cảm thấy Sở Thiên hiểu mình, kiên trì lắng nghe, giải đáp đầy thiện chí, giống như một người cha, người anh, giống như người thầy, người bạn tốt.

Carol cũng viết chút ít về câu chuyện của ông ấy, vì cô nghĩ sở dĩ Phong như ngày hôm nay cũng là bởi ông ấy gây nên, nếu không có chuyện trăng hoa của ông ấy sẽ không có chuyện cô giáo chủ nhiệm lớp nhắc nhở. Nếu cô giáo chủ nhiệm không nhắc nhở, Carol sẽ không đoạn tuyệt với Phong, thành tích học tập của Phong cũng sẽ không sút kém, Phong sẽ thi được vào trường đại học tốt hơn, trở thành người tốt. Cô nói với nhà văn Sở Thiên, chuyện của Phong là gánh nặng trong lòng, mỗi lần nhớ đến Phong lại cảm thấy chính mình đã gián tiếp hại Phong.

Một hôm sau, Carol nhận được thư trả lời của Sở Thiên.

Vô cùng xúc động bởi câu chuyện của bạn và Phong. Bạn viết rất hay, câu chuyện thật cảm động, tôi không thể viết gì hơn, bởi đó là trải nghiệm của chính bạn. Bạn có thể đổi tên nhân vật, đăng câu chuyện lên mạng. Nhất định sẽ có nhiều người đọc và từ đó rút ra những bài học cho chính mình. Nếu có thể liên hệ được với Phong, nên hỏi ý kiến của anh ấy trước.

Bạn không phải tự trách mình nhiều, tình huống lúc ấy với những gì bạn làm có thể nói đó là quyết định đúng đắn. Cho dù cô giáo chủ nhiệm không nói những điều đó, thời kỳ trung học phổ thông vẫn cần thiết lấy học tập làm đầu. Nếu lúc đó hai bạn bắt đầu nói chuyện yêu đương, có thể không cứu được Phong mà bạn cũng sẽ bị cuốn vào sự việc. Không cần thiết phải ân hận vì chuyện đó, ân hận cũng không thay đổi được gì, chỉ tạo nên gánh nặng tinh thần cho bạn, nếu đến mức độ không rút chân ra nổi sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, rất có thể nguy hiểm đến sinh mạng.

Phong nói đúng, ai cũng có thể thất tình, nhưng không phải ai cũng tụt lại phía sau, mọi người phải tự chịu trách nhiệm với bản thân. Đứng trước những mất mát của người khác, sự bất công của xã hội, sự tấn công vào số phận, chúng ta không nên huỷ hoại cuộc sống của bản thân mình để trả thù, phản kích. Tự mình tụt lại phía sau không giải quyết được vấn đề, cũng không thể trả thù được số phận hoặc đưa người chịu đau khổ về với chúng ta. Có thể, sự trả thù tốt nhất là sống thật tốt, sống tốt hơn.

Hãy nhớ lại một câu chuyện cười: Ông nội đánh mắng cháu; con của ông nội, tức là cha của đứa cháu trông thấy, không biết phải trừng phạt cha mình như thế nào, vậy là đành tự đánh vào đầu mình, rất giận dữ nói: “ông đánh con tôi, tôi đánh con ông”.

Có thể nhiều lúc chúng ta giống như đứa con tự đánh vào đầu mình.

Carol đọc thư của Sở Thiên, nhất là câu chuyện vui kia chợt bật cười, cô thấy Sở Thiên nói rất đúng, tự tụt hậu không thể đền đáp được người làm tổn thương mình, chỉ có thể làm hại chính mình. Ân hận không thể bù đắp, chỉ có thể làm tăng thêm gánh nặng tư tưởng cho chính mình.

Carol nhớ lại câu nói tình cảm của Sở Thiên: Bất cứ một tình cảm nào, một khi đến độ không thể rút chân ra nổi đều dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, rất có thể nguy hiểm đến sinh mạng.

Cậu nói như hồi chuông cảnh tỉnh vang bên tai. Cô nghĩ, tình cảm của mình đối với Jason đã đến độ không thể rút ra nổi, mình phải tìm cách rút ra, nếu không, sẽ tự huỷ diệt chính mình. Nhưng khi nghĩ như vậy, Carol phát hiện mình không còn quyến luyến Jason nữa rồi. Cô dành nhiều thời gian để lên mạng đọc truyện. Người này không có chuyện, viết Lời thì thầm, cùng Khiết Tâm thảo luận về Sở Thiên và truyện của tác giả.

Carol cảnh giác suy nghĩ, phải chăng mình đã mê Sở Thiên? Đọc này chưa giải lại thêm một độc khác chăng?

Trong thời gian này Carol cơ hồ không gặp Jason, chỉ hai lần gặp anh ở thư viện khoa học tự nhiên. Vì

hàng ngày muốn đọc truyện của Sở Thiên, ngồi vào sofa, Khiết Tâm thì vẫn chiếm cái máy tính kia, cố phải sang thư viện khoa học tự nhiên, ở đây cũng có một máy tính có chữ Trung Quốc. Carol tình cờ phát hiện, từ đây cô đều đến ngồi ở cái máy tính ấy. Có lúc đã có người ngồi, nếu là nam giới, cô nở nụ cười đề nghị anh đổi sang máy khác, nói chung đều thành công. Nếu là nữ, tình hình có phần khó khăn hơn, cô kia sẽ không nhận cái cười của cô. Carol đành khấn khoản cầu xin đổi sang máy khác, nói chung họ đều đổi, cũng có người nhìn cô tưởng cô như người bị thần kinh.

Một buổi sáng cô đến thì thấy đã có người chiếm cái máy tính ấy rồi, cô định đến nở nụ cười thì phát hiện đây là Jason. Carol ngượng, vờ nở nụ cười, bối rối, đứng ngượng ra.

Jason nói với cô:

- Cô đến sớm thế? - Thấy Carol không đi mà cũng không nói gì, cứ sững sờ nhìn anh, anh cười, hỏi - Thế nào? Gặp ma à?

- À, em... định bảo anh đổi sang máy khác, nhưng...

- Cô định ngồi máy này à? Được thôi, anh sẽ thoát ra. - Nói xong anh đứng dậy, nhường chỗ cho Carol.

Carol rất cảm kích, cười với anh, ngồi vào vị trí của anh vừa nhường, mở ngay chuyện Người này không có chuyện, trước khi đọc còn nhìn theo bóng Jason đã đi xa, không biết tại sao cảm thấy xấu hổ, tưởng như lên người yêu đi gặp bạn trai.

36. Chương 36

LẦN THỨ HAI cũng gặp Jason tại thư viện khoa học tự nhiên. Sáng hôm ấy sắp đến giờ Sở Thiên đăng truyện lên mạng Carol mới được rảnh rỗi, cô chạy như bay đến thư viện, giành cái máy có phần mềm chữ Trung Quốc, gần đến nơi thì thấy Jason ngồi bên cái bàn cạnh cửa sổ, đang dùng laptop của mình.

Cô biết thư viện có mạng không dây, sinh viên có thể đem máy tính cá nhân đến truy cập. Nhưng máy tính của Carol tương đối nặng, hơn nữa hình như thẻ mạng không dây của cô đang có vấn đề, nếu cố dùng bị đứt mạng thì phiền phức, cho nên cô ít khi đem theo nó.

Carol đến bên anh, lên tiếng chào:

- Morning.

Hình như anh đang chú ý làm việc gì đó, chợt nghe thấy tiếng Carol, anh giật mình, nhưng lập tức trấn tĩnh, cười hỏi cô:

- Thế nào, định đến chiếm máy tính kia à? - Nói xong, anh nhìn về phía máy tính. - Đã có người nhanh chân chiếm mất rồi. Đừng đuổi người ta nữa, cô chờ một lúc, anh để máy tính của anh cho cô dùng. Anh ra ngoài hút thuốc.

Carol rất phấn khởi gật đầu, đứng bên cạnh chờ anh. Anh nhanh chóng đứng dậy, nhường chỗ, nói:

- Có thể dung guest để đăng nhập, không cần mật khẩu.

Carol vội vào mạng, tìm được đường link, đến chuyên mục Làng tiểu thuyết.

Người này không có chuyện đã đi được quá nửa, Sở Thiên đang viết về một chuyện tình. Tuy tác giả nói mình là người “mù yêu”, “mù tình”, mời người khác viết giúp đoạn này, nhưng đến khi tác giả viết lại rất xúc động. Một cư dân mạng bình luận: “Ngữ điệu bình thường, nhưng đọc say sưa, không dứt ra nổi”.

Đó là đặc điểm truyện của Sở Thiên, tác giả kể rất bình thường, nhưng từng nhân vật đều rất nổi bật, sống động.

Chuyện tình giữa Liễu Thanh và một anh chàng đẹp trai ở sát nhà, tên là Tần Minh. Tuy tác giả không miêu tả về bề ngoài của Tần Minh, nhưng thông qua cái nhìn của Liễu Thanh, Carol có thể hình dung anh nào cao lớn, đẹp trai, biết chơi violon những bản nhạc buồn, hết sức dịu dàng, tinh tế, hiểu lòng người, và giàu tình cảm. Đẹp trai, tình cảm, hiền lành đó là hình tượng chàng công tử bạch mã lý tưởng của Carol, cho nên cô rất thích chuyện tình này, mỗi tập như vậy cô đọc vài ba lượt, có lúc đọc lại phần trước đó.

Đọc Tần Minh nhưng trước mắt Carol hiện lên hình ảnh Lộ Vĩ, râu vừa cạo nhưng dưới cằm còn xanh, phong độ ngời ngời, rất hiểu lòng người. Sở Thiên đã nói, câu chuyện tình này về cơ bản là thật, chuyện xảy ra từ mười năm trước, một học sinh của Liễu Thanh đã viết chuyện này và đã đăng trên một tạp chí trong nước. Tần Minh lớn hơn Liễu Thanh một giáp, theo đó, lúc xảy ra chuyện này Tần Minh ba mươi tuổi, đến bây giờ anh có thể gần năm mươi, tầm tuổi Lộ Vĩ. Carol nghĩ, Tình Thu có thể là nguyên mẫu của Liễu Thanh và Lộ Vĩ là Tần Minh, nhưng cô thấy Jason không giống với Trịnh Bình. Carol biết, phỏng đoán như vậy thật buồn cười, nhưng lại rất say mê các nhân vật, cho nên không tránh khỏi đối chiếu với những người chung quanh hoặc đặt mình vào những vị trí đó.

Carol rất thích đọc hai loại chuyện, loại thứ nhất gồm những người và việc mà cô chưa thấy, chưa nghe, chưa trải qua bao giờ, cô thích những cảm giác mới lạ, có thể tăng thêm tri thức và kiến thức; một loại nữa là những chuyện cô đã trải qua, ác liệt, cách nhìn nhận và cảm giác giống với mình, cảm thấy thân thiết, thì ra ở đời còn có nhiều người có cảm nhận và tâm trạng giống với mình. Cảm giác mới lạ và giống với mình đó là hai động lực để Carol đọc truyện.

Cô đọc Người này không có chuyện là vì có cảm giác giống với mình, nhiều tâm tư và trải nghiệm của Liễu Thanh giống với tâm tư và trải nghiệm của cô. Chỉ hướng và nỗi đau trong tình yêu, thích những người đẹp trai, cởi mở, dịu dàng, tình cảm, đó là những điểm giống nhau giữa Carol và Liễu Thanh. Cho nên những vui buồn của Liễu Thanh cô đều cảm thông, tình yêu của Liễu Thanh và Tần Minh giống như tình yêu giữa Carol và Jason, điểm khác nhau đó là Liễu Thanh đã có chồng, Tần Minh thì chưa vợ. Nỗi đau đối với những sự việc có thể thấy nhưng không thể giống như điều Sở Thiên hỏi cô rồi viết ra thật tỉ mỉ.

Đoạn hôm nay tác giả viết về việc Tần Minh dọn đi khỏi căn hộ kế bên nhà Liễu Thanh, trước khi đi anh tặng Liễu Thanh cây bút và cuộc băng ghi âm để đáp lại cái chần và vỏ gối Liễu Thanh tặng anh. Trên băng ghi âm có bài hát Người con gái của biển cả do anh sáng tác và hát. Sau khi anh đi, Liễu Thanh thấy trên cán bút có khắc hai chữ “tuỳ duyên”. Nghe bài hát Người con gái của biển cả Liễu Thanh biết anh đã kín đáo nói với cô, giữa hai người không có duyên phận, cho nên bảo với Liễu Thanh hãy theo với duyên phận, không nên gượng ép. Liễu Thanh rất buồn, nhưng không trách gì Tần Minh, biết rằng mình đã có chồng, anh không thể yêu.

Tiếp đó là một đoạn văn rất đẹp, Carol đọc, trào nước mắt: “Nàng nghe bài hát Người con gái của biển cả cảm giác của mình đang nhẹ bay lên, bay qua cửa sổ, qua khuôn viên nhà trường, đám ánh trăng, bay đến nhà chàng, nhẹ nhàng đậu bên cửa sổ phòng chàng, qua lớp kính, nàng thấy chàng đang ngủ. Chàng đang ngủ yên, một cánh tay để ra ngoài, tưởng như đợi chờ người con gái thân yêu đến gối lên đây. Nàng biết mình không thể làm người con gái gối lên cánh tay chàng, chỉ còn biết lặng lẽ canh bên cửa sổ phòng chàng, không lời lẽ, không động tác, thậm chí không cả nước mắt, cứ lặng lẽ ngắm nhìn chàng ngủ, cho đến khi ánh trăng trong trẻo dần tan và ánh sáng ban mai dần xuất hiện...”.

Carol nhớ lại mình cũng có nhiều đêm giống như Liễu Thanh, theo dõi cánh ảo tưởng bay đến với Jason, đứng bên cửa sổ phòng anh, ngắm anh ngủ, tưởng như Sở Thiên viết về mình. Cô không cảm nổi nước mắt, rút dây máy tính, ôm máy chạy sang phòng đọc cá nhân.

Đó là những phòng nhỏ chừng bốn thước vuông, dành cho những sinh viên cần yên tĩnh đọc sách, chỉ có một cái bàn và một cái ghế, đủ cho một người sử dụng. Carol vào một phòng, đóng cửa, lại đọc tiếp truyện, cảm nhận tâm tình Liễu Thanh lúc bấy giờ. Người thân yêu đã dọn đi, tình yêu cũng trở thành bong bóng. Nỗi đau khôn cùng!

Cô cảm thấy Sở Thiên đang ở đâu đó lặng lẽ quan sát cô nên mới có thể viết ra tất cả những gì thật chi tiết đến như vậy. Có thể chăng, Sở Thiên là thiên sứ bay trên trời cao kia, trông thấy nỗi đau tình yêu của cô để rồi viết ra, khiến cô hiểu rằng trên đời này có người hiểu được tâm tình mình như vậy đây.

Carol biết, có thể giải thích Sở Thiên viết ra những điều mà tác giả biết về một cô gái nào đó, giống như

bản thân cô, yêu say đắm một người mà biết rằng mình không thể đến được, giống như Người con gái của biển cả ôm ấp một tình yêu không thể thổ lộ, lặng lẽ, lặng lẽ yêu một người biết rằng sẽ đi lấy người khác, biến cô ta thành bọt bong bóng không bao giờ phục sinh. Thật ra từ xưa đến nay, cổ kim đông tây, có biết bao nhiêu người con gái si tình phải chịu đựng đau khổ như thế này rồi.

Carol vừa đọc truyện vừa chảy nước mắt, không chú ý Jason đến lúc nào, anh đứng ở cửa, nhìn cô qua lớp kính. Một lúc sau anh gõ cửa, hé mở, đưa cho cô một tệp khăn giấy.

Carol rất ngượng, mời anh vào. Anh tỏ ra quan tâm, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Carol lấy khăn giấy anh đưa lau nước mắt, cười tự trào:

- Không sao, đọc truyện quá say mê.

- Đọc sách đến nỗi phải khóc, lo buồn thay cổ nhân à? Truyện gì mà làm cô buồn đến thế?

Carol chỉ vào máy tính, nói:

- Truyện Người này không có chuyện, nhưng anh đừng tin không có chuyện, thật ra là có rất nhiều chuyện, nhất là đoạn viết về tình yêu, xem ra rất nhiều cư dân mạng yêu nhân vật Tần Minh trong truyện, sự thật là yêu tác giả Sở Thiên, viết về con người Tần Minh còn hơn cả Tần Minh.

Jason nhìn Carol với vẻ đồng cảm, lo lắng nói:

- Cô không nghe nói à, truyện là bịa như thật đó sao? Cô đọc truyện của người ta mà buồn, vậy chuyện của mình thì thế nào?

- Chỉ vì liên hệ đến bản thân mới buồn như vậy. - Carol nhìn Jason cảm thấy anh không hiểu cô đang nói ai, nói như trách móc. - Đáng tiếc, nam nhân vật lại không biết tình cảm của nữ nhân vật. Cánh con trai các anh thật ngốc nghếch, con gái chảy nước mắt vì các anh, vậy mà các anh không hay biết gì.

- Ôi, vợ đùa cả năm. Trách làm gì những người như Tần Minh làm liên lụy đến cánh con trai. Cô nói xem nào, cô định xử phạt Tần Minh thế nào anh sẽ giúp cô.

Carol cười to, tỏ ra không bằng lòng:

- Vừa rồi anh nói, truyện là bịa, Tần Minh là nhân vật trong truyện, anh làm sao trừng phạt được? Anh lôi nhân vật từ trong truyện ra đánh một trận à? - Carol nghĩ, có thể anh không đọc truyện này, nếu không anh sẽ không nghĩ đến xử phạt một nhân vật tốt như Tần Minh. Carol hỏi. - Anh đã đọc truyện này chưa?

- Anh đã qua cái tuổi đọc truyện tình rồi.

Carol cười châm biếm:

- Có thể con trai bọn anh không có tuổi đọc truyện tình, các anh chỉ đọc truyện võ hiệp, chỉ quan tâm đến những gì xa tít tận cổ xưa, những gì gần ngay trước mắt thì không xem, không thấy.

- Chuyện xa tận chân trời chẳng liên quan gì đến bọn anh, chỉ quan tâm một chút, ồn ào một lúc, nói chung cũng chẳng ảnh hưởng gì. Những chuyện ngay trước mắt, nếu biết không làm được gì thì cũng chỉ nhìn mà không thấy. Hôm nay cô không phải lên lớp à?

Carol nhìn đồng hồ:

- Ôi thôi, muộn giờ rồi. Cảm ơn cái máy tính của anh, em lên lớp đây. Xin lỗi, phải để anh tìm.

Giờ học hôm ấy Carol vẫn nghĩ đến câu chuyện. Nửa phần đầu của Người này không có chuyện sắp hết, Sở Thiên bảo viết xong phần đầu sẽ nghỉ hai tháng để đi “đốn củi”, sau đấy sẽ viết tiếp phần hai. Nghe tin ấy Carol rất buồn, giống như nghe tin Jason học kỳ sau không dạy tiếp nữa, cứ bàng hoàng ngẩn ngơ, không biết những ngày không có Người này không có chuyện sẽ sống thế nào?

Cô gửi cho tác giả Sở Thiên qua kênh Lời thì thầm, hỏi trong hai tháng đó có còn Lời thì thầm nữa không. Tác giả bảo vẫn có thể, cô mới yên tâm. Vì ít nhất thông qua Lời thì thầm cô biết tác giả đang ở đâu, không đến nỗi như điều đứt dây bay mất hai tháng, không biết có còn bay trở lại nữa không.

Carol nhớ, trên mạng cô được biết Sở Thiên chưa có vợ, sinh vào những năm bảy mươi, vậy anh ta nhiều lắm cũng chỉ ba mươi lăm tuổi, trẻ hơn Jason. Cô cảm thấy con người Sở Thiên tinh tế hơn Jason, vì rất hiểu tâm lý con gái, không cần phải nhắc nhở cũng có thể biết tâm tư con gái, thuộc loại người có thần giao cách cảm.

Về mặt này Jason kém hơn, sự dịu dàng và quan tâm của anh chỉ thể hiện ở bề mặt, chỉ ở nhu cầu trong cuộc sống thực tế, không phải ở nhu cầu tinh thần, tình cảm. Cần giúp đỡ, anh sẵn sàng giúp đỡ, không có cảm nhận người khác lưu luyến và yêu mến, có thể anh không chú ý người được giúp đỡ là người có máu có thịt, có tình cảm, có tính cách.

Carol cảm thấy cần chú ý đến Sở Thiên, vì Sở Thiên không như Jason là người đã có vợ có con, ít nhất yêu Sở Thiên không có cảm giác tội lỗi, hơn nữa Sở Thiên quan tâm đến tâm hồn và tinh thần mọi người, rất có thể làm bạn tâm giao. Có điều không biết Sở Thiên có đẹp trai không, trên mạng anh ta bảo mình “trông rất thường”. Có người hỏi xin ảnh anh qua mạng, anh ta trả lời: “Tôi chỉ có mấy tấm ảnh trông thường hơn cả thường, hãy cố gắng!”, khiến cô bật cười.

Nhưng cô không tin Sở Thiên “trông rất thường”, vì người ta vẫn nói văn là người, một người viết ra những câu chữ đẹp, xúc động lòng người, tuyệt đối không thể xấu như ma mút được. Nếu Sở Thiên đẹp trai như Jason thì thật tuyệt vời.

Carol lại nghĩ, tốt nhất Sở Thiên đừng đẹp trai như vậy, tài năng và trí tuệ như Sở Thiên cộng thêm cái đẹp trai, dịu dàng của Jason thì mình sống sao nổi?

37. Chương 37

MỘT BUỔI TỐI, Carol đang làm bài tập, bỗng có tiếng chuông cửa. Cô bực mình, nghĩ ai đến vào lúc này nhỉ, sáng mai đã phải nộp bài tập, bây giờ vẫn chưa làm xong.

Cô mở cửa thì thấy Sara và một cậu con trai người Mỹ. Sara giới thiệu, cậu bé kia tên là Nick, bạn của nó. Cả hai đứa đều xách một cái túi:

- Cô Carol, chúng cháu đang gây quỹ cho chuyến đi của ban nhạc. Cô xem có thể mua được thứ gì cho chúng cháu không? – Sara nói rồi để túi xuống, lấy ra một cái áo phông, hai tay nâng cái áo, ướm thử, rồi ướm vào người Carol. – Đẹp lắm!

Sara giải thích, Carol mới biết chúng đang đem bán những chiếc áo phông của nhà trường, mà cũng là bán sản phẩm của nhà sản xuất, để gây quỹ cho chuyến du lịch mùa xuân của ban nhạc nhà trường. Carol hỏi, thấy giá không rẻ, một thanh sôcôla những bảy đôla, một cái áo phông mười hai đôla, một cuốn sổ phiếu mua hàng những mười đôla.

Sara cố vận động Carol mua vài chiếc áo, bảo cô mặc rất đẹp. Carol cầm lên xem, thấy cái áo nào cũng in chữ “Bà mẹ tự hào”, “Ông bố tự hào”, “Con tôi được lên bảng danh dự của thầy hiệu trưởng”, vân vân.

Cô từ chối:

- Cô không mua, những cái áo này cô mặc thế nào?

Sara trở mặt, hỏi:

- Cô không biết mặc như thế nào à? Để cháu chỉ cho cô cách mặc.

Carol biết nó hiểu nhầm, vội giải thích:

- Không phải cô không biết cách mặc, mà là mặc không hợp. Cháu xem, trên áo in toàn những chữ bố mẹ thế nào thế nào, cô mặc còn ra sao nữa? Cô không phải bố mẹ của cháu nào, mặc người ta cười cho.

Sara nói:

- Ai cười cô? Không ai thèm quan tâm đến chữ in trên áo cả, Jason luôn mặc áo phông này, không ai cười nhạo, cháu tin như vậy.

- Nhưng Jason là bố cháu, bố cháu mặc được.

Sara tròn mắt, nhìn Carol:

- Cái gì? Chú Jason là bố cháu à? Cô có điên không đấy? – Rồi nó cười khúc khích, nói với Nick. – Cô ấy nghĩ chú Jason là bố tớ đấy! – Không chờ Carol định thần, Sara chỉ vào cô, nói tiếp: - Cô thật ngốc! Chú Jason mới hơn ba mươi tuổi, làm thế nào để chú ấy có con mười bốn tuổi như cháu được?

Nick đang suy nghĩ gì đó, nghe thấy thế bỗng nói:

- Tớ nghĩ chú ấy rất có thể đấy. Một người đàn ông có thể làm cho một người đàn bà có thai khi người ấy xuất tinh. Mà con trai tớ có thể xuất tinh từ năm mười tuổi. Ít nhất là đối với tớ, tớ xuất tinh lần đầu lúc mười tuổi. Vậy là nếu chú Jason có vợ từ năm mười tuổi thì chú ấy có thể có con cách đây hai mươi năm rồi.

Carol nghĩ bụng, trẻ con nước Mỹ hiểu biết về tình dục khá phong phú, hơn nữa chúng còn dám nói ra miệng. Cô không cần biết chúng bắt đầu xuất tinh từ lúc nào, chỉ nghĩ đến chuyện Sara không phải là con Jason.

- Thế bố cháu là ai? – Carol hỏi, cảm thấy có phần đường đột, nhưng cũng đoán được Sara chưa nghe ra, liền đổi câu hỏi. – Bố cháu ở đâu?

Sara bảo ở thành phố G, bang F.

- Chú Jason đã có vợ chưa? – Carol vội hỏi tiếp.

- Cháu nghĩ là chưa.

- Bạn gái của chú ấy ở đâu?

- Cháu không nghĩ là chú ấy có bạn gái. – Sara rất đặc ý nói. – Cô biết vì sao không? Chú ấy đang chờ cháu lớn lên đấy.

Nói xong, nó trở về với việc chính:

- Cô có muốn mua gì không? Mọi thứ đều rất tốt và hợp với cô cháu mình.

Carol cảm thấy vui sướng, người như bay lên, vội nói:

- Cho cô mua, tất nhiên mua của cháu.

Cô mua hai cái áo phông trên đó in chữ “Ông bố tự hào”, một chiếc khác in chữ “Con tôi được lên bảng danh dự của thầy Hiệu trưởng”. Cô không biết mua những chiếc áo này để làm gì, không thể mặc nổi, vì nó rộng thùng thình.

Sara còn bảo cô mua sôcôla. Chợt nhớ ra điều gì, cô kéo Sara sang phòng Siêu, đựng Siêu đây, bảo anh mua hàng.

- Bọn chúng bán hàng để gây quỹ, anh mua cho chúng vài thứ.

Siêu nhìn hàng lắc đầu, do dự:

- Mua gì nhỉ? Mình không cần áo, không thích ăn sôcôla, cũng không dùng đến phiếu mua hàng. – Siêu nhìn Carol, thấy cô tỏ ra bức xúc, liền đổi ý. – Đúng đúng, mình mua vài hộp kẹo sôcôla, coi như để tặng bạn. – Nói xong, anh trả tiền rồi đưa tặng Carol hộp sôcôla.

Carol cầm hộp kẹo, mở ra, lấy vài cái đưa mời mọi người.

Chia kẹo xong, Carol như vẫn do dự, cảm thấy chút quà ấy chưa thể bày tỏ sự cảm kích của mình đối với tin tức Sara mang đến, thế là cô càng phần khởi hơn:

- Cô đưa các cháu đến nhà mấy người bạn của cô, bảo họ mua, chắc hẳn họ sẽ mua của các cháu.

Carol đưa Sara và Nick đến chỗ mấy người bạn học ở gần đấy, như vừa dỗ dành, vừa ép buộc các bạn mua sôcôla, có mấy người mua phiếu mua hàng. Cô giúp Sara và Nick bán được tám món hàng, Sara và Nick vui lắm, bản thân cô cũng vui như được lên thiên đường, không nhớ hôm nay là chủ nhật, ngày mai còn có bài tập chưa làm xong.

Lúc Sara và Nick về đến phòng của cô thì đã muộn, cô không yên tâm để hai đứa đi bộ ra bến xe buýt của nhà trường, cô định đưa chúng ra đấy. Sara bảo khỏi cần, chỉ cho nó mượn điện thoại gọi cho Jason, bảo anh đến đón, vì Nick không ở trong ký túc xá nhà trường, phải đưa nó về tận nhà.

Sara nói đùa:

- Mẹ cháu lại “mù” rồi.

Nó gọi điện thoại, Jason báo sẽ đến ngay, chỉ mười phút, mọi người cứ ngồi đấy chờ.

Carol không biết có nên nói gì với anh không, bao lâu nay vẫn coi Sara là con gái của anh, lúc này phát hiện không những anh không phải là bố của Sara mà còn là người chưa có vợ, có thể chưa có cả người yêu. Carol cảm thấy vui quá, sợ lát nữa mình không tự kiềm chế nổi, chồm vào lòng anh.

Chỉ mấy phút mà Carol cảm thấy như chờ quá lâu, cái đồng hồ trên mặt bàn như dừng lại, cô không biết mình nhìn đồng hồ bao nhiêu lần mới nghe thấy tiếng xe vào cổng. Không chờ Jason bấm chuông, cô ra mở cửa, thấy anh liền nở nụ cười.

Hình như anh cũng chú ý đến vẻ khác thường của Carol, anh mỉm cười, hỏi:

- Có chuyện gì mà vui thế?

- Không có chuyện gì, em giúp mấy đứa bán được vài ba thứ.

- Vậy à? Vậy thì phải cảm ơn cô lắm. – Jason cũng rất vui. – Chúng không bắt cô phải mua đấy chứ? Sara phải bán được hàng, có lúc ăn vạ, không mua nó không cho ăn cơm, hoặc không mua nó không cho làm việc gì. – Anh vẫn nói chuyện Sara, nhưng bây giờ Carol nghe không phải là chuyện của bố mẹ nói về con cái, mà là chú đang nói những chuyện vui vui về các cháu.

- Không, chúng không bắt em mua mà em tự nguyện mua, mua những thứ cần dùng. – Carol như nhớ ra điều gì. – Em mua hai cái áo phông, nhưng rộng quá, để anh mặc nhé.

Anh cười:

- Vậy mà bảo không bắt cô mua, chẳng phải cô mua những thứ không dùng được đấy thôi? – Anh làm động tác gõ đầu Sara, nó không sợ, ngược lại chạy đến đấm anh. Anh né tránh, nói với Carol:

- Cô đưa hai cái áo cho anh xem, anh có thể mặc, cô không dùng, anh trả lại tiền cho cô. – Rồi anh cười với Sara. – Lần sau đừng bắt ai mua hàng của cháu nữa nhé.

Cả Sara và Carol cùng phân bua, một người bảo không bắt mua, một người bảo tự nguyện mua. Cuối cùng Jason đành bịt tai, cười nói:

- Thôi thôi, biết rồi, hai cô cháu đừng làm điếc tai tôi nữa.

Carol đưa hai cái áo cho Jason, nhưng kiên quyết không nhận tiền.

Sau một lúc kiên trì, thấy Carol không chịu nhận lại tiền, anh đành nói:

- Cũng được, anh sẽ mua thứ gì đó cho cô.

Jason và hai đứa trẻ ra về rồi Carol vẫn còn vui, rất muốn chạy đi gõ cửa từng nhà để thông báo tin vui. Cô sang phòng Siêu, phần khởi nói với anh:

- Anh biết không, Sara không phải con gái Jason.

Siêu hững hờ nhìn Carol, nhún vai:

- Sao cơ?

- Mà Jason cũng chưa có vợ.

- Ôi, xem mặt bạn kia, tưởng là bạn trúng xổ số Mega một triệu đôla.

Thấy Siêu không có vẻ ngạc nhiên, cô như hiểu ra điều gì:

- Anh biết từ lâu rồi à?

- Có điều gì đáng gọi là bí mật quốc gia đâu?

- Tại sao anh không nói với em? – Carol bực mình.

- Bạn có hỏi tôi đâu, tôi đâu biết bạn kín đáo như vậy? Chuyện ấy, giống như Vạn lý trường thành của Trung Quốc, tưởng rằng mọi người đều biết.

Carol thấy mình đã sai lầm khi chia vui với Siêu về tin này, vội quay về phòng mình, gọi điện cho mẹ, báo cho mẹ biết tin vui ấy. Mẹ cũng rất vui, cười nói:

- Cái con này, xem mày kìa, không chuyển sang đại học D nữa à?

- Con đúng là bậc tiên tri tiên giác, mẹ thấy đúng không? – Carol tự thổi phồng. – Từ lâu con biết anh ấy không phải là bố của Sara.

Mẹ cũng nói:

- Lúc bấy giờ mẹ cũng thắc mắc, tại sao trẻ như thế mà đã có con gái lớn như vậy? Mẹ nhìn ảnh anh ấy, đã nói với con rồi, nhưng con không tin.

Hai mẹ con như người “đã biết từ ba năm trước”, người này “mẹ đã biết”, người kia “con đã biết” cứ vậy nói chuyện với nhau qua điện thoại, cho đến khi Carol nhớ đến bài tập:

- Thôi, con không nói chuyện nữa, con còn bài tập chưa làm xong.

38. Chương 38

HÔM SAU, LÚC ĂN CƠM TỐI, Carol không nhin nổi, lại nói đến chuyện Jason:

- Mọi người biết Jason chưa có gia đình, tại sao mình không biết?

Siêu nuốt miếng cơm trong miệng, rồi chậm rãi nói:

- Bạn không biết thì có thể hỏi mà. Nếu bạn không muốn ngượng mặt hỏi, thì cứ không ngượng mặt hỏi thẳng, hỏi thẳng Jason không được hay sao? Chỉ một câu nói là giải quyết xong vấn đề, đâu có phải bài tập gì to tát mất đến nửa năm mới giải nổi?

Câu nói của Siêu như nhắc nhở Carol, thật ra cô đã hỏi Jason hôm ngồi nhờ xe anh từ vũ hội về nhà, nhưng anh nói Sara là con gái của anh, không những thế, anh còn bảo kỳ nghỉ Giáng sinh cả nhà anh ba người cùng về Canada. Mẹ gọi điện trách anh, bảo anh làm người chồng, người cha tốt, anh cũng không nói mình đang độc thân. Hình như anh cố tình để Carol cho rằng anh đã có gia đình. Ngay cả Tỉnh Thu cũng bị mua chuộc, hợp tác, không chỉ rõ điều nói dối của anh. Nếu Sara không đến bán hàng gây quỹ, không biết anh sẽ nói dối đến bao giờ.

Carol nghĩ mãi nhưng cũng không tìm được lời giải đáp tại sao anh lại để cho cô ấn tượng sai lầm như thế? Có thể ngay hôm đầu cùng Sara đi mua thức ăn anh chưa có ý nói dối, nhưng về sau anh mới nói dối Sara là con gái. Phải chăng vì cú điện thoại mẹ gọi cho anh? Anh sợ kéo chân mình, làm cho mình không học nổi? Nghĩ đến đây lòng Carol bỗng thanh thản, nguyên nhân nhất định là đây. Chắc chắn qua điện thoại mẹ nói việc chuyển sang trường D đối với mình là vô cùng cần thiết, cho nên anh quyết định giấu, trong khi mình hiểu nhầm Sara là con gái anh, nhân đây anh cứ nhận Sara là con.

Nghĩ như vậy Carol càng yêu anh hơn. Anh đã nghĩ cho mình, nói dối để mình đạt được tương lai tiền đồ. Nói dối bị trời đánh đấy! Jason ơi, anh ngốc lắm, đại học D và đại học C như nhau cả thôi. Anh ở đâu thì

nơi ấy là thiên đường của em. Cứ coi như anh nói dối để em chuyển trường, một khi em biết thân phận anh, em sẽ quay về cơ mà.

Tâm trạng vui mừng không kéo dài được bao lâu. Carol lại bắt đầu buồn. Cô muốn Jason vẫn là người độc thân, trái chín sẽ rụng, nước mả thành dòng, cô phát hiện sự việc không đơn giản như thế, Jason vẫn xa vời, Carol không biết phải thế nào mới tiếp cận nổi? Cô không quan tâm ai đang theo đuổi ai, nếu biết tâm tư của anh cô sẽ không thể không theo đuổi. Nhưng cô không biết anh có thích mình hay không. Chưa bao giờ anh kiếm cớ để đến tìm cô, cũng không thấy anh có biểu hiện gì đối với cô. Nếu nói học kỳ trước là vì để cô chuyển sang trường D, nhưng bây giờ không thể chuyển kịp nữa rồi, anh cũng không có biểu hiện gần gũi, điều ấy không đủ chứng minh anh không có ý đó sao?

Carol nghĩ, có thể vì hai người ít tiếp xúc, tuy học với anh một học kỳ, nhưng đây là quan hệ thầy trò: một người đứng trên bục giảng, một người ngồi dưới nghe, anh không có điều kiện đi sâu tìm hiểu con người mình. Chỉ thường xuyên tiếp xúc mới có cơ hội để anh hiểu mình.

Làm thế nào để thường xuyên tiếp xúc với anh? Trong trăm mối suy nghĩ, cô nhớ đến Sally hàng xóm của anh. Trong buổi họp mặt hôm ấy ở nhà Tiền Ba, cô bảo Sally để căn phòng ấy lại, về sau vì cho rằng Jason đã có gia đình, cô cũng không muốn dọn đến ở cùng Sally, cuối cùng cô vẫn chưa nói lại với Sally, không biết Sally đã cho thuê căn phòng ấy chưa.

Carol nghĩ, lâu như thế rồi, chắc chắn Sally đã cho người khác thuê, hơn nữa Sally bảo sẽ chờ ít hôm, nhưng rồi cô không hỏi âm, chắc chắn Sally trách cô lắm. Cô biết đấy là cái sai của mình, vì lúc đấy cô mới đến, chưa đăng ký số điện thoại của mình vào danh bạ điện thoại của trường có lưu số điện thoại của Sally.

Quả là thất sách, nếu lúc bấy giờ Sally gọi điện đến, có thể biết Jason độc thân, vì Sally là láng giềng của anh, lại là người cùng quê, tất nhiên sẽ biết anh có vợ hay chưa. Carol dọn đến đấy thì chỉ cách Jason một bức tường, có thể nghe được cả tiếng chân anh, hơn nữa có nhiều lý do để tiếp xúc với anh, ví dụ sang vay mấm vay muối, mượn cả chổi quét nhà, đấy không phải là lý do hay sao?

Carol dễ dàng tìm thấy số điện của Sally trong danh bạ, nhưng lại do dự, sợ Sally hỏi tại sao lúc ấy không có hồi âm, mình sẽ trả lời thế nào? Suy nghĩ hồi lâu, không còn lý do nào, cô quyết định nói dối, vì không biết số điện thoại.

Sally nghe điện, không có biểu hiện không vui. Hai người nói chuyện với nhau một lúc, Carol thăm dò:

- Căn phòng của chị có còn nữa không?

Đầu kia đường dây hình như Sally cũng hơi ngượng:

- Thật có lỗi với em, chị chờ một thời gian, không thấy em nói gì, chị cho người khác thuê mất rồi, là vì...

Carol ngắt lời Sally, rất thành khẩn:

- Chuyện này chỉ trách em không liên hệ lại với chị ngay. Cảm ơn chị.

Carol đặt máy xuống, rất thất vọng, tưởng như đã có người đưa Carol đi mất.

Qua danh bạ điện thoại nhà trường, Carol còn phải hiện địa chỉ của Sally, cô ghi lại, nhà R/205. Cô tò mò tìm số điện thoại và địa chỉ của Jason, nhưng không thấy. Tuy vậy, có địa chỉ của Sally, cô cũng biết được chỗ ở của Jason.

Ăn cơm tối xong, cô như bị ma sai quỷ khiến, cầm cuốn sách, lên xe buýt của nhà trường, đến trạm xe khu gia đình. Sau đấy giả vờ như đã đi ngang qua, đến nhà R. Trước nhà R là bãi đỗ xe rất lớn, có đông trẻ con đang chơi đùa, thỉnh thoảng lại có người Trung Quốc ra vào. Từ lâu cô đã nghe nói khu gia đình như một phố Trung Quốc, có nhiều người Trung Quốc ở đấy, hình như người Mỹ độc thân rất thích vào ở ký túc xá nhà trường, lấy vợ có nhà riêng, không ở khu gia đình. Người có trẻ con từ nước khác đến Mỹ đi học mỗi ngày một nhiều.

Carol không muốn để ai thấy mình quanh quẩn ở nhà R, không muốn gặp người quen, gặp họ sẽ hỏi cô đi đâu. Cô vòng ra phía sau nhà R, quan sát địa hình. Phía sau nhà R là một thảm cỏ, phía trước thảm cỏ là một rừng cây, trong rừng cây có con đường sắt, con đường sắt này hình như vẫn đang hoạt động. Trên thảm cỏ có một kiến trúc giống như một ngôi nhà nhỏ, nhưng không có mái, chẳng dây thép, trông như nơi

áo quần. Cô nghĩ, áo quần có thể sấy khô cơ mà? Về sau nhớ ra, đây là phía sau toà nhà, không ai trông thấy, cô có thể làm sân phơi áo quần.

Cô không biết Jason ở căn hộ 204 hay 206, chỉ biết căn hộ 205 là hàng xóm. Tay cô cầm cuốn sách, đứng ở sân phơi, bức tường đó thấp đủ che khuất không để ai trông thấy, nhưng cô có thể trông thấy căn hộ 204, 205 và 206 chênh lệch. Nếu từ trong nhà R qua cửa sổ nhìn ra ngoài, họ sẽ không trông thấy cô. Nếu nhà R cao hơn tí nữa, người ở trên gác có thể trông thấy, nhưng nhà R chỉ có ba tầng.

Cô ngồi ở thảm cỏ, mở sách ra như đang đọc, nhưng thực tế thì đang quan sát hai căn hộ 204 và 206, xem đâu là căn hộ Jason ở. Cô nghĩ, nếu giờ này có người trông thấy cô, chắc chắn họ lạ lắm. Mùa xuân mới đến, vậy mà cô ngồi ngoài trời đọc sách. Hình như rất ít ai ra sau nhà R, chỉ có trẻ con thỉnh thoảng đuổi bắt nhau chạy ra đây, nhưng cũng chỉ chạy qua. Đang là lúc các gia đình trong nhà R ăn cơm tối, mùi thơm của cơm và thức ăn của một vài gia đình bay ra, gióng mùi thức ăn Hàn Quốc.

Không gian âm vang tiếng nói, không biết tiếng nước nào, chỉ cảm thấy lẫn lộn. Carol ngồi một lúc, cũng không biết đâu là căn hộ của Jason. Đang không biết thì chợt nghe tiếng đàn guitar chơi bản Hồi tưởng cung điện Alhambra. Cô lắng nghe, cố gắng lắng bắt xem tiếng nhạc vọng ra từ đâu, cuối cùng cô xác định từ căn hộ 206. Jason ở đây.

Cô lắng nghe, nhớ lại buổi tối từ sân bay về, cũng là bản nhạc guitar này, nhưng hôm ấy cô đang ngồi cùng anh trong ô tô, anh đang bên cô, trông thấy anh, nếu mạnh dạn có thể chạm vào người anh. Lúc này chỉ có thể nghe tiếng nhạc mà không thấy anh đâu.

Cô nghe một lúc, cảm thấy tiếng nhạc không phát ra từ một băng ghi âm, có lúc giữa chừng bị ngắt quãng, hình như có người đang chơi bản nhạc ấy. Cô lắng nghe, đúng vậy, đúng là có người đang chơi guitar, nhất định là Jason. Có thể hôm ấy dọc đường anh vừa lái xe vừa chơi bản nhạc ấy trong lòng mình.

Cô tìm bản nhạc này trên mạng, tải về máy tính của mình, thường vừa làm bài vừa nghe nhạc. Bản nhạc đưa cô đến gần anh. Không biết bao nhiêu lần cô nhớ lại cảnh tượng đêm hôm ấy, có thể sẽ không bao giờ quên nổi.

Bóng chiều đã ngã, trời tối dần, các cửa sổ của nhà R đã sáng đèn. Carol ngồi trên thảm cỏ sau nhà R nghe Jason chơi guitar bản Hồi tưởng cung điện Alhambra. Ở một nơi xa nào đó có tiếng tàu hỏa chạy trên đường sắt vọng đến, tạm thời lấn át tiếng nhạc. Nhưng chỉ một lúc sau, tiếng tàu hỏa xa dần, lại có thể nghe thấy tiếng guitar.

Đến đây ngồi đã trở thành bài học hàng ngày của Carol. Chỉ cần trời không mưa, cô lại cầm cuốn sách đến ký túc xá gia đình của nhà trường, rồi lặng lẽ ra sau nhà R, ngồi ở sân phơi, lặng lẽ nghe Jason chơi guitar bản Hồi tưởng cung điện Alhambra. Cũng có lúc anh chơi bản nhạc khác, nhưng hầu hết thời gian anh chơi bản này, hình như đây là bản nhạc anh thích nhất hoặc đang tập. Anh thường chơi vào lúc mọi người đang ăn cơm, có thể đó là lúc ồn ào nhất, chơi guitar không làm ảnh hưởng đến ai.

Carol đọc trên mạng được biết, bản nhạc này phải chơi theo phương pháp tremolo. Cô tưởng tượng ngón tay dài của Jason đang lướt nhanh trên những phím đàn, những âm thanh đẹp và buồn từ cửa sổ phòng anh vọng ra, vọng đến thảm cỏ xanh, đến với bầu trời dần tối, đến thẳng con tim Carol.

Không hiểu tại sao vào lúc ấy, lòng cô lại trào dâng nỗi buồn vô cớ, không phải vì bản thân, không phải vì ai đó hoặc một sự việc nào đó, mà từ cuộc sống. Cô nhớ lại một bài thơ từ xưa lắm rồi, không nhớ của tác giả nào, quên mất cả tên bài thơ và chủ đề, chỉ nhớ mấy câu thế này:

Nếu tình yêu chỉ là đau khổ, tại sao phải yêu?

Em cần trái tim anh chỉ vì

em đã dâng hiến tim mình cho anh rồi,

Đúng là khờ khạo...

Carol nghĩ, nên nói rằng, yêu là đau khổ, cho dù đau khổ nào, muốn yêu mà không phải đau khổ, điều ấy là không thể. Từ xưa đến nay có biết bao nhiêu người yêu và đau khổ. Có biết bao nhiêu người con gái như cô, ẩn náu bên ngoài cửa sổ nhà người mình yêu lắng nghe tiếng đàn nhưng không có cách nào bước vào căn

phòng của anh để thổ lộ lời trong tim. Cũng giống với Người con gái của biển cả, chỉ có thê ôm ấp lời của tình yêu, nhìn chàng hoàng tử của mình kết hôn với cô gái khác.

Mỗi lần như thế, cô cảm thấy mình như người lữ hành già yếu, đang chậm bước bên những bức tường đổ nát của cung điện Alhambra đẹp cổ kính, tiếc nuối và cảm khái muôn phần. Đã có trăm ngàn thế hệ đau khổ vì yêu, tiếc nuối một tình yêu cứ lướt qua trước mắt Carol, bên tai cô vang lên lời nói của Sở Thiên:

Trong cuộc đời ai cũng muốn có một tình yêu hoàn mỹ, một kết cục hoàn mỹ, nhưng yêu thường để lại tiếc nuối. Tiếc nuối cái đẹp trong tình yêu là chủ đề vĩnh hằng của tác phẩm văn học. Phần lớn thơ ca và tiểu thuyết ca ngợi tình yêu đều viết về sự tiếc nuối cái đẹp trong tình yêu. Viết về một người yêu nhưng không biết có được yêu lại tương ứng hay không. Đã yêu nhau rồi, lại viết về nỗi khổ chờ đợi, nỗi khổ nhớ nhung lúc xa nhau. Yêu không lấy được nhau, bị cuộc sống, bị cái chết ngăn cách, đã được không biết bao nhiêu bài thơ khúc hát xót xa ca ngợi. Tiếc nuối tình yêu đẹp là nỗi đau vĩnh hằng trong tim người đang yêu, là tình yêu vĩnh hằng dưới ngòi bút của các nhà văn.

Tiếng đàn của Jason, những dòng chữ của Sở Thiên, gió nhẹ đầu xuân và ánh trăng tạo nên bức tranh cảm thương, buồn lắng sâu xa, thôi thúc Carol rơi nước mắt. Cô cứ mặc cho nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, vì nỗi đau tình yêu, vì tiếc nuối một tình yêu, vì bạn, vì tôi, vì chàng, vì nàng, vì tất cả những ai đau khổ vì yêu.

39. Chương 39

MỘT NGÀY THÁNG BA, Sally gọi điện đến, báo cho Carol biết, người thuê lại căn phòng của chị đã dọn đi, hỏi Carol có muốn đến nữa không.

Không cần suy nghĩ, Carol trả lời “rất muốn”. Cô hoàn toàn không nhớ gì đến bản hợp đồng căn phòng đang thuê, chỉ sợ Sally lại cho người khác thuê căn phòng của chị.

Sally có phần ngượng ngùng, nói:

- Nhưng có một việc chị phải nói rõ với em, kéo rồi em nghĩ chị lừa dối em. Người thuê căn buồng kia sẽ dọn đi là vì có hai đêm, Đa Đa lên cơn hen không có cách nào, phải đưa đi bệnh viện, nửa đêm nửa hôm lại đưa về. Cô ấy bị tiếng động đánh thức vài lần, rồi không ngủ lại được. Đúng hôm sau có bài kiểm tra, cô ấy không làm được bài. Cho nên cô ấy dọn đi, chị cũng không biết nói sao. Em nên biết chuyện đó, chị không muốn làm ảnh hưởng đến học tập của em.

Carol nói chắc như đinh đóng cột:

- Không vấn đề gì, em ngủ tốt lắm, nói chung tiếng ồn không làm ảnh hưởng đến em, cho dù em có bị đánh thức thì cũng nhanh chóng ngủ lại được.

Đó là sự thật.

Sally nghe thấy thế cũng phần khởi, lập tức hẹn cô đến xem phòng ốc, bảo ở đây đã có giường đệm, bàn máy tính, ghế ngồi, lại có đủ bộ đồ nhà bếp, cô đến chỉ cần đem theo đôi đũa là được.

Carol nghe cũng rất phần khởi, lên xe buýt của nhà trường đến xem phòng của Sally. Dọc đường cô nghĩ, không biết Jason ở phòng bên nào? Ở căn phòng lớn hay nhỏ? Mong anh ở nhỏ, như vậy mình sẽ ở sát cạnh anh. Nếu mình kê giường ở vị trí giường của anh, coi như hai ta ngủ đầu bên đầu, chẳng qua chỉ cách một bức tường. Carol xem, phòng khá tốt, gọn gàng, sạch sẽ, tuy không có thảm, nhưng sàn như lát gỗ, trông được lắm. Phòng nhỏ ở phía sau của nhà R, nhìn ra thảm cỏ, cô biết Jason ở căn phòng nhỏ. Cô rất vui, muốn dọn đến ngay.

Sally nói với cô:

- Vì chị có con nhỏ nên ở phòng lớn, chị trả nhiều hơn một trăm đôla. Chị không muốn trục lợi của ai, không giống như Jason bên cạnh, người ở phòng lớn, nhưng tiền thuê nhà lại chia đều cho Jason, điều ấy rất vô lý, Jason cũng là người dễ bị bắt nạt, nếu là chị...

Lúc này Carol không quan tâm đến tiền thuê nhà công bằng hay không công bằng, cô cứ muốn dọn đến ngay, liền hỏi:

- Lúc nào thì em có thể dọn đến?

- Em dọn đến ngay bây giờ cũng được, dọn đến ngày nào tính tiền thuê ngày ấy, chị không lấy thêm của em một ngày, em thấy thế nào?

- Có phải ký hợp đồng không chị? – Cô chỉ tiện thể hỏi thế thôi chứ không quan tâm.

- Không cần. Nếu em sợ Đa Đa làm ồn, lúc nào muốn dọn đi thì cứ dọn. Nhà trường không cho người khác thuê lại, chúng ta cũng chỉ là giao dịch riêng, tốt nhất em đừng cho ai biết.

- Em không cho ai biết đâu. – Ngồi xe trên đường về Carol mới nhớ chưa nói gì với Siêu, không biết ông chủ thứ cấp này có cho cô dọn đi hay không. Lúc mới đến vì định chuyển sang trường D, chỉ ký hợp đồng với Siêu nửa năm, về sau không chuyển trường nữa, lẽ ra phải ký tiếp hợp đồng, nhưng lúc ấy hai người bắt đầu thân nhau, nên cũng không ký tiếp, chỉ nói với nhau sẽ ở thêm nửa năm nữa. Dù chỉ là hiệp định quân tử thì cũng nên giống như quân tử, không vì không ký hợp đồng mà chây ỳ.

Đến lúc này cô mới nghĩ thật khó ăn khó nói. Không nói gì đến chuyện Siêu tỏ ra ân cần, hai người bắt đầu góp gạo thổi cơm chung, cứ coi như không có chuyện đó, giữa đường bỏ bạn kể ra cũng khó coi. Nếu cô rút lui, Siêu không tìm được người đến ở chung, vậy thì thế nào? Cuối cùng cô quyết định dứt khoát, cùng lắm thì mình trả thêm mấy tháng tiền thuê nhà, mà cũng chỉ mấy tháng vì còn ba tháng nữa thì hợp đồng hết hạn.

Carol về đến nhà Siêu vẫn chưa về. Cô bắt tay vào chuẩn bị, rửa rau vo gạo, đặt nồi thổi cơm, lấy tôm, cá, thịt gà, thịt lợn ra, dùng lò vi sóng rã đông, tất cả đều xong xuôi. Cô không biết mình định làm gì, định mua chuộc Siêu để phá hợp đồng hay là chuẩn bị tiệc chia tay, hay là cả hai?

Lúc Siêu về Carol làm đã gần xong. Siêu thấy Carol làm nhiều thức ăn mà không chờ anh về chuẩn bị, hình như cảm thấy có chuyện gì, liền hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì đấy? Có khách à? Hay là sinh nhật bạn? Nếu đúng như vậy thì hãy khoan, để đấy mình làm, người hưởng thọ hãy nghỉ ngơi.

Carol ngập ngừng:

- Không phải sinh nhật, mà là em chuẩn bị dọn nhà đi nơi khác, dọn đến ở ký túc xá nhà trường, ở đấy cho tiện.

Cô biết mình đã nói dối, vì cô ở nơi này tiện tuyến xe buýt của nhà trường hơn, không phải Siêu không biết ký túc xá nhà trường ở đâu.

- Bạn định dọn đi đâu?

- Nhà R, căn hộ số 205.

Siêu lặng lẽ một lúc, nói khẽ:

- Có phải nhà Jason đang ở?

- Đúng đấy, ngay bên cạnh phòng anh ấy. – Nói ra được điều ấy, Carol cảm thấy nhẹ lòng, tưởng như đã chuẩn bị cho cái chết, bây giờ có giết, có chém cũng tùy anh. Cô nghĩ, cũng tùy anh. Cô nghĩ, cũng tốt, hợp đồng đã ký chỉ nói phải đến tổn thất một tháng tiền nhà nhưng không nói không được chuyển đi chỗ khác, tôi sẵn sàng trả cả ba tháng tiền thuê còn lại, anh tính thế nào?

Siêu cười, Carol nhận ra cái cười buồn của anh. Siêu nói:

- Đáng trách cái tên của anh, “Ciao” tức là chào nhé.

- “Ciao” là chào nhé, vậy mà em không biết. – Carol mong Siêu nói sang chuyện khác.

- Thật ra “Ciao” là tiếng Ý, có nghĩ là chào, lúc gặp nhau hoặc chia tay đều có thể dùng, nhưng hình như dùng vào lúc chia tay nhiều hơn.

Carol không ngờ Siêu lại học rộng đa tài như vậy, biết cả tiếng Ý, cô vội khen:

- Anh Siêu biết nhiều thế.

Siêu nhìn Carol một lúc sau mới nói:

- Bạn dọn đến đây có thể cũng chẳng ích gì, như mình vậy, ở ngay trước mặt bạn mà có tác dụng gì đâu?

Carol suy nghĩ giây lát mới hiểu ý câu nói của Siêu, mặt cô đỏ rồi tái, tái rồi đỏ. Cô không ngờ Siêu đã nhìn thấy tất cả, vậy mà cô cứ nghĩ Siêu như trẻ con, không buồn, không bực. Căn bản cô không nghĩ đến cảm nhận của Siêu, hình như anh chưa chín đến độ đau khổ vì yêu.

- Không phải như anh nói đâu... - Carol giải thích.

Nhưng Siêu đưa tay ra hiệu đừng nói nữa. Rồi anh nói.

- Bạn cứ dọn đi, không cần quan tâm đến hợp đồng, mình sẽ tìm người khác đến ở. - Thấy Carol trở mắt, nhìn anh khó hiểu, anh nói tiếp. - Bạn nghĩ mình là trẻ con, không hiểu gì hay sao? Mình hơn bạn sáu tuổi, tại sao lại không hiểu? - Anh cười đùa. - Chờ cho ở đây hết hợp đồng, mình cũng dọn đến nhà R, theo đuổi, truy kích, chen chúc cho nhà R đổ nhào, hì hì...

Thấy Carol không cười hưởng ứng, Siêu cũng không cười nữa, khẽ nói:

- Bạn định bao giờ thì dọn đi?

- Hôm nay, có được không? - Cô thăm dò, mong cho giây phút khó xử này qua đi càng nhanh càng tốt.

- Hôm nào cũng được. Mình sẽ trả lại tiền thuê nhà thừa của tháng này cho bạn.

- Không cần không cần. - Carol vội nói. - Anh không phạt em thế là tốt rồi, tiền thuê nhà tháng này anh cứ giữ lấy, không cần trả lại em đâu.

Bữa cơm tối ăn rất uể oải, hầu hết thức ăn không ai đụng đến. Hai người ăn qua loa rồi đặt đĩa xuống. Siêu vẫn như mọi hôm, giành lấy việc thu dọn bát đĩa. Carol suy nghĩ rồi gọi điện cho Jason, hỏi anh có thể giúp cô dọn nhà không, cô ngưỡng không muốn nhờ Siêu, có cảm giác vợ dọn đến nhà người tình lại bảo chồng đi tiền. Nhưng nhà Jason không có người nghe điện, cô lại nghĩ có thể nhờ Tiền Ba, nhưng ngày thường cũng ít tiếp xúc với Tiền Ba, lúc này nhờ vả kể ra cũng không tiện.

Xem ra chỉ còn nhờ Siêu, cô đang do dự chưa dám nói thì Siêu đã chạy sang, nói:

- Mình đã sắp xếp đồ nhà bếp cho bạn rồi, nồi niêu bát đĩa bạn cứ mang đi, chỉ để lại cái tạp dề của bạn cho mình, mình rất thích, sau này mình sẽ quần cái tạp dề ấy để thổi nấu. Siêu thở dài, rồi nói tiếp. - Bạn thu xếp thế nào rồi? Để mình giúp.

Carol không dám nhìn thẳng Siêu, chỉ cúi đầu, nói:

- Không phải đem đồ nhà bếp đi đâu, chị Sally có đủ rồi, anh cứ để lại dùng. Để em thu dọn, anh đi nghỉ đi, chúc nữa anh lấy xe chở giúp em.

Siêu cười hì hì, nói:

- Coi như mình gả con gái, không được à?

Carol không có nhiều đồ, chỉ có hai cái vali lớn lúc đến. Cô bỏ các thứ vào vali, hai vali đựng không hết cô cho vào cái thùng nhựa đựng áo quần giặt. Áo quần treo trên mắc không cho vào, lát nữa mang luôn cả mắc áo lên xe, đến chỗ kia treo lên.

Hai người mang đồ xuống xe của Siêu, chỉ một xe là chở hết. Siêu và Sally mang đồ của cô vào phòng 205, không còn việc gì nữa, Siêu nói:

- Tạm ổn rồi, mình về nhé. Sau này cần dùng xe cứ gọi điện cho mình. Sally, chị cũng vậy, muốn đưa cháu đi chơi cứ gọi cho tôi, tôi có thể lái xe đưa mọi người đi, biết đâu tôi còn thích đi chơi hơn cả Đa Đa.

Carol tiễn anh xuống, đến trước xe anh, thấy anh không nói gì, cô lo lắng:

- Anh không sao chứ?

- Không sao, chỉ lo cho bạn. – Siêu nói.
 - Lo gì cho em? – Carol thấy khó hiểu.
 - Chỉ là cảm giác, cảm thấy vị trí của bạn trong tim anh ấy cũng giống như vị trí của mình trong tim bạn. Bạn không cảm thấy mình tồn tại, có thể anh ấy cũng không cảm thấy bạn tồn tại. Có thể chúng ta không cảm thấy chúng ta tồn tại, vì trái tim chúng ta bị một người chiếm trọn.
- Carol sững sờ giây lát, chợt nhớ ra Siêu là con người giàu triết lý, giàu ý thơ, phải chăng anh chính là Sở Thiên?

40. Chương 40

DỌN ĐẾN NHÀ R, liền mấy hôm sau Carol không thấy Jason ra vào căn hộ số 206, không chờ nổi, cô bèn hỏi Sally. Sally trả lời, Jason đi miền Nam có việc, anh có chương trình hợp tác ở đây, có hai cuộc phỏng vấn với một trường đại học, hình như còn dự hội thảo, có thể đến tận ngày hai mươi mới trở về.

Ngày hai mươi đúng chủ nhật, cô không đến trường, ở nhà chờ Jason về. Chờ đến tận trưa cũng không thấy anh về, đang sốt ruột thì Tình Thu gọi điện đến, cô hỏi có phải tìm Sally không.

Tình Thu nói:

- Chị đang muốn tìm em, chủ nhật tuần sau Sara tổ chức sinh nhật, tối thứ sáu nó mời bạn bè đến chơi, tối thứ bảy chị mời mấy người bạn đến nhà hàng China star ăn cơm, Sara và Đa Đa cùng tham gia, không biết em có tham gia được không, tham gia cả hai buổi hoặc một buổi đều được.

Carol nghĩ, quan hệ giữa Jason, Tình Thu và Sara không như những quan hệ bình thường khác, nếu là sinh nhật Sara anh không thể không đến, vậy là cô nói ngay:

- Em sẽ tham gia buổi tối thứ bảy.
- Chị sẽ bảo Jason hôm ấy chờ em đến, anh ấy biết chỗ rồi đấy.

Suốt cả tuần Carol sốt ruột mong cho chóng đến thứ bảy có buổi chiều dài Jason tham gia. Carol rất cẩn thận chọn lựa bộ đồ dự tiệc, chọn bộ nào cũng thấy không ưng ý, định ra hiệu mua một bộ nhưng lại ngượng nếu phải gọi Siêu cùng đi, tuy anh nói nếu cần dùng xe thì cứ gọi. Đã có vài lần cô nhờ đưa ra Wall Mart, nhưng lần này đi mua áo quần mặc cho Jason ngắm, nhờ Siêu đưa đi quả là bất tiện.

Vừa đúng lúc Sally cũng muốn đi mua đồ và quà sinh nhật cho Sara. Sally nói có thể đi xe buýt, mỗi tiếng đồng hồ có một chuyến, nhưng phải đi một quãng mới đến được bến xe. Vậy là hai người dành một buổi chiều không có bài cùng ngồi xe buýt đến siêu thị.

Hai người loay quanh trong siêu thị nửa ngày mới mua được quà cho Sara. Nhưng Carol thì không mua được bộ đồ nào, không phải quá đắt mà là không hợp. Cô nhận ra ở Mỹ áo quần không một bằng ở trong nước. Sally rất tiết kiệm, áo quần hơi đắt một chút là khuyên Carol đừng mua, bảo áo quần này không thể mặc đi học được, mua rồi chỉ để đấy, khiến Carol phải đắn đo.

Nhưng đi cả buổi cũng có thứ để thu hoạch, Carol được nghe Sally kể nhiều chuyện về Jason. Sally và Jason không phải đồng hương, vì quê của Sally ở thành phố J, nơi Jason học nghiên cứu sinh, và Sally không phải là người thành phố K. Sally nói, Tình Thu và Jason mới đúng là người cùng quê, hai gia đình ở gần nhau rồi cùng sang Canada định cư, ở đây lại thành láng giềng của nhau. Tình Thu lớn hơn Jason những mười bảy tuổi, khi Tình Thu học trung học phổ thông thì Jason mới sinh. Tình Thu rất thân với mẹ Jason, cho nên Jason lúc nhỏ còn được Tình Thu bế bồng, coi như chứng kiến anh lớn lên.

Có lần Tình Thu nói đùa Jason, hỏi cậu còn nhỏ tôi rửa đít cho cậu không biết bao nhiêu lần, khiến Jason không có lỗi nào mà chui, chỉ còn biết cười đau khổ:

- Chẳng trách gì người ta vẫn nói, làm quan không ai đi qua cửa nhà, vì trước cửa nhà toàn là những người biết mình tận gốc rễ.

Tĩnh Thu bảo Jason đừng ngượng để cô kể lại những chuyện xấu hổ của mình. Có lần Tĩnh Thu đưa Jason ra bờ sông thả thuyền giấy, dọc đường Tĩnh Thu muốn vào nhà vệ sinh, nhưng lại không đem theo giấy, đành xé thuyền giấy của Jason để dùng. Về sau, tuy còn nhỏ, nhưng đi đâu Jason cũng đem sẵn cho cô Tĩnh Thu mấy tờ giấy. Thế đấy, Jason từ nhỏ cũng đã ân cần với con gái như thế rồi.

Tĩnh Thu chưa về nông thôn, mười tám tuổi đã làm giáo viên tiểu học. Lúc Jason bốn, năm tuổi, Tĩnh Thu thường đưa đến trường chơi, những lúc Tĩnh Thu lên lớp, cứ để Jason ở trong lớp học, ngồi ở bàn cuối cùng. Từ nhỏ Jason đã thích đi học, những năm còn nhỏ ngồi trong lớp, có thể ngồi yên suốt cả tiết học, không làm ồn. Hồi ấy, Tĩnh Thu dạy lớp một, có lần trong giờ học, cô đưa ra câu hỏi, học sinh không trả lời được, nhưng Jason giơ bàn tay nhỏ lên. Tĩnh Thu cho rằng cậu học theo các học sinh trong lớp, cô cứ mặc kệ cậu ta, cậu ta cứ giơ tay, cho đến khi Tĩnh Thu gọi cậu ta trả lời. Jason trả lời rất đúng, khiến Tĩnh Thu vui lắm. Thu nói chuyện này với bố mẹ Jason, cho cậu ta đi học luôn. Bố mẹ Jason thấy đi học quá sớm cũng không tốt cho trẻ con, nhưng Jason đòi đi, bố mẹ phải đồng ý, vậy là lớp học của Thu có thêm một học sinh.

Về sau Tĩnh Thu được điều đi dạy ở một trường trung học cơ sở, rồi lên dạy trung học phổ thông, sau nữa đi học chuyên tu hai năm tại trường sư phạm, thi làm nghiên cứu sinh thạc sĩ chuyên ngành Anh ngữ tại đại học L, sau khi tốt nghiệp được giữ lại làm giảng viên của trường. Thật khéo, Jason cũng thi vào khoa Anh ngữ tại đại học L, Tĩnh Thu trở thành cô giáo của Jason. Hồi ấy Tĩnh Thu đã lấy chồng, đã có Sara, Jason cũng lớn hơn Sara mười bảy tuổi. Anh đã bế Sara nhiều lần, được chứng kiến Sara lớn lên.

Carol nghe Sally nói những chuyện ấy, nghĩ bụng mình vẫn coi Tĩnh Thu và Jason là hai vợ chồng thì không khỏi bật cười. Sally hỏi cô cười gì, cô nói thật:

- Vậy mà em vẫn nghĩ chị Thu và anh Jason là hai vợ chồng.

Sally cũng không nhịn được cười:

- Mất em làm sao thế nhỉ? Chị Thu lớn hơn Jason nhiều như thế, vậy mà em không thấy à? Chị ấy có thể làm mẹ anh ấy được rồi. – Sally nói thêm. – Có thể vì Jason thích trẻ con, rất dễ bị người khác tưởng là bố trẻ con, Đa Đa nhà chị cũng rất thích anh ấy, có lúc anh ấy đưa Đa Đa đi chơi, ai cũng tưởng đấy là hai bố con.

Carol nghĩ, sau này Jason có con, đứa bé ấy chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, anh là người bố tốt, vì anh đối với con người khác còn tốt như vậy, huống chi con mình.

Sally nói:

- Cô nào lấy được người chồng như Jason thì phúc to quá, anh ấy không những đẹp trai, tốt bụng lại giỏi giang. Em không biết đấy, anh ấy nấu nướng giỏi lắm.

- Em biết, em đã được ăn món cá của anh ấy nấu rồi. Nhưng anh ấy chưa có bạn gái à?

- Theo chị biết thì chưa.

- Con người tốt như vậy, tại sao lại chưa có bạn gái?

Sally im lặng, rồi nói:

- Ôi, không phải anh ấy không tìm được bạn gái, rất nhiều cô muốn lấy lắm, nhưng anh ấy... nói thật, chị cũng sốt ruột cho anh ấy, một người đàn ông cứ sống một mình như thế không hay ho gì sớm muộn gì rồi cũng sinh bệnh.

- Hay là... gay?

- Em bảo đồng tính luyến ái ấy à? – Sally cười. – Bây giờ chỉ cần chưa có bạn gái đều bị đội cái mũ ấy cả. Chắc chắn anh ấy không phải gay, hồi ở Trung Quốc anh ấy cũng đã có bạn gái, về sau... bị sốc, trở nên như thế. Hình như không còn đủ tinh thần để tìm bạn gái.

Carol hiểu kị, hỏi:

- Sốc thế nào? Bị bạn gái đá hả?

Sally ấp úng không muốn trả lời:

- Chuyện này, chị không tiện nói, dù sao thì cũng là chuyện không vui.

Khoảng sáu giờ tối thứ bảy, Jason lái xe đưa Sally, Đa Đa và Carol đến China Star, một nhà hàng ăn tự chọn của Trung Quốc, có mấy phòng có thể hát karaoke, Tình Thu thuê một phòng. Ngoài những người Carol quen biết, còn có những người cô không quen, trong bữa tiệc mọi người giới thiệu làm quen, Carol bảo mọi người cô bằng tên tiếng Anh, vì tên Trung Quốc của cô không giống tên con gái.

Carol có cảm giác chỉ một mình cô là người mới, còn nữa mọi người đều quen biết nhau, có thể thường xuyên họp mặt. Cô rất hứng thú với khách là nữ, hoặc là những cô chưa chồng hoặc chưa có bạn trai, vì các cô này đều như bạn gái của Jason, hoặc có thể trở thành bạn gái của anh, tức là người cạnh tranh tiềm tàng của cô.

Trong ba người chưa có chồng có Ngải Mễ, Phương Hưng và một người nữa tên là Đường Tiểu Lâm. Tiểu Lâm đi với bạn trai, Carol không để ý đến Lâm, chỉ chú ý đến hai người kia. Ngải Mễ và Phương Hưng hình như rất thân với Jason, không nói năng gì cứ thế véo tai anh, cho nên trong bữa tiệc anh luôn phải trốn tránh để khỏi bị véo tai.

Mọi người làm quen với nhau một lúc rồi cầm đĩa đi lấy thức ăn. Lấy thức ăn xong rồi về chỗ của mình, người thích hát thì hát vài ba câu, người không hát thì ngồi ăn. Hát một lúc mọi người mới biết cái máy karaoke kia còn tự động chấm điểm người hát, nhưng cách thức cho điểm thiên về ai hát càng to càng được nhiều điểm, khiến mọi người rất vui, ai lên hát cũng ra sức gào thật to, một người gào chưa đủ điểm thì hai người cùng gào.

Carol chỉ lặng lẽ quan sát Jason, giống như chưa bao giờ thấy anh ăn. Có lúc anh ngược lên, phát hiện Carol đang nhìn mình, cười với cô, hỏi cô có cần lấy nước uống hoặc lấy thứ gì khác không. Bị phát hiện, Carol rất ngại, vội cúi xuống ăn.

Carol nhận ra, Ngải Mễ và Phương Hưng rất thích Jason, họ véo tai chỉ là để gần anh, sát người anh, chạm vào anh. Biểu hiện của Jason khiến Carol rất bằng lòng, vì anh chạy trốn hai người, có lúc chạy trốn đến nỗi thức ăn trong đĩa rơi cả xuống đất.

Carol cảm thấy cuộc họp mặt hôm nay thật vui, vui đùa với nam không như với nữ. Cô thấy nam đùa với nữ mà bức mình, nhưng thấy hai cô gái mạnh bạo đùa với nam làm anh phải chạy trốn, trông thật vui. Xem ra thời đại đã khác, nam nữ bình đẳng, nam có thể đùa với nữ, nữ cũng có thể đùa với nam. Cho nên nam nữ da thịt tiếp xúc, ai thiệt ai không thiệt phải xem người trong cuộc nghĩ gì. Carol cảm thấy Jason thật đáng yêu vì anh như một cô gái cứ chạy trốn hai cô gái háo sắc kia.

Hai cô gái khá đẹp, Ngải Mễ gầy và cao, giống như các cô gái người thành phố lớn. Phương Hưng bé nhỏ, trông như Tiểu Lệ người Giang Nam. Không biết hai cô này quen Jason bao lâu rồi, đã có bạn trai chưa, cũng không biết Jason có cảm tình với cô nào.

Carol không biết Jason thích ai. Anh rất ân cần lấy cang cua cho Ngải Mễ và Phương Hưng, vì món cang cua rất chóng hết, hễ nhân viên phục vụ mang ra là mọi người đều tranh nhau. Đúng lúc đi lấy thức ăn thì nhà hàng mang món cang cua ra, anh không ăn, nhưng giúp hai cô kia lấy rất nhiều. Anh cũng lấy thêm nước uống và thức ăn cho Carol, thấy Carol thích ăn bánh kem sôcôla hai màu, anh lấy luôn mấy cái, dùng dao cắt bớt nửa vàng, để lại cho Carol nửa có sôcôla. Anh cũng chú ý đến mấy đứa trẻ con, bóc cang cua cho Đa Đa. Carol nghĩ, có thể anh là con người như thế, ân cần với mọi người là bản tính của anh, không phải là cách bày tỏ tình yêu.

Những buổi họp mặt như thế này rất dễ bỏ qua nhân vật chính, vì tất cả đều là người lớn, chỉ có hai đứa nhỏ là Sara và Đa Đa, hai đứa tuổi lại cách xa nhau, không chơi với nhau. Người lớn nói chuyện, không để ý Sara ăn gì, nó ngồi vào một chỗ. Carol thấy Jason đến bên Sara, nói chuyện với nó, sợ nó bị bỏ quên, anh bảo mọi người hãy im lặng, để chúng ta nghe người được mừng sinh nhật hát một bài.

Mọi người vỗ tay hoan nghênh, Sara không từ chối, nhưng nó chọn bài hồi lâu mà cũng không chọn được bài nào. Nó định hát bài của Avril Lavigne hoặc Hillary Duff, nhưng không tìm thấy. Sara ném cuốn danh

bạ bài hát, kêu lên:

- Chú Jason này thật đáng ghét!

Jason cười, hỏi:

- Ôi ôi, kéo chú vào làm gì? Chú đâu phải ông chủ nhà hàng.

Sara chỉ vào anh, nói:

- Ai bảo chú cạo râu đi? Bây giờ chú không giống với J. D. rồi, cháu không muốn chú chờ cháu lớn lên nữa đâu.

Ngải Mễ phá lên cười, Carol không nghe rõ, hỏi Lâm đang ngồi bên cạnh.

Lâm vừa cười vừa nói:

- Sara bảo Jason cạo râu, không giống J. D. nữa, nó không cần anh chờ nó lớn, tức là bảo nó sẽ là bạn gái của anh.

- J. D. là ai? – Carol hiểu kỳ hỏi lại.

- Đẳng ấy không biết J. D. à? – Lâm có vẻ ngạc nhiên nói. – Tức là Johnny Depp, ngôi sao màn bạc, thần tượng của mình đấy, Jason rất giống anh ấy, có những cái ảnh có thể nhầm hai người. Có lần tớ làm một trang mạng J. D. đưa ảnh của Jason vào, một thời gian sau, rất nhiều fan tưởng là ảnh của J. D. tải ảnh Jason về trang mạng của mình. Bây giờ tớ bảo với bọn họ không phải ảnh J. D., bọn họ không tin, tớ có xứng với truyền thông đại chúng không? Muốn tung tin thất thiệt là có thể tung được.

Carol nhớ, có lần Sở Thiên nói đùa: “Cố đẹp trai hay không tôi không biết, nhưng có người bảo tôi giống Johnny Depp”. Vậy là Carol nói với Lâm:

- Mình biết có người khiến cho ai cũng bảo anh ta giống J. D.

Lâm cười:

- Không có gì lạ, vì J. D. được gọi là người có nghìn khuôn mặt, anh ta có thể diễn nhiều khuôn mặt khác nhau. Đẳng ấy bảo người kia giống với J. D. là giống với vai diễn nào? Jason giống J. D. trong Cửa sổ Chín, có thể bạn của đẳng ấy giống với J. D. trong Cướp biển Caribê. Ha ha, vậy thì hoàn toàn không giống.

41. Chương 41

TUY Ở SÁT VÁCH PHÒNG JASON, nhưng Carol rất ít khi gặp anh. Hình như anh rất bận, mà Carol lại không tìm được lý do gì để gặp anh, hai người có bạn ở cùng, cho nên đến cuối tuần mới có cơ hội gặp nhau. Cuối tuần, anh lái xe đưa Đa Đa và Sally đi bơi ở trung tâm thể thao của trường, ở đây cuối tuần mới mở cửa cho gia đình sinh viên.

Sally nói, Jason khuyên chị mua xe, bảo có trẻ con không có xe rất bất tiện, nhưng Sally thiếu tự tin, bảo mình không thể học lái xe, cho nên phải làm phiền Jason.

Bây giờ Carol mới biết tại sao Jason luôn nói “anh đưa cô đi”, căn bản không phải như Carol hiểu với ý phụ huynh hoặc người yêu “đưa đi”, mà là lái xe để đưa đi đâu đó. Vì ai nhờ anh chở đi đâu, anh cũng nói “tôi đưa đi”, “anh đưa đi”...

Mỗi lần Jason đưa Đa Đa và Sally đến trung tâm thể thao cũng hỏi Carol có đi hay không. Điều ấy thì không phải hỏi, chắc chắn Carol đi rồi, cho nên cả bốn người cùng đi. Đến đây, Sally đưa Đa Đa đi bơi, tức là đi ngâm nước, vì hai người không biết bơi. Jason đến phòng tập hoặc đi đánh bóng bàn, cầu lông, sau sau đấy đến bể bơi. Cuối cùng mọi người đến phòng tắm, tắm sạch rồi về.

Carol cũng từng cùng bạn đến trung tâm thể thao, cho nên không lạ gì nơi này. Carol đã học bơi ở trong nước, bơi không giỏi nhưng biết kỹ thuật cơ bản. Cô không muốn để Jason biết mình biết bơi, muốn để Jason dạy bơi, như vậy anh phải nâng cô lên. Hai người mặc rất ít đồ, hai cơ thể gần nhau trong nước, trong tiểu thuyết có nhiều đôi nam nữ yêu nhau qua việc dạy bơi.

Trung tâm thể thao của trường có mấy bể bơi, bể bơi rất tốt, rất nhiều cuộc thi của bang đều được tổ chức tại đây. Nhưng cuối tuần mới mở cửa bể bơi năm mươi mét, nước hai đầu bể không sâu, có thể đứng, giữa bể thì sâu hơn, chân không đứng đến nơi.

Carol đến phòng tập trước, ở đây có rất nhiều người, cô không biết tập bằng dụng cụ thể thao, đứng nhìn Jason, đành phải về bể bơi. Cô xuống nước, nhưng không bơi, chỉ nghịch nước, chờ Jason đến.

Một lúc sau, cô trông thấy Ngải Mễ và Phương Hưng, hai cô chào hỏi Sally và Carol, rồi mỗi người đến một đường bơi, xem ra cả hai cùng biết bơi, hơn nữa động tác bơi cũng chính quy hơn Carol. Cô cảm thấy hai người này xuất hiện vào lúc nào tuyệt nhiên không phải là sự ngẫu nhiên, chắc chắn biết Jason đến nên họ mới đến.

Tưởng chừng như đã chờ một trăm năm Jason mới đến bể bơi, gần như không nhận ra anh, vì lần đầu cô thấy anh không mặc áo quần. Tất nhiên áo quần ở đây là áo, còn nửa người dưới vẫn mặc một cái quần bơi ôm sát người, nhưng rất dài, không phải là xi-líp bơi. Trên đầu anh đội mũ bơi, tóc thu gọn vào trong mũ, đeo kính bơi mà xanh thẫm. Anh đến đường bơi phía bên trái cô, nếu anh không lên tiếng chào hỏi chắc chắn cô sẽ không nhận ra.

Carol rất thích nhìn anh như thế này, tuy thấy anh có da có thịt, nhưng đường nét rõ ràng, săn chắc, không giống với những tuyển thủ bơi lội chuyên nghiệp gân guốc cuộn cuộn, tỉ lệ đầu và toàn thân không cân đối, cho nên tuyển thủ bơi lội trong như những con rùa, đầu nhỏ thó, lưng to bè. Còn Jason chỉ là những thớ thịt, tấm lưng hình tam giác ngược rất ưa nhìn. Đáng tiếc, trước ngực và sau lưng anh có những vết giống những thanh nẹp dài, có thể vì lâu ngày nên những dấu vết ấy gần giống với màu da thịt, trong như ai đó dùng roi quất để lại dấu vết trên người anh, vô có thêm cho anh chút màu sắc xã hội đen.

Jason đến bên bể bơi, vận động như những tuyển thủ chuyên nghiệp, đầu cúi thấp, lao người xuống nước, nhanh chóng bơi ra xa. Carol thấy anh bơi đến tận cùng năm mươi mét, bật ngược, bơi trở lại giống như đang thi đấu. Cô rất phục, vì cô không quay lại được như thế.

Anh bơi đến phía này, lại quay người bơi về phía kia, bơi tới bơi lui, một lúc sau mới đổi tư thế. Cô nghĩ, anh bơi như vậy là có mục đích gì đó, có thể đang ghi điểm, nên không quấy rầy anh, chỉ nhìn anh bơi, cảm thấy sức lực của anh rất dồi dào. Carol cũng đã từng bơi, bơi được từ bờ bên này đến bờ bên kia, nếu bơi nhiều vòng như anh thì mệt lắm.

Không hiểu tại sao, nhìn anh bơi Carol lại nghĩ, anh dai sức lắm nhỉ, anh làm tình chắc chắn phải giống maratông đối với anh, anh sẽ làm cho chết đi sống lại. Chợt Carol thấy như lửa đốt, vội té nước lên mặt và ngực.

Anh bơi một lúc rồi lên bờ, thấy anh sắp bỏ đi chỗ khác, cô vội gọi anh lại:

- Anh Jason, dạy em bơi đi nào.
- Cô không biết bơi à? – Jason ngạc nhiên. – Anh cứ nghĩ cô biết bơi cơ đấy.
- Em không biết bơi, anh dạy em với.

Anh đến đường bơi của Carol, xuống nước, nói:

- Không biết bơi thật chứ? Hoàn toàn không biết gì à? Vậy thì trước tiên phải học nín thở. Cô nín thở, chìm đầu xuống nước, có thể nín thở được bao lâu thì cứ nín.

Carol làm theo, nghĩ bụng hôm nay thế là hết, anh ấy suốt cả buổi dạy nín thở thì làm thế nào? Cố quyết định làm hơn thế, vậy là cô hít vào một hơi thật sâu, ngụp đầu xuống nước, nín thở cho đến khi mặt tái xanh mới ngoi lên, rất đặc ý nhìn anh, nghĩ bụng để xem anh còn chiêu gì khác?

- Nín thở đủ chưa? – Cô thở hổn hển, hỏi anh. – Không phải tập nín thở nữa chứ? Dạy em tập bơi đi.

Anh chạy đi lấy tấm phao bơi, để cô ôm phao, chân đập nước, nói:

- Ôm chặt, chân duỗi thẳng, đập mạnh.

Carol thấy anh không có ý định nâng mình lên tập bơi, ngay cả đụng đến người anh cũng không dám, cô ngượng ngùng, nói:

- Thôi, ông thầy vợ vẫn này, không nhờ anh dạy nữa. – Nói rồi cô bơi đi chỗ khác.

Ngải Mễ và Phương Hưng ở đường bơi bên cạnh cười phá lên:

- Anh Jason, bị ăn quả lừa rồi nhé!

Jason cũng cười theo:

- Toàn bị các cô gái lừa.

Thấy anh rất thật thà, Carol vờ như không hay biết gì.

Ngải Mễ cười nói:

- Anh Jason, anh như con ếch không cần tập luyện nữa, mục đích đạt được rồi, anh đã sửa xong câu tục ngữ, bây giờ không phải là ếch ngồi đáy giếng đòi ăn thịt thiên nga trên trời, mà là thiên nga ăn thịt ếch

- Ôi, thì ra ếch nhảy nhằm vào hồ thiên nga. – Anh cười, nói với hai cô gái – Các cô chơi nữa đi, ếch tôi nhảy chậm, nhảy trước một bước nhé. – Anh nói với Sally và Carol. – Tôi ra trước, chờ mọi người ở ngoài kia. Đừng cho Đa Đa bơi nhiều, cẩn thận bị cắn.

Anh rời bể bơi trước.

Ngải Mễ và Phương Hưng luôn dưới dải phân cách sang đường bơi của Carol. Ngải Mễ nói:

- Vẫn chưa đạt được âm mưu chứ?

- Âm mưu gì? – Carol hỏi, giọng khô cứng.

- Đừng vờ nữa, cái trò ấy bọn này đã từng chơi. Anh ấy không bị lừa đâu, chỉ bằng mấy đứa chúng mình hợp lực lại, bắt cóc anh ấy, rồi muốn làm gì thì làm.

- Làm gì anh ấy? Tôi chưa nghĩ phải làm gì cả.

Phương Hưng nói:

- Thôi đi, Ngải Mễ, đừng làm hư Carol, cứ để nó tự tìm được xác suất thành công.

Ngải Mễ không nghe lời khuyên của Phương Hưng, rất nghiêm túc hỏi Carol:

- Đẳng ấy yêu Jason rồi à? – Thấy Carol đỏ mặt im lặng, Ngải Mễ nói tiếp. – Cô em, chị đây tốt bụng khuyên em, đừng mơ nữa, kéo rồi làm cho trái tim tan nát ra đấy.

- Anh ấy gay à? – Carol mạnh dạn hỏi.

- Ha ha... - Ngải Mễ và Phương Hưng cười phá lên thật thoải mái. – Biết thế nào cũng hỏi câu ấy mà. Không phải gay, nếu gay thì anh ta không dám đụng đến người đẳng ấy, đúng không? Đẳng ấy không biết bọn gay à? Chúng có ôm đẳng ấy vào lòng cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Jason còn hơn cả gay, anh ấy bị thứ bệnh tổng hợp gọi là “bất lực tình yêu trầm trọng”. Chú ý nhé, tớ nói “bất lực tình yêu” chứ không phải “bất lực tình dục”.

Phương Hưng nói:

- Thôi thôi, đẳng ấy đừng dọa cô em nữa, biết đâu cái bệnh “bất lực tình yêu trầm trọng” ấy được cô em này chữa khỏi.

Ngải Mễ bĩu môi:

- Thôi đi, tớ quen anh ấy từ năm tớ mười tám tuổi, đến nay gần chục năm rồi, chả nhẽ tớ không hiểu anh ấy hơn đẳng ấy à?

- Hừm, thế mà còn nói, lập án mười năm, theo đuổi vạn dặm, từ Trung Quốc sang Mỹ, vậy mà không có cách trừng phạt, để cho anh ta đứng ngoài vòng pháp luật đến tận hôm nay, đằng ấy cũng đủ rồi đấy.

Ngải Mễ cười, mắng lại Phương Hưng:

- Nói người mà chẳng nghĩ đến ta, coi chừng không có thuốc chữa. Đằng ấy tài giỏi, suốt một học kỳ dạy anh ta về thống kê, tại sao không làm gì nổi? Nếu vào tay tớ, đứng ở vị trí có lợi như thế thì đã diệt được rồi. Chỉ cần gọi anh ta đến văn phòng, hỏi có chịu không, không chịu cứ cho anh ta điểm trừ, chịu thì cho toàn điểm A, coi như gục hần.

- Nếu biết trước thì tớ đã nhường vị trí ấy cho đằng ấy, để tớ xem diệt như thế nào. – Phương Hưng bắt đầu té nước vào Ngải Mễ, hai cô cười đùa, đánh trận nước ẩm ỉ.

Carol không còn tâm trạng nào để chơi đùa, cô nói với Sally:

- Chị em mình lên tắm rồi về nhé, đừng để anh Jason chờ lâu.

Nhưng Đa Đa chưa chịu lên, cô đành chờ thêm một lúc nữa. Cô quay lại thì thấy Ngải Mễ và Phương Hưng đã rời bể bơi từ lúc nào.

Lúc tắm, Carol hỏi Sally ở phòng bên cạnh:

- Chị Sally, Ngải Mễ và Phương Hưng là người thế nào? Hình như rất thân với anh Jason phải không? Ngải Mễ còn nói, nó quen anh Jason mười năm rồi.

Sally nói:

- Chị không rõ Phương Hưng lắm, nhưng Ngải Mễ thì chị biết, vì chị học ở đại học J, bố mẹ Ngải Mễ là giáo sư ở trường, bố cô ấy rất nổi tiếng, ông ấy là thầy hướng dẫn Jason làm nghiên cứu sinh. Ngải Mễ là con gái duy nhất của ông bà, là viên ngọc trong lòng bàn tay. Chắc hẳn cô này thích Jason từ khi làm nghiên cứu sinh của bố. Cả hai cô này rất giỏi, Ngải Mễ là thạc sĩ thống kê, Phương Hưng là tiến sĩ thống kê, chưa tốt nghiệp đã tìm được việc làm. Hiện tại chuyên ngành thống kê rất dễ tìm việc, không giống như chuyên ngành của chúng mình, công việc chưa biết còn ở tận đâu, học đến oải cả người.

- Ngải Mễ cũng rất đẹp, theo đuổi đã mười năm rồi mà anh ấy vẫn không chịu à?

Sally trả lời không rõ ràng:

- Chị cũng không rõ. Cái trò tình yêu, có lúc chẳng thể hiểu nổi.

Carol khó hiểu, nói:

- Ngải Mễ bảo rằng, Phương Hưng dạy Jason một học kỳ.

- Ủ, Jason cũng có học vị thạc sĩ thống kê. Thống kê cộng với tin học, tốt lắm, hai chuyên ngành đều dễ tìm việc, có nơi mời làm thống kê, có nơi mời làm máy tính, nhưng anh ấy vẫn chưa quyết định đi đâu.

Carol cảm thấy trĩu lòng, vội hỏi:

- Anh Jason sắp tốt nghiệp rồi à? Vậy là anh ấy sắp rời trường C đấy nhỉ?

- Cũng sắp rồi. Không nhất thiết anh ấy rời trường C, vì nhà trường cho anh ấy chọn khoa.

Carol hy vọng anh ở lại trường C, đừng đi đâu, anh đi cô sẽ không còn được gặp anh nữa. Carol suy nghĩ giây lát, lại hỏi:

- Nghe nói Ngải Mễ và Phương Hưng là tình địch, nhưng tại sao cả hai thân nhau như thế?

- Chuyện con gái bọn em chị không thể hiểu nổi. Bọn chị hồi xưa không bạo gan thoải mái như thế đâu, chứ đừng nói gì hỉ hỉ hả hả đùa giỡn với con trai, ở bể bơi đụng vào con trai cũng che mặt bỏ chạy thật xa.

Mọi người xong xuôi ra khỏi trung tâm thể thao đã thấy Jason đứng hút thuốc. Sally phàn nàn.

- Đa Đa không chịu về, cứ đòi chơi, phiền anh phải đợi lâu.

- Không sao, chờ cho tóc khô, cũng không phải chờ vô ích. – Anh cười, nhưng tỏ ra lo lắng. – Chỉ sợ bơi lâu, Đa Đa bị cảm mất thôi.

42. Chương 42

TRÊN ĐƯỜNG TỪ TRUNG TÂM THỂ THAO VỀ, không hiểu tại sao trước mắt Carol cứ hiện lên hình ảnh Jason bơi. Hình như cô thấy cả hai cánh tay anh lần lượt lên xuống bơi tự do hoặc hai cánh tay đồng thời lên xuống bơi bướm, tưởng chừng cảm nhận được cái rắn chắc trên cơ bắp của anh. Cô rất muốn sờ vào vết sẹo trên người anh, hỏi anh tại sao, chắc chắn mỗi vết sẹo là một câu chuyện.

Cô nhớ vừa rồi trong bể bơi, trước khi anh đến đường bơi của mình, chuẩn bị nhảy xuống, cô đứng dưới nước nhìn anh, nhìn thấy lông chân anh. Trước đây cô đã thấy lông trên người đàn ông, nhưng chỉ để lại cho cô cảm giác khó chịu, nhưng lông trên chân Jason lại cho cô một cảm giác tính dục kỳ lạ.

Tối hôm ấy cô không sao học nổi, tự nhủ, thôi đi, ngày cuối tuần hôm nay coi như nghỉ cuối tuần, nghỉ, mai chăm chỉ gấp đôi. Cô nằm lên giường, suy nghĩ vẩn vơ, nhớ lại cảm giác lần đầu gặp anh, nhớ lại đau khổ của mình khi cho rằng anh đã có vợ có con, nhớ lại tâm trạng bối rối ngọt ngào mỗi lần trông thấy anh, nhớ lại sự run rẩy khi thấy anh “khỏa thân” trong bể bơi hôm nay... Cô ngạc nhiên vì những cảm giác đó của mình, hình như đây không phải là điều mà những người con gái đứng đắn nên có.

Carol nhớ đến những cảm giác của Liễu Thanh trong Người này không có chuyện mỗi lần gặp những người đàn ông khác nhau: “Trước đây nghĩ rằng ở đời chỉ có hai loại đàn ông, một loại hễ đụng đến sẽ phải tấm cả chục lần, thậm chí cắt bỏ chỗ thịt đã đụng vào anh ta; một loại khác nếu anh ta đụng đến, bạn không những không phản cảm, vì người đó là chồng của bạn, người đó đụng đến bạn là hợp lý hợp pháp, là điều thiên kinh địa nghĩa; bây giờ xem ra còn loại đàn ông thứ ba, tức là bạn trông thấy anh ta, biết rõ không nên đụng đến, mà người đó cũng không dám đụng đến bạn, nhưng bạn lại rất thèm được anh ta ôm bạn...”.

Carol cảm thấy Liễu Thanh nói đến ba loại cảm giác vẫn chưa đủ, phải nói là bốn loại, đó là cảm giác Carol hiện đang trải nghiệm.

Một Jason mặc áo quần cho cô cảm giác đẹp trai, rất thích nhìn, nhất cử nhất động của anh đều hấp dẫn cô, anh giơ tay, ném bóng rất đẹp, rất dễ chịu, tao nhã, rất ung dung tự tại. Những lúc ấy nhìn anh, cô chỉ mong anh dang tay, dịu dàng ôm cô vào lòng, để được thỏa mãn, được tận hưởng cái đẹp. Nhưng một Jason không mặc áo quần cho cô một cảm giác khát khao tính dục. Hôm nay trong bể bơi, cô trong thấy phần da thịt anh để lộ ra ngoài cái quần bơi, mỗi một bộ phận, dù là bộ phận bị che khuất, cũng chỉ che khuất màu sắc, nhưng hình thù thì không thể.

Chợ cô hiểu cảm giác của những người con gái rất muốn trông thấy cơ thể đàn ông được viết trong một số truyện. Trước kia, mỗi lần đọc chỉ cảm thấy đây là một cách nói khác về tình yêu của nữ đối với nam, nhưng bây giờ cô hiểu đây không phải là nỗi nhớ về tình cảm, mà là nỗi khát khao cơ thể, mong được anh ôm chặt vào lòng, vò nát xương thịt mới thỏa nỗi khát khao.

Đây mới là cảm giác nguyên thủy nhất, giàu sức sống nhất của loài người. Cảm giác xấu hổ và quan niệm về đạo đức chỉ có tính xã hội, tính thời đại, nhưng sức hấp dẫn của con người khác giới ra đời cũng với sự ra đời của con người và tồn tại cùng với sự tồn tại của con người. Nếu một ngày nào sức hấp dẫn khác giới không còn tồn tại, thì hoạt động tình dục của con người không còn là tính người, mà biến thành tính xã hội, như một cỗ máy, hoặc nói loài người sẽ không còn sinh sôi đổi mới, cũng tức là tiêu vong.

Không ai nói nửa lời khi nam giới có cảm giác xung động tình dục, niềm vui hưởng thụ tình dục, trừ phi anh ta dùng thủ đoạn không chính đáng để thỏa mãn sự xung động về tình dục. Nhưng nếu như một người con gái cảm nhận sự xung động tình dục, hưởng thụ khoái cảm tình dục, sẽ có người “chửi” cô ta là dê tiện, là không đứng đắn, có lúc ngay cô ta cũng thấy xấu hổ, như vậy có công bằng không? Lẽ nào những cô gái ấy không chút “hứng thú” với chồng mình, chỉ những phụ nữ biết làm vợ theo nghĩa vụ mới là chính đáng, mới không dê tiện sao? Có thể từ góc độ xã hội các cô gái ấy mới chân chính, nhưng xét từ góc độ nhân

tính, họ là kẻ chịu nạn, buộc phải dâng hiến, cho dù không nói là không bình thường thì ít ra đó cũng là việc vô nhân đạo.

Carol quyết định không xấu hổ vì những cảm giác đó, ngược lại, cô mừng cho mình. Nếu một người con gái cả đời không có bất cứ một cảm giác nào đối với nam giới, chỉ có thể nói đấy là sự đáng tiếc, là thiếu sót trời sinh, là nỗi bất hạnh. Cô nhớ lại cảm giác của mình với Đồng Hạo và Phong, lại nghĩ đến cảm giác hiện tại với Jason, cô thấy mình không phải là người đồng tình với mọi đối tượng. Đến với Đồng Hạo có thể nói là khổ nạn tận cùng, không chút thêm muốn về tình dục; đối với Phong là sự khai mở, chưa đủ kích động; đối với Jason lại là đốm lửa nhỏ đốt cháy đồng cỏ.

Cô cảm thấy đấy không phải là vấn đề tuổi tác, không phải vì trước đó ngủ quên, bây giờ mới thức giấc, không chỉ một lần thấy Siêu mặc quần đùi, nhưng không hề có cảm giác thêm muốn, chỉ là thấy một cơ thể cởi trần, hai chân trần, chỉ vậy thôi.

Carol không biết Jason có cảm giác thế nào khi trông thấy những cô gái ở bể bơi cởi bỏ xiêm y ngày thường, để hở cơ thể, nếu anh gay, thì anh cũng phải có cảm giác chứ? Hôm nay cô mặc đồ bơi khoét ngực rất sâu, tuy không như bikini, nhưng cũng làm nổi hết đường cong cơ thể. Jason cũng đến với cô trong một đường bơi, lẽ nào trông mà không thấy? Lúc này anh có nằm nghĩ ngợi vợ không nhỉ? Điều ấy chứng tỏ anh né tránh không đụng đến người cô, vì không dám đụng, tại sao không dám? Tất nhiên vì đụng sẽ lập tức có phản ứng.

Carol nghĩ, con trai dễ có phản ứng sinh lý, một đôi trai gái ôm hôn nhau, khi người con gái cảm nhận sự ngọt ngào về tình cảm, thì người con trai đã hiện ngang đứng lên. Có thể lúc này Jason đang...

Bất chấp xấu hổ, cô gọi điện cho Jason, hỏi có muốn chạy xe hóng mát một lúc không. Anh xin lỗi, tối nay không rảnh, có một bài tập cần trả nợ ngay, anh đang giải quyết một con số. Carol rất thất vọng đặt máy xuống, cảm thấy anh cho mình một cái tát, tưởng chừng anh nhìn thấy tâm tư cô, biết cô đang nghĩ gì, giống như đang sà vào lòng anh mà bị anh đẩy ra.

Nghe nói đàn ông khi không có bạn gái hoặc vợ, cứ dăm ba ngày lại phải vừa nhìn hình gái đẹp vừa thủ dâm. Carol nghĩ, chắc chắn Jason cũng như thế, anh không có bạn gái, nhu cầu hàng ngày tất nhiên phải tự giải quyết. Biết đâu lúc này anh đang nhìn ảnh con gái để tự “giải quyết”. Nghĩ đến đây trong lòng cảm thấy tiếc vô cùng. Tại sao, tại sao anh lãng phí đạn dược như thế, không dùng đạn trên chiến trường? Nếu anh lấy vợ sớm, biết đâu đã sản xuất ra mấy Jaosn con rồi, anh hoàn toàn lãng phí tài nguyên, năng lượng quý báu, đáng tội lắm!

Cô biết có nhiều nam sinh viên có lúc không vì tình yêu mà chỉ vì thèm khát sinh lý cũng tìm bạn gái để qua cơn bã cực. Cô nhớ đến Liễu Thanh yêu Tân Minh, yêu đến độ Tân Minh không thể vượt qua nổi, cho dù anh chỉ là “bát nước đầy” cũng cam lòng. Cô nghĩ, mình cũng sẵn sàng giúp Jason như vậy, nhưng hiện tại không chỉ là giúp đỡ Jason mà ngay cả mình cũng cần được giúp đỡ, hoặc muốn anh giúp đỡ mình. Carol thậm chí nói, tuy anh là tiến sĩ về tin học, nhưng có những “ẩn số” em giúp anh “giải quyết” còn hiệu quả hơn anh tự “giải quyết”.

Người Carol nóng bừng, giống như lên cơn sốt. Cô lăn vào phía trong giường, áp mình vào bức tường lạnh. Cô biết phía bên kia bức tường là giường Jason, cô thấy giường của anh kê sát bức tường này, nên cô cũng kê giường của mình sát vào đây, như vậy coi như cùng anh nằm trên một cái giường lớn, có điều chỉ cách một bức tường. Cô dùng ngón tay viết lên tường mấy chữ: “Jason, hãy đến với em! Em muốn có anh! Em yêu anh!”.

Rồi cô chìm vào trạng thái nửa ngủ nửa thức, hoảng hốt nghe thấy tiếng Jason. Cô nghĩ, phải chăng mình đang mơ giấc mơ tình dục? Nhưng lại nghe thấy tiếng Sally, nghĩ bụng có thể không phải mơ. Cô cố gắng để tỉnh lại, đúng là không phải mơ, chính là Jason đang nói ở phòng khách:

- Lấy cái áo quần cho cháu.

Cô vùng dậy, chạy ra phòng khách, thấy Jason bế Đa Đa đi ra cửa, cô hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Đa Đa khó thở, phải đưa cháu đến bệnh viện ngay. Cô đóng cửa lại, về ngủ đi. – Anh vừa nói vừa đi ra ngoài, rất nhanh chóng biến mất.

Sally tay xách cái túi nhỏ từ phòng ngủ chạy ra, vội vàng nói:

- Xin lỗi, làm em thức giấc. – Rồi chị chạy đi ngay.

Không kịp suy tính Carol vội vợ cái áo chạy theo, tiện tay đóng cửa, loạng choạng xuống thang gác, vừa chạy vừa gọi:

- Chờ em, em đi cùng!

Chưa bao giờ Carol thấy Jason lái xe ngang tàng như vậy, bất chấp đèn đỏ, cứ thế phóng, hình như về đêm không có xe qua lại, nhưng máy ghi hình tự động ở các ngã tư vẫn hoạt động. Có hai ngã tư phía trước có xe chạy ngang, đành phải dừng chờ hiệu đèn. Carol nghe thấy tiếng anh rít qua kẽ răng:

- Mẹ kiếp!

Sally ôm Đa Đa, sụt sùi khóc. Hơi thở của Đa Đa như bể lò rền, ngắn nhưng vất vả, khô khè, giống như chỉ thở ra mà không hít vào. Cô cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lo lắng nhìn Đa Đa, nhìn một sinh mệnh đang giãy giụa, cố duy trì lượng dưỡng khí cần thiết trong cơ thể. Cô rất muốn giúp thằng nhỏ thở, nghĩ bụng cháu cố lên, cố hít vào, cháu không hít vào thì sống thế nào nổi? Nhưng cô nghe thấy trong cổ họng hoặc trong phổi của Đa Đa như bị bịt chặt, chỉ còn một khe hở rất nhỏ, khe hở bất cứ lúc nào cũng có thể khép chặt lại.

Đến bệnh viện, Đa Đa được đưa vào phòng cấp cứu, ba người chờ ở hành lang. Sally không ngồi, chị đứng bên cửa phòng cấp cứu, lo lắng hỏi bác sĩ, y tá ra vào tình hình Đa Đa thế nào rồi. Carol nhìn Jason, cảm thấy anh rất lo lắng, mặt tái nhợt, điều hòa của bệnh viện mở rất nhỏ, trán anh lấm tấm mồ hôi, chỉ lo anh ốm. Cô đến bên anh, khẽ hỏi:

- Anh không sao chứ?

Jason nói:

- Anh không sao. Cô đến kia cầm tay chị Sally, đừng nói gì cả.

Carol vội đến bên Sally, nắm lấy tay chị. Sally cảm kích nhìn Carol, nắm chặt tay nhau, cùng nhìn cửa phòng cấp cứu, tuy không trông thấy gì bên trong. Cho đến khi Đa Đa từ phòng cấp cứu ra, mọi chuyện đã trở lại bình thường, hơi thở ổn định, cười cười, mọi người có cảm giác vừa rồi như cơn ác mộng.

Trên đường về Sally tự trách mình, lẽ ra không nên để Đa Đa đứng lâu dưới bể bơi, lại trách không mua xe, mỗi lần như thế đều làm phiền Jason.

Jason nói:

- Chị đừng nghĩ như vậy, khuyên chị mua xe là để đưa cháu đi McDonald's cho tiện. Gặp những lúc thế này, cho dù có xe cũng phải gọi tôi. Những lúc tôi không có nhà, thì gọi cô Thu, cô Thu lái xe lâu rồi, tính tình cũng bình tĩnh, nhẹ nhàng, so với chị mới tập lái cũng an toàn hơn. Sau này mua bảo hiểm cũng nên mua nhiều hơn, tốt cho con trẻ.

Về đến nhà, Jason bế Đa Đa lên lầu, đặt lên giường, nói với Sally:

- Chị đưa đơn thuốc để tôi đi mua, tôi biết có hiệu thuốc mở cửa hai mươi bốn tiếng, nhưng không nằm trên đường chúng ta vừa về.

- Anh cũng mệt rồi, để đến mai đi mua cũng được. – Sally tỏ ra ngượng.

- Không sao, ngày mai tôi đi bang S, tuần sau ở đây có buổi phỏng vấn. Hôm nay tôi đi mua thuốc, để mai chị khỏi phải nhờ người khác.

Sally đưa đơn thuốc cho Jason, Carol nói:

- Em đi với anh. – Cô sợ anh không cho đi theo, vội đi ngay ra cửa. Jason đuổi theo, nhưng không bảo cô quay lại. Hai người đi xuống, đến bên ô tô của anh. Anh mở cửa xe cho Carol, cô đã ngồi vào xe, tay anh vẫn vịn cửa xe, nói:

- Tối nay phải cảm ơn cô, cô giúp rất nhiều. Cô là cô gái tốt bụng.

Carol không nói gì, vì cô cảm thấy xấu hổ. Cô theo đi vì nghĩ được đi với anh, Cô nghĩ, anh bảo giúp được nhiều việc, có thể đã cầm tay Sally, mà việc ấy thì anh không tiện, cho nên mới nói cô giúp được nhiều việc. cô cảm thấy vui vì đã làm được một việc tốt. Thì ra cảm giác được giúp đỡ người là như vậy, hèn chi Jason thích giúp đỡ người khác.

Trong lúc chờ lấy thuốc, Carol nói:

- Tại sao tối nay trong xe anh không mở bản nhạc Hồi tưởng cung điện Alhambra?

- Hôm trước Sara ngồi vào xe, nó đổi đĩa nhạc nó thích nghe.

- Trước đây một thời gian, anh vẫn tập đàn bản Hồi tưởng cung điện Alhambra, gần đây không thấy anh tập nữa?

Jason lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao cô biết anh tập bản nhạc đó?

- Vì hồi ấy chiều nào em cũng ngồi trên thảm cỏ sau nhà R nghe anh chơi guitar. – Carol rất thẳng thắn. – Nghe anh đàn, em lại nhớ đến đoạn văn rất hay có liên quan đến sự luyến tiếc đối với một tình yêu không trọn vẹn của tác giả Sở Thiên viết trong truyện Người này không có chuyện, nhớ đến em lại rơi nước mắt. Chắc chắn lúc bấy giờ anh không biết có người ngồi trong gió lạnh ngoài cửa sổ phòng anh ngẩn ngơ nghe anh đàn.

Anh ngoảnh lại nhìn Carol, Carol cũng dừng cảm nhìn anh, ánh mắt cô không chút rụt rè. Cô phát hiện ánh mắt anh thật kỳ lạ, không có niềm vui vừa nghe thấy có người bày tỏ tình yêu với mình, cũng không có sự phiền lòng vì bị áp đặt một tình yêu, không thể nói rõ đây là gì. Ánh mắt anh có gì đó giống như vừa rồi chờ đợi ở cửa phòng cấp cứu bệnh viện, như lo lắng, như đau khổ, thậm chí như buồn thương.

Anh nhìn Carol một lúc, quay đầu đi, nói:

- Anh có một cô bạn gái.

Carol không hiểu tại sao anh lại bật ra câu nói ấy, hơn nữa lại nói vào lúc này. Carol bực mình, nói:

- Anh có bạn gái thì liên quan gì đến em?

Anh bị câu nói ấy đáp trả hình như rất khó xử, sau một lúc do dự, anh nói:

- Không liên quan gì đến cô, nhưng đem ra khoe, chỉ là báo danh.

Carol càng bực mình hơn, bất chấp tất cả, nói:

- Có gì mà phải khoe? Anh có bạn gái thì thế nào? Trước đây anh nói dối là đã có vợ có con, em vẫn yêu; bây giờ anh không cần phải nói có bạn gái, càng không cần phải nói với giọng điệu ấy.

Anh nhìn Carol, vẻ mặt đau khổ, giống như có ai đó cầm dao rạch trái tim anh. Một lúc sau, không thể làm khác, anh đành nói:

- Chỉ trách trước đây cứ kêu to “sói đến rồi”, bây giờ sói đến thật thì cô cũng không tin.

43. Chương 43

SALLY QUYẾT TÂM MUA XE, chị nói với Carol:

- Không mua không xong, mai kia Jason tốt nghiệp, chị Thu cũng tốt nghiệp, mình không thể nhờ mãi người khác. Nếu bây giờ mình bắt đầu học lái xe, cho đến khi hai người kia về, cũng có thể lái được khá rồi.

Câu nói của Sally cũng nhắc nhở Carol, cô nghĩ mình cũng nên mua xe, nếu Jason tốt nghiệp, đi một bang khác, mình có thể lái xe đến thăm anh. Nếu mình không biết lái xe, cần ra sân bay cũng phiền phức, như vậy coi như cách xa anh đến hai thế giới. Lúc này anh đang ở đây, nên nhờ anh dạy lái.

Cô sang Mỹ đã hơn nửa năm, để dành được một ít học bổng, số tiền ngoại cho mẹ cô cũng cầm một ít chuẩn bị dùng cho sinh hoạt phí và học phí nếu chuyển sang trường D nhưng không chuyển trường nữa, tiền vẫn để đấy. Số tiền này nếu mua một chiếc xe cũ vẫn còn thừa.

Cô gọi điện cho mẹ, nói muốn mua xe, thối phòng nổi khổ không có xe đi lại. Mẹ rất thông cảm, không có ý kiến gì về chuyện mua xe, có điều dặn con gái lái xe phải cẩn thận, trời mưa không được chạy xe, ngủ không đủ giấc không được chạy xe, không nên đến những nơi nhiều xe, thà rằng phải chờ ba phút còn hơn tranh thủ một giây, vân vân. Những người không biết lái xe cũng biết nói những điều ấy, mẹ như bảo hàng ngày kéo xe đi còn tốt hơn là lái.

Cô nghĩ, làm mẹ là thế, lúc nào cũng tưởng con gái là đứa ngốc nghếch không biết gì, phải được mẹ dặn dò chỉ bảo từng li từng tí. Bao giờ mình làm mẹ sẽ không như thế.

Không hiểu tại sao gần đây, Carol hay nghĩ đến chuyện làm mẹ, hơn nữa mỗi khi nghĩ đến lại thấy một đứa bé giống Jason chơi đùa, chạy nhảy đến toát mồ hôi, cô nói với đứa bé: “Con đi gọi bố về ăn cơm”. Đứa bé nũng nịu gọi: “Bố ơi, mẹ gọi bố về ăn cơm!”. Sau đấy Jason từ ngoài về, hỏi: “Vợ ơi, hôm nay có món gì ngon đấy?”. Thế rồi ba người cùng ngồi vào bàn ăn. Nghĩ đến cảnh tượng ấy, cô cảm thấy cuộc sống thật ngọt ngào, bình yên, giản dị, nhưng mỗi chi tiết, mỗi sự việc vì có Jason nên hết sức hạnh phúc.

Mỗi lần mẹ gọi điện sang đều hỏi đến Jason, hình như mẹ còn sốt ruột hơn, sợ con gái không đủ kiên nhẫn, để một người tốt như vậy tuột khỏi tay, khiến cô không dám gọi điện về cho mẹ, lo lắng bối rối, sợ không hoàn thành nhiệm vụ được giao phó, xấu hổ không dám báo cáo với lãnh đạo.

Nhưng điều khiến cô yên tâm đó là, không thấy bạn gái của Jason đến thăm anh bao giờ, kể cả Ngải Mễ và Phương Hưng cũng không đến. Phần lớn thời gian anh đều ở nhà, xe của anh đậu ở cửa. Anh bảo có bạn gái chắc chắn đấy là lời nói dối, nhưng cô không thể hiểu tại sao anh lại nói dối như vậy. Cách giải thích duy nhất đó là anh có chuyện khó nói, sợ liên lụy đến cô, cho nên phải né tránh. Cô nghĩ, thời gian sẽ khiến anh nhận ra, dù anh có điều gì khó nói thì em vẫn yêu anh.

Theo chỉ dẫn của Jason, Carol và Sally xem tình hình xe bán, sau đấy khảo giá, so sánh giá cả, xem người bán xuống giá có cao quá không. Có mấy người gọi điện đến, hẹn đi xem xe, lại nhờ Jason, Tỉnh Thu hoặc Siêu đưa đi, nếu ưng ý, đưa xe đến xưởng sửa chữa xe nhờ kiểm tra, nếu không có vấn đề gì, hai bên sẽ ngã giá.

Carol trả giá rộng rãi hơn, cho nên nhanh chóng mua được cái xe mới chạy bốn năm, cùng màu xe của Jason. Sau đấy Sally cũng mua một chiếc xe cũ đã chạy sáu năm.

Mua được xe rồi hai người chuyên tâm học lái, tóm được ai là nhờ người ấy dạy. Siêu coi như bị bắt trắng đĩnh, nhưng Siêu hay cáu gắt, dễ làm sai liền bị anh trách mắng, kết quả chỉ có Sally chịu nổi. Carol không chịu nổi tính cáu gắt của anh, nhờ anh dạy hai hôm rồi thôi, cô định nhờ Jason nhưng anh có lúc không ở nhà, nếu ở nhà mà bận việc cô lại phải nhờ Siêu, thấy Siêu khó tính, cô không nhờ nữa.

Thấy Carol giận, Siêu giải thích:

- Bạn không biết à, có hai vợ chồng dạy nhau lái xe, dạy cho đến độ phải ly hôn? Chúng tôi dạy lái xe là như vậy, thầy không nghiêm khắc tức là không trách nhiệm với trò. Tính tính bạn như vậy, thật tình mình không dám để bạn lái xe, sợ xảy ra tai nạn.

Carol bực tức nói thẳng:

- Anh toàn cáu gắt, nếu em lái xảy ra chuyện gì đó là tại anh. – Nói xong, cô rất hối hận. Cô cũng không biết tại sao mình lại nóng nảy với Siêu như thế, ai cho phép mình nổi nóng với Siêu? Lẽ nào anh ấy có tình cảm với mình, mình lại nóng nảy với anh ấy? Nếu lý lẽ ấy là đúng thì Jason rất nên nóng nảy với mình.

Carol cố nhịn để Siêu dạy thêm mấy buổi. Xem ra Siêu cũng rất cố gắng không để mình cáu kỉnh với cô, nhưng có thể vì anh lo lắng, bất giác lại cần nhần, gắt gỏng. Cuối cùng, mỗi lần Siêu dạy đều làm cô không bằng lòng, cho nên lần nào dạy anh cũng phải xin lỗi, dỗ dành để lần sau tiếp tục dạy.

Cô cũng nhờ Jason dạy vài buổi, Jason không gắt gỏng. Anh ngồi ghé bên cạnh, ít nói, để cô tự lái; đến những chỗ quan trọng anh nhắc vài tiếng, phần lớn chỉ nói “cẩn thận nhé, đi thẳng”, “Chỗ rẽ này đi tốt đấy”... Được lời như cởi tấm lòng, cô rất vững tin. Cô nghĩ, có phải “người thân nghiêm, người lạ dễ tính”? Siêu coi mình là người thân, cho nên lo lắng, phải nghiêm khắc? Còn Jason coi mình là người học lái xe, cho nên không cần để ý lắm?

Đến khi cô nhờ Tĩnh Thu dạy vài buổi mới thay đổi ý nghĩ đó, vì Tĩnh Thu cũng như Jason, khuyến khích là chính, giảng giải ngắn gọn, rõ ràng; nói xong là xong, để cô tập lái là chính, không lảm lòi. Cô nghĩ, có thể trời sinh Jason và Tĩnh Thu để làm nghề dạy học, hai người biết cách giảng, biết chỗ nào cần giảng kỹ, chỗ nào giảng sơ qua, có phương pháp sư phạm, khuyến khích là chính, không cáu gắt nói nhiều.

Từ chuyện lái xe, Siêu không thể là Sở Thiên, vì Sở Thiên ít ra cũng như Jason và Tĩnh Thu. Điểm giống nhau của họ là thông minh, làm việc gì cũng chừng mực, nói năng có lý lẽ, không những có ý tưởng, cách thức thực hiện ý tưởng cũng thông minh và có hiệu quả. Sự quan tâm và yêu mến không thông minh có lúc không phải là sự may mắn, mà là gánh nặng, giống như con gấu, để đuổi ruồi trên mặt chủ, chỉ một cái tát làm cho chủ lăn ra chết.

Sau khi lấy bằng lái, Carol muốn chạy xe đến một nơi thật xa, ít ra là phải lên đường cao tốc tốc độ hạn chế sáu mươi dặm Anh chạy thử, lúc này cô mới chạy trên đường bốn mươi dặm Anh, như thế đâu phải là cao tốc? Cô sợ nhất là chuyển làn đường, tưởng như không trông thấy xe chạy trên làn đường, định chuyển. Cuối cùng, hai người nhờ Jason và Siêu kèm, chuẩn bị mỗi người chạy một xe, chạy đến Outlet Mall cách nhà ba bốn chục dặm Anh. Để đảm bảo an toàn, Sally không đem theo Đa Đa, chị gửi con cho Tĩnh Thu.

Jason nói:

- Siêu, cậu ngồi xe Carol, tớ ngồi xe với Sally.

Siêu nói:

- Anh ngồi xe với Carol, bạn ấy nóng tính lắm, tôi không bảo nổi, ngồi với chị Sally tốt hơn, chị ấy lái cũng tốt, tính tình dễ chịu.

Carol rất tức, nói:

- Anh nói gì thế? Coi em như trái bóng đá đi đá lại à? Không cần ai ngồi xe với em, để em chạy một mình.
- Nói xong, cô chui ngay vào xe, nổ máy.

Jason vội chạy tới, cũng chui vào xe, cười nói:

- Ôi nóng tính quá, nếu xe không chạy bằng xăng mà chạy bằng tính nóng thì cô được lợi rồi đây. Đừng nóng tính chạy xe đấy nhé, cái mạng này của anh rất đáng giá, cô không đền nổi đâu.

Carol cười nói:

- Có gì mà không đền nổi? Nhiều lần gặp tai nạn, không sinh cũng ngày cùng tháng cùng năm thì chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, càng tốt chứ sao.

- Ôi ôi, nói nhảm, vả vào miệng! - Anh đùa. - Hôm nay lên đường cao tốc mà dám nói thế à? Nếu bà nội anh ở đây chắc chắn bà sẽ vả vào miệng cô rồi đấy. Thôi, anh không không đôi co với cô nữa. Không chấp lời trẻ con.

Carol đi đôi giày mảy hôm học lái xe, vì cô thay giày sẽ không có cảm giác chân phanh và chân ga. Lúc lái xe cô phải ngồi thật ngay ngắn, không dám khom mình, càng không dám mở nhạc, cũng không dám nói chuyện với Jason, chỉ chú ý nhìn phía trước. Xe chạy đến siêu thị thì lưng đầm mồ hôi, người mỏi nhừ. Lúc này cô mới thông cảm với cảm nhận của Siêu lần đầu tiên lái xe ra sân bay.

Mấy người dạo siêu thị một vòng, không có gì đáng mua, chủ yếu không định mua gì, chỉ để luyện tập chạy xe trên cao tốc. Nhưng siêu thị đang bán hàng khuyến mại, mấy người hợp nhau lại, mua đủ mười hai đôla

là có thể lấy hóa đơn tham dự rút số trúng thưởng, nếu rút được trùng với số trúng thưởng sẽ được thưởng. Giải nhất là một chiếc ô tô con mới tinh, nhãn hiệu xe không tồi. Các giải khác có máy thu hình và nhiều thứ bày ra cả ở kia trông rất hấp dẫn. Siêu rất thích chiếc xe, anh bảo đi mua đồ, Carol và Sally cũng thấy hứng thú, mua hai chục đô la hàng, bảo thế nào cũng trúng xe, cứ thử vận may.

Jason nói với Carol, lần trước cô cho hai cái áo phông, bảo sẽ cho cô thứ gì, nhưng không biết cô thích gì, cho đến nay vẫn chưa cho lại, anh hỏi cô thích gì để anh mua.

Chọn một lúc thấy không có gì đáng mua, không thấy thứ gì cần thiết, nếu không cũng mua để lấy thưởng. Cuối cùng Sally mua một chiếc xe đạp, bảo hơi lớn, nhưng vài năm nữa Đa Đa có thể đi. Siêu mua cái máy hút bụi, bảo cái máy hút bụi đang dùng là của chủ nhà, mai kia bọn họ chuyển đi nơi khác sẽ dùng đến. Carol mua một bộ dao, cô thích dùng những thứ sáng loáng, dùng hay không không quan trọng, chủ yếu để nhìn, nhìn hoa cả mắt, hoa cả lòng, hoa đến độ cô không cần biết thứ đó có giá trị thực dụng hay không. Không biết bộ dao có thực dụng hay không, nhưng chuôi giao, lưỡi dao làm rất đẹp, xem ra cô thích lắm. Nhưng hơi đắt, những bốn mươi đôla.

Jason thấy cô thích, cầm lên tay không nỡ buông xuống, anh tranh trả tiền, nói:

- Xem ra cô rất thích, mua nhé. Nếu bà nội anh ở đây, bà sẽ không cho anh tặng dao cho cô, bảo không cát lợi. Cô dùng phải cẩn thận đừng để anh phải ân hận suốt đời.

Carol nói:

- Anh yên tâm, em đâu nỡ dùng những con dao này. Em sẽ để bày trong tủ kính.

Ba người rút thưởng, rút mấy lần, nhưng chẳng được gì, mọi người nghi ngờ những số này không có trong hòm phiếu thưởng, nhưng chẳng ai có bằng chứng, nên chỉ biết đoán mò. Mọi người tự an ủi, không trúng không sao, dù sao thì những thứ này sớm muộn gì cũng phải mua.

Mọi người lại đi ăn bánh pizza. Trong tiệm bánh, Carol lấy bộ dao ra ngắm. Mỗi con dao đều dùng bìa cứng bọc lại, cô lấy từng con ra, đoán xem dùng vào việc gì: con dao này dùng để thái rau, dao có lưỡi cưa có thể để cắt bánh mì, có dao gọt trái cây, thái thịt hun khói, vân vân. Nhưng có một con dao nhỏ hai bên lưỡi cũng sắc, mũi dao nhọn, không ai biết dùng để làm gì.

Siêu nói đùa:

- Có thể giết người.

- Dao nhỏ thế này thì giết được ai? Có thể giết chết người không? – Carol nói.

- Sao không? – Siêu tỏ ra lão luyện. – Nếu cắt đúng động mạch cổ tay, bảo đảm sẽ chết.

- Động mạch cổ tay ở chỗ nào? Ai cắt đúng được vào chỗ ấy? – Carol cười. – Để tự tử thì đúng hơn. – Cô nói rồi ướm thử vào cổ tay.

Đang ướm thử thì Jason kêu lên:

- Carol!

Cô dừng tay, nhìn anh, thấy mặt anh tái xanh, ánh mắt không biết là sợ hãi hay giận dữ, sững sờ nhìn cô, làm cô ngơ ngác, không biết mình đã làm gì anh.

Jason ngồi phía bên này, bỗng đưa tay với qua bàn, nắm lấy cổ tay Carol, giật lấy con dao.

Chưa bao giờ Carol thấy anh như thế, cổ tay bị anh nắm đau, cô tức giận đến chảy cả nước mắt. Mấy người đều ngơ ngác, nhìn nhau. Sally đến bên Jason, lấy con dao trong tay anh, khẽ nói:

- Anh làm gì thế? Làm cho Carol sợ đấy, cô ấy chỉ đùa thôi mà...

Jason bình tĩnh nói:

- Đùa gì không đùa, đùa chuyện này? Nhỡ tay thì sao? Để tôi đi trả bộ dao này cho cửa hàng.

Siêu nói:

- Không trả lại được, rút số dự thưởng rồi ai cho trả lại?

Sally cho con dao vào vỏ giấy, đưa cho Carol, nói:

- Không trả lại được, không ai cho trả lại đâu, giữ lấy dùng thôi. Dù sao thì vẫn phải dùng đến dao. – Như đồ trẻ con, Sally nói với mọi người. – Thôi thôi, đồ mua rồi, bữa trưa ăn rồi, về thôi. – Chị vỗ vai Jason. – Yên tâm, tất cả đều là người lớn, không có chuyện gì đâu.

Carol bị Jason làm cho sợ hãi, không còn tâm trạng nào để lái xe, cô nói với anh:

- Anh lái đi, bây giờ em lái thế nào cũng xảy ra tai nạn.

Jason không nói gì, anh lái xe, đi một đoạn rất xa không nói chuyện. Carol cũng không dám gọi chuyện, thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm anh, cảm thấy anh im lặng không nói thật dễ sợ, không biết anh đang nghĩ gì. Cô nghĩ, sau này phải tìm hiểu xem anh không thích gì, nếu không sẽ làm anh bực mình, chỉ im lặng cũng đủ làm người khác phải sợ.

Một lúc lâu sau. Cô nghe thấy anh nói:

- Carol, xin lỗi, anh làm cô nổi giận.

- Anh có thể cho em biết, em làm điều gì sai? – Carol rất thận trọng hỏi. – Anh nói ra, từ nay về sau em sẽ chú ý.

- Không có gì, anh sợ trẻ con bọn em nghịch dao, anh sợ máu, sợ dao, hề thấy ai múa dao anh đã bủn rủn cả chân tay.

- Nhưng em đâu có phải là trẻ con, tại sao anh cứ xem em như trẻ con vậy? – Cô tỏ ra trách móc. - Em hai mươi lăm tuổi rồi, còn nhỏ nữa à?

Anh không tiếp câu chuyện của Carol, chỉ nói:

- Về đừng để dao trong tầm với của Đa Đa nhé, không được cho trẻ con chơi dao, ngộ nhỡ có chuyện.

44. Chương 44

MỘT BUỔI CHIỀU TRUNG TUẦN tháng tư, Sally sang phòng Carol, vẽ căng thẳng, nói:

- Em ra chỗ cửa sổ này với chị.

Carol đến bên cửa sổ, Sally chỉ khu rừng cây sau nhà R, nói:

- Chị thấy Jason đi về phía rừng cây, em đi theo xem, đừng để anh ấy biết, chỉ đi theo thôi nhé. Trong rừng cây ấy có một con đường sắt nhỏ, có thể có tàu hỏa chạy qua, nếu em thấy tàu chạy qua, nghĩ cách bảo anh ấy tránh tàu, tâm trạng anh ấy đang không ổn, chị sợ xảy ra chuyện. Lúc này chị không đi được, phiền em đi giúp.

- Anh ấy thế nào? – Carol lo lắng hỏi. – Đã xảy ra chuyện gì, hả chị?

- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, chị sợ ngộ nhỡ thôi. Hôm nay là ngày giỗ bạn anh ấy, anh ấy gọi điện cho mẹ của cô bạn, có thể anh ấy nhớ lại chuyện cũ, tâm trạng không ổn định. Em chỉ đi theo anh ấy là được, trong rừng cây có một cái hồ, nếu anh ấy đến gần hồ, em hãy gọi anh ấy. Nếu anh ấy không có chuyện gì, em đừng để anh ấy biết mình đi theo.

Carol nghe nói ngày giỗ của bạn Jason, cô thở phào nhẹ nhõm, đoán Jason sẽ không có chuyện gì. Anh là con người chín chắn, không phải là kẻ theo chủ nghĩa cực đoan đi theo cái chết của bạn, với lại nếu đi theo thì đã đi rồi, không chờ cho sự việc qua đã lâu mới đột ngột đi theo. Có thể tâm trạng không vui. Anh chỉ ra đi dạo.

Nhiệm vụ theo dõi này làm cho cô vừa phấn khởi vừa kích động, kích động này chẳng khác gì trong tiểu thuyết. Một chàng trai tâm trạng buồn đau, một rừng cây bí ẩn, một con đường sắt cũ, lại có thêm hồ nước sâu. Tất cả, có chút bí hiểm, có chút kỳ dị, có chút lãng mạn, thậm chí có chút tình cảm. Carol không kịp thay đôi dép lê để đi vào đôi giày, cứ tất tưởi chạy theo.

Thấy Jason ngồi hút thuốc bên một gốc cây nơi bìa rừng, cô đứng cách xa, không làm anh chú ý. Nếu làm anh giật mình, anh sẽ về phòng, coi như cuộc theo dõi không thành. Ông trời không phụ lòng người, anh tiếp tục đi sâu vào bên trong rừng cây, Carol theo vào.

Cô thấy anh đi giữa hai thanh ray của con đường sắt, cúi đầu như đếm từng thanh tà vẹt. Trong ánh chiều tà, hình bóng anh nổi bật trên bối cảnh như bức tranh sơn dầu, tỏ rõ sức hấp dẫn của một người đàn ông, khiến cô như muốn chạy tới khoác tay anh, cùng anh sánh bước. Thật may, cô nhớ lời dặn của Sally, cho nên không đánh động anh.

Cô nghĩ, nếu lúc này có đoàn tàu chạy qua thì hay, mình không gọi để anh tránh ra ngoài. Chờ tàu đến, mình chạy tới, bắt chập bản thân, nằm lên anh, cùng lăn xuống dưới gầm tàu, sự việc thật nguy hiểm và lãng mạn!

Cô không nhớ là đã có bao nhiêu cảnh này trong phim ảnh, tất cả đều chờ đợi, chờ tàu đến thật gần, tưởng như không thể kịp. người hùng mới lao ra, xông tới, chồm lên người đang ngồi trên đường sắt. Cảnh tiếp theo là hai người cùng kinh hoàng, nhìn nhau và cười, có biết bao nhiêu tâm tư, tình cảm nói với nhau qua ánh mắt. Trong hoạn nạn mới hiểu lòng nhau, trong lúc kinh hồn mới thổ lộ lời tâm can, câu chuyện tiếp theo vô cùng lãng mạn.

Điều kì lạ là, hai người đi qua một hồi lâu nhưng vẫn không có đoàn tàu nào chạy qua. Trước đây, ngồi sau nhà R nghe anh chơi guitar, chốc chốc lại có một đoàn tàu làm cô không nghe rõ tiếng đàn. Lúc này muốn có đoàn tàu chạy qua thì không có. Một vài lần cô nghe thấy tiếng còi tàu, nhưng chờ thật lâu cũng thấy tàu đâu, có thể vì trông chờ cho nên phát sinh ảo tưởng chăng. Cô nghĩ, trong tính huống không có đoàn tàu liệu mình có thể chạy tới lôi anh ta ra khỏi đường sắt được không? Nhưng rồi cô nhanh chóng xóa bỏ ý nghĩ ấy, sợ anh mắng cô là đồ thần kinh.

Con đường sắt dẫn đến một cây cầu hai bên có lan can. Cô không biết nước dưới sông kia có sâu không, nhưng đường sắt đi trên cao, nếu từ trên cầu nhảy xuống, không chết thì cũng bị thương. Cô nghĩ, nếu anh đến gần lan can cầu rất nguy hiểm, để đẩy anh ra khỏi đường sắt thì dễ, để lôi anh khỏi lan can cầu thì khó. Vì động tác “chồm” đến phái mạnh, cộng thêm trọng lượng bản thân, mới có thể thành công. Nhưng chạy tới để lôi anh lại phức tạp hơn nhiều, không khéo sẽ đẩy anh hoặc cả hai cũng ngã xuống sông.

Rất may anh không đến gần lan can mà cứ đi thẳng. Cô đi theo, tách khỏi con đường sắt, đến một bãi đất trống. Đây là lúc thử thách khả năng theo dõi của cô, vì chung quanh không có một chỗ ẩn nấp. Cô đến bên một thân cây nhỏ, cây không thể che khuất người, chỉ có thể ẩn náu một cách tượng trưng sau thân cây.

Anh ngồi xuống thảm cỏ trên bãi đất trống, bắt đầu hút thuốc. Chờ một lúc lâu cũng không thấy anh đến bên hồ nước, Carol nghĩ bụng, xem ra anh không nhảy xuống hồ đâu, hy vọng cứu anh lại một lần nữa tan vỡ. Chờ khi anh về, xem có gặp đoàn tàu nào không, nếu không coi như lần theo dõi này hoàn toàn công toi. Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng cô nghe thấy tiếng anh gọi:

- Carol, đến đây ngồi chơi, đứng kia làm gì cho mệt.

Phải chăng anh đang đánh lừa mình? Nhưng anh lại gọi một lần nữa, lần này thì anh quay về phía cô mà gọi, cô đành bước ra khỏi nơi ẩn náu, đi về phía anh.

- Sally bảo cô đến phải không? – Anh giục tắt thuốc, mắt lim dim.

Carol gật đầu. Anh khẽ cười:

- Cô ấy hiểu nhầm rồi, anh chỉ muốn ra xem rừng cây, anh đang viết, rất có tác dụng.

- Anh học tin học, viết về rừng cây làm gì? – Carol lấy làm lạ.

Anh cười:

- Học tin học thì không được viết về rừng cây à? Biết đâu anh sẽ viết một game gọi là Theo dõi trong rừng cây.
- Game đấy của anh chơi thế nào, một người chạy trốn, một người theo dõi à?
- Một tên tội phạm chạy trốn chuyên nghiệp, một trinh sát nghiệp dư? Ha ha, đúng là một ý hay.

Carol cười:

- Chỉ nghe nói một sát thủ chuyên nghiệp, chưa bao giờ nghe nói tội phạm chạy trốn chuyên nghiệp? – Cô đang định hỏi về người bạn ấy của anh thì chợt thấy trên bả vai anh có những vết thâm tím, liền lo lắng hỏi. – Da anh bị dị ứng đấy à? Phải chăng đói quá bữa hoặc dạ dày bị nhiễm lạnh?
- Không. – Anh cười. – Có thể có cảm giác phạm tội. – Suy nghĩ một lúc anh lại nói. – Nói là cảm giác phạm tội không chính xác, mà nên nói trong lòng cảm thấy có lỗi. Về thôi, chúng ta đi về.

Từ rừng cây trở về, theo thường lệ, cô lên mạng xem Sở Thiên có tung bài viết gì lên mạng không, cũng để xem Sở Thiên có trả lời Lời thì thầm của cô hay không. Khi cô mở trang tiểu thuyết, chợt phát hiện Sở Thiên đã cho đăng một phần sau của truyện Người này không có chuyện. Hôm nay là ngày mười tám tháng Tư, còn cách hai mươi ngày nữa mới đến mùng tám tháng Năm như Sở Thiên đã hẹn. Cô hiểu tại sao tác giả lại cho đăng sớm phần thứ hai, nhưng cô rất vui, vì từ nay hàng ngày được đọc tiếp truyện Người này không có chuyện.

Thời gian này cô thường giao lưu với Sở Thiên qua Lời thì thầm. Có lúc nói chuyện sáng tác văn chương trên mạng, có lúc nói chuyện các nhân vật trong truyện Người này không có chuyện, có lúc viết vài ba câu gì đó, tóm lại cô không muốn cắt đứt liên hệ với tác giả, giống như đứa trẻ thả diều, thỉnh thoảng lại giật sợi dây, ngộ nhờ điều bay mất mà không biết.

Cô cảm thấy đã thành thói quen, ngày nào cũng đến Làng tiểu thuyết đi chơi, xem Sở Thiên có viết gì không, và cũng để xem tác giả có gửi gì cho mình qua Lời thì thầm hay không. Chỉ cách một hôm không nhận được hồi âm của tác giả cô đã sốt ruột, hoặc nghi ngờ mình lần trước viết có điều gì sơ suất, khiến Sở Thiên phật ý. Có lúc, liền hai ba hôm không nhận được thư trả lời, cô không nín nổi liền viết thư hỏi: “Phải chăng nhà văn bực mình? Phải chăng tôi nói có gì không nên không phải?”.

Gặp những trường hợp ấy, Sở Thiên có thư trả lời ngay: “Không có thư chỉ vì bận, tôi làm sao có thể bực mình với bạn được? Phải chăng cánh con gái các bạn rất dễ giận nhau, cho nên nghi ngờ đàn ông chúng tôi cũng hay giận dỗi? Dù bạn có nói gì đi nữa thì tôi cũng không bực mình, vì tôi chưa bao giờ bực mình, giận dỗi với ai.”

Đọc thư của Sở Thiên Carol mới yên tâm, cảm thấy sự lo lắng của mình là thừa. Nhưng lần sau Sở Thiên chưa kịp trả lời, cô lại phỏng đoán như thế.

Cô rất lo cho mình, vì phát hiện mình chú ý đến Sở Thiên và Jason. Mỗi ngày không trông thấy Jason lòng cô lại buồn, ăn không ngon ngủ không yên; mỗi ngày không đọc truyện của Sở Thiên cô cũng buồn, ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên. Cô nghĩ, có thể số phận bắt mình bằng cách này để hiểu “người đàn ông kia” chăng? Có thể chăng, để bản thân thể nghiệm, đồng thời yêu cả hai người? Đồng thời yêu cả hai có đúng không? Phải nói là không đúng, cho nên mang một gánh nặng tư tưởng, luôn cảm thấy mình không phải một đứa con gái ngoan.

Cô quyết định nói chuyện này với Sở Thiên, không nói về bản thân, vì như vậy phải đưa cả Jason và Sở Thiên ra, cô chỉ viết thật tỉ mỉ chuyện bố mẹ, nhất là đoạn với dì Tú Trân, sau đấy nêu vấn đề của bản thân: nhà văn cảm thấy có thể đồng thời yêu hai người được không, tôi muốn nói yêu chân thành?

Thư trả lời của Sở Thiên rất dài.

Cái “có thể” mà bạn nói xem ra có hai cách giải thích, thứ nhất là “có thể”, cách giải thích thứ hai là “được phép” hoặc “nên”.

Đầu tiên nói đến “có thể”. Một người có thể cùng lúc yêu hai người, mà lại là yêu chân thành được không? Tôi nghĩ rất có thể. Qua câu chuyện của bố bạn, tôi tin rằng ông ấy yêu chân thành mẹ bạn và dì Tú Trân. Tôi ngờ rằng, bạn cũng yêu cùng lúc hai người, cho nên bạn mới hỏi đến chuyện này.

Một người cùng lúc yêu hai người, có thể vì hai người bổ sung cho nhau, cái của người này có người kia không có, người ấy có thể yêu điểm này của A và điểm kia của B. Một cách giải thích khác, trong nhiều trường hợp, một người yêu một mẫu người, chỉ cần gặp mẫu người ấy anh (hay chị) có thể yêu, cuối cùng yêu ai trong mẫu người ấy phải xem thời cơ, đó là điều mà chúng ta quen gọi là duyên số. Nếu một người đồng thời phát hiện ở hai người cùng có chung đặc điểm mà anh (hay chị) thích, rất có thể anh (hay chị) yêu cả hai, không có cách nào lựa chọn.

Lại nói về “nên”. Một người có nên yêu cùng lúc hai người không? Thật ra tình cảm không chịu vâng theo sự chỉ huy nên hay không nên. Lý trí mách bảo không nên, nhưng tình cảm lại xúi giục người đó hành động. Cho nên, nếu trong lòng bạn yêu hai người, không cần thiết phải cảm thấy xấu hổ hoặc lương tâm cắn rứt, tình cảm tồn tại ở trong lòng bạn, không ai có thể phán xét buộc tội bạn được.

Cuối cùng là vấn đề làm thế nào đối xử với hai mối tình đó. Chuyện của bố bạn mách bảo tôi, một người “có thể” yêu cùng lúc hai người không phải là hai mối tình đều phù hợp với thực tiễn. Hành vi của con người bị ràng buộc với xã hội, đạo đức, luật pháp, không thể muốn làm gì thì làm. Cho nên, tình cảm của con người một khi xung đột với những ràng buộc đó, sẽ luôn luôn là vật hy sinh. Bất kể sự hy sinh đó đối với người ấy có hợp lý hay không, có nhân đạo hay không, chúng ta cũng nên nghĩ đến hành vi của chúng ta có ảnh hưởng đến người khác, ví dụ như con cái.

Mẹ của bạn là một người giàu lý trí, khi phát hiện chồng có quan hệ với Tú Trân đã dừng cảm từ bỏ ông. Đó là hành động sáng suốt, là nguyên tắc sống của bà. Bà không thể chấp nhận sự phản bội. Nhưng bà không biến tình yêu thành thù hận, phủ nhận quá khứ của bản thân hoặc căm thù bố bạn, bà cố gắng để hiểu bố bạn, tin rằng đây là nhược điểm của ông ấy gây nên, ông đã không nghiêm túc xem xét hành vi của mình sẽ ảnh hưởng thế nào đến người khác, tình yêu của bố bạn không sáng suốt.

Con người đứng trước một sự việc mền yêu và sùng bái chân thành rất khó mà không rung động. Bố của bạn đã rung động và hành động, cho nên ông đã phải gánh chịu hậu quả do sự rung động mang lại. Mẹ của bạn hiểu nhưng không tha thứ cho ông, cho nên tôi cảm thấy bà rất thông minh và dũng cảm. Không tha thứ vì bà giữ nguyên tắc làm người của mình, chồng bà ngoại tình, bà không thể tiếp nhận ông nữa; hiểu ông, là vì không buộc mình vào hoàn cảnh ván đã đóng thành thuyền, để mình được sống tốt hơn, Bà không giống những phụ nữ đã ly hôn khác dạy con cái phải căm giận người cha, bản thân bà gánh chịu trách nhiệm nặng nề của việc làm cha làm mẹ, nuôi dạy bạn trở thành một cô con gái tài giỏi. Bạn phải tự hào vì đã có một người mẹ như thế.

Về bố bạn, nếu bạn coi ông là một người đàn ông bình thường khác, không coi ông là một tấm gương, có thể bạn cũng sẽ hiểu ông. Hiểu ông là không để cuộc sống của mình bị hủy hoại vì những chuyện không đúng của ông. Ôm mối hận trong lòng sẽ khó có được cuộc sống thanh thản.

Tất nhiên hiểu không phải là tha thứ.

Đọc thư của Sở Thiên, lần đầu tiên cô cảm thấy mình có được nhận thức tương đối rõ ràng về vấn đề này. “Hiểu nhưng không tha thứ”, Sở Thiên nói đúng, mẹ đã làm như thế, mình cũng nên như thế.

Cô muốn hỏi Sở Thiên một chuyện riêng tư khác, tuy có phần hơi quá mức, không nên nói ra, nhưng cô vẫn hỏi. “Nếu nhà vẫn có chung hoàn cảnh như bố em thì sẽ như thế nào? Không muốn trả lời hoặc không tiện trả lời cũng được”.

Sở Thiên trả lời rất nhanh.

Rất cảm ơn câu chuyện của bạn. Câu chuyện của bạn đã làm cho tôi thấy quyết định cá nhân của chúng ta ảnh hưởng sâu sắc và sinh động thế nào đối với những người chung quanh, nhất là với đối với con cái chúng ta. Cho nên, nếu tôi ở trong trường hợp giống như bố bạn, tôi sẽ dùng câu chuyện của bạn để cảnh cáo bản thân, không giẫm lên vết chân của bố bạn, vì như vậy chỉ có thể mang lại đau khổ cho bản thân và cho người khác.

45. Chương 45

CAROL KHÔNG NGỜ, truyện Người này không có chuyện sang phần tiếp theo, nhân vật Tân Minh đẹp trai coi như chấm dứt, anh ta chỉ gửi bưu thiếp chúc mừng Liễu Thanh vào dịp năm mới và sinh nhật. Nhưng nỗi thất vọng của cô nhanh chóng được xoa tan bởi sự xuất hiện của nhân vật đẹp trai Steven, biểu diễn thái cực quyền khiến Liễu Thanh phải hoa mắt. Một cư dân mạng có tên Bóng mưa nói: “Steven đẹp trai làm cho mọi người phải sững sờ! Trông giống như Thôi Nguyên Giáp”.

Fan của Sở Thiên liền quay ngoắt lại, quên luôn Tân Minh, bắt đầu mê Steven. Bây giờ Carol không còn mê những nhân vật trong truyện nữa. Vì người tạo ra Steven còn hơn cả Steven, chỉ bằng mê Sở Thiên còn hơn.

Càng đọc Carol càng cảm thấy Steven giống với Jason. Steven chỉ mới hơn ba mươi tuổi, không thể là Lộ Vĩ, hơn nữa anh ta nói chuyện, chơi bóng, dạy học rất giống với Jason. Xe của Steven mở nhạc giống nhạc trong xe Jason, màu xe cũng giống nhau. Steven khác với Jason ở chỗ, Steven có nỗi đau mất vợ, vợ anh ta chết vì bị ung thư dạ con hai năm trước, Steven thương nhớ vợ, không chịu tục huyền.

Trong chương một có viết về rừng cây, con đường sắt chạy qua khu rừng, chiếc cầu sắt, thậm chí cả bãi đất trống trong rừng cây. Carol nghĩ, lẽ nào Jason là Sở Thiên? Hôm ấy anh đến bãi đất trong rừng là để viết chi tiết này vào truyện Người này không có chuyện ư?

Nhìn Jason với con mắt ấy, cô càng ngày càng thấy Jason giống với Sở Thiên. Tên anh là Giang Thành, tuy nhiên chữ “Thành” trong chữ thành công, không phải chữ thành phố, nghe như “Giang thành” tên gọi thành phố Vũ Hán, mà Vũ Hán xưa là đất Sở, đúng là có sự trùng hợp.

Ngoài ra, Sở Thiên trên mạng thường nói đùa, người ta vẫn bảo anh ngoài đời giống Johnny Deep. Ở đây Sara và Tiểu Lâm cũng nói anh giống Johnny Deep, cho nên Sở Thiên chắc chắn phải là Jason.

Cô lập tức bác bỏ ngay kết luận này của mình. Thứ nhất, Sở Thiên nói anh ta “mù mạng” và mù máy tính, không phải chỉ mình Sở Thiên nói điều đó, Jason cũng tự nhận mình mù mạng. Mình tự nói về mình không nhất thiết phải đúng như thế, bây giờ quá nhiều người thích nói đùa. Mọi người nói đùa để tự giấu mình là chính, vì giấu cốt bản thân tương đối an toàn, không đắc tội với ai.

Nhưng những điều Sở Thiên hỏi trên mạng có thể nói anh đúng là mù mạng, dù rằng có lần anh hỏi làm thế nào để thay đổi mật khẩu, làm thế nào để tạo khóa, vân vân, những điều này không thể là câu hỏi của một tiến sĩ chuyên ngành tin học như Jason được. Hơn nữa, nghe Siêu nói, hướng nghiên cứu của Jason là an ninh mạng, đề tài của anh làm là của Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ, Siêu đang cố vận động Jason hướng dẫn. Một người làm an ninh mạng lại không biết tạo khóa bảo vệ? Anh đừng nói dối nhé!

Tất nhiên, với người thích nói đùa như Sở Thiên, hoàn toàn có thể nói đùa như thế. Nhưng cũng có những việc không thể đùa. Đôi lần cô trông thấy Jason chơi bóng trên sân tập ngay bên cạnh nhà R, còn có Sở Thiên vẫn chat trên mạng, cô nắm vững trăm phần trăm, vì cô ngồi ở tận cùng hành lang, đặt máy tính xách tay trên đùi, dùng mạng không dây, vừa xem Jason chơi bóng, vừa chat với Sở Thiên. Cô ngược lên xem Jason chơi bóng, cúi xuống chat trả lời Sở Thiên. Lại có lần biết Jason đang ở trên máy bay, nhưng Sở Thiên vẫn chat với cô.

Sở Thiên rất có thể nhờ người khác post truyện lên mạng, anh viết xong, nhờ ai đó post hộ, chỉ cần anh cho họ biết mật khẩu, họ đều có thể giúp anh. Nhưng chat thì không thể như thế, vì Sở Thiên có phong cách chat rất riêng, có phải anh chat hay không thì có thể biết ngay.

Sở Thiên thích viết ngắn, tương đương với “một câu hài hước”. Anh chat nói chung không quá độ dài của Làng tiểu thuyết cho phép trả lời, trả lời không có nội dung, mọi nội dung đều ở cả trong đề mục, đọc là biết ngay. Trả lời chat của anh có lúc rất hài hước, có lúc pha trò, có lúc triết lý, có lúc lại lãng mạn tình cảm. Có người thích chat với Sở Thiên hơn đọc truyện của anh, anh chat đã thành một style riêng, không ai bắt chước nổi.

Những lúc Jason chơi bóng dưới nhà làm sao anh có thể chat nổi, như vậy Sở Thiên phải là một người khác. Sở Thiên và Jason đều sinh vào những năm bảy mươi của thế kỷ trước, cả hai đều giống Johnny Deep, nếu hai người không phải là một thì rất có thể là anh em hoặc sinh đôi.

Điều này khiến cô sợ hãi, cô phải điều tra thật kỹ lưỡng. Cô gọi điện cho mẹ, hỏi mẹ có thể gọi điện cho một trong hai người con song sinh của bố không. Để thúc giục mẹ điều tra thật kỹ, cô bảo với mẹ mình rất yêu Jason, nhưng Jason có thể là anh cùng cha khác mẹ với cô, việc này không thể không sớm làm rõ, nếu lún sâu vào thì thật là khó gỡ. Nói xong, cô lại tự cười mình, ôi, lún sâu vào, mi cho rằng mi lún chưa đủ sâu hay sao? Tưởng như mi lúc này có thể gỡ ra nổi ư?

- Nhưng mẹ không có chút liên hệ nào với hai người ấy. – Mẹ rất khó xử. – Lúc bố qua đời, mẹ cố đi tìm người vợ cũ của bố, để mời bà dự lễ tang, nhưng không tìm thấy.

Carol vừa dỗ dành, vừa dọa mẹ:

- Con không biết, mẹ phải giúp con tìm, nếu không, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. – Cô lại hỏi. – Mẹ có biết hai anh ấy tên là gì và bao nhiêu tuổi không?

Mẹ suy nghĩ rồi nói:

- Hai anh ấy lớn hơn con chừng sáu tuổi. Bây giờ khoảng ba mươi mốt, mẹ nhớ một người tên Định Thành, một người tên Tất Thành, tất nhiên mang họ Lý của bố rồi, mẹ của hai anh ấy họ Vương, không biết có đổi họ cho con hay không.

“Vương Định Thành, Vương Tất Thành”, Carol nhắm trong bụng, cái tên rất quê, làm sao so được với “Giang Thành” và Sở Thiên? Cô phát hiện, tất cả những người con trai cùng cha khác mẹ với cô đều mang tên Thành, hơn nữa tên của ba người con đầu có cùng một ý nghĩa “nhất định thành công”, chỉ có “Cư Thành” như một điển cố nào đó.

- Tại sao tên của mấy anh em con đều là Thành?

- Là bởi theo dòng họ bố con, đến đời này là hàng tên “Thành”, cho nên đều gọi là Thành. – Mẹ nói.

Carol nghĩ, vậy thì hai người anh song sinh ấy đã đổi tên đổi họ rồi, vì mẹ của hai anh ấy rất sắt đá, không cho bố đến thăm con, liệu bà có để hai người con mang họ của ông nữa không? Trường hợp của Carol tương đối đặc biệt, bố mẹ đều họ Lý cho nên không có chuyện đổi họ thay tên.

- Con đoán, hai người anh song sinh ấy đã đổi họ thay tên rồi. – Carol thất vọng. – Như vậy càng khó tìm. Tên con không bị thay đổi đấy chứ?

- Không, mẹ với bố đều họ Lý, không phải đổi, với lại mẹ cũng rất thích cái tên của con.

- “Người có chí, sự tất thành”, không giống với tên con gái, nhưng con cũng rất thích. Carol nói. – Mẹ có biết chị Thu ở đây nói thế nào không, chị ấy nói tên của con dịch sang Hán ngữ hiện đại có nghĩa là “muốn làm, ắt làm được”. May mà mẹ không biết, nếu biết sẽ gọi con là “làm được” mất. – Nói xong, Carol cười thoải mái.

Mẹ cũng cười:

- Thật ra khi đặt tên cho con mẹ không nhằm ý nghĩa đó, mà với ý “vậy mà thành công”, vì lúc bấy giờ mẹ không nghĩ mẹ có cơ hội lấy được bố, mẹ chuẩn bị sẵn sàng một mình nuôi con.

Carol giật mình, thì ra thế, may mà mẹ không nói trước. Mấy năm trước thi vào đại học B, làm thủ tục ra nước ngoài, đều dùng cái tên mình để cổ vũ mình, thúc đẩy mình: có chí sẽ thành công, đừng ỷ lại cái tên, vì cái tên chỉ là niềm hy vọng của mẹ. Nếu biết tên mình là niềm cảm khái của mẹ vào lúc cùng đường, e rằng động lực sẽ không mạnh mẽ như vậy. Bây giờ cô hiểu cái tên “Cư Thành” có ý nghĩa gì rồi, hình như dì Tú Trân cũng chuẩn bị một mình nuôi con khôn lớn, không ngờ lại lấy được bố.

Carol rất cảm động, vì hai người đàn bà đã yêu si mê, yêu ngu xuẩn, yêu cuồng dại, yêu đắm đuối, ở đời này lại có những người khờ khạo đến vậy. Yêu một người không cần đòi hỏi hôn nhân, không tính đến thể diện, chỉ muốn có con với người ta. Carol nghĩ lại tình yêu say mê của mình với Jason, thấy chưa đến mức ấy. Nếu Jason chịu cho Carol một đứa con, thì dù không lấy được nhau cô cũng bằng lòng.

Lúc này cô còn đáng thương hơn mẹ hồi xưa, ngay cả hy vọng có với Jason một đứa con cũng không. Cô thăm rủa anh: anh là đồ ngốc, việc gì phải câu nệ hình thức? Bảo anh đi hóng mát cũng không dám, thà

rằng ở trong nhà để “giải quyết”. Chẳng nhẽ anh giống như nhân vật trong truyện Người này không có chuyện tự “giải quyết” còn thích hơn trai gái “giải quyết” cho nhau.

Cùng lúc chờ mẹ ở nhà điều tra, ở đây cô cũng tiến hành điều tra. Qua Lời thì thầm cô hỏi Sở Thiên ngày sinh của anh ta, hỏi anh có ai là anh em họ Lý hay không. Cô bảo không phải thăm dò đời tư của anh, mà là muốn tìm một người anh cùng cha khác mẹ mang họ Lý. Không biết từ lúc nào cô cảm thấy Sở Thiên có thể giúp được mình, cô dám hỏi anh, nhưng không dám hỏi Jason. Có thể vì cách Sở Thiên một mạng không gian, Sở Thiên chưa bị vấp ngã, hơn nữa Sở Thiên không giống với người nói dối.

Jason ở đây không như vậy, cô lo lắng, sợ nếu như cô hỏi có phải anh là anh trai, anh sẽ nhận: “Đúng vậy, anh là anh trai cùng cha khác mẹ với cô”. Cô nghĩ, anh cũng đã nhận cơ hội để nhận mình là bố của Sara, vậy tại sao anh không thể nói cũng là anh trai của cô?

Carol nhớ lại Jason nói dối anh là bố của Sara khiến cô càng tin Jason là anh cùng cha khác mẹ với mình. Chắc chắn Jason biết cô là em gái cùng cha khác mẹ, biết đầu lại coi cô và mẹ cô có tội cướp bố của anh. Điều này có thể dễ dàng giải thích tại sao anh lại lẩn tránh tình yêu của cô, còn nói dối đã có bạn gái. Cô ở ngay sát vách phòng anh, anh có bạn gái hay chưa liệu không biết hay sao? Đừng nói đến bạn gái, giống như ai đó nói, dù là gái, là âm tính, là mẹ đều không thấy có ai đến thăm anh. Cô không hiểu tại sao Jason cứ úp úp mở mở, thật thật giả giả, nếu đây là anh cùng cha khác mẹ, nói thẳng ra liệu có gì trở ngại? Việc gì phải cố tình che giấu để cô càng thêm thắc mắc? Hay là để đến loạn luân rồi mới nói ra, sau đấy khóc lóc đi tự tử, tạo nên một bộ phim suốt suốt kiểu Đài Loan, Hồng Kông? Nếu anh biết hai người là anh em thì nên nói thẳng ra, cùng làm người anh em tốt, tình yêu trước đây biến thành tình nghĩa anh em, liệu không hơn hay sao?

Carol kiểm tra thần kinh của mình, cảm thấy rất vững vàng, chịu đựng nổi đòn thử thách này. Nếu phát hiện hai người ấy là anh trai mình, cô sẽ không buồn đau tuyệt vọng, ngược lại cảm thấy như trút được gánh nặng. Không còn buồn vì yêu hai người, không còn đau khổ vì yêu mà không được, tuy có thể sau này không gặp được ai đẹp trai như họ, nhưng có hai người anh đẹp trai không tốt hơn ư? Dù mi có gặp một người đẹp trai nhưng không thể bảo đảm người đấy sẽ là của mi; mi có hai người anh đẹp trai, tuy chỉ khác một chữ so với người đẹp trai, nhưng về bản chất khác nhau, hai con người ấy mãi mãi là anh trai của mi.

Một lúc sau, có thư trả lời của Sở Thiên, anh bảo sinh ngày mười bốn tháng Sáu năm bảy mươi tư, đồng thời nói thêm: “Theo tôi biết, tôi không có anh em sinh đôi. Tôi có một người anh, lớn tuổi hơn tôi rất nhiều, bố mẹ tôi cũng không ly hôn rồi tái hôn, tình cảm của hai người rất tốt, có thể nói không có con ngoài giá thú.

Về tuổi tác, xin giữ kín cho tôi, cư dân mạng bảo tôi như người năm mươi, đừng hủy hoại hình ảnh của tôi”.

Carol rất ngạc nhiên, Sở Thiên chưa đến ba mươi một tuổi? Cứ đọc những gì anh viết, ai cũng nghĩ anh đã năm mươi, hoặc cũng phải trên dưới ba mươi lăm, không ngờ mới ba mươi một. Làm thế nào để ba mươi năm trái tim anh có thể chín chắn như vậy? Làm sao chỉ mới ba mươi năm mà anh có thể hiểu sâu sắc về cuộc đời như vậy? Lê nào suốt ngày anh chỉ suy tư về đạo lý nhân sinh?

Cô quyết định hỏi thăm Sally về tuổi của Jason, có thể Sally biết điều gì đó. Kết quả Sally biết nhiều hơn cô nghĩ, biết chính xác ngày sinh của Jason, vì Sally chủ trì buổi mừng sinh nhật năm ngoái của anh.

Câu trả lời của Sally dường như làm trái tim Carol ngừng đập:

- Jason sinh ngày mười bốn tháng Sáu năm bảy mươi tư.

46. Chương 46

ÔN TRỜI ÔN ĐẤT, ở trong nước mẹ tìm được tung tích hai người anh song sinh của cô. Hai người anh đổi sang họ mẹ nhưng không đổi tên, một người gọi là Vương Định Thành, một người nữa gọi là Vương Tất Thành, một người công tác ở Bắc Kinh, một người công tác ở Thâm Quyển. Mẹ còn gửi ảnh họ cho Carol

, và nói mẹ già của con là người tốt. Mẹ bảo cho bà ấy biết nỗi lo của con, bà nói rõ về hai người con kia, còn cho cả ảnh, nhấn con không nên lo lắng, hai người ở Mỹ chắc chắn không phải là anh cùng cha khác mẹ với con. Mẹ già của con là người có học , trọng lễ nghĩa. Mẹ nói chuyện với bà ấy rất hợp, mẹ và bà ấy hẹn tuần sau sẽ cùng đi Trần đi thăm mộ bố.

Carol nghe tin ấy vẫn hơi thất vọng, không biết tại sao, hình như trong lòng mong Jason và Sở Thiên là anh trai mình. Có thể sự việc của anh trai dễ dàng rồi, đã rút được chân khỏi hai “hố bùn” ,từ nay về sau sẽ làm con người sạch sẽ. Hai người này tuy không phải là anh trai, nhưng chân vẫn trong “hố bùn” , thứ nhất phải quyết định yêu ai, thứ hai phải tranh thủ được một người yêu mình, hai nhiệm vụ đều không đơn giản.

Carol nghiên cứu kỹ ảnh của hai người anh trai, đúng là phiên bản của bố, có điều đây là phiên bản được nâng cao , có thể mang nhiều đặc điểm của người mẹ. Cô ngạc nhiên về sự anh minh vĩ đại của đấng tạo hóa đã in đặc điểm của người này lên khuôn mặt người khác. Hai người anh đẹp trai trên mức đẹp trai, nhưng khác với Jason. Cái đẹp của bố và hai anh là cái đẹp dịu dàng, còn Jason là cái đẹp kiên nghị, cứng rắn, đậm chất đàn ông. Hình như bố và anh trai có cái đẹp của người chơi violon , còn Jason có cái đẹp của người chơi guitar.

Cuối cùng , về bề ngoài của họ cho họ chọn lựa các nhạc cụ khác nhau hay là cách biểu diễn các nhạc cụ có khí chất khác nhau, cô cũng không thể hiểu nổi.

Cô phấn khởi cho mẹ, vậy là mẹ đã qua rồi mọi sự vất vả, ba người đàn bà giờ đã trở thành bạn thân. Nghe chuyện này cô cảm thấy vừa kỳ lạ vừa hài hước, nghĩ kĩ thì cũng là việc bình thường. Trước kia quan hệ của ba người đàn bà này không tốt là vì một người đàn ông ngăn cách họ, bây giờ người đàn ông ngăn cách họ đã đi xa , mọi người còn lý do gì để oán hận lẫn nhau? Thì đấy, cách xưng hô mẹ già cũng được dùng, nghe như cách xưng hô của thời ba thế kỷ trước trong xã hội cũ. Cô đoán chừng, nếu còn trong xã hội cũ, hoặc chính phủ ngày nay cho phép ba thế kỷ trước , ba người đàn bà này sẵn sàng chia sẻ với nhau người đàn ông ấy.

Nhưng Carol lại có một ý nghĩ kì lạ, cô tự hỏi, nếu mình với một người con gái khác chia sẻ Jason, liệu mình có bằng lòng hay không? Cô sợ hãi nhận ra rằng, nếu mình đồng ý là bởi không giành trọn vẹn được anh. Đúng là yêu si mê, yêu điên cuồng.

Nghi ngờ anh trai em gái cùng cha khác mẹ đã tiêu tan, cô lại vắt óc suy đoán Sở Thiên và Jason có phải là một người . Nhưng nghi ngờ ấy cũng đã vô tình được giải đáp.

Sở Thiên cho đăng hết truyện Người này không có chuyện, một cư dân mạng viết bài Nhìn Sở Thiên từ xa, dẫn ra một đoạn của Sở Thiên viết về cái đẹp của tình yêu không trọn vẹn, phối thêm nhạc nền của mối tình Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, đăng kèm tấm ảnh của Sở Thiên. Nhìn ảnh, Sở Thiên có phần giống Jason, nhưng là ảnh nhìn nghiêng, hình như là ảnh cũ từ nhiều năm trước, không giống Johnny Deep, hoặc nói như một cây bút nữ tên là Tư Nguyệt chọc cười trên Làng tiểu thuyết: giống với “chú em họ người Trung Quốc của Johnny Deep” .

Chỉ một điểm ấy thôi , cô không làm sao để đoán định Sở Thiên là Jason , đang do dự có nên kiểm có để hỏi Jason , và cũng đã tìm được có. Jason gọi điện cho cô, bảo Ngải Mễ và Phương Hưng sẽ đến ăn cơm, muốn mời cô cùng dự, cô có thời gian tham dự không?

Cô nghĩ , hỏi gì mà kỳ lạ? Có thời gian hay không có thời gian? Anh mời tôi ăn cơm còn quan tâm đến thời gian của tôi làm gì? Có thời gian, đến ăn; không có thời gian cũng phải tìm thời gian đến để ăn. Cô trả lời dứt khoát:

- Có. Em sẽ giúp anh một tay.

Không chờ anh trả lời cô cúp ngay máy, khỏi phải khách sáo, không cho cũng sang giúp.

Cô cài áo cộc tay, cái áo làm nổi bật “tư tưởng trung tâm”; cái váy ngắn vừa kín đầu gối, để lộ hai bắp chân, coi như làm nền; tóc chải gọn, chạy sang gõ cửa phòng Jason.

Jason mở cửa, nhìn cô, khen :

- Ôi, hôm nay trông gọn gàng quá.

Nhưng đó không phải là lời khen cô muốn nghe, giống như nói đùa với trẻ con vậy, không phải là khẩu khí của người bị điện giật. Nghĩ bụng, phong cách không phải là điều anh thích thú, giống như người thích đọc thơ, mà mình lại cho anh một bài văn nghị luận. Có thể anh thích vấy bay phơi phới, dáng điệu thướt tha hay sao? Bây giờ không thể về thay được nữa rồi.

Anh quàng cái tạp dề hoa vào người, đang bận làm bếp, bảo ở trong tủ lạnh có nước uống, cô tự lấy ra mà dùng. Cô mở tủ lạnh lấy ra một lon nước cam, vừa uống vừa nhìn anh làm thức ăn. Anh tay dao tay thớt tỏ ra thành thạo, vừa trò chuyện, vừa phập phập thái chỉ su hào, anh nói thái chỉ ăn giòn ngon hơn là nạo, lát nữa mời cô ăn thử món nộm ba loại gồm miến, rong biển và su hào thái chỉ, màu sắc mùi vị đủ cả, bảo đảm cô ăn phải nhớ đời.

Cô tích cực hỏi :

- Còn làm gì nữa không, để em giúp ?

- Không làm gì nhiều, chỉ vài món mọi người thích ăn thôi. – Anh điểm các món cho cô biết. – Cá sốt chua ngọt, cô Hưng rất thích; sườn rán muối tiêu, cô Mễ rất thích; cá mực hấp, chuẩn bị cho cô, biết cô thích ăn có nhưng rất ghét phải nhằn xương, cá mực hầu như không có xương. Lại chuẩn bị cho mỗi người một món đem về, nhưng món cá của cô anh chưa hấp, hấp bây giờ để đến mai ăn mất ngon, anh ướp đủ mắm muối, chóc nữa bảo cô cách hấp. Đơn giản lắm, nhìn là biết ngay.

- Ôi, anh chu đáo quá ! Làm sao anh biết em ăn cá không thích nhằn xương? Đã bao giờ em nói với anh đâu nhỉ? Tại sao em không nhớ gì vậy ?

- Phải để cô nói thì còn ra làm sao nữa? – Anh cười – Lúc cô ăn cá, có một chút xương cũng không thích, miếng cá còn chút xương cũng bỏ đi.

Carol không ngờ anh quan sát kỹ như thế, cảm thấy rất phục anh.

- Để em giúp anh việc gì nào?

- Cô làm cho anh chỗ tôm này. Cô dùng tăm để lấy hết những cái đen trên lưng nó, đây, làm thế này. – Anh làm mẫu cho Carol nhìn, rồi để cô làm.

Cô vừa làm, vừa nhìn anh làm bếp, trông anh thật lão luyện, sắp xếp đâu ra đấy, bốn cái bếp ga thì ba cái đang đổ lửa, nhưng anh không tỏ ra cuống vội. Những món ăn nguội đã bày trên mặt bàn. Carol khen :

- Anh đúng là đảm đang, việc gì cũng biết làm.

- Việc gì cũng biết làm? Ngoài nấu cơm anh còn biết làm gì?

Cô nắm lấy cơ hội, nói ra những điều đã chuẩn bị:

- Viết truyện, có phải anh là Sở Thiên viết truyện Người này không có chuyện đăng trên mạng, đúng không? Giang Thành đúng là Sở Thiên, ID chọn thật tuyệt vời.

Cô đoán, anh sẽ làm ra vẻ vô tội, bảo mình không phải là Sở Thiên, nhưng thật bất ngờ, anh thừa nhận :

- Bây giờ mới biết à, cứ tưởng biết từ lâu rồi ?

Jason là Sở Thiên? Ôi, thật dễ dàng bắt được, khiến cô chưa tin, vẫn chưa thỏa mãn cuộc điều tra. Còn nhớ, trong một chuyện nào đấy, một thám tử nói: “Tự làm lộ một bí mật là để che giấu một bí mật khác” . Anh thừa nhận một cách nhanh chóng, liệu anh có phải Sở Thiên?

Anh cười:

- Cô toàn tra khảo những bí mật của anh à?

- Em làm sao tra khảo được anh ? – Cô vội giải thích – Em không giấu nổi anh, liệu còn tra khảo gì? Có người nói, anh không biết gì, em phải dùng ID ảo để cãi nhau với họ đấy. Nhưng ít người bảo anh không biết gì lắm.

Jason cười phá lên:

- Thì ra cô gây gổ cãi cọ đấy à? Cô dùng ID ảo cãi nhau, người ta cứ nghĩ là anh đấy. Tại sao không dùng ID thật?

- Em không muốn để anh biết em cãi nhau. Em biết anh không thích cãi nhau. Nhưng em không được giáo dục như anh, em giữa đường gặp chuyện bất bình liền rút dao ra, chết cũng phải chết cho sướng đời. – Thấy anh không nổi cáu, cô thêm mạnh dạn. – ID thật của em là để viết Lời thì thầm với anh, em không muốn làm hỏng hình ảnh của em trong tim anh anh. Anh có đoán ra ID thật của em không?

- Anh không đoán ra.

Nhưng thấy anh mỉm cười, cô biết anh có đoán ra, liền đâm anh, anh né tránh nhưng vẫn bị cô đánh trúng, chỉ cười nói :

- Thế nào, học được võ công của Ngải Mễ chưa?

Carol cười đắc ý, kể cho anh nghe chuyện mặc áo giáp cãi nhau, lo Jason và Sở Thiên là anh em sinh đôi, làm thế nào để tìm thấy hai người anh sinh đôi là Vương Định Thành và Vương Tất Thành, vân vân. Cô kể liên một hồi, anh chỉ cười, lắng nghe. Cuối cùng, như nhớ ra điều gì, cô hỏi :

- Tại sao có lúc anh đang chơi bóng ngoài sân nhưng Sở Thiên vẫn chat với em?

- Anh có thuật phân thân. – Anh cười.

- Đừng đùa nữa, nói với em đi nào, tại sao lại thế, nếu anh không nói em không ăn uống gì nữa đâu.

Anh chưa kịp trả lời thì Ngải Mễ và Phương Hưng đến, hai cô đều trang điểm rất đẹp và thật tự nhiên.

Thấy Carol, Ngải Mễ nói với Phương Hưng:

- Anh Jason thuê được một cận vệ, lúc này anh ấy biết thế nào là ác độc giang hồ, lúc nào cũng có người đánh vào ý nghĩ của anh ấy, muốn cướp trình tiết của anh ấy. Trước đây không dám gặp riêng một mình tớ, bây giờ sợ đến mức không dám gặp riêng hai ta, sau này có thể chỉ gặp các cô gái vào lúc duyệt binh. – Ngải Mễ khoát tay Carol, cười cười nói với Jason. – Tại sao anh biết Carol không cùng cánh với bọn này? Biết đâu lại do bọn em cài cắm trong phòng của anh thì sao?

- Cô nói người trong một đường dây à? – Jason cười, cười xong anh nói với Ngải Mễ. – Nào, cô giải thích cho cô em gái bé bỏng trong đường dây này hiểu đi, tại sao anh chơi bóng dưới sân mà Sở Thiên vẫn chat được trên mạng?

Ngải Mễ chỉ cười, không trả lời, Phương Hưng nói chen vào:

- Chỉ là cái nhà chị “Sở Thiên bé” này làm chuyện ma quái.

- Tớ không thêm làm “Sở Thiên bé” đâu nhé, tớ là tớ, quyết không làm bé. Nếu anh Jason đồng ý để tớ lấy anh ấy làm thiệp, làm “Ngải Mễ bé”, thì tớ không có ý kiến gì. – Nghe Ngải Mễ nói, mọi người cùng cười to.

Jason nói với Carol, có lúc là do Ngải Mễ chat. Ngải Mễ là tiến sĩ văn học Anh-Mỹ, chuyên nghiên cứu văn phong, rất giỏi bắt chước, mô phỏng. Bố của Ngải Mễ là giáo sư hướng dẫn anh làm nghiên cứu sinh, anh cùng Ngải Mễ viết truyện thật ra có phần giống với bố Ngải Mễ.

- Đẳng ấy là tiến sĩ đấy à? Đẳng ấy là “Cô em văn học Anh-Mỹ” mà Sở Thiên nói đến sao? – Carol ngạc nhiên. – Tớ nghe chị Sally nói, đẳng ấy là thạc sĩ thống kê cơ mà?

- Cả hai. Chuyên ngành của tớ khó tìm việc làm, cho nên tớ học thạc sĩ thống kê. – Ngải Mễ nói.

Jason giới thiệu :

- Hai cô này gần đây đã tìm được việc làm, bắt anh phải mở tiệc chúc mừng.

Ngải Mễ nói :

- Ôi, đâu phải chúc mừng riêng bọn em? Không phải là chúc mừng anh hay sao? Thứ nhất, chúc mừng anh tìm được việc làm; thứ hai chúc mừng chuyện của anh đã hoàn thành; thứ ba, chúc mừng bài phát biểu của

anh, thứ tư... – Chừng như nhớ ra điều gì, Ngải Mễ hỏi – Anh còn định giảng dạy thử ở đại học P nữa à? Cứ ở lại đây đi, em sẽ xin học tiến sĩ thống kê, nếu anh sang đại học P , coi như em không còn ý nghĩa gì.

Jason hỏi:

- Cô định học tiến sĩ thật đấy à? Một bằng tiến sĩ chưa đủ lại muốn thêm một bằng tiến sĩ nữa sao? Đã tìm được việc rồi, còn học làm gì?

- Anh không hiểu thật hay giả vờ không hiểu đấy? – Phương Hưng nói. – Chẳng phải nói muốn anh dạy ở đại học C hay sao? – Rồi cô quay sang nói với Ngải Mễ.- Tổ bảo đảng ấy đừng thôi việc ở CA, nếu thôi việc là để học tiến sĩ ở đây, nhưng anh ấy sang bang khác làm việc, đảng ấy sẽ thế nào?

Carol nhìn Jason đang dừng tay làm việc, nhìn Ngải Mễ , không thể tìm được lời lẽ nào để hình dung tình cảm trong đôi mắt , như đồng tình , như lo âu, như đau khổ, lại như buồn thương.

Ngải Mễ nói như không để ý:

- Thế nào? Gặp ma đấy à, anh bất ngờ lắm hay sao? Anh quen em mười năm nay rồi và vẫn không biết tính em à?

- Đừng học tiến sĩ nữa, cứ làm việc ở CA đi. – Jason nói khẽ.- Anh cũng không biết cuối cùng đi đâu nữa.

Ngải Mễ cười như nắc nẻ :

- Anh ơi, anh đừng làm ra vẻ tình cảm nữa đi, em thích học gì mặc em, có liên quan gì đến anh đâu? Anh nghe cái Hưng nói không? Chờ làm thịt mèo ăn tết nhé. – Nói xong , cô đi tới vỗ vai Jason. – Người anh em, anh có cái bệnh lúc nào cũng nghĩ người khác yêu mình, yêu chết đi sống lại, lúc nào cũng nghĩ người khác không được anh yêu sẽ phải sống chết chạy theo. Bây giờ là thời đại nào rồi? Nói ra sẽ làm anh sợ chết khiếp: là năm Hai nghìn linh năm rồi đấy! Thời đại ngày nay hai chữ tình yêu trong từ điển là chim quý thú lạ, liệu còn ai vì tình yêu mà phải đầu rơi máu chảy nữa không?

Carol thấy Jason khó xử, lại như nghi hoặc, rõ ràng bị Ngải Mễ làm cho choáng váng.

Ngải Mễ không cười nữa, nói rất nghiêm túc:

- Anh đừng nghe cái lũ fan nói ngon nói ngọt trong Lời thì thầm, cứ để bọn chúng chết vì yêu, bảo đảm chúng sẽ phải ôm đầu bỏ chạy. Em giúp anh viết truyện Sở Thiên không có chuyện, viết chuyện của Jane, chốc nữa anh xem lại, sửa chữa rồi đưa lên trang Làng tiểu thuyết. Em đoán truyện này đăng lên sẽ không còn ai đưa cái chết ra dọa anh nữa.

Sau một hồi chuyện trò, không còn ai nói gì. Một lúc lâu sau , Carol mạnh dạn hỏi:

- Jane là ai?

Jason hừm một tiếng , rồi nói:

- Nghe thôi, không hỏi?

Mọi người cũng vểnh tai nghe, nhưng không biết Jason định nói gì, chỉ nghe thấy tiếng bọn trẻ con khóc ré lên. Bỗng cô thấy Jason bỏ con dao đang cầm trên tay lên thớt, bực tức nói :

- Phòng 106 lại đánh vỡ. – Anh cởi bỏ tạp dề, chạy ra cửa.

Ngải Mễ cầm con dao Jason vừa bỏ xuống, chạy theo.

47. Chương 47

PHƯƠNG HƯNG LỆNH CHO CAROL:

- Đẳng ấy ở đây, nếu nghe thấy tớ ở dưới nhà gọi , đẳng ấy gọi điện cho 911 báo cảnh sát biết phòng 106 có người đánh vợ, đánh vợ tức là wife battery , nhớ chưa?

Bị Phương Hưng chỉ định ở lại, Carol sợ lại, cô lo cho Jason, sợ anh vào can sẽ bị đánh nhảm. Cô nghĩ, nếu báo cảnh sát, dưới kia cũng có điện thoại cơ mà? Nghĩ vậy cô chạy thẳng xuống nhà, nghĩ bụng nếu Jason có bị nguy hiểm gì mình có thể liều mạng vào cứu.

Ở cửa phòng 106 , cô ngạc nhiên thấy Khiết Tâm thường cùng với mình ở phòng máy tính, tay ôm một đứa bé đầu tóc rũ rượi, vẻ mặt hoảng loạn, môi sưng vù có cả vết máu. Đứa bé gái nép trong lòng mẹ vẫn sụt sùi khóc. Carol không biết Khiết Tâm ở dưới này. Cô biết chồng và con Khiết Tâm lấy được visa, liền dọn đến khu gia đình, nhưng đến ở nhà nào, phòng nào thì không biết. Cô định hỏi Khiết Tâm có chuyện gì thì thấy Jason từ phòng 106 đi ra, nói với Ngải Mễ:

- Cô lấy xe đưa cô Tâm đến bệnh viện, để anh ở đây xem tình hình thế nào.

Khiết Tâm vội nói:

- Không cần không cần, em bôi thuốc được rồi, đến bệnh viện cũng chỉ bôi thuốc này mà phải nộp những hai mươi đôla.

Jason chỉ còn biết lắc đầu, nói :

- Nhà cô có thuốc không? Không có thì lên chỗ tôi lấy. Cô Mễ, đưa cô Tâm lên nhà, trong tủ sau tấm gương trong phòng tắm có thuốc đây. – Nói xong , anh quay vào phòng 106.

Ngải Mễ một tay cầm con dao, một tay dìu Khiết tâm , Khiết Tâm vội nói :

- Không cần, không cần, nhà mình cũng có thuốc, cứ để mình tự giải quyết. – Rồi mọi người cùng đi lên lầu.

Carol không đi theo, cô vào phòng 106 xem tình hình thế nào. Cô thấy một người đàn ông ngồi bên bàn, vẻ mặt giận dữ, thở hổn hển. Phải nói người đàn ông này không xấu, mọi đường nét có thể nói là đẹp, nhưng vẻ mặt anh ta lúc này khó được mọi người mến mộ, nhất là biết anh ta đánh vợ, trông anh ta xấu không thể nào chấp nhận nổi. Đúng là đẹp sinh ra từ tấm lòng , lòng không đẹp thì mọi đường nét trên khuôn mặt cũng không thể đẹp nổi.

- Con của tôi, tôi không đánh mắng được nó à? Mắng vài câu cô ấy đã càu nhàu. – Người đàn ông kia tỏ ra tức tối.

- Ở đây đánh trẻ con là phạm pháp đấy, đánh vợ cũng là phạm pháp. – Jason nói . – Nếu báo cảnh sát , họ sẽ đến bắt anh. Mấy lần gần đây vì cô Tâm nên tôi không báo cảnh sát, nếu anh không sửa chữa , lần sau mặc cho cô Tâm nói gì thì nói tôi sẽ báo cảnh sát. Cháu bé còn nhỏ, nó rất ngoan, tại sao anh cứ phải đánh mắng nó?

- Trẻ con mắng vài câu không được hay sao? Chúng ta từ nhỏ cũng bị đánh mắng như thế cả. Đánh là thương, mắng là yêu...

Jason thở dài :

- Cứ nhìn cái vẻ hung dữ của anh, đâu phải là yêu thương? Cháu bé trông thấy chắc chắn nó nghĩ anh không quý nó, nó còn nhỏ, nhưng rất biết, nó sẽ buồn lắm. Có chuyện gì sao không nhẹ nhàng nói với cháu mà cứ phải đánh mắng? Người lớn có chuyện không bằng lòng, không được trút giận lên đầu trẻ con, chồng có chuyện không bằng lòng, không được trút giận lên đầu vợ.

Không biết câu nói ấy đụng đến sợi tơ lòng nào của người đàn ông kia, mà Carol thấy anh ta khóc, bảo rằng phải từ bỏ công việc trong nước, theo vợ đến cái nơi cực khổ này. Tiền không có, nhà không có, phải đi làm thuê cho các quán ăn, đứt tay chảy máu không biết bao nhiêu lần, vậy mà ngày nào cũng bị chủ mắng. Không đi làm thuê thì không có ăn, không có mặc, mua một bao thuốc lá cũng phải nhìn mặt vợ.

Jason an ủi anh ta :

- Anh phải đi học lái xe nhanh lên, biết lái xe có thể làm công việc đưa thức ăn, nhẹ nhàng hơn làm bếp núc, hơn nữa có thể đến thành phố B đi làm, ở đấy có nhiều nhà hàng ăn, tính tình mấy ông chủ cũng dễ chịu hơn. Ở thành phố C này nhà hàng ăn ít, người muốn làm lại đông, chủ lại khó tính. Nhưng dù anh

có chuyện gì bức tức ở ngoài cũng không được đem về trút giận lên vợ con, anh là đàn ông , phải chiều vợ, chiều con, tại sao cứ phải mắng vợ con chứ? – Nói xong anh đứng dậy. Lên chỗ tôi ăn cơm, tiện thể làm quen với mấy cô đến chơi luôn.

Anh chồng không nhận lời, bảo muốn ngồi một mình, Jason thấy anh đã bình tĩnh, liền nói với Carol:

- Vậy thì chúng ta lên.

Carol theo Jason lên lầu, về đến phòng 206 đã thấy Ngải Mễ rửa sạch vết thương và bôi thuốc cho Khiết Tâm, Khiết Tâm đầu tóc đã chải gọn gàng, cũng đã bình tĩnh trở lại.

Jason giữ Khiết Tâm và con lại cùng ăn cơm, tất cả ngồi quanh bàn. Rất nhiều thức ăn, nhưng sự việc vừa rồi làm mọi người kém vui, không khí có phần nặng nề. Khiết Tâm nói :

- Xin lỗi, vì tôi mà buổi họp mặt của các bạn kém vui .

Carol không nén nổi, hỏi :

- Tại sao đằng ấy lại lấy một ông chồng như vậy? Vừa không chịu khó học , vừa không chịu được gian khổ, lại độc ác, yêu anh ấy ở điểm nào?

Khiết Tâm ngượng ngùng , không muốn nói đến chuyện chồng con. Chồng Khiết Tâm tên là Lưu Đại Vĩ, vốn là học sinh của Khiết Tâm. Hồi Khiết Tâm dạy ở đại học Q, Đại Vĩ học phụ đạo để thi đại học, quen Khiết Tâm ở lớp phụ đạo này. Lúc Đại Vĩ theo đuổi Khiết Tâm rất ôn tồn nhẹ nhàng, người cũng sáng sủa đẹp trai, Khiết Tâm yêu anh ta lắm.

Vừa lấy được giấy đăng ký kết hôn, chưa kịp tổ chức lễ cưới thì Đại Vĩ lộ ngay bản chất. Thì ra cái ôn tồn, dịu dàng của anh ta có tính dối phò, có tính thời gian , chỉ là để chinh phục Khiết Tâm, làm ra vẻ dịu dàng nhằm che đậy cái tự ti cộng thêm cái tự kiêu . Tính tình anh ta nóng nảy, thô bạo , hay nghi ngờ , lúc nào cũng cảm thấy Khiết Tâm xem thường học vấn của mình, nghi ngờ Khiết Tâm ngoại tình, hai người thường xảy ra mâu thuẫn. Khiết Tâm đòi hủy đám cưới, anh ta dọa không cưới sẽ giết cả nhà Khiết Tâm. Khiết Tâm sợ , lại bị Đại Vĩ dỗ ngon dỗ ngọt, hơn nữa gia đình cũng đã nói, đã gửi thiệp mời khách , không cưới gia đình không còn mặt mũi nào, cho nên phải miễn cưỡng tổ chức đám cưới.

Cưới nhau xong, Đại Vĩ bỏ hẳn cái mặt nạ dịu dàng, để lộ bộ mặt hung ác, hơi một tý là quát mắng nạt nộ, có lúc còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay . Nhưng sau mỗi lần ầm ĩ, Đại Vĩ lại khóc lóc xin lỗi , hứa từ nay không tái phạm, rồi lần sau của lần sau, lần sau tiếp lần sau . Hôn nhân của họ đi vào ngõ cụt sợ hãi, Đại Vĩ không đối xử tốt với Khiết Tâm, cũng không chịu buông tha Khiết Tâm, sống cùng sống, chết cùng chết.

Từ này có được cô con gái, Đại Vĩ như bắt được con tin, hơi một tý lại đòi đưa con đi, đòi giết con, làm cho Khiết Tâm không dám nói đến ly hôn. Khiết Tâm ra nước ngoài, rất muốn đưa con gái theo, chị bàn với Đại Vĩ đưa con đi trước, bảo anh sang Mỹ chỉ có thể làm thuê trong các cửa hàng ăn, đi làm như thế sẽ rất vất vả, anh không chịu đựng nổi. Nhưng Đại Vĩ không nghe, nói đưa con sang Mỹ, vậy có cần anh ta nữa không? Nếu ra nước ngoài thì hai người cùng ra, bằng không phải ở nhà. Khiết Tâm biết chồng sẽ không chăm sóc con gái, rất hay đánh mắng nó, cho nên đưa con đi , đành phải đưa Đại Vĩ đi theo.

Nhưng Đại Vĩ học lực kém, không muốn học, không thi được TOEFL, GRE. Khiết Tâm khuyên anh nên về nước anh không chịu, bảo về nước không có việc làm, không có vợ con, còn mặt mũi nào. Đại Vĩ có ý định sang Mỹ sẽ sinh sống bằng nghề cờ bạc , anh ta nghe nói ở New York có những ông bà già người Hoa không có công ăn việc làm, không có thu nhập, chỉ sống bằng nghề cờ bạc ở thành phố Atlantic . Ở đấy, mỗi sòng bạc tặng cho khách đến chơi một tín phiếu năm chục đô để khuyến khích họ vào chơi , mấy ông bà già kia đem đổi thành tiền mặt , chi trả tiền ô tô đi lại, ăn ba bữa trong ngày ,tiền còn thừa để trả tiền thuê nhà. Ngày nào họ cũng đến sòng bạc, người của sòng bạc quen mặt, nhưng không có cách nào loại trừ họ. Đại Vĩ nói , với tài cờ bạc của anh ta, mỗi ngày cũng kiếm được tám chục, một trăm đô.

Đến đây rồi Đại Vĩ mới biết sòng bạc kia cách nơi anh ta ở cả ngàn cây số, hơn nữa anh cũng không biết cách chơi bạc của Mỹ, chỉ biết chơi mặt chược, Khiết Tâm bảo anh ta ở nhà, học bổng của chị đủ nuôi ba người ăn. Đại Vĩ ở nhà một thời gian, cảm thấy buồn chán, liền đi làm thuê cho một cửa hàng ăn. Trước

đây anh ta đâu có chịu được khổ, chịu để người khác quát mắng. Ở nhà hàng không dám nổi nóng với chủ, về nhà toàn trút giận lên đầu vợ con.

Carol bắt bình thay cho Khiết Tâm :

- Có thể tớ không nên nói những điều này, nhưng nếu đó là chồng tớ, tớ chẳng giữ làm quái gì? Cứ ly hôn cho xong việc.
- Ly hôn thì anh ấy không được ở lại đây, chắc chắn anh ấy sẽ quấy cho cá chết lười rách . Nếu anh ta đưa con đi, cả đời tớ không sao tìm lại nổi con.
- Anh ta không có tiền, không có quyền ở Mỹ, liệu anh ta có thể đưa con đi đâu? – Phương Hưng nói.
- Chính vì vậy mà tớ rất sợ. Nếu anh ấy cố tình cướp con, nếu anh ấy có khả năng nuôi được con, có thể tớ cũng chấp nhận, nhưng anh ấy cùng đường, chắc chắn sẽ liều với gái tớ.

Ngải Mễ đề nghị :

- Tốt nhất đằng ấy đem con sang một bang khác. – Nói xong lại cảm thấy không thực tế. – Nhưng đằng ấy là sinh viên nước ngoài, cũng không thể muốn đi đâu thì đi. Phải rồi, đằng ấy có thể nhập cư sang Canada , lúc làm thủ tục không nói gì với anh ta, làm xong, cứ thế lặng lẽ bỏ đi. Anh ta không có visa vào Canada ,dù có biết cũng chẳng làm gì nổi.

Khiết Tâm do dự giây lát rồi nói :

- Mình cũng đang tính như thế, nhưng rắc rối lắm.
- Các cô đừng nói chuyện nhiều, ăn đi chứ . – Jason nói.

Carol ăn vài miếng, không nén nổi lại hỏi.

- Anh ấy đánh, thì đằng ấy cứ báo cảnh sát. Tại sao có lần thứ nhất đằng ấy cứ để cho có lần thứ hai, thứ ba?

Khiết Tâm rất buồn, nói :

- Nghe nói báo cảnh sát không tác dụng, giam mấy hôm lại thả, có thể bị đánh nhiều hơn.

Jason nói chen vào:

- Cô không báo cảnh sát, không ly hôn, chỉ làm anh ta thêm hung hãn, anh ta cảm thấy đánh cô cũng chẳng ai dám can ngăn. Với những người như vậy không thể nhu nhược , tất nhiên phải cố gắng tránh xung đột. Có mâu thuẫn, cố gắng làm anh ta bình tĩnh,tìm cách tạm lánh đi chỗ khác, sau đấy sẽ nói chuyện, nếu không tránh nổi thì gào thật to, mọi người nghe thấy sẽ đến giúp.

Ngải Mễ nói:

- Hai phòng bên cạnh phòng của Khiết Tâm đều là người Trung Quốc, họ sợ phiền hà, không giúp khuyển giải hoặc báo cảnh sát vì sợ anh ta biết sẽ trả thù, bắt trẻ con của họ. Nếu là người Mỹ, chắc chắn họ sẽ gọi cảnh sát rồi. Người Mỹ không để ý đến chuyện riêng của người khác, nhưng trong những tình huống ấy họ sẵn sàng rút kiếm tương trợ. Nhưng là người Trung Quốc chúng ta, nhà nào chỉ biết việc nhà nấy thôi, không quan tâm chuyện nhà người khác, nhà bên cạnh có làm trời sập họ cũng mặc .

Đang nói, Ngải Mễ bỗng kêu to :

- Anh Jason, tay anh chảy máu!

Mọi người cùng nhìn, quả nhiên trên tay anh là một vết thương dài, máu đã đông lại .

- Có thể bị anh ta cào rách. – Jason nói rồi lấy khăn giấy lau sạch máu trên mu bàn tay.

Ngải Mễ đi lấy cồn i-ốt, nói :

- Bôi thuốc vào, đừng để bị nhiễm trùng, dễ bị uốn ván lắm. – Cô lại nói với Khiết Tâm . – Xin lỗi, hôm nay chồng đằng ấy như con chó điên... - Thấy Khiết Tâm khó xử , cô nói sang chuyện khác. – Anh Jason, anh đừng để nước dính vào tay, hàng ngày em sẽ đến giúp anh tắm gội nhé.

Jason chỉ còn biết cười trừ.

- Anh Jason đúng là người tốt bụng, hồi em mới đến ,còn lạ nước lạ cái, không quen ai, lại lo lắng cho con gái đang ở Trung Quốc, đúng là một ngày dài bằng một năm. Nhóm các bà vợ , các bà mẹ chồng xa con học ở đây được Jason chở đi tham gia các buổi liên hoan lòng mới khuấy khỏa đôi chút. Trước kia vì chuyện anh Vĩ, cứ nghĩ những ai đẹp trai đều không tốt, nhưng các bạn thấy đấy, anh Jason là người vừa đẹp trai, vừa tốt tính. Các bạn phải nắm thật chặt ...

Ngải Mễ nói đùa:

- Nắm chặt để làm gì? Vừa rồi đằng ấy nói , anh Vĩ của đằng ấy hồi trước cũng vừa đẹp trai vừa dịu dàng, về sau thế nào? Ôi , chỉ là sói giấu mình đấy thôi! Đến lúc anh ấy lấy vợ, biết đâu cũng thành sói.

Phương Hưng bác lại:

- Chỉ nói mò. Bà ngoại tớ nói, đừng nhìn bạn bè đối xử với mình, hãy nhìn bạn bè đối xử với người khác, anh Jason không những dịu dàng với người anh ấy theo đuổi , mà sinh ra còn là người thích vun trồng chăm sóc hoa. Dịu dàng là cái tên của anh, chỉ cần phụ nữ gặp khó khăn là sẽ nhận được sự giúp đỡ của anh. Nhưng nếu là phụ nữ đánh nam, tớ ngờ rằng anh ấy chỉ ngồi nhìn.

Jason cười , nói :

- Các bạn đánh nam giới đi, để xem tôi giúp ai.

Ngải Mễ đưa tay ra đánh Jason, bị anh tóm chặt cổ tay, nói :

- Đề phòng đòn này của cô rồi. – Anh buông tay Ngải Mễ . – Nắm có đau không? Xin lỗi, anh chỉ phòng vệ chính đáng thôi.

- Vừa rồi tớ đánh anh ấy không phòng vệ. – Carol đắc ý.

- Đấy là đằng ấy bất ngờ. Không ngờ cô em trông hiền lành thế này mà cũng biết đánh người. – Bồng Ngải Mễ rất nghiêm túc . – Anh Jason, anh không nghe thấy câu “giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha” à? Vừa rồi anh bỏ lại con dao rồi chạy đi giúp người khác, như thế không đúng đâu. Cẩn thận, chưa giúp được người khác thì bản thân đã bị vạ lây rồi.

Jason nói đùa:

- Các bạn thấy cô Mễ không, cô ấy cầm dao, tôi cũng phải sợ, sợ cô ấy đồ mắt lên chém....

Ngải Mễ trách anh:

- Đúng là chó cắn người nhà, anh không biết lòng tốt của người khác, em cầm dao chạy đi không phải vì anh hay sao? Vậy mà còn cười em!

- Đằng ấy cầm dao thái rau thì thật sự nguy hiểm, nếu chồng Khiết Tâm cướp dao thì làm sao? Như vậy chẳng hóa ra đưa vũ khí cho anh ta à? Tớ không cầm dao, nếu có người đánh anh Jason , tớ sẽ xông lên can ngăn. – Phương Hưng nói.

- Tớ cũng vậy! – Carol vội nói.

Jason giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại :

- Làm ơn, làm ơn, đừng nói nữa, tôi không bị làm sao, nhưng các cô làm người khác phải lo lắng , người thì cầm dao, người thì ngăn chặn, gây phiền phức cho tôi, làm tôi phải đề phòng, các cô không thấy trong phim giống như thế à? Sự việc đã tạm yên thôi, một cô gái chạy tới, làm mọi người nháo nhác, cuối cùng bị hung thủ bắt làm con tin, gây thêm phiền toái. Sau này gặp những việc như thế, các cô hãy tránh xa ra .

48. Chương 48

HÔM SAU, Carol lên mạng rất sớm, xem truyện có liên quan đến Jane, đến quá trưa mới đọc truyện Sở Thiên không có chuyện. Giọng văn tường thuật của Sở Thiên vẫn bình thản như mọi khi, nhưng sức lay động của câu chuyện lại xuất phát từ chính chất giọng đó. Tưởng như khuôn mặt cố cầm giữ nước mắt còn đau khổ hơn khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Carol hoàn toàn hiểu được tâm trạng hoàn toàn tuyệt vọng của Jane, vì trong lòng Carol luôn luôn tràn ngập tuyệt vọng. Cô nghĩ, lúc này Jason rất buồn, vì trang viết này làm anh nhớ lại chuyện cũ đáng sợ, cô muốn đến bên cạnh anh, an ủi anh, vậy là cô sang phòng 206, gõ cửa. Ngải Mễ và Phương Hưng cũng có mặt ở đây, Jason đang viết gì đó trên máy tính, anh ngược lên chào cô. Ngải Mễ nói :

- Chúng ta sang phòng Carol chơi đi.- Rồi cô nói với Jason. – Anh đừng làm việc quá sức, hãy nghỉ ngơi đi.

Carol đưa hai người sang phòng mình. Vừa ngồi xuống thì Phương Hưng nói:

- Mình cảm thấy anh Jason không nên đưa chuyện Jane lên mạng, chỉ tại đằng ấy gây nên, để anh ấy đưa lên mạng. Nếu có ai biết nỗi đau của anh, chắc chắn thỉnh thoảng lại quấy rối.

Ngải Mễ không đồng ý :

- Đằng ấy nói sai rồi, đưa chuyện này lên là để bảo với mọi người rằng dù có hành hạ anh đến đâu thì cũng không có tác dụng, vì Jane dù thế nào đi nữa cũng không được Jason yêu. Anh ấy chỉ day dứt trong lòng, nhưng đây không phải là yêu.

Phương Hưng không cãi nổi Ngải Mễ, liền chuyển sà chuyện khác :

- Tổn thương đằng ấy viết về những vết thương của anh, thế đằng ấy vẫn chưa viết à?

- Viết rồi, nhưng anh ấy xóa bỏ đoạn ấy đi, có thể anh thấy không liên quan đến chủ đề, anh chỉ kêu gọi mọi người hãy yêu quý cuộc sống, không cần thiết nói đến luật pháp Trung Quốc chưa đầy đủ.

Carol dè dặt hỏi :

- Tại sao anh ấy lại có những vết thương ấy?

- Bị những người thẩm vấn đánh. – Ngải Mễ nói .

Carol cảm thấy lòng đau thắt:

- Có thể làm như thế được ư? Lẽ nào họ không tôn trọng sự thật, không tôn trọng chứng cứ?

Ngải Mễ bĩu môi:

- Sự thật quái gì? Chỉ lợi dụng chức quyền. Một người khi biết mình phạm pháp mà không bị bắt, bị trừng trị, sẽ tiếp tục phạm pháp. Hồi Thế chiến thứ hai, rất nhiều người ngược đãi, tàn sát dân Do Thái, trong đó có nhiều người còn ở độ tuổi thanh thiếu niên, không có thù hận gì với người Do Thái, tại sao lại đối xử độc ác với họ như vậy? Rất đơn giản, là vì làm như vậy cũng không bị trừng trị .

- Có phải người nhà của Jane xúi giục bọn họ làm như vậy? – Phương Hưng phỏng đoán.

- Có thể không phải vậy, bố Jane là người yên phận, chính là những kẻ chấp pháp lợi dụng chức quyền thế trong tay, hành hạ người khác, tận hưởng lạc thú tàn bạo. – Ngải Mễ nói, mắt đỏ hoe, - Rất may, bố mẹ Jane tìm được di chúc của Jane, trình ra cho bọn họ thấy, nếu không ...

- Mễ, đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa . – Phương Hưng an ủi Ngải Mễ.

- Có những sự việc không phải chỉ có nghĩ đến hay không, mà nó vĩnh viễn tồn tại, không sao lẫn tránh nổi. – Ngải Mễ nói. – Jason trong tù ra, ở nhà tổ, nếu đằng ấy thấy anh ấy lúc bấy giờ, chắc chắn sẽ không tài nào quên nổi...

Carol hình dung Jason lúc bấy giờ, trên người anh đầy những vết thương cũ, vết thương mới, râu ria tua tủa, đầu tóc rối bù, vẻ mặt đờ đẫn, giống như vừa từ địa ngục chui lên. Cô không nén nổi, hỏi :

- Tại sao không kiện lại những người kia ?

Ngải Mễ nói :

- Bố mẹ anh ấy định đi kiện, nhưng anh ấy khuyên cho qua, anh không muốn nhắc lại làm gì. Về sau bố mẹ tớ đứng ra kiện, cứ nhùng nhằng mãi, có người chỉ bị xử phạt rất nhẹ, bảo rằng phương pháp, phương thức làm việc của họ không đúng, nhưng là xuất phát từ ý tốt, coi kẻ gây tội ác như kẻ thù... cho dù những người kia lòng dạ độc ác, ít ra cũng là những người không hiểu biết luật pháp. Lẽ ra trước khi chứng minh một người có tội họ phải coi người đó vô tội, nhưng ngược lại , trước khi họ chứng minh một người vô tội , họ lại coi người đó có tội. Những người chấp pháp như vậy còn nói gì đến luật pháp.

Phương Hưng hiểu ra vấn đề, gật gật đầu :

- Đã từng ném trải một sự việc như thế, hèn chi anh ấy không thể quên nổi...

- Thực tế, cái đau thể xác không ảnh hưởng đến anh ấy, rất nhiều lần anh đứng trên ban công, lặng lẽ, sững sờ nhìn xa xa. Tớ đến bên anh, hỏi có phải đau lòng lắm không. Anh bảo đúng vậy. Anh ấy nói , khi bọn họ đánh anh không biết đau, chỉ nghĩ Jane khi cắt cổ tay nhất định đau lắm, Jane trông thấy máu của mình chảy ra , nhất định tuyệt vọng nhưng lại thấy nuối tiếc cuộc sống. Trước khi cắt cổ tay, Jane tìm anh khắp nơi, chứng tỏ Jane không muốn chết. Nhưng Jane không tìm thấy anh.. .

Anh vẫn tự hỏi, tại sao mình không biết gì? Tớ hỏi anh ấy, nếu biết thì anh sẽ làm thế nào? Anh nói, anh có thể cứu được Jane, anh sẽ khuyên cô ấy đừng đi theo con đường đó, Jane yêu anh, chắc chắn Jane sẽ nghe lời anh. Nhưng anh không nhận ra điều gì, khi Jane đến nói với anh về quyết định của mình, anh cho rằng Jane nói đùa. Anh bảo với Jane, em đi trước, anh theo sau. Không biết Jane có nghĩ anh nói thật không?

Mẹ anh thấy vết thương trên người anh, ôm anh khóc. Anh nói, con chỉ đau trên da thịt, sẽ nhanh chóng bình phục. Nhưng nghĩ đến mẹ của Jane vĩnh viễn mất con, không biết đau lòng đến mức nào. Mẹ anh không muốn gặp mẹ Jane, cũng không muốn anh đến gặp bố mẹ Jane , nhưng sau đấy anh vẫn đến nhà Jane, mẹ Jane đưa nhật ký của Jane cho anh, những trang nhật ký cô viết cho anh. Tớ không biết cơ quan điều tra trả nhật ký lại cho bố mẹ Jane, thà rằng họ cứ lưu giữ cuốn nhật ký ấy trong hồ sơ bản án, không nên để Jason đọc được.

- Đẳng ấy đã đọc nhật ký của Jane chưa? – Carol hỏi.

Ngải Mễ lắc đầu :

- Chưa. Tớ chỉ biết Jane là người con gái giàu tình cảm , lớn hơn Jason bốn tuổi, hồi ấy đã hai mươi sáu, hai mươi bảy rồi. Vì thế Jane rất tự ti, không dám trực tiếp bày tỏ với anh, chỉ thăm dò tình cảm của anh theo cách anh nói đùa. Jane buồn vì không có đáp án như mong muốn, tỏ ra vui sướng vì có chút hy vọng. Jane hiểu về tình yêu quá bi quan, quá hạn chế, cảm thấy trong đời chỉ yêu một lần, tình yêu ấy sẽ vĩnh viễn dài lâu, nếu không có được tình yêu ấy trong đời thì chỉ biết tìm đến cái chết.

Jason có lần nói , trong chuyện Người ấy không có chuyện, khi Liễu Thanh nghe bài hát Người con gái của biển cả tưởng tượng mình bay đến cửa sổ phòng Tân Minh, chi tiết ấy lấy từ nhật ký của Jane. Hồi ấy, Jane thường ngồi ở phòng mình nghe anh chơi guitar bài Hồi tưởng về cung điện Alhambra , mỗi lần nghe đều rơi nước mắt. Về đêm Jane cũng đứng trên ban công, qua cửa sổ ngắm nhìn anh ngủ. Jason nói, anh đọc đến đoạn ấy trong nhật ký của Jane khiến nhiều đêm anh không ngủ nổi, anh cảm thấy Jane đang đứng bên cửa sổ , cho nên tối nào anh cũng mở cửa sổ,sợ Jane không thấy anh sẽ không về ngủ.

Nghe đến đây, sống lưng Carol lạnh buốt. Cô tưởng như chạm tới mối tình thâm kín trong tim Jane, mối tình vô vọng ,có thể trông thấy nhưng không thể đến nơi, nỗi sầu muộn nặng nề đè nặng trái tim Jane và cũng đang đè nặng trái tim cô. Cô nghĩ, mình lúc này chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nếu không sẽ không biết có chuyện gì xảy ra.

Phương Hưng thở dài :

- Xem ra Jane bị tẩu hỏa nhập ma rồi, có thể tinh thần không bình thường.

- Nghĩ đến chuyện Giác mộng Hồ Điệp rồi đấy à? – Ngải Mễ lắc đầu.- Đừng có đoán mò, giải phẫu tử thi không có vấn đề gì, một “cơ thể con gái khỏe mạnh, màng trinh vẫn hoàn hảo, không bị tổn thương”, đó là điều tớ cảm hận bọn người kia, mới bắt đầu đã nghi ngờ anh làm Jane có mang rồi bỏ chạy. Nhưng có kết

quả giải phẫu rồi bọn chúng vẫn không tha anh, lại nghi ngờ anh giết Jane, không chịu thừa nhận tội bắt nhầm người.

- Từ sau lần ấy, Jason... không dám lại gần con gái nữa à? – Carol hiểu kỳ hỏi.

Ngải Mễ cười đau khổ :

- Không hoàn toàn như thế . Sợ con gái đau khổ là bản tính của anh ấy. Đàng ấy không nhớ trong Làng tiểu thuyết có một cây bút nữ tên là Tư Nguyệt viết một loạt truyện cười, trong đó có chuyện viết về Sở Thiên, có tên gọi là Chuyện tình Sở Thiên sao. Cây bút nữ ấy tuy chưa gặp mặt Sở Thiên , cũng không hiểu quá khứ của anh ,nhưng chỉ dựa vào những điều anh viết trên mạng liền dựng lên tính cách của anh, có thể thấy ở anh như người. Truyện của Tư Nguyệt có đoạn :

Nhưng có quá nhiều em, không yêu hết được, Sở Thiên chỉ có một trái tim, ngày nào cũng đập vỡ, đập vỡ rồi lại nhặt lên, thấy em nào cũng cho một mảnh vỡ ấy. Thấy em nào khóc lóc, anh cũng đau lòng, nhưng thấy vẻ tủi thân của em này làm em kia khóc, lòng anh cũng quặn đau, cuối cùng lao mình vào đám các em, bắt ngờ trở thành tri kỉ của các em .

Carol truy hỏi Ngải Mễ :

- Đàng ấy không dùng khổ nhục kế để lấy của anh ấy một mảnh vỡ tim à?

- Tất nhiên là có rồi.Nhưng Jason tin rằng tình yêu chỉ có thể tiếp tục vào lúc có thời gian, không thể cùng tồn tại trong không gian, cho nên anh không phân phối những mảnh tim đã vỡ cho mọi người, anh không bao giờ cùng lúc có mấy bạn gái. Nếu anh là người yêu nhiều thì đã không có nhiều con gái yêu anh. Con gái không phải là lũ mù, không ai đi yêu một chàng công tử chơi bời. Nỗi đau của Jason là do trái tim mềm yếu , nếu có cô gái nào khổ nhục kế với anh, anh rất lo, không đành từ chối, nhưng anh không thể đồng thời yêu mấy cô, cho nên chọn một cũng không,cảm thấy như thế mới không có lỗi với mọi người.

- Hồi ấy tớ chưa đến hai mươi, anh ấy lớn hơn tớ ba tuổi, tớ đang học chương trình cơ bản , còn anh ấy sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Anh ấy là nghiên cứu sinh được bố tớ quý nhất, bố tớ bảo anh ấy là con người tài hoa, tư duy chặt chẽ, đọc nhiều, giỏi giang nhưng không kiêu căng, tiếng Anh rất tốt, anh ấy còn học thêm tiếng Nga,tiếng Nhật qua từ điển. Tiếng Anh rất thành thạo, nghe , nói và viết đều tốt. Anh lại đẹp trai, biết chơi violon, guitar, khiêu vũ rất giỏi , ai cũng phải chú ý, bố mẹ tớ khen nhiều lắm, liệu tớ không lao vào sao được? Nhưng phải khẳng định một điều , anh ấy không chú ý đến tớ, vì trong mắt anh ấy tớ chỉ là một cô bé. Cho nên tuần nào tớ cũng bảo bố mẹ mời anh ấy đến nhà, để anh ấy phụ đạo tiếng Anh cho tớ, giúp tớ luyện nói . Anh đến , tớ cứ bám lấy anh, bảo anh đưa đi xem phim, đi công viên,đi khiêu vũ , hễ lần nào tóm được anh là phải tận dụng mọi khả năng.Thế rồi hai người yêu nhau .

Phương Hưng cười :

- Chắc chắn đàng ấy đã quyến rũ anh ấy. Đàng ấy là đứa háo sắc,có thể nào lại buông tha...

- Này này , đừng có nói tớ quyến rũ, tớ đã phải rơi nước mắt, thuốc an thần lúc nào cũng để cạnh người đấy. Lúc đầu anh ấy không muốn làm bạn trai của tớ, vì bố tớ là thầy giáo của anh, anh cảm thấy rất xấu hổ. Nhưng anh ấy không chịu nổi nước mắt của tớ, tớ khóc thảm thiết, thương tâm, thế là anh ấy phải chịu.Tớ cảm thấy anh ấy yêu chân tình, trước đấy có mấy nàng hơn tuổi anh theo đuổi anh,rất yêu, chiều chuộng anh, chỉ có tớ nhỏ tuổi hơn anh, anh có thể yên tâm chiều tớ, mà anh ấy rất thích chiều chuộng con gái.

Carol không biết tâm trạng mình thế nào, hình như vui thay cho Ngải Mễ, hình như buồn cho chính mình, hoặc thở phào nhẹ nhõm cho Jason, cuối cùng anh vẫn có bạn gái như những người bình thường khác. Cô ngập ngừng hỏi :

- Đàng ấy, có...

Ngải Mễ như nói “chuyện ấy có gì phải hỏi”, tỏ ra đặc ý:

- Tất nhiên là có rồi. Có lúc tớ với anh ấy ở trong buồng riêng, bố mẹ tớ ở ngoài phòng khách , tớ rất phấn khích. Có lần anh ấy qua đêm trong buồng của tớ, sáng hôm sau mới lặng lẽ rút lui. Có hôm mẹ tớ đi mua quà sáng về, tớ ra lấy thật nhiều đem vào buồng, hai người cùng ăn. Tớ nghĩ mẹ biết anh ấy ở trong buồng tớ, nhưng vì quý anh ấy nên không nói gì .

Tớ cũng đã đến nơi anh ấy ở, có lúc hai người ở trong phòng anh ấy rất lâu. Chắc chắn Jane trông thấy, có thể đây là nguyên nhân khiến Jane tuyệt vọng, nhưng tớ không cảm thấy day dứt như Jason, vì đó không phải là lỗi của tớ, ai bảo Jane không mạnh dạn bày tỏ.

Jason trên giường và dưới đất đều dịu dàng, lần đầu tiên anh ấy ngượng, không thoải mái, nhưng vẻ xấu hổ của anh làm người khác rất thích thú... Sau rồi anh cũng dần thoải mái, lúc lên cao trào anh ấy cuồng nhiệt như nhảy la tinh vũ... Tớ bảo với các đặng ấy, lúc người con trai làm tình nghĩ đến người con gái, anh ta sẽ rất dịu dàng... Hồi ấy tớ chưa đến tuổi kết hôn, nếu không chắc chắn chúng tớ đã cưới nhau rồi.

Về sau, xảy ra chuyện của Jane, anh ấy thay đổi hẳn, không còn đủ tinh thần để yêu ai. Trước đây anh sợ mình làm tổn thương những cô gái tỏ tình với anh. Xảy ra chuyện về Jane, ngay cả những cô gái không tỏ tình thẳng anh cũng thấy lo sợ. Anh cứ nghĩ có ai đó đang yêu thầm anh, nhưng anh lại không biết, không sớm giải thoát để cô kia không đi đến tuyệt vọng. Trên thực tế, những cô gái như Jane rất hiếm, trong đời chỉ gặp một lần đã là kỳ ngộ lắm rồi, làm gì có lần thứ hai.

- Anh ấy có lần nói, bất cứ một tình cảm nào, nếu quá mức đến độ không rút ra khỏi cũng đều rất nguy hiểm, rất có thể dẫn đến cái chết. Như vậy chẳng phải là quá day dứt đó sao? – Carol nói.

- Đặng ấy chưa nghe nói, thầy thuốc không chữa nổi bệnh cho mình, khuyên người thì dễ, tự làm cho mình thì khó hay sao?

Phương Hưng hỏi:

- Đặng ấy và anh Jason chia tay nhau rồi à?

- Sau đấy anh đi miền Nam, trước khi đi, tớ biết anh ấy sẽ không trở về. Anh ấy bảo rất có lỗi với tớ, rất có lỗi với bố mẹ tớ, nhưng anh ấy muốn đến một nơi không ai biết anh, anh cũng không quen biết ai, đi để quên hẳn quá khứ.

- Đặng ấy cứ chờ đợi thôi ư? – Carol hỏi.

- Cũng không thể nói chờ đợi, vì tớ biết anh ấy đã làm hỏng những điều tốt đẹp, anh gặp lại tớ sẽ không khỏi nhớ chuyện cũ, cho nên tớ cũng không hy vọng. Tớ đã từng quen mấy người bạn trai, nhưng biết nói thế nào nhỉ? Có thể đã quên anh rồi, nhưng chưa thể quên như quên những người con trai khác, còn cần thêm thời gian. Có thể các bạn cảm thấy tớ vì anh ấy ở đại học C này mới theo đến đây, thật ra không phải như vậy, chỉ là sự tình cờ. Đến C là vì các ngành học ở đây thích hợp với anh. Tớ đến đại học C cũng như mọi người, rất đơn giản, vì ở đây cấp học bổng toàn phần.

Phương Hưng nói:

- Nếu đặng ấy không đến đại học C, có thể tớ đã bắt anh ấy làm tù binh rồi, nhưng như vậy, người anh ấy thật sự yêu chỉ có đặng ấy thôi.

- Không ai biết anh ấy yêu ai. Từ rất lâu có nhiều cô gái cứ theo đuổi anh, anh ấy phải mất nhiều công sức để làm thế nào đáp lại mà không làm tổn thương bất cứ một cô gái nào, cũng không có thời gian để hiểu anh ấy yêu ai. Nói như anh, nếu chỉ một người theo đuổi thì anh sẽ yêu cô ấy, sống hạnh phúc với cô ấy, nhưng nếu không phải một người yêu anh thì anh chỉ có thể không chọn một ai, vì anh sợ chọn người này sẽ làm tổn thương người kia. Không chọn ai, để không ai bị tổn thương. Nhưng đám con gái không chịu để anh làm vậy, bắt anh phải bày tỏ thái độ, bức bách quá anh sẽ bỏ trốn. Cho nên tớ bảo anh ấy là kẻ phạm tội chạy trốn chuyện nghiệp.

Carol như nhớ ra điều gì, hỏi Ngải Mễ:

- Cái cô gái Thiên sứ gãy cánh đưa ảnh của anh lên mạng có phải là đặng ấy không?

- Không phải, nhưng làm sao?

- Tại sao cô ta lại có ảnh Jason? Anh ấy có lần nói với mình đã có bạn gái, có phải là Thiên sứ gãy cánh ấy không?

- Không phải đâu. Đặng ấy không nhận ra đó không phải là ảnh của anh ấy à? Nếu là bạn gái của anh, liệu anh có thể cho ảnh người khác không? – Phương Hưng nói.

Ngải Mễ phân tích :

- Có thể Thiên sứ gây cánh lấy ảnh ở đâu đó, cô ta là fan của Sở Thiên, không muốn những cô gái khác yêu Sở Thiên, cho nên tung lên mạng ảnh cậu em họ người Trung Quốc nào đó của J.D để hù dọa mọi người. Không ngờ, sau khi tung lên mạng, rất nhiều người nói ảnh rất đẹp, cho nên cô ta dõng ngay xuống.

Carol nghĩ đến câu chuyện của Ngải Mễ , nghĩ đến những fan hâm mộ ,lo lắng nghĩ rằng, Jason lại bỏ trốn chẳng?

49. Chương 49

LO LẮNG CỦA CAROL nhanh chóng trở thành sự thật. Vào một ngày tháng Sáu, Siêu báo cho cô biết Jason sẽ về nước làm việc. siêu được một nghiên cứu sinh tiến sĩ tên là Chung Kiện, học cùng khoa, cho biết. Siêu cũng đã hỏi Jason, anh thừa nhận đúng như vậy.

Carol ngớ ra, chạy sang phòng bên cạnh tìm Jason, định thuyết phục anh. Anh ra mở cửa, đứng ở cửa nói chuyện với cô, không có ý định để cô vào. Cô vừa lên tiếng khuyên, anh liền bảo rất bận, hơn nữa không muốn thảo luận với ai chuyện về nước. Anh nói đùa:

-Ngay như bố mẹ anh gọi điện khuyên, anh cũng nói qua loa vài lời rồi cúp máy. Cô không phải là bà nội của anh chứ?

Cô bực tức quay về, gọi Sally khuyên giải. Sally nói:

-Chị đã nói rồi, không có tác dụng gì. Bố của Jane mấy hôm trước bị tai biến, nằm liệt giường. Hai ông bà ấy đều gần bảy mươi cả rồi, không có con cái chăm sóc, cũng rất khổ tâm. Ngày mười chín tháng Sáu này là sinh nhật Jane, mẹ của Jane gọi điện sang báo Jason biết tin này, cho nên Jason đột ngột quyết định về nước.

Carol lại tìm Tịnh Thu, nói:

-Anh Jason chịu nghe lời chị, chị khuyên anh ấy đừng về nước. Jane không phải là vợ anh ấy, việc gì anh ấy phải về chăm sóc bố mẹ Jane? Anh ấy cứ gửi tiền về nhờ người chăm sóc hai ông bà cũng được chứ sao? Anh ấy ở lại Mỹ có thể kiếm được nhiều tiền, gửi tiền về giúp họ là được.

Tịnh Thu nói:

-Jason cũng không nói về để bố mẹ chăm sóc Jane, theo chị biết, bố mẹ Jane ở thành phố T, không cùng một nơi. Em bảo cậu ấy nghe lời chị, là vì chị tin quyết định của cậu ấy là có lý, nếu chị khuyên, chắc chắn cậu ấy sẽ không nghe. Các em cũng đừng nên khuyên cậu ấy nữa, cậu ấy là người lớn, biết mình đang làm gì mà.

Carol cảm thấy rất buồn, muốn khóc, đang nghĩ có nên nhờ Ngải Mễ khuyên hay không thì Ngải Mễ gọi điện đến, mời cô dự hội nghị “Ba nước bốn bên”, thảo luận việc Jason về nước.

Đến nhà Ngải Mễ mới biết “ba nước” gồm Ngải Mễ, Phương Hưng, Đường Tiểu Lâm, lại có thêm Carol thành ra “bốn bên”. Bốn người, theo một ý nghĩa nào đó, đều là đối thủ cạnh tranh, nhưng gặp phải đối tượng cạnh tranh như Jason thì không còn gì để cạnh tranh nữa, cho nên mọi người không ai thù địch với ai, không ai đánh bại được ai, là tình bạn thì đúng hơn là tình địch, ít ra cũng đã chứng tỏ quan niệm yêu của mọi người giống nhau.

Phương Hưng nói:

-Chúng ta phải tìm cách giữ Jason lại. Một con người như anh, với tình hình Trung Quốc hiện tại cũng thật khó sống. Anh không biết tạo quan hệ làm ăn, không biết nịnh bợ lãnh đạo, không có sân sau, không có bè cánh, liệu anh có thích ứng với hoàn cảnh ấy được không? Tổn nghĩ, anh ấy về nước là tìm con đường chết, chỉ ba hôm sau là hối hận, đến lúc ấy không thể nào quay lại nổi.

Tiểu Lâm suy nghĩ lại nói:

-Giữ anh ấy lại thì rất đơn giản, các bạn góp tiền mua cho tớ một ngôi nhà, có nhà rồi mọi chuyện dễ ợt.

Ba người còn lại cùng hỏi:

-Tại sao?

-Chúng ta giết anh ấy, chôn sau vườn nhà tớ. Bây giờ nhà tớ không có vườn rau, giết anh ấy rồi chôn ở đâu?

Mọi người dở khóc dở cười, bảo đang nói chuyện nghiêm túc thì đằng ấy lại đùa. Tiểu Lâm nói:

-Vậy các bạn bảo có cách nào?

Ngải Mễ nói:

-Đang tay giết một anh chàng đẹp trai, đáng tiếc lắm. Phải tận dụng tài năng của anh ta, phải tận dụng bằng hết. Chúng ta cứ bắt cóc anh ấy, giam lại, cơm rượu nuôi anh. Chúng ta chia nhau mỗi ngày đến giày vò anh, để con người “dịu dàng” bị chúng ta giày vò đến chết, cũng là vì dân diệt hại, mà cũng là giải phóng nỗi hận thân xác và trái tim.

Mấy người đồng thanh kêu lên:

-Đằng ấy lại đùa rồi, nói nghiêm túc xem nào.

Ngải Mễ phân tích:

-Bố của Jane bị tai biến chỉ là giọt nước làm tràn ly, anh ấy đã chuẩn bị về nước từ lâu rồi. Đã có lần tớ hỏi anh ấy có ở lại trường C không, anh ấy nói, cũng không biết sẽ đi đâu. Tớ thấy bệnh cũ của anh ấy lại tái phát, tớ bảo anh ấy là kẻ phạm tội trốn chạy.

-Đó là cái sai của các bạn. -Tiểu Lâm nói rõ hơn.-Biết anh ấy là con người như vậy rồi, vậy mà còn kéo đàn kéo lũ yêu anh ấy, chẳng hóa ra đuổi anh ấy à? Xem tớ đây, chỉ là sĩ tốt, tìm một thằng, hi sinh bản thân, thành đôi thành cặp. Nếu hai trong số ba bạn cao thượng như tớ thì anh ấy đã lấy vợ từ lâu rồi, con đã biết đi mua sắm, mua muối. Anh ấy chỉ chờ một nàng yêu anh ấy mới yên tâm sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường.

Phương Hưng nói với giọng không mấy cảm tình:

-Ý kiến hay đấy, thay đổi bạn trai bao nhiêu lần rồi mà vẫn chưa chịu thôi, cứ vài hôm lại đến quấy rối Jason? Đằng ấy còn tệ hơn tớ, còn tớ thử một lần rồi thôi, đằng ấy thử không biết bao nhiêu lần.

Tiểu Lâm càng già mồm:

-Tớ không tóm được Jonny Depp, nên phải tóm Jason để thay thế. Tớ không nói sẽ lấy anh ấy, anh ấy quá cứng rắn. Bao nhiêu tuổi rồi? Chỉ mới thân thiết với nhau một tí đã đưa tình yêu hôn nhân ra để nói. Tớ không tin không diệt nổi anh ấy.

Ngải Mễ không cãi lại, nói dứt khoát:

-Thế này nhé, chúng ta đánh trống bỏi chầu, để một mình Carol yêu anh ấy thôi. Tiểu Lâm thì có bạn trai, tớ với Phương Hưng tìm cơ hội bảo với anh ấy đã có bạn trai, thế là anh ấy biết ba chúng ta đều chào thua. Bây giờ xem Carol thế nào, chỉ còn một mình đằng ấy, nếu không giữ nổi thì đấy là chuyện của đằng ấy.

Carol cuống lên:

-Các bạn có thể nói thế được à? Tớ... -Tận sâu đáy lòng Carol rất muốn giữ Jason lại, nhưng cô không biết mình có làm được việc ấy không.

Hôm sau, Carol nằm trên giường, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ ra nhiều cách nhưng xem ra không có tác dụng. Không biết kiếm cơ nào để sang thăm anh hoặc mời anh ra ngoài, mọi cách anh đều từ chối. Thậm chí Carol muốn chụp vài tấm ảnh khỏa thân của mình, gửi cho anh qua email. Nhưng rồi cô nhanh chóng xóa đi ý định ấy, không tác dụng, nhiều lắm anh chỉ tự “giải quyết”.

Cô nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung, quên cả ăn cơm trưa, cho đến khi bụng đói cồn cào, mới nhớ ra nếu không ăn chút gì sẽ bị dị ứng. Nghĩ đến dị ứng da, cô nẩy ra sáng kiến, dứt khoát không ăn, để đói, thật đói, đến lúc ấy sẽ nhờ Jason đưa đi bệnh viện. Mình vờ ngứa xỉu, anh ấy ôm mình, một khi đưa được anh vào vòng dịu dàng, liệu anh có dám bỏ về nước không? Nói làm là làm. Nhưng nhìn đến ba giờ chiều, trên người vẫn không phát ban, bụng cũng chưa đến nỗi nóng như lửa đốt. Cô nghĩ, đúng là trò ma mánh. Bình thường hơi đói một chút thì toàn thân phát ban, thượng thổ hạ tả, có lúc lưỡi cũng sưng lên. Tục ngữ có câu, nuôi quân ba năm, dụng quân một giờ, mình nuôi chứng bệnh này bao nhiêu năm, bây giờ cần dùng thì không thấy nó đến.

Carol không thể chờ đợi, sợ chờ nữa Sally về, làm cho cô một gói mì ăn liền, vậy là kế hoạch đổ bể. Cô gọi điện cho Jason, thêu thào:

-Anh Jason, em...phát...phát ban...nặng...lắm, anh...

Nghe anh nói “anh sang ngay”, cô vội dậy để cửa khép hờ, lại tìm ví tiền, thẻ khám bệnh để bên cạnh, suy nghĩ, rồi cởi mấy cúc áo, làm như khó thở phải cởi ra, để hai cái bảo bối pháp phòng, nửa kín nửa hở, trong lòng có điều muốn nói mà không nói nên lời. Cô nằm lên giường, nhắm mắt, chờ Jason “phát hiện” cô đang bất tỉnh nhân sự. Cô tự nhủ, đừng gọi xe cấp cứu, dùng xe của anh chở đi, tốt nhất để anh trông thấy hai cái bảo bối xinh xắn sẽ nổi máu hoang dã, nhân lúc người đang nguy cấp, không phải đưa đi bệnh viện nữa...

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa, biết Jason đến, cô vẫn nằm bất động, nếu dậy được, liệu có còn được anh ôm nữa không? Cô biết mình không nặng cân, nhưng bé xuống lâu cũng vắt vả, nếu anh bế quá vắt vả, cô sẽ giãy giụa, lảo đảo đi xuống một mình.

Jason gõ cửa lần thứ hai, không có tiếng trả lời, biết rằng tình hình nguy cấp, không còn làm ra vẻ quân tử, anh đẩy cửa chạy vào trong phòng Carol, hỏi:

-Carol, cô sao thế?

Carol chỉ vào cổ họng, giọng khò khè:

-Dị...ứng, rất...đau...- Rồi cô nhắm mắt, tỏ ra yếu lắm.

Cô cảm thấy Jason ôm cô đi ra ngoài, cô không dám mở mắt, mặc anh đưa xuống dưới nhà. Lần đầu tiên cô nằm trong vòng tay anh, vừa kích động, vừa hồi hộp. Cô thấy anh thở hổn hển, có thể mình quá nặng, cũng có thể anh quá vội vã. Cô nghĩ, anh coi trọng sinh mệnh của mình, thương mình, cảm rất xúc động. Lại nghĩ, chỉ có bằng cách này mới lừa dối để được tiếp xúc với anh trong chốc lát, lại thương cảm, bất giác nước mắt trào ra, không thể ngăn nổi.

-Carol, đừng sợ, không việc gì đâu. -Cô nghe anh thở gấp nói. -Anh đưa cô đi bệnh viện.

Cô nghe thấy anh dịu dàng an ủi, nước mắt lại trào ra, càng nhiều. Nếu mỗi giọt nước mắt là một hạt trên châu thì cô phát tài rồi. Cô cảm thấy anh đưa đến bên ô tô, đặt vào trong xe, điều chỉnh ghế ngồi, thắt dây an toàn cho cô, tiện tay cài lại mấy cúc áo. Cô cảm thấy vui, anh đã cài lại cúc áo cho cô, chứng tỏ anh chú ý đến chỗ ấy. Lúc này chỉ vì cứu người, không cần thiết vội vã, làm tình xong rồi đưa đi bệnh viện vẫn còn kịp.

Vì là buổi chiều, đường đông, anh không dám cho xe chạy nhanh. Carol mong chờ anh đi thật chậm, đi suốt cuộc đời không đến được bệnh viện cũng không vấn đề gì. Nếu bệnh viện không hỏi nguyên nhân, cứ thế cắt cổ họng cô cho dễ thở thì nguy to. Nếu bác sĩ phát hiện cô giả vờ, nói với Jason thì cũng nguy to, từ đây về sau anh sẽ nghĩ cô là kẻ dối trá. Cô hối hận vì đã nói dối, nhưng lúc này cải chính không còn kịp nữa rồi. Rất may, không ai có thể nói rõ nguyên nhân của chứng dị ứng, trước kia cũng đã có lần cô bị dị ứng “đến hồi hã, đi vội vã”. Có lần phát ban đầy người, đầy mặt, đến bệnh viện thì hết, bác sĩ không kịp thấy.

Rất may, bệnh viện không để lộ chuyện, loay quanh hơn một tiếng đồng hồ không chẩn đoán ra bệnh gì. Có thể bác sĩ là người thấy nhiều hiểu rộng, đã từng biết chứng dị ứng có thể biến mất trong chốc lát, không biết các bác sĩ khác nói gì với “người chồng” này của cô, nhưng xem ra Jason không nghi ngờ gì, phần khởi thấy cô bình yên vô sự. Anh hỏi cô có muốn đi ăn gì không, cô bảo muốn đi ăn McDonald's. Anh đưa cô đi ăn McDonald's, lại mua thêm các thức ăn khác, hai người chạy xe về. Bây giờ thì không thể bảo anh bế lên lầu được, nhưng cô vẫn làm ra vẻ yếu ớt, muốn được anh dìu lên.

Về đến phòng, anh đỡ cô nằm lên giường, để mấy gối bánh lên mặt bàn trên đầu giường, nói:

-Lúc nào đói, nếu chưa kịp nấu cơm thì ăn tạm mấy cái bánh này, đừng để quá đói. Con gái các cô vẫn thích ăn vặt. Đừng sợ béo, sức khỏe là quan trọng. Cô nghỉ nhé, anh về.

Cô sốt ruột, thế là không làm được gì. Hai chữ quyền rũ chưa viết xong thì anh đã bỏ về. Trong lúc vội vã, cô nói không chút đắn đo:

-Anh đừng về, em có chuyện muốn nói với anh.

Anh đứng bên giường, chờ cô nói. Cô chỉ vào cái ghế:

-Anh ngồi xuống, chuyện không phải chỉ một vài câu.

Anh cười:

-Thế nào? Định thuyết giảng à? Trong người đã thấy khỏe chưa? -Nói xong, anh kéo ghế đến ngồi bên giường, làm ra vẻ sẵn sàng lắng nghe.

Lúc này cô mới nhớ ra mình không có chuyện gì để nói, hoặc những điều muốn nói lại không nói nên lời. Cô biết, nếu không nói, anh ngồi xuống sẽ cáo từ ra về. đành cố gắng:

-Em dị ứng không đến nỗi nặng như thế đâu. -Thấy anh cười, không nói gì, cô dứt khoát nói ra. -Hơn nữa em cũng cố tình không ăn cơm, muốn để đói đến độ dị ứng.

-Anh biết.

Cô ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn anh:

-Anh biết mà còn đưa em đi bệnh viện?

Anh nhìn Carol, một lúc sau mới nói:

-Cô dị ứng là sự thật, tất nhiên phải đưa đi bệnh viện, hơn nữa cô đói lâu rồi, đói đến khó chịu, không phải thế hay sao?

Carol chỉ còn biết ngơ ngác nhìn anh, không biết phải nói gì. Nếu lúc này anh đến ôm, nhất định cô sẽ đâm vào ngực anh, mắng anh là đồ đểu, biết tại sao không nói, để em phải làm trò hề?

Nhưng anh ngồi yên, chỉ nhẹ nhàng nói:

-Carol, cô không nên như thế, anh không đáng được cô làm như thế.

Tiếng gọi Carol của anh làm trái tim cô run rẩy, sững sờ hỏi:

-Tại sao?

-Anh ... như Ngải Mễ nói đấy, đã làm hỏng việc, bảo rằng tính cách bị biến dạng cũng không có gì quá đáng...Bây giờ anh không còn sẵn sàng. Bản thân anh cũng không biết mình muốn gì,anh muốn có thời gian.

-Anh giải thích. -Không pahria nh bảo cô chờ đợi, ý của rnah là...thật sự anh cũng không biết ý mình thế nào.

-Có phải anh sợ Ngải Mễ và các bạn kia không? -Carol bức xúc, hỏi anh. -Các bạn ấy đã rút lui, đúng thế, các bạn ấy bảo đã thôi anh rồi, bây giờ em là người duy nhất yêu anh, cho nên anh đừng lo lắng này nọ làm gì.

Anh nhìn Carol như nhìn một đứa trẻ, cười nói:

-Cô đúng là trẻ con. Anh nói với cô rồi, anh đã có bạn gái, hơn nữa anh phải về nước. Một thời gian sau cô sẽ quên chuyện này. Hãy nghỉ ngơi, ngày mai anh còn có bài ở C, cần phải chuẩn bị.-Nói xong, anh đứng dậy.

Vào lúc anh quay đi, Carol như người bị xô đẩy, từ giường đứng bật dậy, đuổi theo, ôm ngang người anh từ phía sau, áp chặt người mình vào lưng anh. Cô cảm thấy toàn thân như bị chấn động, người đỡ dần. Một lúc sau anh gỡ tay cô, vừa gỡ tay vừa nhẹ nhàng nói:

-Carol, buông tay ra, anh làm đau tay em mất.

Mười ngón tay cô đan chặt, ôm ngang người anh, ôm thật chặt, nghĩ bụng, anh có làm gãy tay em cũng không buông. Anh không gỡ nổi, không cố gắng nữa, đứng lặng yên. Người anh khẽ run lên, nhịp thở không bình thường. Cô nghĩ, chắc chắn đã có tác dụng. Cô rút ngón tay ra, chậm rãi thăm dò ...

Cô quên mất hai tay đã buông thông, cho nên anh nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay cô, đưa cô ngồi lên ghế, nói:

-Carol, đừng thế, có lần cô nói với anh, mẹ đã từng nói, những lúc ấy dần ông sẽ làm những chuyện lúc tỉnh táo không làm hoặc không dám làm, nhưng chờ đến khi tỉnh táo...

Carol bực tức hét lên:

-Anh còn nhớ lời của mẹ em cơ à? Anh không nhớ mẹ em nói không một người đàn ông nào ngồi với người con gái mà không “làm”, trừ khi trong lòng anh ta có căm giận, khinh thường người con gái ấy. Anh căm giận, anh xem khinh em à? Anh cút đi!

Anh giải thích:

-Carol, đừng suy luận như vậy, ngồi với nhau “làm” có thể là căm giận và xem khinh, nhưng ngồi với nhau “không làm” chỉ là tôn trọng, yêu... thương cô. “Làm” và “không làm” là hoàn toàn có thể...

Cô nói với giọng điệu buồn đau mà ngay cả bản thân cũng không chịu đựng nổi:

-Anh Jason, em chỉ muốn anh cho em một đứa con, thật đó, em sẽ không bám theo anh nữa...

-Tại sao lại như thế? Cô chỉ cần nghỉ lại bao nhiêu năm nay cô căm giận người cha, cô sẽ không...

Carol tuyệt vọng kêu lên:

-Cút đi! Cút đi!

Anh thở dài:

-Anh về, cô nghỉ nhé.

Carol nằm vật xuống giường, muốn khóc, nhưng không có nước mắt, muốn kêu gào, nhưng không thành tiếng. Đầu óc rối loạn, tưởng như có tiếng người đang kêu gào. Cô bịt tai, vẫn còn nghe thấy những âm thanh đó. Cô bắt đầu gào khóc to, định làm ầm ĩ để áp đảo những âm thanh kia.

Có tiếng điện thoại, cô biết điện thoại của Jason gọi. Nếu anh nói với cô: “Vừa rồi anh không đúng, anh sang đây.” Cô sẽ chạy sang ngay, không nói gì, chỉ để anh làm tình chết đi cung được, chết ngay trong lần này. Nhưng khi cầm máy lên, cô nghe thấy tiếng anh hỏi, tỏ ra rất quan tâm:

-Có sao không?

Cô đặt ngay máy xuống.

Cô vào bếp, tìm cái ghế, đứng lên đấy, mở tủ trên cái máy hút khói, lấy bộ dao trong đó ra, rút con dao nhỏ không biết công dụng...

50. Chương 50

CAROL THAY BỘ ĐẦM TRẮNG, cô nghĩ, có thể anh thích bộ đầm này, mộng ảo, trắng không tì vết, máu đỏ loang trên đầm trắng sẽ rất đẹp, rất lãng mạn. Cô tưởng tượng anh ôm thi thể đang lạnh dần của cô, đau khổ gọi tên cô, hôn cô, thật giàu chất thơ. Một sinh mệnh đánh đổi một cái hôn và sự hoài niệm trong suốt cuộc đời, thật đáng giá. Không biết tại sao cô không hình dung cảnh anh vội vã đưa cô đi bệnh viện,

như vậy hình như không đủ rung động trái tim. Chết, tình yêu ngưng đọng, đến bệnh viện, đề phòng tình yêu phân hủy.

Cô cầm con dao sang phòng 206, rất may, cửa phòng không đóng. Cô biết lúc này chỉ có một mình anh ở nhà, vì hàng xóm của anh đưa vợ đi học, đầu tháng Sáu đã dọn đi. Cô phát hiện mình đi chân trần, nên không một tiếng động. cô nghĩ, nên có chút tiếng động, không nên như một linh hồn làm anh sợ hãi.

Cô đẩy cửa phòng anh, thấy anh đang miệt mài bên máy tính, có thể đang “giải quyết”. Cô đứng lại nhìn anh. Một lúc sau anh ngước lên, mỉm cười:

-Cô khá hơn rồi chứ?

Carol đứng tựa cửa, giọng yếu ớt:

-Em đi đây, em đã nghĩ kĩ rồi. -Cô giơ con dao trong tay lên, chờ anh đến can ngăn.

Nhưng anh vẫn bất động, lạnh lùng nói:

-Cô làm chuyện gì thế? Anh đã nói rồi, chết chỉ có thể làm cho tình yêu ngưng kết, không còn chỗ cho tình yêu. Yêu là cuộc sống, không thể lấy cái chết để đánh đổi.

Cô kề con dao lên cổ tay, bình thản nói:

-Em không hy vọng lấy cái chết để đánh đổi tình yêu, chỉ vì em không còn hy vọng, sống không được thì thà chết còn hơn.

-Nếu cô cố chấp như vậy chứng tỏ cô không nghĩ gì cho bố mẹ, anh cũng không còn cách nào. -Anh vẫn ngồi yên. -Cô cứ xem đây mà hành động.

Tay phải cô lên gân, cổ tay trái cảm thấy lạnh buốt, nhưng không thấy đau, thật kì lạ, cắt cổ tay sao lại không đau? Cắt chưa nhỉ? Cô nhìn cổ tay, thấy một vết máu dài, hình như đã cắt, chỉ chờ máu chảy hết. Cô ngước lên, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh là vẻ buồn thương, nhưng anh vẫn đứng kia. Carol bực mình, tại sao thế nhỉ? Trái tim anh sắt đá ư? Hay anh cố tình dùng cách này để giáo dục tôi? Có nổi cáu xông tới, định rạch mặt anh, để các cô gái không yêu anh nữa, chỉ còn mình cô yêu anh như vẫn yêu.

Tay cô vung lên, ngọn dao hạ xuống, anh né tránh, hình như không trúng đích. Thấy máu ở cổ anh trào ra, cô hoảng sợ, thôi rồi, mình cứ động mạch cổ anh rồi! động mạch cổ anh để tìm vậy sao? Cô rút dao, chạy đến giúp anh bịt vết thương, nhưng anh tự bịt, giọng khàn khàn:

-Cô ra khỏi đây ngay, càng xa càng tốt, tính mạng đang bị đe dọa, vậy mà vẫn bảo vệ người đưa anh đến cái chết. Nếu anh chết cũng chết trong sự dịu dàng của mình. Cô bật khóc, kêu to:

-Anh Jason, em yêu anh, không phải em muốn giết anh...

-Anh biết cô yêu anh, vậy thì cô đi khỏi nơi này nhanh lên.

Carol cảm thấy không dễ thay đổi tình cảm trong ánh mắt anh, vậy là cô bỏ chạy vội vã, ngồi vào xe của mình, chạy không mục đích. Xe của cô như mất trọng lượng, bay trên không trung đường phố, bay trên đầu người qua lại, bay rất cao. Cô nhận ra rằng mình đã chết, nhưng dưới đôi cánh chết chóc cô vẫn nghĩ, Jason thế nào rồi? Xe cấp cứu đã đến chưa? Anh không việc gì chứ? Nếu anh còn viết di chúc để xóa sạch tội lỗi cho cô thì nguy khốn. Máu chảy quá nhiều, đại não thiếu dưỡng khí, sẽ gây nên tình trạng chết não.

Bỗng cô giật mình vì tiếng còi của xe cảnh sát.

Chỉ là tiếng chuông báo thức nơi đầu đường, lại một cơn ác mộng, gần giống với giấc mộng hôm qua. Cô nhớ ra, mình đang dự hội thảo ở bang U, họp bốn hôm nay rồi, hôm nay là ngày cuối cùng. Đồng hồ báo thức của khách sạn, không biết ai để chuông báo thức lúc sáu giờ, cô cứ mặc nó kêu.

Cuộc họp này có cả Khiết Tâm, vì Khiết Tâm là tác giả đầu tiên của bài dự thi, Carol là tác giả thứ hai, nhưng con gái Khiết Tâm nghỉ hè, Khiết Tâm không đi nổi, cho nên mới đến lượt Carol. Đơn xin hỗ trợ chi phí dự hội thảo từ Viện Nghiên cứu sinh của cả hai cô đều hết hạn, không được đồng nào. Lần đi này thầy giáo hướng dẫn nghiên cứu chỉ tiền, thầy chỉ chịu chi phí hội thảo cho mọi người, bảo một người có mặt ở hội thảo là đủ, không cần đi cả già trẻ ba người. Để tiết kiệm tiền, cô không dám đi máy bay, tự mình lái xe

đi. Cô đến nước Mỹ gần một năm, đây là lần đầu tiên tham gia hội thảo. Mấy hôm trước chuẩn bị thuyết trình, ra sức luyện nói tiếng Anh, lại phải chuẩn bị trả lời chất vấn, chuẩn bị tốt nhất mọi khả năng có thể, hy vọng sẽ hơn Tổng thống Bush trả lời phóng viên. Chiều hôm qua kết quả thuyết trình cũng khá, nhưng những vấn đề chuẩn bị thì không ai hỏi, mất công toi.

Xong phần thuyết trình, cô lại nhớ tới Jason. Cô không trách anh, chỉ trách mình lúc ấy bức xúc giành thắng lợi, đầu óc nóng bừng, lao vào trận cuối, không từ thủ đoạn nào. Rất may, trước mặt Jason, anh không cười, cũng không nói với ai. Cô cảm thấy anh đúng là con người gần nhau không làm, mà không phải là người hễ ngồi gần nhau là làm. Anh bị cô ôm, rất kích động, nhưng cô đã phạm sai lầm chiến thuật, nếu tay không thả lỏng ra thì anh không thể gỡ nổi tay cô. Cứ ôm như thế cuối cùng anh sẽ không chịu đựng nổi, tự động làm , núi lửa bị dồn nén lâu ngày chắc chắn sẽ bùng nổ khủng khiếp.

Tất nhiên không nên đánh giá mình quá cao, đánh giá đối phương quá thấp, anh có thể chống cự đến cùng. Định cho anh sập bẫy như vậy không phải chỉ một mình Carol, nếu anh sập bẫy có thể đã bị sập từ lâu rồi. Anh là con người có trách nhiệm, một khi sập bẫy, chắc chắn anh sẽ nộp vũ khí đầu hàng, chào thua vị tướng đã hạ được thành của mình. Cô trách mình không nên viết chuyện bố mẹ để gửi cho anh, khiến anh phải suy nghĩ rồi dừng tay. Cô rất muốn chặt tay mình, nếu không kể cho anh biết chuyện bố mẹ, biết đâu bây giờ đã có một Jason con rồi.

Mấy hôm nay Carol mơ rất nhiều ác mộng đều có liên quan đến Jason, có thể vì anh không ở đây, cho nên cô nhớ anh. Mấy lần tỉnh mộng luôn có cảm giác nặng nề. Vẫn còn may đó là giấc mộng. Nhưng hôm nay lại khác, khi tỉnh dậy cô lại thấy buồn man mác, lòng đau thắt. Cô lo lắng nghĩ, phải chăng Jason có chuyện gì?

Cô nhớ đến siêu thức của mình, lòng những lo lắng, liệu có vị thần linh nhiều sự và ngu xuẩn nào đã đọc nhầm giấc mơ của mình, cho rằng mình muốn giết Jason, nên vội vã hỏa tốc biến thành sự thật? cô nhớ đến cô giáo chủ nhiệm lớp hồi học trung học phổ thông bị đột quỵ, nghĩ đến Vương Lâm bị tai nạn giao thông, nghĩ đến bệnh ung thư của bố, càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy Jason đã xảy ra chuyện gì, vậy là cho dù mới sáu giờ sáng, cô bật dậy gọi điện cho Jason.

Không có người nhận điện! Jason anh có chuyện gì rồi? cô không biết chuyện gì xảy ra với anh, nhưng nếu anh không có chuyện, lúc này anh phải ngủ ở nhà, vậy anh có thể đi đâu? Cô gọi tiếp cho anh ba lần nữa, không lần nào có người nghe điện. Cô gọi điện cho Sally, Sally cũng không có nhà.

Cô lại gọi cho Ngải Mễ, Phương Hưng, Tình Thu, tất cả không có ở nhà. Có lúc cô nghĩ những người kia đúng như cô đã tưởng tượng, nếu không tại sao sáng sớm tất cả đều mất tích? Lẽ nào cuộc sống hiện thực trở nên viễn tưởng?

Cô cố gắng bình tĩnh để suy đoán. Có thể liên kết những người kia lại, trừ Jason, cho nên chắc chắn Jason đã xảy ra chuyện gì rồi, họ đều đến thăm Jason, hoặc họ ra sân bay tiễn anh. Nhưng chuyến bay của Jason tận tháng Tám mới cất cánh, chẳng nhẽ anh về sớm hơn?

Cô quyết định gọi điện cho Siêu, có bệnh phải vái tứ phương, sự việc đã trở nên vô vọng nhưng cô vẫn níu kéo. Siêu cũng không có nhà. Đúng là có chuyện chẳng lành. Xem ra vấn đề không chỉ là một mình Jason, có thể cả trường C cũng có vấn đề, hay là một khối nham thạch khổng lồ từ vũ trụ rơi trúng trường C, chỉ một mình cô thoát chết? cô ngồi ngây ra, cố gắng để hiểu những con người và sự việc kia có đúng như vậy hay chỉ do tưởng tượng ra?

Không biết mất bao lâu mới nhớ ra Siêu có điện thoại di động, vậy là cô gọi cho Siêu. Siêu nghe thấy tiếng cô, giọng lo lắng, trả lời:

-Jason không vấn đề gì, bạn cứ yên tâm dự hội thảo.

Cô nói, rất kiên định:

-Anh Siêu, đừng nói dối em, chắc chắn anh Jason đã có chuyện gì rồi. Lúc này đang rất sớm mà anh ấy không có nhà, Mễ và mấy người kia cũng không có nhà, anh cũng không có nhà. Anh không bảo với em, em càng không yên tâm, càng dễ xảy ra tai nạn...

Siêu thở dài:

-Bạn nói đúng đấy, không nói thì bạn cứ suy đoán lung tung, dễ xảy ra sự cố. vậy nói thật với bạn nhé, Jason xảy ra chuyện, nhưng không nghiêm trọng lắm. Hai vợ chồng ở phòng 106 đánh nhau, Jason vào can, bị thương nhẹ, thật sự không nghiêm trọng...

-Bị thương ở đâu?

-Ồ... ở cổ.

-Bị thương ở cổ mà nhẹ à? –Carol khóc òa.- Em làm hại anh ấy rồi! Anh ấy đang ở đâu, để em đến thăm? –Cô khóc, lấy một tờ giấy, ghi địa chỉ bệnh viện thành phố B nơi Jason điều trị. Bất chấp Siêu dặn dò lái xe phải cẩn thận, cô đặt điện thoại xuống, nhét tất cả đồ đạc vào vali, chạy xuống bãi đỗ xe ở sau khách sạn.

Chặng đường sáu tiếng đồng hồ cô phải chạy mất hơn tám tiếng, dọc đường đầu óc rối loạn, đi nhầm đường mấy chỗ, phải hỏi thăm nhiều người mới quay lại được đúng đường. đi từ sáng sớm lúc này vẫn chưa đến nơi, bất chấp tất cả, cô chỉ muốn sớm được gặp Jason.

Siêu đứng ở cửa bệnh viện chờ cô, vừa thấy xe cô anh liền đi tới, giúp cô cất xe nhưng chưa để cô vào ngay, nói:

-Mình phải nói trước với bạn về tình hình của Jason để bạn chuẩn bị tư tưởng, không được khóc lóc ở trong đó làm bố mẹ anh ấy buồn. Lúc xảy ra sự việc mình không có ở đây, cũng chỉ nghe nói lại. Hôm ấy mọi chuyện đã yên, đang chờ xe cảnh sát đến, Jason lên lầu lấy thuốc, hai người hàng xóm giúp trông giữ chồng của Khiết Tâm, lúc xe cảnh sát sắp đến, chồng Khiết Tâm vùng thoát khỏi hai người canh giữ, vớ một con dao, chém một phụ nữ người Anbanie đã dùng điện thoại di động báo cảnh sát. Jason đã vội can ngăn, đã giữ được chồng của Khiết Tâm, chị kia không vấn đề gì, nhưng Jason bị thương, anh ấy...

-Chết à?

-Không. Nhưng bác sĩ bảo máu ra quá nhiều, đã có lúc đại não thiếu dưỡng khí, rất có thể... thành...người thực vật...

Carol òa khóc, Siêu ôm lấy cô, kêu thất thanh:

-Đừng khóc, bạn khóc to như vậy làm thế nào để đưa bạn vào được?

Carol bịt miệng để không phát ra tiếng khóc, dựa vào cánh tay Siêu đi vào bệnh viện. “Ba nước” cũng có mặt, Tỉnh Thu cũng có ở đây, có cả mấy sinh viên nam và một người trông như cảnh sát. Mọi người nhìn cô, tỏ ra ngạc nhiên, tưởng cô như một quả bom, không ai dám đụng. Cuối cùng Tỉnh Thu đi tới, lau nước mắt cho cô, nói:

-Cậu ấy, cậu ấy...

Giống như quả bom được kích nổ, cô òa khóc to hơn:

-Cho em vào thăm, mọi người để em vào... chính là em hại anh ấy. Em mơ thấy cảnh này nhiều lần rồi, đều là siêu thức của em hại anh ấy, em..., nếu em không đi họp thì anh ấy không bị, Khiết Tâm sẽ đi, anh ấy...

Bố của Jason từ trong phòng bệnh đi ra, mẹ của Jason lôi tay Carol, hỏi:

-Cháu là Thành Thành đấy à ? Thằng Thành nhà cô hồi nhỏ vẫn gọi là Thành Thành.-Nói xong, bà khóc. Bố của Jason nói với Tỉnh Thu :

-Cô đưa cô Thành vào thăm anh ấy.

Carol vào, thấy Jason nằm im, cổ như được giữ chặt. Mặt anh tái nhợt nhưng thần thái thanh thản. Cô ngồi vào cái ghế bên giường anh, khẽ chạm tay vào mặt anh, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, anh hẳn còn sống. Cô nhìn Tỉnh Thu, lặng lẽ cầu xin :

-Có thể để em một mình ngồi đây một lúc được không ?

Tỉnh Thu gật đầu, nói :

-Cẩn thận đừng làm lệch những ống truyền trên người cậu ấy. –Nói xong, Tỉnh Thu đi ra.

Cô luồn tay dưới tấm chăn đắp, tìm thấy bàn tay anh không có ống truyền dịch, nhẹ nhàng nắm lấy. Cô cảm nhận được hơi ấm cơ thể và mạch đập của anh. Cô mong anh bất ngờ mở mắt, cười nói với cô : « đùa đấy mà, cô tưởng thật à ? » sau đấy anh bật dậy, lôi cô nằm lên giường, hai người trốn dưới tấm chăn làm tình với nhau. Nhưng anh vẫn lặng lẽ bất động, nếu không còn hơi ấm cơ thể, nếu trên màn hình điện tâm đồ không còn nhịp tim, cô sẽ nghĩ rằng anh đã chết.

Cô nắm tay anh, bắt đầu nói chuyện với anh :

-Anh Jason, em biết anh nghe thấy em nói, nhìn thấy em, có điều anh không thể mở mắt, không nói được thôi. Anh không cần phải nói, hãy nghe em nói thôi. Em đọc được một bài viết trên tạp chí, có một cậu bé bị tai nạn giao thông trở thành người thực vật. Mẹ cậu ấy ngày nào cũng ở cùng với cậu, kể chuyện cho cậu nghe. Anh đoán xem sự việc thế nào ? rất nhiều năm sau cậu bé kia tỉnh lại, chính tình mẫu tử đã cứu sống cậu ta ! Em cũng sẽ ngày ngày bên anh, nắm tay anh, kể chuyện cho anh nghe. Rồi sẽ có ngày anh tỉnh lại. Anh có tin không ?

Qua vẻ mặt của anh, cô cảm thấy anh nghe được lời cô nói, tin ở lời cô. Cô nhìn râu anh, mỉm cười :

-Râu của anh lại dài rồi. Sara muốn anh chờ nó lớn lên. Em đã yêu anh ngay từ lần đầu gặp mặt, yêu bộ râu của anh, yêu tất cả con người anh. Có thể, chờ đến một ngày anh tỉnh lại, anh sẽ không còn nhớ những gì đã xảy ra trong quá khứ. Như vậy cũng tốt, anh sẽ quên Jane, quên nỗi đau trong quá khứ, quên mình là kẻ can tội trốn chạy, anh sẽ yêu một người, lấy cô ấy, sống với cô ấy đến trăm tuổi bạc đầu. Anh sẽ sinh ra nhiều Jason con, anh sẽ sống lâu, vì anh là bạn với tử thần, tử thần sẽ không làm gì được anh.

Cô không biết mình ngồi trong phòng bệnh bao lâu, nói bao nhiêu truyện. Cô vẫn ngồi, vẫn kể lại những gì đã diễn ra từ ngày cô gửi email đồng ý để anh ra sân bay đón, từng chi tiết một, giống như viết hồi kí, cho đến ngày hôm nay. Cô tin rằng, nếu hàng ngày cô ở bên anh, nói chuyện với anh, đầu óc anh sẽ được bên ngoài tác động, anh sẽ sống lại, sẽ có ngày anh tỉnh hẳn.

Cô tin rằng, tình yêu có thể tạo nên kì tích, nếu không, đâu còn là tình yêu ?

51. Chương 51 (Hết)

Vĩ thanh

CAROL SẼ SANG CANADA, trường đại học York nhận cô làm nghiên cứu sinh tiến sĩ. Cô đồng thời cũng nhận được học bổng vào đại học Toronto, nhưng ở đấy phần lớn các chuyên ngành đều nhập học vào mùa thu, cô không thể chờ lâu hơn, cho nên quyết định đến trường York, nửa năm sau sẽ chuyển sang đại học Toronto.

Bố mẹ Jason đã đón anh về Canada từ lâu, bố anh là bác sĩ, bố trí cho anh một căn phòng riêng, mẹ anh trở thành hộ lí của anh. Từ nửa năm nay Carol tìm cách để vào Canada, chờ được định cư thì quá lâu, trước tiên cô xin vào học, trong thời gian học tập sẽ làm thủ tục định cư, sau đấy ở lại, đón mẹ sang.

Suốt nửa năm ấy, ngày nào cô cũng gọi điện cho Jason. Bố mẹ Jason hình như cũng mặc nhận cách làm ấy của cô, mỗi lần nghe điện thoại của cô thể nào cũng nói chuyện với nhau đôi ba câu, sau đấy mới áp điện thoại vào tai Jason, nói với anh:

-Thành, cô Thành ở Mỹ gọi điện cho con đây.

Cô rí rả nói với anh đủ thứ chuyện. Nói xong, cô lại nói chuyện với bố mẹ Jason, sau đấy mới cúp máy.

Cô cũng nói với bố mẹ Jason về việc sang Canada học, lúc đầu ông bà không tán thành, nhưng thấy cô đã xác định nên cũng mặc cô. Hai ông bà hoan nghênh cô sang Canada thăm Jason, báo cho cô biết địa chỉ, bảo cô nghỉ đông sang ở nhà họ, sau đấy sẽ đến đại học York gần đấy.

Cô cũng nói với mẹ về chuyện này, mẹ khóc, vì cô, vì Jason. Nhưng mẹ không can ngăn, chỉ nói, mong Jason tỉnh lại, mong tên con giúp con đạt được nguyện vọng, khiến có kì tích “có thể thành hiện thực”.

Cô quyết tâm chạy xe sang Canada, như thế có thể đưa xe sang đây, hơn nữa cũng tiện cho việc chuyển đồ đạc. Siêu đòi tiền cô đến biên giới, bảo hai người đổi nhau lái xe, nhất là đang mùa đông, một mình cô chạy xe đường trường không yên tâm.

Carol hỏi Tỉnh Thu, trời đổ tuyết thế này có thể chạy xe sang Canada được không. Tỉnh Thu nói không vấn đề gì, tuyết rơi nhỏ, mặt đường được rải muối cho tuyết tan, nếu tuyết quá dày sẽ có xe dọn tuyết. Nhưng phải nhớ mua nước chống đông để rửa kính, nếu không kính xe bị tuyết làm mờ. Tỉnh Thu năm nay về Canada muộn hơn, cô hẹn sẽ mời Carol đến nhà chơi.

Carol và Siêu lái xe cẩn thận suốt một ngày, đến cầu biên giới Lewiston-Queenston giữa Mỹ và Canada hai người chia tay. Lát nữa Siêu sẽ thuê taxi ra sân bay Buffalo, Carol một mình chạy tiếp đoạn đường hai tiếng đồng hồ. Carol định đưa Siêu ra sân bay, nhưng Siêu không chịu, bảo sợ cô lạc đường, hơn nữa anh đã nói sẽ tiễn cô đến nơi mới quay về. Đã đến cầu biên giới, anh không có visa vào Canada, đành chia tay ở nơi không thể tiễn thêm. Hai người dừng xe trước cửa hàng miễn thuế phía Mỹ, Siêu đưa Carol vào, mua biếu Jason cây thuốc 555, vì cô nghe Jason có lần nói. Mỗi người có thể đem một cây thuốc, một chai rượu qua biên giới, không kể đó là hàng miễn thuế hay không, giá rẻ hơn ở ngoài, mỗi lần qua đây anh đều mua thuốc 555. Cô nghĩ, sẽ để thuốc vào mũi cho anh qua cơn nghiện, nhưng cô sẽ hạn chế anh mỗi ngày chỉ được đốt một điếu.

Hai người quay về xe, Carol nói:

-Muộn rồi, em phải qua biên giới, anh cũng ra sân bay sớm đi.

-Ừ! –Siêu nói, nhưng vẫn đứng yên. – Mình cũng xin làm nghiên cứu sinh ở đại học Toronto, nhưng đại học Toronto rất khó vào, cũng may mình chuẩn bị trước, xin học đại học Toronto và bốn trường gần đây, cho nên học kỳ sau có thể mình sẽ sang đây học.

Cô lắc đầu, khuyên anh:

-Anh đừng chuyển sang Canada, em... em sẽ suốt đời bên anh ấy, anh...

Siêu khẽ thở dài, nói khẽ:

-Mình biết, bạn đi theo trái tim của bạn, mình đi theo trái tim của mình.

Carol nhìn Siêu, trong lòng có biết bao nhiêu điều muốn nói và nỗi đau chồng chất. Cô nghĩ, có lẽ lúc này ánh mắt cô giống như ánh mắt Jason mỗi lần nghe cô bày tỏ tình yêu: vừa lo lắng, vừa buồn thương vì biết mình không thể đáp lại mối tình kia, lại không có cách nào thuyết phục anh từ bỏ mối tình, trông anh như con thiêu thân lao vào lửa nhưng không sao ngăn lại nổi.

Cô là thiên thần hay là lửa, cả hai thứ đều đã từng. Cô nghĩ, thiêu thân lao vào lửa, trong con mắt người khác là ngu xuẩn và buồn cười, nhưng với thiêu thân, có thể đó là sự theo đuổi theo bản năng. Ánh sáng của ngọn lửa là hướng đi tới cả cuộc đời, có lửa mà nó không lao vào sẽ trở thành điều đáng tiếc trong đời.

Về ngọn lửa, lửa tỏa nóng và phát sáng cũng là đặc tính của cuộc đời, nó không nghĩ dùng ánh sáng và sức nóng của mình để hấp dẫn thiêu thân, nhưng lửa không phát sáng và không tỏa nóng thì sẽ không còn là lửa. Chỉ là sự tương hợp của số phận, để một lúc nào đó thiêu thân và lửa gặp nhau, chúng kết hợp lại thành thiêu thân lao vào lửa.

Thiêu thân lao vào lửa cuối cùng thì thiêu thân đau khổ hay là lửa đau khổ hơn? Thiêu thân hướng tới ánh sáng, chỉ trong khoảnh khắc bị thiêu thành tro, có thể không còn đau khổ, có chăng chỉ là sự theo đuổi ánh sáng và giây phút huy hoàng khi kết hợp lại với nhau. Nhưng đối với lửa, nếu lương tâm của nó không bị lòng hư vinh che đậy, có thể còn đau khổ hơn thiêu thân, bất ngờ bị nỗi đau trong lòng và sự hối hận vì chái chết của thiêu thân giày vò suốt cuộc đời.

Dù là lửa hay là thiêu thân cũng không thể tự thay đổi. Cô không khuyên Siêu từ bỏ quyết tâm sang Canada học, có thể cô biết càng khuyên càng làm anh tổn thương. Carol và Siêu nói lời chia tay. Siêu ra khỏi xe, nhìn cô qua cầu rồi mới gọi taxi. Cô lái xe lên cầu biên giới Lewiston. Thủ tục nhập cảnh rất đơn giản, cảm giác Canada tốt hơn bên Mỹ. Nhân viên hải quan nói với cô:

-Hoan nghênh bạn đến đất nước Canada chúng tôi!- Khẩu khí như chào đón người thân về nhà.

Cô biết khoảng hai tiếng đồng hồ nữa cô sẽ đến Richmind Hill phía bắc Toronto, ở đây có Jason ngày đêm cô nhớ nhung. Cô sẽ cùng anh qua một Giáng sinh trắng, cùng anh đón chào năm mới 2006, sau đây mỗi năm sẽ cùng anh đón chào năm mới. Từ nay về sau, hàng ngày cô được thấy anh, cho dù cô đi về đâu, anh vẫn đợi cô ở đây. Nghĩ đến đây cô có cảm giác ngạt thở vì hạnh phúc.

Tuyệt nhẹ bay, thế giới ngập tràn một màu trắng. Carol nắm chắc tay lái, đi trong tiếng guitar của bản nhạc Hồi tưởng cung điện Alhambra, đến với thiên đường của lòng mình.

~~ HẾT

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dang-den-vo-cung>